

Pişirdiğiniz yemek nasıl sizin eserinizse, erkeğiniz de öyle!..

Hekimoğlu İsmail 2008.03.01

"Koca Yemeği" nasıl pişirilir?

Bu tabir garibinize gidebilir. "Koca Yemeği" de ne demek?

Lezzetli yemekler pişiren bir hanım, kocasını da pişirip olgunlaştırmazsa, hayatın tadı kaçabilir. Bunun için, mesut olmanın bir sanat, bir bilim dalı olduğu peşinen kabul edilmelidir. Hâlbuki şimdi gençlere her türlü bilgi veriliyor, mesut olmanın şartları anlatılmıyor. Mesut olmanın şartlarını bilmeyen genç, evleniyor, bir sürü problemlerle karşılaşılıyor; tecrübelerle mesut olmanın yolunu bulmaya çalışıyor amma, bu da çok pahalıya mal oluyor.

Evet, koca yemeği nasıl pişirilir?

Evvela kocanızın gönlünü tenkitlerle kırmayın. Kırılırsa sevgi çiçekleri solar.

Her insan annesini sever. Bunun bir manası da, her insan her yaşta biraz çocuk gibidir. Öyleyse çocuğunuza gösterdiğiniz şefkati, kocanızdan esirgemeyin.

Kocanıza yaptığınız hizmet, hiçbir zaman "hizmetçilik" manasına gelmez. Çünkü siz kocanıza hizmet ettiğiniz ölçüde, onu kendinize "hizmetkâr" etmiş olursunuz.

Her kadın, kocasını tesiri altına alabilir! Yeter ki kadınlar bunun sırrını bilsin. Nitekim yabancı ülkelerde pek çok aile mesut yaşarken, bizde en ufak sebeplerden boşananlar görülebiliyor... Demek ki mesut olmanın sırları vardır. Kim bunları yakalarsa, mutlu olur.

Şunu hiçbir zaman unutmamalıdır ki, çirkin kadın yoktur; huyu çirkin olan kadın vardır.

Denecek ki, "Niçin hep kadın üzerinde duruyorsunuz? Erkeklerden de söz ediniz!"

Başta da söyledik; mesut olmanın şartlarını kadın da erkek de öğrenmek zorundadır. Fakat erkek kadına daha fazla muhtaçtır. Dikkat edilirse dul kalan erkekler, hemen evlenmek cihetine giderler. Erkek de, çocuklar da kadına muhtaç olduğu için kadın, yuvayı yapan dişi kuş gibidir. Erkeği yuvaya bağlamak kadının elindedir.

Bir ailede reis, şu veya bu değildir. Evin reisi, "MESUT OLMAKTIR!" Eşler, cennet gibi dünyayı başlarına cehennem etmemek için mesut olmanın çarelerini aramalıdır. Burada en büyük pay, kadına düşmektedir.

Her türlü erkeği, kadın, şefkatiyle, güler yüzüyle ve tatlı diliyle muhakkak yola getirebilir. Kadınlar şunu unutmasın ki, hiçbir erkek tartışmayla yola getirilemez! Akıllı bir hanım, kavgayla, ısrarla değil, eşine yardımcı olmakla, isteklerini insanlığa uygun şekilde yerine getirmekle yola getirebilir.

Eğer evin hanımı, kocasını güler yüzle karşılayabiliyorsa, yerine oturana kadar yardımcı oluyorsa, sonra yemeğini, çayını, kahvesini zamanında yerine getiriyorsa, hele hele sohbet edecek kadar halden anlıyorsa, bu erkeğin gözü neden, hangi sebeple dışarıda olsun?

Eşiniz açken, uykusuzken veya bir işi acele yapma noktasında iken, ondan herhangi bir istekte bulunmayın. Çünkü bu hallerdeyken erkek, ters cevap verebilir.

Her zaman halinizden memnun olmaya çalışınız.

Bir erkek için en büyük bahtiyarlık, karısının kendisini beğenmesidir!..

Çocuğunuza nasıl bakıyorsanız, eşinize de öyle bakınız. O zaman çocuğunuz sizi ne kadar seviyorsa, eşiniz de o kadar sevecektir.

Toplumumuzda aile hayatına müdahale çok görülür. Şunu hiçbir zaman akıldan çıkarmamalı; eşler mesut olmak zorundadır. Ana-babanın hukuku kadar eşimizin de hukuku korunmalıdır.

Yemek nasıl sizin eserinize, erkeğiniz de öyle!.. Erkeğinden şikâyetçi hanımlar "Acaba hangi hususta hata yapıyorum?" diye kendini kontrol etmeli ve noksanlığını erkeğine sorarak öğrenmeli.

Hiç düşündünüz mü, midemiz güzel yemekler istediği gibi, beyin ve kalp midesi de bir şeyler istemekte...Acaba bunlar nedir?..

Erkeğin zaafı bellidir. Kadın bunları çözerse, erkeği kendine bağlar. Bir kadının sadece tutumlu olması, güzel olması, güzel yemek pişirmesi erkeğe yetmiyor. Eşine hayat yoldaşı olması gerekiyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gerçek medeniyet nedir, asıl medenî kimdir?

Hekimoğlu İsmail 2008.03.08

Ormanda tek başına yaşayan bir insan her türlü hareketi yapabilir. Yanına bir kişi geldi mi, bu sefer öyle hareket edecek ki, arkadaşı rahatsız olmasın. Medeniyet böyle başlar...

Medeniyet deyince iki kişiyle başlayıp, milyonlara varan insan topluluklarında "fertlerin davranışları" akla gelir. İnsanlar arasındaki davranış biçimine "medeniyet" denir.

İlk insan, ilk peygamber Adem aleyhisselama suhuf gönderilmeseydi hayvanlar gibi hareket edilecekti. Hz. Adem evleniyor, çocukları oluyor, herkesin nasıl hareket edeceği ayetlerle belirlendiği için, bir nizam altına giriyorlar; böylece ilk medeniyet başlıyor.

İnsan, zevkine ve menfaatine bağlıdır. Böylece bencillik doğar. Herkes zevkine tabi olursa, birinin zevki, diğerini üzebilir. Birinin menfaati, diğerine zarar verebilir, böylece insanlar medeniyetten vahşete geçer.

İslamiyet, zevklere ve menfaatlara ölçü getirir, bunlara nizam verir. Eğer Müslüman, İslamiyet'i öğrenmez ve yaşamazsa, zevklerine ve menfaatine tabi olursa, bir medeniyetten diğerine geçer.

Demek ki, İslam medeniyetinin yıkılması çok kolay. Müslümanlar helalden harama kaydıkça İslam medeniyeti Müslümanların eliyle yıkılır, geriye vahşet kalır. Batı medeniyeti, özgürlüğü esas alırken, kötü alışkanlıkların esiri olan bir sürü köle yetiştirmiştir. Kötü alışkanlıklar Müslümanlar arasında da yayılınca, Allah'a yeteri kadar kul olamayanlar, kötü alışkanlıkların kölesi olup, bunu da medeniyet sanıyorlar. Mesela sigarayı bırakamıyor adam. Kölesi olmuş...

İslam ahlakıyla ahlaklanmış şuurlu Müslümanlar var amma, bunlar ümmet anlayışından uzak olup, ya tek tek çalışıyor veya bir köşeye çekilmişler. Kötüler ise her işe müştereken el atıyorlar. Birleşen kötüler bir kuvvet teşkil ederken, tek kalan iyiler, onların merhametine sığınıyor. Kötüden merhamet dilenmek, en kötü duruma düşmektir.

Medeniyet, ailede, işyerinde, şehirlerde ve devlette, insanın huzurunu temin etmek için vardır. Fakat günümüzde medeniyet öyle bir hale geldi ki, zengin parasıyla itibar görürken, fakirler itilip kakılıyor.

Bir evde huzur yoksa mobilyalar neye yayar?

Bir şehirde güven yoksa eğlence yerleri neye yarar?

Üniversitelerin gayesi, bilgili insanlar yetiştirmektir. Başörtülü kızı, başındaki örtüden dolayı eğitimini tamamlamaktan alıkoyan medeniyet neye yarar?

Medeniyet denilen şey, insanları o kadar huzursuz etti ki, bu huzursuzluğu önlemek için, insanları futbol sahalarında, parklarda, eğlence mekânlarında uyutmaya çalışıyorlar. Acılarını unutsunlar diye...

Bugünkü dindar erkeğin ve hanımın en büyük derdi, çocuk çocuğuna sahip çıkmaya çalışmasıdır. Bugünkü gençlere sahip olabilmek çok zor. Müstehcenlik, dinden daha tesirli hale geldi. Manevi değerlerden mahrum ana-babaların sayısı artmakta, bunların yetiştirdiği çocuklardan da fazla bir şey beklenmemektedir. Anne-baba madde kadar manaya da değer vermeli, bilhassa ahiret inancı en iyi şekilde çocuklara anlatılmalı. Terbiye edilecek kadar çocuk sahibi olmaya çalışmalı. Anne-baba olmaya layık bir hal almak için manevi değerlerimiz artırılmalı.

Şimdiki insanların kafasındaki medeniyetle İslam medeniyetinin manevi değerleri birbiriyle çatışıyor.

Gerçek medeniyeti dinimizde bulabiliriz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çocuklarımıza Allah'ı nasıl anlatabiliriz?

Hekimoğlu İsmail 2008.03.15

Çocuk bembeyaz bir kâğıt gibi dünyaya gelir. Bu kâğıda yazılacak yazılar, ebeveyne aittir. Hakla batılı ayıramaz. Ebeveyni de aynı şekilde yaşıyorsa, çocuğun ismi Müslüman, hayatı başka türlü bir insan yetiştiriyor demektir. Her çocuk cennetlik olarak dünyaya gelir.

Çocuğun hayatı bir denklemdir. Akrabalar, komşular, arkadaşlar, basın ve yayın gibi daha pek çok şey çocuğa kötü şeyler söyleyebilir. Yalnız anne ve baba çocuğa her zaman iyiyi ve doğruyu gösterebilir.

Çocuk, sadece kulağından değil gözünden de terbiye olur. Yani duyduğunu değil, gördüğünü yapar. Yıllar önce çocuk terbiyesiyle ilgili bir kitap neşretmiştim. Onu alanlardan birisi dedi ki: "Bunu oğluma vereyim de okusun." Halbuki biz o kitabı ebeveynler için hazırlamıştık!

Bazı ağaçları aşılayarak daha iyi meyve vermesi sağlanır. Çocuklarımız bir fidandır. Onlara dünya nizamının en iyi dalını aşılacak lazım. Aşı tutmazsa, fidan yerinde duruyor, tekrar aşılanabilir. Aşının tutmamasının sebebi, çiftçinin hatasıdır.

Öyle ebeveyn de var ki, bahçede kavak büyüyor, evde çocuk büyüyor... Çocuğun yetişmesi için her şeyden önce anne-baba yetişmiş olacak. Çocuğunun iyi olmasını isteyen ana-babanın önce kendisi iyi olacak.

Mukayeselerle, kainattan misallerle çocuklarımıza Allah'ı anlatabiliriz. Çocukla hoşlanacağı ortamda bir arkadaş yakınlığında sohbet edilebilir. Hem o günü hem de anlattıklarınızı bir daha unutamaz... Mesela çocuğumuzla birlikte dolaşırken neler konuşabiliriz?...

Binlerce çeşit bitki ve hayvanı kim yaratmakta, büyütme ve beslemektedir? Her birine kendine has elbiseler giydirmekte, onun yiyeceği gıdaları hazırlamakta ve her cinse ait bir yaşama şekli vermektedir? Salyangozun elbisesi ile kurbağanın arasındaki farkı, atın yiyeceği ile kurdun yiyeceğini düşününüz. Ördeklerle, tavukların yaşama tarzları başkadır. Papatyalarla, çınarları ve diğer meyveleri hayal ediniz. "Biz Allah'tan çok uzak olsak da, Allah bize çok yakındır" hususunu güneş misali ile izah etmek mümkündür. Güneş ışıkları üzerimizdedir; sanki güneşin eli bize dokunmaktadır.

Bir derenin üzerindeki kabarcıklara dikkat ettiğimizde, her kabarcığın içinde bir güneş olduğu görülür. Kabarcıklar gider, gelen yenilerinin içinde yine güneş vardır. Bu durum gösterir ve ispat eder ki, daimî duran bir "güneş" var. Gelen her kabarcık, bu güneşe ayna olmaktadır. Başımızı yukarıya kaldırmazsak da, bu hakikati anlamamız mümkündür.

Küçük sinekteki sanat, Ay'ın Dünya etrafında dönmesinden daha basit değildir. Yıldızları, gezegenleri gökyüzüne takan kim?

Tohumu toprağa ekliyoruz, koskoca ağaç oluyor, meyve veriyor. Her meyvede bir çekirdek, her çekirdekte koskoca ağaç... Peki ilk tohum nasıl meydana geldi?

Vücudumuz ne kadar mükemmel bir fabrika! Her organın ne vazife yapacağı çok iyi belirlenmiş. Mesela kalp dakikada ortalama ne kadar atacağını, ne kadar kan pompalayacağını, böbrekler ne kadar kanı temizleyeceklerini, vücuttan ne kadarını dışarı atacağını nereden biliyor?

Şunu kat'i olarak bilmeliyiz ki, İslam dinini öğrenmek, anlamak, yaşamak bizim vazifemizdir. Fakat eşimiz, çocuğumuz ve annemiz de olsa yakınlarımızın İslam'ı öğrenip yaşamaları Allah'ın takdir edeceği bir şeydir. Bir şahsın diğer biri tarafından uyandırılmasına irşat denirse, kulun görevi tebliğdir, irşat Allah'a aittir.

Bazı kimseler yakınlarını mutlaka İslam esasına uydurmaya çalışıyor. Şunu unutmamak lazımdır ki, birçok peygamber, yakınlarını irşat edememiştir. Bu hal, onların peygamberliklerine zarar vermemiştir.

Bizim vazifemiz ise, İslamiyet'i her şartta yaşamaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sünnetten uzak olduğumuz kadar insanlıktan uzağız...

Hekimoğlu İsmail 2008.03.22

Her kavme bir peygamber gönderilmiş. Etiler, Akatlar, Asurlar, Babiller gibi ne zaman ve nerede bir gelişme olmuşsa, orada peygamberlerin izini aramalıdır. Konfüçyüs, Buda, Sokrat, Aristo gibi kimselerin fikirlerinde ayet, hadis meallerini bulmak mümkündür.

Peygamberler, yüce bir ahlaki yaşayıp takdim ederken, hem yaptıkları işlerle hem de mucizeleriyle maddi kalkınmaya ışık tutmuştur.

Allah'ın sıfatlarını şahsi hayatında (cüz'i planda) uygulayanlar Esmâ-ül Hüsna'yı talim etmiş sayılır. İlim, Sâni, Gani, Rezzak, Rahman ve Rahim, Allah'ın sıfatlarıdır. İlmini artıran, sanat öğrenen, helalinden kazanan, başkalarına yardım eden, affedip bağışlayan Müslüman, hem Esmâ-ül Hüsna'yı talim ederek yüce bir ahlaka ve manevi makama sahip olur hem de Peygamberimizin (sas) sünnetine ittiba etmiş olur.

Musa aleyhisselamın denizi yarması, İsa aleyhisselamın ölüyü diriltmesi, Davud aleyhisselamın demiri eritmesi, Ahirzaman Nebisi Hz. Muhammed'in (sas) ayı ikiye bölmesi gibi mucizelerin bütünü, beşerin ulaşacağı ilmî harikaların son sınırlarına işaretler. Yani denizaltılar, sondaj, kalp ameliyatları, feza yolculukları gibi teknolojik başarıların temelinde peygamber mucizelerini görmek lazım.

Maddi ve manevi kalkınma, İslamiyet'in ruhuyla cesedi gibidir. Biri olmazsa, İslami hayat da olmaz.

İslam'a uygun şekilde kalkınmayan Müslümanların ahlakından ne kadar söz edilebilir? Her fakir masum olmadığı gibi, fakirlik de genelde dini ihmallerden doğan bir haldir. Tahsilini tamamlamayan, sanat öğrenmeyen kişi zor duruma düşer. Halbuki helal kazanç sünnettir, ibadettir. Kazancını haram yollardan kazanan, İslam'ı ne kadar temsil edebilir?

Peygamberimiz, Müslümanca bir hayat yaşamıştır. Müslümanların vazifesi de Peygamberimizin hayatına uymaktır. Bu sayede dünyamız cennet olur. Ahiretteki cennet de Allah'ın bir lütfudur.

Allah'ın Resulü'ne gelen emirler, aynı zamanda ümmetine de müteveccihdir. O halde Müslüman, okuyacak, bilecek, tefekkür edecek, tam bir şuurla Allah'a teslim olacak; maddeten, manen saflaşacak. Bundan sonra kendisini ilahi emirlerin kumandasında bir asker kabul edip, buna göre hayatına istikamet verecek, her an bu davanın adamı olarak yaşayacak.

1950'de yatılı okul imtihanını kazanıp, oraya gidecekken, bir muhterem dedi ki: "Susabildiğin kadar sus, İslamiyet'i yaşayabildiğin kadar yaşa." Bu tembihi aynen uyguladım. Bir ay sonra arkadaşlarım beni sorgulamaya başladı: "Neden sigara içmiyorsun, neden içki içmiyorsun, neden kız arkadaşın yok?" Ben de onların her sorusuna "Ben Müslüman'ım" diye cevap verdim. "Biz de Müslüman'ız" dediler. Elbette Müslüman'sınız...

Yöneticiler, okulda irticai faaliyetlerin arttığını söylediler. Fakat ellerinde delil yoktu. Okula gazete ve kitap sokulmamış. Herhangi bir konuşma da yapılmamış. Haramların yaygın olduğu bir yerde o haramların dışına çıkmamla, bazı arkadaşlar içkiyi, sigarayı bıraktı, namaza başladı. Ben, Peygamberimiz'i taklit ettim, arkadaşlar da beni taklit etti.

Eşimiz Lut aleyhisselamın eşi gibi olabilir. Çocuklarımız Nuh aleyhisselamın oğlu gibi olabilir. Babamız İbrahim aleyhisselamın babası gibi olabilir. Buna rağmen bizim vazifemiz, İslamiyet'i öğrenmek, anlamak, yaşamaktır. Çünkü yalnız öleceğiz, kabre yalnız gireceğiz, hesaba yalnız çekileceğiz. Başkalarının ne yaptığı bizi ilgilendirmez. Biz, her şartta sünnet-i seniyyeye ittiba edeceğiz.

Bizim Peygamberimiz öyle bir Peygamber ki, her asırda ve şartta her insanı kurtarabilir.

Yeter ki kurtulmak isteyenler olsun!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsan halen keşfedilmemiş bir kıta!

Hekimoğlu İsmail 2008.03.29

Dünyanın keşfedilmeyen yeri kalmadı. Feza gemileri, gezegenlere doğru yol almakta...

"İcat edilmeyen bir şey kaldı mı, yeni icatlar olabilir mi?" sorularına ilim adamları cevap arayadursun;

İnsan halen keşfedilmemiş bir kıta!

İnsan halen icat edilmemiş bir sanat harikası...

Her malın markasına ve imalat firmasına bakarlar, bunlar alıcıya güven verir.

Mahlûkat içinde "insan" diye bir marka almışız amma imalatçı firma hangisi?

İnsan yaratanını bilirse, sanatkârdan sanata, merkezden çembere doğru hareket ederek problemi daha kolay çözer.

Allah, şeytanları yaratmış, hiç sevap işlemez. Melekler de günah bilmez. Bunların dışında "insan" diye bir mahlûk yaratmış; günah da işleyebilir, sevap da...

Öyleyse en mükemmel Müslüman'ın amel defterinde günah bulunabilirken, en kötü insanın da amel defterinde sevap bulunabilir.

Mahkeme-i kübrada, insanın günahkâr olmasına değil, sevapların günahından çok olmasına bakılır. Sevabı çok olan, ilahi affa yakındır, hiç cehenneme girmeden cennete gidebilir.

Cehenneme iki türlü insan gider. Biri inkârcılar ki bunlar ebediyen cehennemde kalacaklar.

İkincisi günahkâr olanlar... Bunlar, Allah'ın takdir ettiği müddetçe cehennemde kalıp, günah pisliklerinden temizlenince cennete giderler.

Her gûnahtan cehenneme giden bir yol vardır. Tövbe edilirse, kişi cehenneme giden yoldan ayrılır, cennete giden yolda yürümeye başlar. Estağfirullah diyen bir kişi tövbe etmiştir amma, tövbenin aslı ısrarla işlenen gûnahtan vazgeçmektir.

Cennete iman ile gidilir. Yani bir insan ne kadar günahkâr olursa olsun, imanını koruyabilmişse er veya geç cennete gönderilir.

Mademki insan günah da sevap da işleyebilir, öyle ise her insanın iyi veya kötü yönleri olacaktır. Amerikan, Japon firmaları ecnebler tarafından kurulmuştur, bunların iyi yönleri var ki başarılı olmuş, değil mi?

Demek ki her insanda, her firmada olduğu gibi iyi yönler de var, kötü yönler de.

Yalnız şunu unutmamak lazımdır ki, başarının şartı, sağlam prensiplerdir. En sağlam prensipler ayet ve hadislerdir.

İster fert, ister firma olsun bunların başarısı iyilikleri nisbetindedir.

Başarılı deyince, sadece para kazanmayı ölçü almıyoruz. Doğru olmak, çalışkanlık, beceriklilik ve temiz olmak da bir çeşit başarıdır.

İnsan, kötü şeylerle irtibat kurduğu ölçüde kötü olur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Benimle evlenir misin İslamiyet?..

Kadınla erkek arasında fizikî farklar olduğu gibi, huy farkının da olduğu inkâr edilemez. Değil ki kadınla erkek arasında, erkekler arasında da farklar var. Hiçbirimizin huyu suyu birbirine benzemez.

Kadın çabuk sinirlenir, alıngandır, hemen darılabilir.

Hayatta en önemli şey, insanın kendi kendisini idare etmesidir. Nasıl ki şoförler arabayı, pilotlar uçağı, kaptanlar gemiyi idare ederler; aynı şekilde insanlar da kendisini idare etmelidir.

Kendini idare etmek için evvela "Ben neyim, kimim, bu dünyaya neden geldim?" sorularına cevap vereceğiz. Biz Müslüman'ız. Cennete gitmek istiyoruz. Bu yolculuğa çıkmadan evvel, "İlmihal bize ne diyor?" önce bunu öğrenmemiz lazım.

Erkek, hanımından sadece İslam'a uygun şeyler isteyebilir; kadın da öyle. Bu durumda, İslam'da kadının erkeğe, erkeğin kadına itaati yoktur. Her ikisi de Allah'a ve Resul'üne itaat ederken, birbirlerine de itaat etmiş olacaklar.

Aile, ebediyete giden bir yolcudur. Ne halde bulunurlarsa bulunsunlar, gemi gidiyor... Bu gemide eşler fırtınaya tutulmuş kuru yaprak gibi olmamalıdır. Çünkü irade kullanılarak daha iyi bir hayat yaşanabilir.

Eşler, bazen gururlarının, bazen de hayallerinin tesirinde kalarak, hayatlarını berbat edebiliyor. İnsan her türlü hale uyum sağlayabilir. İsterse evini cennet eder, isterse cehennem... Bu, kişinin kendi elindedir.

Mesut olmanın formülü şudur:

"Geçmişî bırak, geri döndüremezsın. Gelecekle meşgul olma, değiştiremezsin. Bulunduğun ânı Müslümanca yaşa!"

Bütün sır, insanın kendisinde.

Heykeltıraş, eline kocaman bir mermer almış, onu yontuyor ki insana benzesin. Elinde bir çekiç kalem, taşa vura vura insana benzetmeye uğraşiyor. Biz de nefsimizin heykeltıraşı olacağız, kendimizi yontacağız. Çekirdek toprakta çürürken yeşerir. Örneğimiz olan Peygamberimiz (sas)'e benzemeye çalışacağız.

Bir problemim olduğunda rahmetli Zübeyir Gündüzalp'e gider, durumu ona açardım. Bir gün hanımla tartışmıştık. Yine ağabeyin yanına gittim. Küçük bir odada yaşıyordu. Kendi oturduğu yeri bana vermesin diye, kapıdan girer girmez hemen yere oturdum. Ben daha derdimi anlatmadan dedi ki: "Kardeşim, kadına, çevresinden, anasından, babasından, basın-yayından, komşulardan hatalı telkin gelebilir. Böylece kadın, dokuz yerden yanlış fikir alır, bir yerden doğru fikir alır. O da iman hakikatine sahip çıkmak... Bir hanımın dokuz yanlışına bedel, sadece imanlı olması yeter. Onun aleyhinde konuşulmaz."

Sorumun cevabını almıştım. Ağabey, öyle de bir cevap vermişti ki, evdeki huzursuzluktan bir de ben suçlu olmuştum; hanım beraat etti!..

Bir gün bir evde misafirdim. Küçük bir şeyden dolayı evin beyi karısını azarladı. Sanki yüreğime çivi çakıldı. O ikramdan bir şey anlamadım. "Bir şeyler anlat." dediler. Anlatamadım, yıkıldım.

Başka bir gün Doğu Anadolu'da bir evdeydim. Çay getirdiler. Demlik simsiyah, çay is kokuyor. Evin sahibi, "Beyim" dedi, "işte ben hep böyle sefa sürüyorum..." Adamın o sözü beni keyiflendirdi.

Aile hayatı her zaman laboratuvara alınıp, tetkik edilmeli. İyi ve kötü tarafları gözler önüne serilmelidir. Gözü görenler de yürür, körler de... Bugünkü evlilerin ekserisi körün değneğiyle yürür gibi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yolların bittiği nokta

Hekimoğlu İsmail 2008.04.12

İnsan ömrüyle alâkalı her şey, bir bir kopup, mazi dehlizinde kayboluyor. Arkadaşlar, hatıralar, saadetler, ıstıraplar, gençlik, servet, ilim... Hepsi, bu gidenler arasında...

Nihayet insan hayat yolunu bir baştan bir başa kat' ediyor ve kabir denilen noktada dünya bitiyor.

Yolların bittiği noktada yeni bir yolculuk başlıyor. Eski kalelerin yer altı noktaları olurmuş. Taşı kaldırıp girerlermiş. Uzun-kısa bir yolculuktan sonra, bir başka kaleye veya bir başka beldeye çıkarlarmış. Dünya, kabir ve ahiret aynıyle bu!

Mazi, her şeyimizi yiyip yutarken efsunkâr bir şekilde bizimle alâkadardır. Nasıl ki, inşa edilmekte olan on katlı binanın her yapılan katı için, eskisi alt kattır; aynen böyle de mazi şu anımızın temeli, istikbalimizin mimarıdır.

Dinimize göre, mazimiz adına elimizde kalan tek şey, "tövbe"dir. Etraflıca bir nefis muhasebesi yaptıktan sonra, iyiyi kötüyü ayırmak, bütün günahlarımız için tövbe etmek ve bütün iyilikleri lütfettiği için, Rabbimize şükür, şükür, şükür...

Tövbe, o kötülüğü bir daha yapmamaktır. Şükür ise dil ile olur, kalp ile olur. Bir de Allah'ı bilmek ve her yaratıkta O'nun Sâni sıfatını görmeye bağlıdır.

Buradan şu anlaşılıyor ki, İslamiyet, Müslüman isimli fazilet abideleri yetiştirir. Eğer bu, İslam beldelerinde az, gayrimüslim beldelerinde çok ise, ellerimizi dizlerimize vurup, feryadımızdan dünyayı ayağa kaldırmamız ve bir anda bomba gibi infilak edip, hemen aslımıza kavuşmamız gerekir.

Yoksa öz nefsimizin ve öz inancımızın katili olarak kendimizi takdim edebiliriz!

Süflî makam, çakıl taşları gibidir. Basittir, boldur, herkes ona sahip olabilir. Hemen hemen ücreti yoktur. Fakat mazi ve istikbal nisbeti, hazır bir ceza gibi bekler. Bir ömrü, yassı taşlarla oynayarak tüketenden, zayi ettiği mazinin hesabı sorulur.

Mazi, istikbalimize ışık tutan bir fenerdir. Tarihi hakikatlere sırtımızı döndüğümüz gün, onu söndürmüşüz demektir. Bilhassa Türk-İslam tarihini iyi bilip, anlamayan kimselerin bu zulümat içinde gidecekleri yer neresi olabilir? Nur varken karanlığı seçenler, gözlerini inkâr ediyorlar demektir; bunun bir cezası yok mu? Hem ceza bazen öyle müthiş geliyor ki, insan düşmanına uşak oluyor.

Peygamberimiz'i (sas) ve ashabını öğrenmemiz, yani Asr-ı Saadet'i anlamamız, İslamiyet'i anlamaya denktir!..

Zaman, bir uzunluk değil, belki bir atmosfer veya bir dairedir. Cahiliye devrini tamamladığımıza göre Asr-ı Saadet'e gidiyoruz demektir. Böylece bir nokta geliyor ki, mazi, istikbal olmaya başlıyor. Zirveye göre dağın iki yüzü gibi...

Ve biz, yepyeni bir imanla "ashabımsı" bir hayat yaşayacağız. Böylece yurdumuz Kur'an hakikatlerine ayna olacak ve bu nur dünyayı aydınlatacak.

Çünkü, İNANIYORUZ!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önemli olan, Efendimiz'e benzer tarzda yaşamaya karar vermektir!

Hekimoğlu İsmail 2008.04.19

İmanımızın temin ettiği ahlak vardır. Mesela meyvelerin çürük taraflarını gizlemeye çalışan bir manav, imanlı ise, birdenbire Allah'ın her şeyi gördüğünü ve bildiğini hatırlar. O an, sanki imanı bir suflör olur ve bağırır:

"Ey Müslüman, dikkat et!.. İmanına, dinine aykırı hareket ediyorsun." Adam hilesinden böylece vazgeçer.

Meyve vermeyen ağaca "odunluk" derler. Müslüman'ın meyvesi de Peygamber ahlakıdır.

Herkes ilmine ve kabiliyetine göre böylesi iç konuşmalara erer, aniden başını kaldırır, "seç, al; çürüğü de var, sağlamı da!" diye malının ayıbını gizlemez, helal kazanç sağlar.

Böylece Peygamber'i taklit etmiş olur.

Yeryüzünü bir talimgâh yapan Allah, insanlar topluluğunu buraya toplarken, Peygamber Efendimiz'i de başöğretmen makamına getirmiştir.

Kur'an-ı Kerim, bu eğitim sisteminin yönetmeliğidir. Demek ki Peygamber Efendimiz, Kur'an'ı anlamaya ve yaşamaya en uygun şekilde yaratılmış; O, İslamiyet'i anlamış ve yaşamış, böylece kendi şahsında ispat etmiş ki, insanların bütünü Hz. Muhammed'e benzer tarzda yaşasa, şu dünya bir cennet manzarası arz edecek!..

İşte insanlığın gayesi ve hedefi budur! Yani Peygamber'in ahlakı ile ahlaklanmak!..

İmam-ı Rabbanî Ahmed-i Farukî (ra) demiş ki:

"Ben, seyr-i ruhanide kat-ı meratib ederken, tabakat-ı evliya içinde en parlak, en haşmetli, en letafetli, en emniyetli; sünnet-i seniyyeye ittiba edenleri gördüm."

Çeşitli cemaatler var. O cemaatlerin her birinin mensupları, manen yükselmek istiyorlar. Kimisi zikrederek yükselmek istiyor, kimisi tefsir okuyarak, kimisi Kur'an okuyarak yükselmek istiyor; cemaat mensupları böyle çalışıyor.

İşte Ahmedî Farukî onların içinde en yüksek, en nurlu derecede, sünnet-i seniyyeye ittiba edenleri görmüş.

Adam diyor ki, "Ben ilimle yükseleceğim." Öbürü diyor ki, "Ben zikrederek yükseleceğim."

"Sen, kafandan geçen fikirleri bir kenara bırak", diyor Ahmed-i Farukî; "Peygamber ne yaptı, önemli olan o. En yüksek makam sünnet-i seniyyeye ittibadır."

"Şahadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve Muhammed (sas), O'nun kulu ve resulüdür."

Kelime-i şhadetin içinde bir hayat şekli vardır. Helal dairede bir hayat...

Haram daireden uzak bir hayat...

Bediüzzaman buyurmuş ki:

"Tazyikat çok. Nereye gittikleri anlaşılmayan çok yollar var. Yük ağır, ben de gayet acizim. Nazarım da kısa, yol da zulümatlı... Ne vakit sünnete yapışsam, yol aydınlaşıyor, selametli yol görünüyor, yük hafifleşiyor, tazyikat

kalkıyor gibi bir halet hissediyordum." (Lem'alar)

Peygamberimiz'in doğumunu kutlayan, YENİDEN DOĞMALI!

Yeniden dünyaya gelir gibi, hayata yeniden başlamalı ki, kâinat çapındaki bu davanın sırrına ersin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsan, kaderine yön verebilir mi?

Hekimoğlu İsmail 2008.04.26

Kâinatta ne varsa bütününy yaratan Allah'tır. Kur'an-ı Kerim'de ve hadis-i şeriflerde her şeyin yaratıcısının Allah olduğu vurgulanmaktadır. Kâinatta her an meydana gelen her şeyi yapan, yaratan Allah'tır.

Vücudumuzdaki hücreler altı ayda bir yenilenir. Bahar mevsiminde ağaclar çiçeklenir, yeryüzü rengârenk olur. Gezegenlerin hareketinden sineğin kanat çırpmasına kadar her şeyi yaratan Allah'tır. Eğer Allah, bunların olmamasını isterse hiçbir şey olmaz! Kâinat var olmaz; bizler serçe parmağımızı kımıldatamayız. Benim şimdi sol kolum ve sol ayağım felç, sağ elimi hareket ettirebiliyorum, sol elim hareketsiz. Sağ elim diyor ki; "Bana Allah'tan başkası hareket veremez". Sağ elim de sol elim de Mektûbât-ı Rabbanî oluyor, benimle konuşuyor.

Kadir-i Mutlak olan Allah'ın kudretinin yanında bizim irademiz çok küçüktür.

Bir sanatla uğraştığınızı, resim yaptığınızı düşünelim. "Bu tabloyu ben çizdim" diyoruz. Düşünelim...

Gerçekten o tabloyu yapan siz misiniz?

Bize düşünme kabiliyetini veren, düşündüklerimizi ifade etmemizi sağlayan, resmin ne resmi olacağından nasıl bir resim olacağına varana kadar her teferruatına karar verme kabiliyetini bize veren kimdir? Tabii ki Allah'tır.

İnsanlar "ben yaptım, ben ettim" derler. Kendilerine hiçbir noksanlık vermek istemezler, kendilerini mükemmel görürler, "ben başardım" derler. Hâlbuki insanın kudreti küçücük bir virüse dahi karşı koyamaz. O halde, yapılan işlerde insanın fonksiyonu yalnızca "İSTEMEK"tir. Yaratan Allah'tır; insan sadece iradesiyle meyleder ve ister.

Sizce sadece bu kadarcık bir meyille insan, Allah'ın yarattığı işlere "ben yaptım" diyebilir mi?

"Çok şey yaparız" dediler. Hatta sınırı aşip "yaratırız" dediler. Kocaman hastaneler, laboratuvarlar, insan kanına eş kan yapamadı. Çocuklar için anne sütünden iyi gıda bulunamadı.

İlim, ne kadar ilerlerse ilerlesin, Allah'ın ilim sıfatı yanında zerre kadardır. Bulutlardan, şimşek ve yıldırımı yani sudan elektriği, ateşi yaratan, Allah'tır. Hastane, ilaç, tıp her şey demek değildir. Eğer servet ve ilim her derde deva olsaydı, zenginler, alimler dertsiz olurdu...

Tesadüf denilen şeyler İlâhi planın tecellileridir. Kader hükmünü verince her şey ona razı olur. İnsan karşı koysa da koymasa da kader hükmünü icra eder.

Kadere yön veren, insanların istekleri, arzuları, dualarıdır. Kadere inanmayan da kaderini yaşar!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şuurlu Müslüman

Hekimoğlu İsmail 2008.05.03

Dünyaya gelen her insanda nefsi emmare vardır. Yani emreden nefis... Nefsi emmare, istediği şeyi zorla almaya çalışır. Dünyaya gelen çocuk, süt ister. Süt emmediği zaman ağlar, bağırır.

Çocuk büyüdükçe istekleri de değişir. Mesela annesi, çocuğu alıp pazara çıkar. Çocuk tezgâhta bir bebek görür, onu ister, bebeği aldırana kadar ağlar, bağırır.

Bu hal devam eder...

İnsan büyüdükçe, canı haram şeyler de istemeye başlar. İşte bu isteklere, 'nefis' denir.

İnsanda şeytanla melek mücadele halindedir. Şeytan, kendisine göre bir hayat yaşamasını ister; melek, onu korumaya çalışır.

Şair diyor ki,

"Bin bir derde uğradım ben bile bile,

Neler çektim neler, bu kafa ile..."

İnsan, gençlik yıllarında nefsine mağlup oluyor. Yaşlandıkça, o mağlubiyetin acılarını çekmeye uğraşiyor. Alışkanlıklar köleliktir, azat olmaksızın çok zordur.

Bizler henüz ölmedik, sağız. Bunun için dünyada yapılması gerekenleri yapmak zorundayız. Herkes iyiyle kötüyü karıştırarak bir dünya nizamı kuruyorsa, bizler de iyiler ve iyilikler harcı ile kendi dünyamızı kurup, düşüncelerimizi mücessem hale getirmeliyiz.

Devir cemaat devri... Fertler tek başına işe yaramıyor. Lafları dinlenmiyor

Bunların yapılması için fertlerin istekleri, fertlerin görüşleri bir yana bırakılmalı. Hislere veda etmeli. Nefsin mabedinden çıkmalı, yeryüzü bir mabet haline getirilmeli. Artık her meseleye ilmin eli yetişmeli. İlmi geri iten, karanlık gecede fenerini yere çarpan yolcudan farksızdır.

Alışkanlıkların bağlarından kurtulmanın çarelerini aramak zamanı gelmiştir. İlmin ve aklın hâkimiyeti gerekmektedir. Velhasıl, bir şeyler yapmak zarureti vardır.

Yediklerinizin, içtiklerinizin helal yoldan kazanılması dinin icabı değil midir? Başkalarından yardım almamak, tam tersine muhtaçlara yardım etmek, dindarlara düşmez mi?

Namaz kılıp, Allah'ın emirlerini tekrarlamak, onları hatırlamak, sonra camiden dağılıp, çarşıda pazarda İslam'ı tatbik etmek, dinden başka nedir?

Teraziyi doğru tutmak din değil midir? Başkalarını kandırmamak, çalışkan olmak, bilgili olmak, sıhhatli olmak... Bunların çarelerini araştırmak din değil midir?

Aynı zamanda bunların bütünü dünya işi değil midir?

Ey Müslüman,

Güneş zamanında doğuyor, zamanı gelince göçüyor, çiçekler belirli tarihlerde açıyor, fırtınaların ve kuyruklu yıldızların bile zamanı varken, hepsi bir mesai içinde hareket ederken, sen nasıl keyfi hareket edebilirsin ve nasıl olur da işini zamanında yapmayı din dışı sayabilirsin?

Yeryüzündeki nizamı görmez misin? Sular, topraklar ve hava temizleniyor. Elbette bunlar kendiliğinden olmuyor. Öyleyse nizamlı olmalısın ve temizliğin imandan geldiğini anlamalısın.

İslamiyet, diriler dinidir. Ölülerden herhangi bir şey istenmiyor. İslam'ın bütünü dünyada tatbik edilecek. Ahirette mükâfatı alınacak.

Şuurlu Müslüman, dünya işini ibadete çevirendir. Her hareketine ibadetin mührünü basandır. İslamiyet'i öğrenen ve yaşayandır. İfrattan ve tefritten kaçandır. Allah'a asker olup, yeryüzünü bir talimghâh bilendir.

Günah işlemek için sevaptan kaçanlara inat, sevabın yollarını açmak için âdetini ibadete çevir. Şu imtihan âleminde imtihanını ver.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ben anneme baktım, Rabb'im de bana baktı!..

Hekimoğlu İsmail 2008.05.10

Avrupalılar yirmi yaşlarına gelince kendilerine iş bulurlar, ev bulurlar, anne-babalarını terk edip giderler. Bu sebepten Avrupa'da aile dağılmıştır ve Avrupa medeniyeti çöküşün eşiğindedir.

Ancak, aileler, milletin çekirdeğidir. Çekirdekleri ezersek, bir daha yeşeremez. Ezilense çekirdek değil, koca bir ağaçtır...

Anne, baba, çocuk, eş... Dinimize göre bunlar, Allah'ın emanetidir. Bu emanetlerin hukukunu hiçe sayan, Allah'a hıyanet etmiş olur, belki de gazabına uğrar!

Peygamberlerin de anne-babaları vardı. Peygamberler anne babalarından üstündür; buna rağmen her peygamber anne-babasına hürmet etmiş, onların hizmetine koşmuştur.

Ömrün uzayıp ksalması Allah'a aittir fakat bildiğimiz bir gerçek var: Ana-babaya iyilik edenin ibadeti artar. Kişi az bir ömürde çok ibadet eder, bol sevap kazanır. Böylece kişinin ömrü bereketlenir.

Asr-ı Saadette bir müşrik, Peygamberimizin yanına gelir, "Ben Müslüman olmak istiyorum" der. Peygamber Efendimiz, o kişiye şahadet getirtir. Adam sorar, "Müslüman oldum, şimdi ne yapacağım?" Peygamberimiz, "Savaş var, savaşa katıl." der. Adam savaşa girer girmez orada şehit olur. Bizim yüz senede gelemeyeceğimiz mertebeye, o kişi sadece bir "an"da gelmiş oldu.

Yani ömür sene olarak uzar mı uzamaz mı bilmiyoruz amma, sevaplar ömrü bereketlendirir.

Erzincan'daki evimiz büyük bir avlunun içindeydi. Gece avlu içinde giderken, gaz lambası kullanırdık. Ben de pilli fener aldım. Annem, feneri kullanınca o kadar dua etti ki... Hayatın tadı tuzuydu anamın duaları... Aldığım şey beş kuruşluktuk; ama annem çok sevinmişti.

1939 Erzincan depreminden sonra, anneme psikolojik bir hastalık geldi. Çok zor günler geçirdi. Onu bazen sırtlayarak, bazen bisikletime bindirip doktora götürürdüm. Bu yaptığım işlerin bütünü annemi çok mutlu ederdi. Annemin çok duasını aldım. Bu duaların hayatım boyunca bana destek olduğunu hissetmişimdir.

Annem bana "Boş keseye el sokmayasın" diye dua ederdi. Ömrüm boyunca geçim sıkıntısı çekmedim. Şunu demek istiyorum; ben anneme baktım, Rabb'im de bana baktı! Pek çok tecrübelerle görülmüştür ki, anne-babasına hürmet eden, daha güzel bir hayat yaşamıştır. Allah her şeyi görüp biliyor. Anne-babasına iyi davranana Allah mutlaka lütfeder. O hürmet olmasa, insanlık yerlerde sürünür. Türkiye'de yaşlı, hasta, bakıma muhtaç yüzlerce ana baba var. Bu insanlar sokağa atılsa, milletin hali ne olur?

Ebeveyne hizmet, insanın rızkını çoğaltır. Bir süre önce ziyaretime birisi geldi. "Ben anama çok iyilik ettim ama zengin olmadım" dedi. Kardeşim burada anlatılmak istenen, geçim zorluğu çekmemektir ki, önemli olan budur. Önemli olan, kimseye muhtaç olmayacak kadar malın olmasıdır. En hayırlı mal, yetecek kadar olan maldır. Nice zenginler var ki bir simide hasret. Ana-babaya iyilik edenin ağız tadı olur.

Bir adam anasına demiş ki, "Ana, sen bana ne verdin, süt verdin. Ben sana kilolarca süt vereyim, ödeşelim!" Annesi ağlamaya başlamış, "Ben sana sadece süt mü verdim?.."

Hasta ana-babaya bakmak zordur, insan yaşlandıkça tenkitleri artar, çocuklaşır, amma hep söylüyoruz, CENNET UCUZ DEĞİL! Allah'tan sabır dilersek, işimiz kolaylaşır inşallah. Ömrünü ana-babasına bakarak geçiren kişinin ömrü ne güzel ömür... Bir sahabe, Rasulullah'a "Annem-babam öldükten sonra onlar için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sormuş. Efendimiz de "Evet, onlar için dua ve istiğfar etmek, verdikleri sözü yerine getirmek, dostlarına ikram etmek, yakınları onlar vasıtasıyla olan kimseleri ziyaret etmek, ikramda bulunmaktır." buyurmuş.

Evladın ibadeti ana-babaya da sevap kazandırır.

Peygamber Efendimiz (sas) konuyu şöyle özetlemiş:

"Ana-baba, cennetin orta kapısıdır. Dilersen bu kapıyı zayi et, dilersen muhafaza et!"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öyle istek vardır ki, esaret zinciri, öylesi de vardır ki, hürriyetin ta kendisi...

Hekimoğlu İsmail 2008.05.17

Para kazanmanın zevkini hiç kimse inkâr edemez. Kimisi ihtiyacını temin için, kimisi de ihtiyacından fazlası için para kazanır. İhtiyacını temin için para kazananlar ya verimsiz toprakta yetişen ağaç gibidir veya gençliğini heba etmenin acısını çekmektedir.

İhtiyacından fazlasını almak isteyenler ise, dibi delik kovayla su taşımaktadır. O kova hiçbir zaman dolmayacak, ihtiyaçlar da bitmeyecektir. Bir de öyle zenginler var ki, alması gereken hiçbir şey yok, aldıkları da onu sevindirmez. Bunlar da para kazanmanın zevkiyle koşar.

Kimisi bir lokma için, kimisi dünyayı parmağında oynatmak için kazanır. İkisi de insandır.

İstedikini elde eden kendini mesut zanneder. Aşkla evlenenin boşanmaya kalkışması gibi, nice şeylere sahip olmak endişe, korku, kederler de getirebilir. Bir şeye kavuşmanın sevincini yaşayan, on şeye kavuşamamanın üzüntüsünü yaşayabilir. Öyleyse en iyi yol isteklerimizi azaltmak!

Bunun için de zevklerimizi ve menfaatimizi çelik çemberler içine almak, istemekten değil de, istememekten memnun olmak...

Bu hususta insanların varacağı en son, en ulvî nokta, her isteği terk edip, sadece Allah'ın rızasını istemek...

Unutmamak lazımdır ki, insanın huzursuzluğu istekleri ölçüsündedir. İnsanlar istekleri kadar kavga ederler. En yakınından en uzağına kadar, istekleri azaltmak, Allah'tan sadece tek bir şey istemek: Rızası...

Acaba bu hal insanı ataletle (boş durma, tembellik, işsizlik) götür mü, yoksa mükemmel bir insan tipini mi ortaya koyar?

Öyle istek vardır ki, esaret zinciri, öylesi de vardır ki, hürriyetin ta kendisi... Paranın, makamın, satın almanın zevki... Gezmenin, dolaşmanın zevki...

Nice insanlar geldi, niceleri bu yoldan geçti ve gittiler. Hayatını beğendiğimiz, beğenmediğimiz kimseler oldu. Kaç kişi Allah'ın beğendiği hayatı yaşadı? Ya da niçin yaşayamadı?

Çünkü ya kıraç toprakta yeşermiş, gelişemiyor veya kötü alışkanlıklarının kölesi olmuş. Zamanın geçmesiyle kabrin yaklaşması aynı manaya gelmez mi? Dikkat ederseniz eğlencelerle geçen zaman, gülerek, oynayarak hayatı tüketmektir.

Hayatı verenden gâfil olmak şans mı? İradesizlik diye bir şey yok, iradeyi kötüye kullanmak var. Kur'an'ın bir ismi de Furkan değil mi? Hakla batılı ayıran...

Kaplumbağa koşmadığı, karınca at kadar olamadığı, tavuk uçmadığı için bedbaht değil. Bilmem ki her yaratıktaki nizamı, programı, takvimi görüyor musunuz? Asırlarca devam eden, kış ve yaz gibi zıt mevsimlerde bile şaşmayan nizam, Nâzım-ı Hakîki'yi bildirir. Uzağa gitmeyiniz, yakınlarınıza bakınız. Seveceğiniz, begeneceğiniz hayatı kaç kişi yaşıyor? Biberin acılığı güneşten, Müslüman'ın hatası İslamiyet'ten değil. Herkes bir insandır amma, insan olsa yine yeter...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asıl ihtiyar, gayesi biten, ümidi sönen kişidir!..

Hekimoğlu İsmail 2008.05.24

İlimde ve sanattaki gelişmeler kıyamete kadar devam edecektir. İnsanlar ilim ve sanatta zirveye ulaşırken, rahatlığın, konforun ve zenginliğin de uç noktalarına yaklaşacaklar.

Dünya nüfusu ne kadar artarsa artsın insanlar zengin haldeyken kıyamet kopacak. Demek ki zengin insanlar günah işlemeyi âdet haline getirecek. Dindarlar zengin olursa bu akıntı yavaşlayacak; maddi ve manevi kıyamet de belki biraz geç kopacak. Velhâsıl dünyanın anahtarı dindarların elinde. Bu kapı ilim ve sanatla açılacak. Dindar için başka kurtuluş kapısı da yoktur.

Ey ebedi saadetler diyarına uçmak isteyen dindar; ilim ve sanat kanatlarını tak, iman enerjisiyle sırat-ı müstakimde ilerle...

Bir gayenin ardında koşmak... Bizi koşturacak bir şeyler olmalı... Kabir, bütün gücüyle bizi çekiyor. Durursak sanki kollarımızı koparacak. Yürüyüp onun çekişini azaltmalı... Uçağın motoru durursa uçak düşer. İnsan da idealinde yürümezse, ölü gibi olur.

Ya sanatın zirvesine tırmanmak veya ilmin cennet bahçelerinde gezmek yahut ahlakın meyvelerini yemek...

Gayesiz ihtiyaçların ölüm istediği sık sık duyulur. Onlar için hayat, gayesini yitirmiştir. Artık o hayatın tadı olmaz. Yaşamaktansa ölmek daha iyidir.

Kâinata mevcut olan her şeyin bir gayesi vardır. Kutup yıldızının gayesini biliyoruz, Süreyya'nın gayesi bilinmiyorsa, bilgisizliğimizdendir.

Kâinata her şey bir nizam içindedir. Her şeyin bir diğerı ile alakası vardır. Her şey birbirine muhtaçtır. Bunlar ya bir kaside kadar manzum veya bir manevi coğrafya kadar belirli ve planlıdır.

Her şeyin bir gayesi varken, her şey bir nizam içindeyken insan nasıl gayesiz ve nizamsız olabilir?..

Bence yaşlılık, ne saçın ağarması, ne belin bükölmesidir; gayesi biten, ümidi sönen herkes yaşlıdır.

Yaşlılık, ölümün ruhun bedenden ayrılması gibi, insanın dünyada işe yaramaz hale gelmesidir.

Hakikat böyleyken, halen binalarda, elbiselerde, sofralarda saadet aranıyor.

Gaye, miskin insanlara gayret vereceği gibi milletleri de şahlandırır. Romalıları, Roma imparatorluğunu kurduran, Yunanlıları ta Hindistan'a koşturan, Müslümanlara üç kıtada at oynattıran, Amerikalıları dünyada söz sahibi kılan, Slavlara hâkimiyet sağlayan, Çinlileri uyandıran sadece gayedir.

Ayetleri duyurmak için, Sinan gökleri aşağı indirip kubbe yapmıştı. Her sanatkârın böyle bir gayesi vardır. Hangi birini sayalım?.. İnsanlık tarihi gaye sahibi insanlarla doludur. İnsanlığımızı onlara borçluyuz. Altı asır kadar yaşayan Osmanlı Devleti'ni ayakta tutan sırlardan biri de İstanbul gibi ilim merkezlerine gelen gençlerin, doğdukları yere dönüp orayı ihya etmeleridir.

Hayatta ne kadar başarılı insan gördümse hepsinin de istikrarlı insanlar olduğuna şahit oldum. Başarılı olmak istediğimiz bir konuda hiç aksatmadan her gün yeteri kadar zaman ayırmalıyız. İnsan hayatının her safhasında, atacağı her adımda karşısına birçok zorluklar çıkabilir. Gaye sahibi insan "Ben Allah'ın izniyle bu işi yapacağım!" diye azmederse, o zorluğu aşar. Hayat iniş ve yokuşlardan ibarettir. Her insanın yolunda yokuşlar vardır. İnsan dikkat ederse, o yolda ayak izleri vardır. "Demek ki benden evvelkiler bu yokuşu aşmış, öyleyse ben de aşarım" demeli ve yoluna devam etmelidir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fatih Sultan Mehmed'i 'Fatih', Konstantinopol'u 'İslambol' yapan kuvvet nedir?

Hekimoğlu İsmail 2008.05.31

Kâinatın efendisi Peygamberimiz (sas) "İstanbul mutlaka fetholunacaktır; onu fetheden emir ne güzel emir, o askerler ne güzel askerlerdir." mealindeki hadis-i şerifin sekiz asır sonra tahakkuk eden manası karşısında bütün Batı dünyası altı asırdan beri hâlâ hayrettedir ve bu mucizenin izharındaki derin manayı kavrayabilmiş değildir.

Büyük fetih, bir çağın kapanıp, diğer bir çağın açılmasına esas kabul olunmuştur da, bu fethin meydana gelişindeki müstesna hadise üzerinde durulmamıştır! Avrupa'nın suratında kırbaç gibi şaklayan ve onları rönesans ve reforma iten kuvvet, Konstantinopol'un İslambol haline getirilişi olduğu halde, fethin maddi-manevi esaslarına nüfuz etmek, güneş gibi ortaya çıkan büyük mucizenin sırrını araştırmak gibi ciddi bir teşebbüse dahi girilmemiştir!

Bunu yapamayan sadece Batılı mı? Bizde de aynı ruhî buhranlarla malûl olanlar (sakatlananlar) vardır.

Henüz bıyığı terlememiş, yirmi üç yaşındaki bir delikanlıya böylesine muhteşem bir fethi nasip eden kuvvet nedir?

Zamanın en modern ordusunu teşkil eden devlet, bu hammaddeyi nereden ve nasıl almıştır?

Muzaffer bir kumandanın harp esirlerine misafir muamelesi yapmasının sebepleri hangi esaslara oturtulabilir?

Gemileri karadan yürüten deha kimdir?

"Dinin terakkiye mani olduğu" hezeyanında ısrar edip duranların bilmek istemedikleri hakikatler vardır...

Sultan Mehmed'i "Fatih" yapan, Konstantinopol'u "İslambol" haline getiren, harp esirlerini "misafir" muamelesine tabi tutan mefhum İSLAMİYET'TİR ve zamanın Osmanlı ordusunu en emin, en sağlam, en cesur, en müterakki ordu yapan da aynı kuvvettir.

Başkumandanından en küçük neferine kadar bütün bir ordu, manevî terbiye neticesinde bu fethi gerçekleştirmiş, tahtları, taçları devirerek tarihe şan ve şeref dolusu sahifeler hediye etmiştir.

Bizler Fatih'in türbesinde Fatih Sultan Mehmed'e Fatiha okuyoruz amma, Fatih ve onun adamları ayağa kalksalar, ne derler acaba?

"Aman dede yapma, etme, biz senin torunlarız!" desek de inanmazlar...

Ben Beşiktaş'taki Barbaros Hayreddin Paşa heykelinin önünde durdum, düşündüm... Heykel canlansa...

"Dedeciğim, ver elini öpeyim" desem, Barbaros Paşa bana der ki: "Haydi oradan, sen nereden benim torunum oluyorsun?" Neden böyle düşünür?

İstanbul'un fethinde en çok dikkati çeken durumlardan biri de, Fatih Sultan Mehmed gibi bir padişahla, Akşemseddin gibi bir maneviyat büyüğünün beraber olmasıdır. İslam tarihi incelendiğinde görülür ki, ne zaman devlet adamlarıyla İslam alimleri el ele tutuşmuşsa zafer kesin olmuştur!..

İnsanlar için maddi ve manevi faziletlerin bütününü İslamiyet'te toplanmıştır. Ne zamanki fert, aile ve millet İslam'ı yaşamış, o zaman yücelmiş, hâkim olmuş güçlenmiş. Ne zaman da Müslümanlar İslamiyet'ten uzaklaşmışsa, o zaman düşmanın ayaklarının altına düşmüşlerdir!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gönül Süleyman misali uçmak isterken, beden miskinler tekkesinde olmamalı!..

Hekimoğlu İsmail 2008.06.07

Gönül Süleyman misali uçmak isterken, beden miskinler tekkesinde olmamalı!..

Ferdin yaşayışı her ne kadar cemiyetin yaşayışından farklı ve ulvi olsa da, evvelce fertlerin bozduğu cemiyet, bugün dönüp fertleri çürütüyor. Netice değişmiyor. Türkiye gemisindeki herkes, geminin gittiği yere gidecektir.

Otomobilin bütün parçaları belli bir tek tiple dizilmiş. Her parça bir diğerrinin çalışmasına katılıyor ve parçaların çalışmasında beraberlik var. Bunun için otomobil yürüyor.

Vücudumuza dikkat edersek, milyonlarca hücreden meydana geldiğini anlarız. Mesela atomlardan hücreler, hücrelerden uzuvlar, uzuvlardan da vücudumuz teşekkül ettirilmiş.

Aynı şekilde pek çok Müslüman'dan bir millet meydana gelir. Millet bir vücut, Müslümanlar da onun bir parçalarıdır. Nasıl ki bir hücredeki anarşi kansere sebep oluyorsa, bir insanın hatası da milletin geleceğini tehlikeye sokabilir. Hatalı insanların sayısı ne kadar artarsa, milletin hayatı da o derece tehlikeye düşer. Nihayet bu tehlike öyle bir noktaya varır ki, millet yok olmaz ama şekil değiştirir, yani Müslümanlar, İslamî olmayan bir nizamın içinde kendilerini bulurlar. Bu halin vebali, hatalı Müslümanlara aittir.

Bir Müslüman, borcu olan parayı vermemiş, "Günahım neyse çekerim." diyor. Evet, bu Müslüman günahının cezasını çekecek... Çekecek amma, sadece parayı vermemenin değil, Müslümanlar arasındaki itimadı sarsmanın da cezasını çekecek. İşte o zaman cehennem azabı, bu günahı temizleyebiliyor.

Müslüman Müslüman'a yara açarsa, gayrimüslimler bu yarayı saracak değil ya!..

Bir yere bir tek ağaç dikersek, rüzgâr onu devirmeye çalışır. Güneş onun kökünü kurutabilir. Sel, onun dibini oyar. Öbür tarafta, orman içindeki bir ağacı düşünelim. Sel gelse, ağaçlar seli parçalar. Güneşin kızgınlığı içinde hepsi birbirine gölge eder. Rüzgâr esse, ormandaki ağaçlar birbirine omuz verir, rüzgâr havaya gider. Böylece ormandaki ağaçların ömrü daha uzun olur.

Müslümanlar da ormandaki ağaç gibi olmalı. Sıcak günlerde birbirine gölge etmeli. Fırtına çıktığında birbirlerine dayanarak rüzgârı havaya itmeli. Sel geldiğinde suyu parçalamalı.

Sohbetlerin birinde dinleyicilerden "Nasıl hizmet edebiliriz?" diye bir soru geldi.

İslamiyet'i yaşamayanın hizmeti yoktur. Tebliğ, yazılı ve sözlü olur. En kuvvetli tebliğ, lisan-ı hal ile yapılan tebliğdir. İslam'a hizmet etmek isteyen, Müslümanlığı en güzel şekilde yaşamaya gayret edecek ki, onun hayatını beğenenler de İslam'ı beğensinler.

Din için, İslamiyet için, vatan için, millet için gibi lafları bir yana bırakmalı. İslam bahçesine meyvelerimizi dökmek istiyorsak, her şeyden evvel o bahçede meyve ağacı olmaya çalışmamız lazım!

Dal dal alışkanlıklar, hadis hadis hareketler, ayet ayet kararlar vermemiz lazım. Velhasıl, âdetimizi ibadete çevirmemiz lazım. İddialardan vazgeçip, insanlarla olan yarışı bırakıp, iç dünyamızdaki ebediyet koşusuna çıkmamız lazım!..

İnsanlığı kurtaracak hareketler, mucize derecesindedir. Mesela bir arkadaş yanıma gelip, "ağabey, ben senin yanına uçarak geldim" dese, ben "niye uçarak geldin, arabaya binseydin" derim. Yani uçuşuna değer vermem. Ama aynı şahıs, "ağabey, sigarayı bıraktım, artık bir tane bile sigara içmiyorum" dese, işte ben ona değer veririm!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gençlere mektup...

Hekimoğlu İsmail 2008.06.14

Daha ortaokul sıralarındayken arkadaşlarımdan bazıları delikanlı olduklarını ispat için sigara içmeye başladılar. Askerî okulu bitirdim, memleketime gittim. Arkadaşlarım, mezuniyetimi kutlamak için bir bağda sofrayı kurmuşlar, beni de davet ettiler. Gittim...

Çay bardaklarına rakı doldurmuşlar. Peynir ekmek gibi yiyecekler de var. "Ben içmem" dedim. Onlardan biri tepeme dikildi, "içmezsen eğer, bu şeyi başından aşağıya boşaltacağım!" dedi. "Boşalt" dedim. Israrlar, tehditler birbirini takip etti. "Biz seni arkadaşımız biliyoruz. Mezuniyetini tebrik için böyle hazırlık yaptık. Sen şimdi hepimizi mahcup ettin, olmaz böyle şey!" dediler. Özür dileyerek yanlarından ayrıldım.

"Yarın ben iyi insan olacağım diyen, bugün kötü adamdır." Niye bugün değil de yarın? "Yarın iyi olacağım" diyoruz; bu emri veren benim! Hayatımızı Kur'an ölçüsünde yaşamaya bugünden başlayacağız.

Organlarımız bizi Kur'an caddesine çekiyor. Allah okuyan göz vermiş, okunacak kitabı da göndermiş. Allah kulak vermiş, dinlenecek alimleri de göndermiş. Eğer bu organlarımızın isteklerini yerine getirmezsek, can sıkıntısı başlar. O sıkıntıdan kurtulmanın çaresi, ya kitap okumak, ya bir alimi dinlemek, yani ibadet etmektir. Diyorlar ki, "İbadet ediyoruz amma can sıkıntısı devam ediyor. İbadetten lezzet alamıyoruz." Bunun sebebi, ibadet ederken hayallerde gezinmek, ibadetin şuurunda olmamaktır.

İsterseniz Asr-ı Saadet'e gidelim. Sahabenin az olduğu devirleri düşünelim. Her tarafı müşrikler doldurmuşken, bir avuç sahabenin durumunu hayal edelim. Bunlardan biri diyebilir ki: "Ben bir insanım. Benim cürmüm ne ki hükmüm ne olsun? Koskoca dünyada İslamiyet'i yayma davasını nasıl güdebilirim?" Ama böyle dememişler. Onlar, "mademki ben Müslüman'ım, öyleyse İslamiyet'i öğrenmeliyim ve yaşamalıyım" diyerek, tek başlarına da kalsalar, İslamiyet'i öğrenmek ve anlamak gayesiyle yaşamışlar. Allah'ın rızasını bunda aramışlar, bu gaye onların hayatını doldurmuş.

Her genç ben ne olacağım demelidir. Ve bir hedef tayin etmelidir. Futbol oyununda gol kelimesinin manası, hedeftir. Yani o oyunda hedef olduğu için oyuncular koşuyor. Hedef olmasa hiçbiri koşmaz. İşte insanın da hayatında hedefler olmalıdır. Mesela gençlik yıllarımda 'ben sefil perişan olmayacağım' diye kendi kendime konuşurdum. Bu sebeple gençler kahveye giderken ben derse gittim. Amacım oraya gidenlerden farklı olma. Kendi kendime İngilizce, Osmanlıca öğrendim. Kitaplar okudum, kitapları anlamaya çalıştım. Çünkü benim bir hedefim vardı.

Gençlere tavsiyem, gelecekteki hayatlarını daha iyi şartlarda yaşamak istiyorlarsa bugünden hazırlansınlar. Önce eğitim veya sanat üzerinde durmalı ki ekonomik bir sıkıntı yaşamasin. Ayrıca ilim ve irfan için eğitim almalı... Bugünün gençleri alimlerin dizinin dibinde oturacak, başka türlü olmaz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kımıldanmaya et bir niyet!

Hekimoğlu İsmail 2008.06.28

1976 senesinde hacca gidecektim; döviz lazımdı. Bankaya girdim. İlgili memur, döviz olmadığını, bir başka bankadan getirteceğini söyledikten sonra, "Paranızı bırakın, üç saat sonra gelip dövizinizi alın." dedi. Ben de parayı verdim ve bankadan ayrıldım.

Yolda düşündüm, "Ben ne yaptım! Bu şahıs verdiği parayı inkâr edebilir. Aksini ispat için elimde bir makbuz veya yazı yok. Bir avuç dolusu parayı hiç tanımadığım bir adama verdim, gidiyorum!" Sonra düşündüm; bankalar hatalı iş yapmaz, çünkü bankalar İTİMAT üzerine kurulmuştur. Rahatladım. Gerçekten de üç saat sonra gelip döviz aldım. İster istemez şu cümleler ağızımdan çıktı, "Müslümanlar da bankalar kadar doğru olsa! Faiz yönüyle İslam'ın karşısında olan banka, İslam'ın temel prensiplerinden olan itimada layık ve İslam'dan yana olan bir Müslüman itimada şayan değilse, banka muvaffak olur, Müslüman kaybeder. İslam'ın her emrinde

hayat vardır. İslam düşmanları dahi, hayat haklarını İslam esaslarından alacaktır ve alıyor da. İşte İslam'ın Allah nizamı olduğu ve insanları kurtarmak için gönderildiği burada belli oluyor:

Düşmanları dahi, onun esaslarını yaşadıkça güçleniyor!

Elimdeki banka defterinin birinci sayfasına baktım, "Her türlü hizmetlerimizde; güvence, gizlilik, kolaylık ve doğruluk ilkelerini benimseriz" diye yazılı.

Bu prensiplere her Müslüman sahip olmalıydı. Her Müslüman'a güvenilmeli, her Müslüman sır taşıyabilmeli, her Müslüman kolaylık göstermeli ve doğru olmalıydı.

İşte İslam'ı yaşamayanlar, İslam prensipleriyle başarılı olan faiz müesseselerinin artmasına sebep olurlar.

Müslümanlar da Müslümanlık kadar doğru olsaydı, bankaların topladığı paralardan daha fazlasını toplar, o büyük paraları piyasada çalıştırır, imalat yaparlar, işsize iş verirler, doğru olmanın sevabını alırlar, kâr içinde kâr ederlerdi.

Almanya'da bir otomobil üretim firmasında iki milyon insan ortak olup çalışırken Türkiye'de iki kişinin ortak olması dahi problem oluyor.

Amerikan harp okulunda bir öğrenci bir gece yatağının içine yastık koyarak yataktan ayrılıyor. Yani yatakta yatıyormuş görünümü veriyor. Nöbetçi subay bakıyor ki yastık konulmuş, öğrenci yok. Hemen not tutuyor. Ertesi gün öğrenciyi okuldan atıyorlar. Genç diyor ki; "Bir gün firar ettim diye hayatımı yakmanız adalet mi?" Okul komutanı, "Kaçtığın için değil, yastık koyup bizi kandırmak istediğin için okuldan atıldın!"

Yabancı sermayeye düşman olanlar duymasın ama Türkiye'deki bir fabrikalarına girdim, kapısında şöyle bir yazı, "İnsanın hayırlısı insana faydalı olandır."

Bazılarının gâvur fabrikası dediği o yerde çalışanlara sordum, "Nasıl, memnun musunuz?" Dediler ki, "Adamlar Hristiyan, ama işleri Müslüman. Yöneticilerimizden çok memnunuz."

Halimiz sebebiyle saçlarım diken diken oldu. Hristiyan yöneticiden memnun olanlar, Müslüman yöneticiden memnun değil.

İslamiyet, Müslümanları kurtuluşa çağırıyor. "Haya ale'l-felah" Haydin kurtuluşa... Fakat asırlardır kurtulamayan millet Müslümanlardır. Neden Müslümanlar kurtulamamış? Neden üç asırdır bu çağrının mânâsı anlaşılamamış? Neden ezan okuyan, ezanın mânâsına yabancı kalmış? Bunun cevabı şudur:

İlme, tekniğe önem vermemek, muamelat ve ukûbatı tatbik etmemek.

İslamiyet'i Hristiyanlık gibi ele aldık. Namaz kıldık, oruç tuttuk, İslamiyet'in muamelat, ukûbat gibi kısımlarına pek bakmadık. Baktık ise onları da ibadet kastıyla yaptık, tatbikatını düşünmedik. Kur'an-ı Kerim sadece duadan, namaz ve oruç gibi ibadetlerden ibaret değildir. Bir Müslüman, namazda okuduğu ayeti, hayatında yaşamak zorundadır.

Merhum Mehmed Akif diyor ki:

*Ey koca şark, ebedi meskenet
Sen de kımıldanmaya et bir niyet
Korkuyorum garbın elinden yarın
Kalmayacak çekmediğin nedamet...*

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç aylarda camileri değil, kendimizi süsleyelim...

Hekimoğlu İsmail 2008.07.05

Alışkanlıklar ve cemiyet, insanı iradesinin dışına sürüklüyor. İnsan, seçtiği yola nefsinı çekemiyor. Kendisiyle tenakuza düşen insan huzursuz oluyor. Daha çok dış dünya ile meşgul olan insan, iç dünyasına eğilemiyor. Sonra da huzursuzluğun sebebini kalkıp, onda bunda arıyor. Hırçınlaşıyor.

Gaflet denilen bir nevi uyku, insanları ibadetlerden uzaklaştırabiliyor. İşte o zamanlarda ya cuma günü gelir, ya kandiller gelir ya da üç aylar gelir; insanlara ibadette hız verir. İnsan da aldığı o hızla, belki hayatını cennete çevirir.

Üç aylarda insan sanki bir asansörle "yukarılara" çıkarılır. Çıktıkça bazı hakikatleri daha açık görür. Bakar ki, ömür su gibi akıp geçiyor. "Koparılan her takvim yaprağı yeni bir günü haber verirken, bendeki yenilik nedir? Bu hayat boşuna akıp geçmesin. Dünyada huzurlu olayım, ahirette de mükâfatımı alayım" diyerek manen hamle yapar. Birdenbire, adi bir nefer olma yerine mareşalliğe yükselir.

Bir tanıdığım vardı; bağ sahibiydi. Üzümleri şarap fabrikasına satardı. Üç aylar gelince, o manevi havayla kendine bir el arabası aldı. Üzümleri arabaya doldurdu, yol kavşağına götürüp orada sattı. Gördü ki, bu iş daha kârlı. O arkadaş, üç aylardan sonra da üzümlerini şarap fabrikasına satmaktan vazgeçti.

Üç aylar gelince camiler ıslıl ıslıl süslenir. Camilerin mimari yönden harika olması önemli değil, önemli olan cemaatin İslamiyet'i yaşayış yönünden harika olmasıdır. Daha kötüsü vaiz efendi, faizin haramlığını anlatırken belki cebinde banka cüzdanı var. Cemaatin bir kısmı huzursuzluk içinde, dertleri pek çok... Sahabedeki huzur, cemaatlerimize bir idealdir. Ne zaman o huzur ele geçecek, o zamanlara ne zaman ulaşılacak bilinmez amma, önemli olan üç aylarda camilerin ve evin süslü olması değil, Müslüman'ın ilimle, ibadetle süslü olmasıdır. "Arapçayı, Osmanlıca'yı öğreneceğim" demesidir. Hadis külliyatını, Kur'an-ı Kerim tefsirini okumasıdır. Yoksa taşla, toprakla, mermerle, eşyayla cennete gidilmez!..

"Durumdan vazife çıkarmak" diye bir tabir vardır. Hayatın seyriyle başımıza gelen durumlarda "vazifem nedir" diye düşünmek lazım. İnsan her olay karşısında dikilecek, ben ne yapacağım diyecek.

Üç aylar geldi, ne yapacağız? Haydi, durumdan vazife çıkaralım; İslamiyet'i öğrenip yaşayacağız...

Gençlik yıllarımda üç aylar girdiğinde kendime bir liste yapmıştım; "NOKSANLARIM LİSTESİ"

Kur'an'ı iyi okuyamıyordum. Kur'an öğreniyorum seti alıp onun üzerinde çalıştım. Çok uyuyordum, uykuyu azaltacağım diye karar aldım. Kitap okumayı artıracığımı dedim. Yalnız kendimi aydınlatan bir lamba aldım, yataırken de kitap okudum. Yemeği azalttım. Çünkü dikkat edin, yemeği çok yiyince hemen uykunuz gelir.

Müslüman, İslam gemisinin mürettebatıdır. Yolcular eğlenebilir, gülebilir, oynayabilir. Mürettebat, makine dairesinde her türlü sıkıntı içerisinde çalışmaktadır. Eğer mürettebat dese ki, "ben de yolcular gibi gülüp eğleneceğim", o zaman gemi karaya oturur...

Her şeye değer veren insan, kendine ne kadar değer veriyor? Terazî kendini tartmaz derler. Göz de kendini görmezmiş. Mühim olan şu veya bu olmak değildir, ne olduğumuzu bilmektir. İnsan çok şey arayabilir amma,

kendini arayan kaç kişi var?

Üç ayların herkese sıhhat ve afiyetler getirmesini dilerim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eşinizi keşfetmeye var mısınız?..

Hekimoğlu İsmail 2008.07.12

Bir hanım bana mektup yazmış, şöyle yazıyor özetle:

"Kocam benden soğudu. Artık beni sevmiyor, hiç mutlu değiliz. Ne yapabilirim?"

Bir adamın ineği varmış. İnek kafasını küpün içine sokmuş ki, içindeki suyu içsin diye. İnek, kafasını sokmuş sokmasına amma, çıkaramamış! Sahibi gitmiş bir komşusuna durumu anlatmış. "İneğin başı küpten çıkmıyor, ne yapacağım şimdi ben?" Komşusu da demiş ki, "İneğin kafasını kes!" Adam kafasını kesmiş. Fakat kafa hâlâ küpün içinde, "şimdi ne yapacağım?" diye sormuş yine komşusuna. Komşusu da "Küpü kır!" demiş... Tabii olan ineğin kafasına olmuş.

İşte rastgele biriyle aile hayatımızla ilgili bulduğu özömler böyle olur. Danışacağınız kişinin hayat tecrübesi ve ilmi olması gerekir.

Bana göre evlilikte mesut olmak isteyen, mutlaka mesut olur!.. Mesut olmak veya olmamak insana ait bir şeydir. İnsanın insana üstünlüğü yoktur. İnsanları üstün kılan prensipleridir. En iyi prensipler de İslamiyet'te toplanmıştır. Gerçek manada İslamî hayatı yaşayanlar, bugönkü hayata isyan etmiş gibidir. Bu isyanın ağırlığı her yönde kendini gösterse de, Müslöman, İslam'ı yaşamanın saadetine erer.

Tebessöum etmesini bilen, eşini tenkit etmeyen, eşinin akrabalarına iyi muamele eden, dargın durmayan ve yüksek sesle konuşmayan hanımdan veya erkekten, eşi neden soğusun?

Üstat Bediüzzaman buyurmuş ki: "Bir ailenin saadet-i ebediyesi, koca ve karı mabeynindeki bir emniyet-i mütekabile (karşılıklı güven) ve samimi bir hürmet ve muhabbetle devam eder." (Hanımlar Rehberi)

İnsanlık tarihi boyunca her insan, ister yalnız olsun ister başkalarıyla beraber olsun, huzurlu olmanın yolunu aramıştır. Huzursuzluk, dışarıdan gelen bir şey değildir. Huzursuzluk, bizim içimizdedir.

Huzursuzluğun sebebini dışarıda arayan, yanlış adrese gitti. Bir arada yaşamanın sırlarını bulursak, (bu da prensiplerle olur) eşimizden neden soğuyalım?

şair diyor ki,

"Ne bende sabr-ı sükün

Ne sende vefadan zerre

İki yoktan ne çıkar

Fikredelim bir kere"

Eşler arasına soğukluk girebilir. Bu gayet tabiidir. Önemli olan bu aşamada ne yapıldığıdır. Yani buzları nasıl eritebiliriz?

Bazı hanımlar böyle zamanlarda eşinden uzaklaşmanın, ailesinin veya akrabalarından birinin yanına gitmenin çözüm olabileceğini düşünüyor. Bu, her zaman çözüm değildir... Soğukluk daha çoğalabilir.

Yani iyimser olmak...

Buyrulmuş ki, "Eşinizin hoşunuza gitmeyen tarafları olursa sabredin; ona mukabil Allah size bazı mükâfatlarda bulunacak, hayırlı çocuklar, ev bark gibi..." "Güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen hayatından lezzet alır."

Eşinden hoşlanmayan şöyle düşünecek; "Allah bana bu derdi verdi, başka dertler vermez. Kader der ki, bu dert buna yeter, başka dert vermeyelim..."

Herkesin derdiyle sefasının çarpımı birbirine eşittir. Allah'ın adaletini düşünmek lazım...

Evlilikte "hay hay" demeyi bilmek birçok sorunu çözmeye yeter. Eşimizin istekleri İslam'a uygun olduğu müddetçe, "hay hay karıcığım, hay hay kocacığım" desek, ne olur yani?.. İzzet-i nefsimize gölge mi düşer?.. Kavga da biter gürültü de biter. "Ben problem kişi olmayacağım, aldığın kararlara uyarım" demek herkesi rahatlatır. Ben, yardımcılara diyorum ki, "senin çalışmalarına karşı çıkmam. Bu iş esnasına ben işçiyim, patron sensin!" Herkes memnun oluyor. Hanıma kolay kolay "hayır" demem. İstekleri İslam'a ters düşmüyorsa, "hay hay hanım" diyorum, mesele halloluyor.

Çok dindar bir arkadaşım vardı. Karısı da görgülü, kültürlü bir hanımdı. Karısı boşanmak istemiş. Yahu ne oldu dedik, niye ayrılıyor eşin senden? Verdiği cevap aynen şu: "Benden sadece kibarlık beklemiş, onu da bulamayınca ayrılmaya karar vermiş! Ben bu kadınla nasıl barışacağım?"

Ona dedim ki: "Önce kendinle barış, sonra eşinle barışırsın!.."

Yani iş, eşinizi keşfetmeye çıkmaktan başlıyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünyadayken, cennet ve cehennem hayatını anlayabilir miyiz?

Hekimoğlu İsmail 2008.07.19

Bir hanımın sorusu şöyle: "Ben cenneti ve cehennemi çok merak ediyorum. Acaba dünyadayken cennet ve cehennem hayatını anlayabilir miyiz?"

Dünyada cennet ve cehennemi anlamak için, tahvil-i vücudu anlamak lazım. Tahvil-i vücut, bir şeyin başka bir şekle girmesidir. Mesela çekirdek tahvil-i vücut eder, ağaç olur. Yumurta tahvil-i vücut eder, tavuk olur. Dünya bir çekirdekse, ahiret de ağaçtır. Nasıl ki yumurtadan çıkan civciv yumurtaya benzemiyorsa, dünyanın devamı olan ahiret de dünyaya benzemez. Fakat, dünyadayken cennet ve cehennemi anlamak mümkün!..

Maaşa geçince, anneme mutfak eşyaları almıştım. Annem bunları görünce "Siz dünyada cennet hayatı yaşıyorsunuz oğul." dedi. Annem yemek pişirmek için tandırı yakmak zorundaydı. Onu yakmak, odunları içine atmak, duman, insanı perişan ederdi. Annem aldığım ocakla yemeği zahmet çekmeden pişirdi. Bunu cennet hayatı saydı...

Demek ki insanı zahmetlerden kurtaran her şey bize cenneti hatırlatır.

Pikniğe gideriz. Her yer yemyeşil, çiçekler açmış, bembeyaz papatyalar, rengârenk laleler... Kuşlar ötüyor, hafif bir meltem... Yanımızda ailemiz, dostlarımız... İşte böyle bir yerde insan "Oh cennet gibi!" der.

Yine de insan bir süre sonra oradan sıkılır. Fakat cennette bıkmaya duygusunu Allah alacak içimizden. Nasıl ki toprakta kökler beklemekten sıkılmıyor, kuşlar yuvasında bekliyor bekliyor sıkılmıyor, aynen öyle de Allah cennette içimizdeki sıkılma duygusunu alacak.

Yorgun argın bir kimse evine gelir, dinlenir, çocuklarıyla eşiyile sohbet eder. İnsanın evi kendisine cennet gibi gelir. Hanımı da ona yardım ederse, o erkeğe eşi huri gibi gelir...

Fakir bir aile varmış. Evlerinden sık sık kahkaha sesleri gelirmiş. O ailenin komşuları çok zenginmiş. Bir gün demişler ki: "Sizin neyiniz var ki hep gülüyorsunuz?" Onlar da demiş ki "Bizim altından bir topumuz var, onu birbirimize atıp gülüyoruz." O zengin aile de gidip altın bir top almış. Onlar da topu birbirlerine atmışlar, fakat gülememişler. Bunun sırrını sormak için fakir ailenin yanına gelmişler. Onlar da çocuklarını göstermiş. "İşte bizim altın topumuz." demişler. Çocuk güldükçe anne baba da gülüyormuş. O çocuğun bakışı, gülüşü, anne diyerek sarılması annesine bambaşka bir zevk yaşatır. O tadı anne başka bir şeyde bulamaz. Çünkü çocuk cennet meyvesidir.

Bir halk otobüsünde yolcular pamuk çuvalı gibi. Kadınlar, erkekler, yaşlılar, gençler... Hepsi otobüs denilen sandığa doldurulmuş, gidiyor. Ter, koku, sinirli konuşmalar, çatık kaşlar, itişip kakışma... Yani tam bir cehennem hayatı... Mesela bir meyvenin üzerindeki yüksek fiyatı gören adam, "Ateş pahası!" diyor.

Şarkılarda, türkülerde adam kaçıp giden sevgilisine "yaktın beni" diyor. Anarşistin yakınları "bağrımıza ateş koydun evlat" diye haykırıyor. Bir başkası iftira ateşiyle yanıyor. Hastanın ateşi otuz dokuza yükseliyor, hasta alev alev yanıyor... Velhasıl çokları yanıyor, yakılıyor. Dünyada çeşit çeşit ateşleri yaratan Allah, cehennemde öyle bir ateş yaratmış ki yakıp bitirmiyor azap veriyor.

Dünya, cennetin fotoğrafı gibidir. Fotoğraf çok güzeldir amma o fotoğrafın çekildiği yer o kadar güzel olmayabilir. Dünya güzeline resmi de güzeldir, fakat dünya güzeline iç dünyasındaki dertleri bilemeyiz...

Mesela bir balo... Dünyadaki cennet zannedilen yerlerden biri... Herkes en güzel kıyafetlerini giymiş, dans ederken kelekler gibi uçuyor. İnsanlar çok mutlu görünüyor. Balodan sonra adam karısına soruyor: "Senin o adamın kollarında ne işin vardı!"

Dünyada cennet gibi görünen ve bilinen yerlere bakılsa orada gizli bir cehennemin olduğu görünür. Kısacası dünya, cennete göre zindan, cehenneme göre saraydır. Cenneti ve cehennemi anlamak istiyorsak, içimize bakalım. Cennet cehennem dışımızda değil, içimizde. Allah öyle bir kudret sahibi de cenneti de cehennemi de getirmiş, göğsümüze yerleştirmiş.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tatilde harcanan paralar kadar zekât verebiliyor muyuz?

Hekimoğlu İsmail 2008.07.26

Geçmiş yıllarda saçları karışmış, sakalı uzamış, pantolonu düşmüş birisine fazla bakmıştım ki, "Niçin bakıyorsun?" diye sordu.

Ben de, "Senin alkole verdiğin parayı İslam yolunda harcayabilsem... Senin alkol uğruna katlandığın çilelere ben de İslam yolunda katlanabilsem..."

Mânâlı mânâlı başını salladı ve acı acı güldü. Her zaman müşahede etmişimdir. Alkole ve kumara müptela olanlar ekseri zeki kimseler. Doğru yolu bulamamışlar, eğri yollarda akıllarından rahatsız olmuşlar, akıllarını karartmak için kendilerini içkiye vermişler. Bunun için içenlerle de anlaşabiliyoruz.

Geçmiş zamanda vezirin biri veli bir zata rica etmiş:

"Himmet buyur, ne olursun... Gece gündüz padişahın işiyle meşgulüm, yine de darılır diye korkuyorum."

Veli sarsılmış ve duygulu bir ifade ile "Keşke senin padişahıktan korktuğun kadar ben de Allah'tan korksam... Keşke senin padişaha hizmet ettiğin kadar ben de İslam'a hizmet etsem... Kâinatın padişahı da Allah'tır, senin padişaha itaat ettiğin kadar ben niye Allah'a itaat edemiyorum?" demiş.

Bir yakınım, "Beş vakit namaz her gün her gün bitmez ki" dedi. Susmak olmaz ki, "Her gün kahveye gidenler 'Yeter artık!' dese, her gün içenler şişeyi yere vursa, kumara alışanlar tövbe etse, fuhşun prangasına mahkûm olanlar hürriyeti seçse..." dedim.

Değneğin kendisine dokunduğunu anladı. Gülerek, haklısın demekten kendini alamadı.

Bir arkadaşım yaz gelince sıcak bölgelerdeki bir otelden yer ayırttı. Otele para, vasıtaya para, lokantalara para, plaja girebilmek için para... Ona dedim ki, "Senin eğlenceye verdiğin parayı ben zekât olarak verebilsem..." Ben her sene zekâtımı verirken tövbe ederim, "Allah'ım, sarhoşların içkiye verdiği parayı ben dinime veremedim, otellerde harcanan paralar kadar ben dinime hizmet edemedim, beni affet!"

Bazen kendimi yalnız hissediyorum. Evde yemek bulunmadığı zamanlar Afganistan mücahitlerini, Lübnan'daki Müslümanları, Filistin halkını, Afrika açlarını hatırlıyorum. Acayip bir rahatlığa kavuşuyorum. Ekmekten lezzet alıyorum, bir bardak çayı lüks sayıyorum. Bu sırada mide, baş ve sırt ağrıları kendini hissettiriyor, en yakın dostlarım gibi benden ayrılmıyorlar. Hemen çöplüklerden öteberi toplayanları hatırlıyorum. Hamallık yapan yaşlılar ve gerçekten fakir olanları... Bunları hatırlayınca hissedilir şekilde ağrılarım azalıyor.

"Dünya işlerinde aşağıdakilere, ahiret işlerinde de yukarıdakilere bakınız; aksini yapmayınız, helak olursunuz" hadis meali, her hadis gibi ne kadar kurtarıcı...

Helal dünyanın adamı, haram dünyanın adamlarına bakıp, hızını artırabilir. Cehenneme gitmek isteyenlere bakıp, cennete gitmekte daha gayretli olabiliriz. Fakat hiçbir zaman cehenneme gitmek isteyenlerin gayretini ve fedakârlığını geçemeyeceğiz.

Yine de her şey zıddıyla gelişir, kaidesini unutmamak gerekir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Miraç hadisesi akla nasıl yaklaşır?

Hekimoğlu İsmail 2008.08.02

Yıllar önce Bursa'da bir camide imam efendi Miraç hadisesini anlatıyordu. "Peygamber Efendimiz (sas) Burak'a bindi, cenneti cehennemi gördü." Yahu diyordum, bizim derdimiz de bu zaten. Şu konuyu birisi çıksa da akla yaklaştırsa...

Ben Miraç meselesini çok düşünmüşümdür. Adeta çıldıracak kadar kafa yormuşumdur. Allah neden Peygamberini göklere çıkarıyor, gezdiriyor diye...

En başta şuna inanıyorum ki Peygamberimiz (sas) sadece ruhen değil, bedenlen de Miraç yapmıştır. Burada Allah'ın kudreti anlaşılırsa, iş kolay, mesele anlaşılır.

Ben havacıyım. Uçağa binip defalarca gökyüzüne yükseldim. Dünyayı dolaştım. Okyanuslar aşağıda göl gibi göründü. Kocaman şehirler avuç içi gibiydi ve ben uçakta çok rahattım. Yemeğimi yedim, kahvemi içtim, uyudum, uyandım. Benim gibi basit bir insan teknolojinin getirdiği imkânlarla Miraç' edip, tayy-i mekân edip, bir günde Türkiye'den Amerika'ya giderse Allah'ın Resulü olan Peygamberimiz (sas) Allah'ın kudretiyle neden kâinatı dolaşmasın?

Şurası kesin; Esmâ-ül Hüsna'ya inanmayan Miraç'ı kabul edemez. Allah'ın kudret sıfatı var mı, var. Kudret sıfatıyla gezegenleri fezada dolaştırıyor mu, dolaştırıyor. Öyle ise Peygamberimiz'i (sas) de fezada dolaştırabilir. Mesela, insanı ses hızıyla sevk etmek istesek insan paramparça olur. Fakat rüyada nereleri nereleri geziyoruz...

Zaman içinde zaman yaratıyor Allah, rüyadaki gibi. Ben rüyamda Almanya'ya gittiğimi gördüm, kalkıp gerçekten Almanya'ya gitmeye kalksam ne kadar zaman geçer. Aynen öyle de, Allah zaman içinde zaman yaratıyor Miraç'ta, bunun için "Bir anda dönmüş gelmiş." deniyor.

Peygamberimiz (sas) Miraç'ta ne yaptı? Eşyanın mahiyetinde seyr-i süluk etti. Yani yaratılmışların mahiyetini gördü. Bir şeyi anlamak için üç derece vardır. Denize bakarız bir duman yükseliyor. Deriz ki "Gemi geliyor!" Bu ilmen yakın derecesidir. Sahilde bekliyoruz, gemi yaklaştı. Onu gördük. Bu aynel yakın derecesidir. Gemi limana geldi, biz de geminin içine girdik. Bu da hakka'l yakın derecesidir. Geminin içine girmek Miraç'tır.

İşte Peygamberimiz (sas) Miraç'ta eşyanın, yaratıkların içine girmiştir.

Bu ne demektir?

Ben şuna inanıyorum ki Peygamberimiz Miraç'ta hücrenin içini gezmiştir. Çekirdeğin içindeki ağacın kökünü, gövdesini, çiçeğini, yani ağaçtaki fabrikayı dolaşmıştır. Kalbe girip damarlarda yürümüştür. Gençlik yıllarımda Ay'a gidilmez, Ay Allah'ın nurudur derlerdi. Teknoloji gelişince astronotlar özel kıyafetleriyle özel bir departman içinde Ay'a indiler gezdiler. Demek ki keşfedilenlerden çok keşfedilmeyenler vardır. Miraç da bunlardan biridir.

Müşrikler Müslümanlara boykot ilan etmişti. Müslümanlarla alışveriş yapılmayacak, kız alıp verilmeyecekti. Müslümanlar çok zor duruma düşmüştü. Miraç hadisesi tam bu sırada zuhur etti. Allah Peygamberine kâinatı gezdirdi: "Ey Habibim! Ben gökte yıldızlara, yerde canlılara hâkimim. Seni ihmal etmem mümkün değil."

Bütün dünya ona küsmüş, kocaman milletler devletler onu düşman. Fakat Peygamber Efendimiz (sas) yoluna devam ediyor. Otururken tabiri caizse Allah'ın yanında oturuyor. O bana sahip çıkar diyor. Çünkü Peygamberimiz (sas) Allah'ın hâkimiyetini anlamıştı. Biz de ilmen Miraç yapabiliriz. Astronomiyle gezegenleri gezeriz, arkeolojiyle yerin derinliklerine ineriz, anatomiyle canlıların vücudunda dolaşırız. Böylece Allah'ın hâkimiyetini anlarız.

Allah'ın hâkimiyetinden emin olmak, Allah'ı anlamaya bağlıdır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hanımların hizmeti

"Beşikten mezara kadar ilim tahsil ediniz" emrine uyan hanımlar, okuyarak, dinleyerek, düşünerek hatta ibret alarak kendilerini çok güzel yetiştirebilir. İslamiyet'e göre yeryüzü bir mekteptir. Müslüman her yaşta talebedir. Elbette ki bildiklerimizi anlatır, bilmediklerimizi öğreniriz. Hal böyle olunca kendini yetiştiren kızlar, hanımlar için öğretmendir.

Tecrübelerimle sabit ki, bir hanıma en tesirli olan yine hanımlardır. Galiba hanımlar birbirlerinin dillerinden daha iyi anlıyor.

Aile ziyaretlerinde erkekler bir odada oturup tefsir falan okuyabiliyor. Hanımlar bunu kolay yapamıyor. Çünkü çocuklar, çay, pasta, ikram derken toplantı bitiyor. Bunların içinde kültürlü bir hanım olsa, daha önce hazırladığı kısa bir ibareyi okuyup anlatsa ne kadar faydalı olur. Akrabalar ve dostlar arasında gidip gelmeler, dinî sohbetler olmadığı zaman hiçbir değer taşımaz. Sıla-i rahim olmaktan çıkıp günah kazanma toplantılarına döner.

"Efendim, dinlemiyorlar!" Dinlerler! Eğer dinlemiyorlarsa konuşanın bir hatası vardır. Bugüne kadar dinleyiciyi, okuyucuyu hiç suçlamadım. Beni de dinlemedikleri oldu. "Ne hata yaptım?" sorusuna cevap buldum, hatamı düzeltince dinlediler.

Çeşitli sebeplerden dolayı okuyamayan hanımlar var. Mesela ailesi müsaade etmiyor, ekonomik durumu uygun olmayabiliyor yahut başörtüsü meselesinden ötürü okuyamayabiliyor genç kızlar... Bunların hiçbirisi çaresizlik sayılmaz. Her kesimden büyük adamlar çıkmıştır. Bu durumdaki hanımlar çaresizlik içine düşmemeli.

Geçmiş yıllarda bir yengemiz vardı. Ortaokul mezunuydu. Kendini yetiştirdi, yaşamasıyla, konuşmasıyla hanımlara çok faydalı oldu. Toplumumuzun böyle bilgili, okuduğunu anlatan, anlattığını dinlettiren, inandığı gibi yaşayan hanımlara ihtiyacı var.

Avrupa'da olsun Türkiye'de olsun, konferanslarımda hanımlara dedim ki: "Birkaç tane kitap alın götürün odanın ortasına koyun! Ne güzel hizmet." Hanımlar itiraz ederlerdi: "Okumazlar!" Derdim ki, "Bugün okumasalar yarın okurlar. Eşinizin önüne koyduğunuz bütün yemekleri yiyorlar mı? Azar azar... Kadın erkeğe tesir eder."

İslam dünyasında kadınların ilimden, irfandan geri kaldıkları bir gerçek. Bunun için kendini yetiştiren hanımlara su gibi ihtiyaç var. Yeni neslin ilk mürebbisi, muallimi olması hasebiyle, kadının yetişmesine itina göstermek lazım. Kültürlü, Müslüman bir annenin kontrolünde büyüyen çocuğun, başka tesirlere kapılması pek mümkün değil. Zaten hanımların en güzel hizmeti, aile hayatlarını Müslümanca yaşamalarıdır. Peygamberlerin, alimlerin, evliyaların da anası var. Öyleyse her anne, evladını İslam alimi olarak yetiştirebilir. İnsan tek başına kalsa da Müslüman olduğu müddetçe dinini yaşmalıdır. Evvela kendisini, sonra mıknaṭis tesiri yaparak başkalarını da kurtarır... Allah'ın rahmeti her yere yağmur gibidir. Herkes ondan istifade edebilir.

Bütün malını mülkünü İslamiyet uğruna veren, her türlü sıkıntıya, meşakkate bu ulvi dava için razı olan, İslamiyet'i yaşamakta bütün kadınlara değişmez örnek olan Hz. Hatice (ra), bir kadının nerelere uzanacağını ve ne büyük merhaleler alacağını göstererek hanımların örnek alacağı gerçek lider olmuştur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bana derdini söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim!..

Meselelerimiz birer matematik problemi gibi olsaydı, önemli değildi. Hiçbir meselemiz şuraya buraya yazılıp, bırakılamıyor. Göğsümüzde büyüyor, beynimizi meşgul ediyor, hayalimizin sırtına binerek tehlikeli ufuklara gidiyor.

İnsan kendini idare edemezse cemiyetten gelen dertler, insanı sarsıp, eğlence diyarına atıyor. Gayri meşru eğlenceler insanı hissiz, duygusuz, anlayışsız ve düşüncesiz hale getiriyor. Cemiyetten gelen dertlere karşı kendimizi korusak, bu sefer de dertsiz kalamayız, dert icat ederiz. Dert, insanın ayrılmaz arkadaşı.

İnsan acizdir. Çünkü kainat çok büyük, insan çok küçüktür. Hastalıklar, felaketler ve olumsuz hallerin bütünü düşünülürse, insan yaşadığı sürece çok zor durumlara düşebilir. Ne kadar kuvvetli, zengin ve yüksek makamlarda oturan insanlar vardı ki, kimisi bir gün bir mikroba mağlup oldu, kimisi bir kaza sonucu sakatlandı!..

Yaşadığımız hayatta para büyük önem kazandı. Serveti çok olanın derdi de çok olur. Parasızlığın ne büyük felaketlere sebep olduğu da ortada... Hatta materyalistler parayı putlaştırdı. Mevlânâ "İnsan, para okyanusunda yüzen bir gemi gibidir. Parayı içine alan batar." demiş. Demek ki malı çok olanın derdi de çok olur.

İnsanlar kabukta kaldı, öze inmedi. Her türlü hoparlörden "kadın kadın!" diye feryatlar yükseliyor. Hayat bu mu?

Yıllarca uzlete çekilen Gazali'yi, Emir Sultan'ı düşünün. İki sene hücre hapsinde tek başına kalan Said Nursi... Yatak yok, yemek yok, ışık yok... Demek ki dertler iki türlüdür. Bir ulvî dertler bir de süflî dertler.

Peyami Safa diyor ki: "On dokuz senelik yazı hayatımda bu cemiyet bana bir hafta istirahat hakkı vermemiştir." Cemil Meriç diyor ki: "Yıllarca aç kaldım. Bu şehrin kaldırımlarında bir başka aç Cemil Meriç hiçbir zaman olmamıştır diye düşünürdüm." Necip Fazıl diyor ki:

"Aylarca gezindim yıkık ve şaşkın

Benliğim bir kazan ve aklım kepçe

Deliler köyünden bir menzil aştım

Her fikir içimde bir çift kelepçe".

Ve Bediüzzaman Said Nursi buyurmuş ki, "Bana ızdırap veren yalnız İslam'ın maruz kaldığı tehlikelerdir... Beni, nefsimi kurtarmayı düşünen hodgâm bir adam mı zannediyorlar? Ben, cemiyetin imanını kurtarmak yolunda dünyamı da feda ettim, ahiretimi de. Seksen küsûr senelik hayatımda dünya zevki namına bir şey bilmiyorum. Bütün ömrüm harp meydanlarında, esaret zindanlarında yahut memleket hapishanelerinde, memleket mahkemelerinde geçti. Çekmediğim cefa, görmediğim eza kalmadı. Divan-ı harplerde, bir canı gibi muamele gördüm; bir serseri gibi memleket memleket sürgüne yollandım. Defalarca zehirlendim. Türlü türlü hakaretlere maruz kaldım. Zaman oldu ki, hayattan bin defa ziyade ölümü tercih ettim. Eğer dinim intihardan men etmeseydi, belki bugün Said, topraklar altında çürümüş gitmişti..."

Hayat, insana göre değer alıyor. Medeniyet, insanları çok şeye muhtaç etti. Herkes alamadığı şeyin fakiri oldu. Kendinden yukarıya bakanlar, sayısız ihtiyaçları temin edebilmek için çırpınıyor. Bu şekilde, süflî dertlerin sayısı artıyor.

Süflî dertlerden kurtulmanın yolu şahsi isteklerimizi sıfıra doğru indirirken, Allah'ın emirlerine tabi olmada, azami noktaya tırmanmaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İzmir'de üzüm, Adana'da pamuk, Ramazan'da sevap yetişir!

Hekimoğlu İsmail 2008.08.30

İbadetler kısımlara ayrılır. Parayla yapılan ibadetler; zekât, sadaka, hac gibi. İlimle yapılan ibadetler; hocaların, alimlerin yaptığı işler gibi. Bir de bedenle yapılan ibadetler vardır; oruç ve savaş gibi.

Ramazan ayında tuttuğumuz oruç, adeta canımızla, hayatımızla yaptığımız bir ibadettir. Su varken susuz kalacağız, mutfak varken aç kalacağız. Bu susuzluk ve açlık bazen gözümüzü karartacak, başımızı döndürecek, fakat oruca devam edeceğiz.

İşte tam bu sırada bir kuş, caminin bahçesindeki çeşmeden su içiyor; diyorum ki, "çok şükür, kuş olmadığım için oruç tutuyorum". Bir turist lokantaya girmiş yemek yiyor; diyorum ki, "çok şükür, Müslüman olduğum için oruç tutuyorum".

Bana göre oruç, en zor ibadettir. Çünkü Ramazan'da organlarımızın bütünü oruç tutacak. Bediüzzaman, Risale-i Nur'da diyor ki: "Orucun ekmeli (mükemmeli), mide gibi bütün duyguları, gözü, kulağı, kalbi, hayali, fikri gibi cihazat-ı insaniyeye dahi bir nevi oruç tutturmaaktır." Yani Ramazan'da hayallerimize, fikirlerimize bile oruç tutturacağız.

İnsandan organları, nefsi çıkarırsanız, geriye melek hayatı kalır. Yani oruç tutan insan melekleşiyor demektir.

Bir Ramazan'da trafik kazası oldu. Sürücüler arabadan indi, kavga etmek istediler. Onlardan birisi dedi ki, "ben oruçluyum". Öbürü dedi ki, "ben de oruçluyum". Her ikisi de sıkılan yumruklarını açtılar, ellerini uzattılar, musafaha yaptılar, 'geçmiş olsun' diyerek arabalarına döndüler. Bu, melek hayatıdır. Çünkü melekler kavga etmez.

Oruç, insanı maddî hayattan manevî hayata doğru çeker. Ruh, bedene hakim olur. Oruç, nefsi mutlaka ya zayıflatır yahut öldürür.

Hadis-i şerifte mealen buyuruluyor ki, "ölmeden evvel ölünüz". Yani günahlı hayatta ölün, sevaplı hayatta dirilin. İşte Ramazan budur.

Ramazan geliyorsa, hemen bir ilmi hal almalı, oruç bahsini okumalı. Bazı insanlar öyle manasız sorular soruyor ki, hayret ediyorum. Kardeşim bunlar kitapta yazılı. İbadetler bizi kitaplara döndürmeli.

Bana göre İzmir'de üzüm, Adana'da pamuk, Ramazan'da sevap yetişir!

Almanya'da Müslümanlara konferans verirken dedim ki, "Hans'a itaat ettiğiniz kadar Allah'a itaat etseniz evliya olursunuz." Adamlar hüüngür hüüngür ağladı. Evet, dediler, biz Alman müdürlere öyle itaat ediyoruz ki, Allah'a o kadar itaat ettiğimizi iddia edemeyiz.

Felsefede bir şey vardır; meyvenin tadı anlatılamaz. Yersen anlarsın. Aynı şekilde Ramazan'ı anlatmak da mümkün değil. Ramazan'ı yaşayan tadını anlar.

Yıllar önce rahmetli Mehmet Zahid Kotku hazretleriyle İskenderpaşa'da iftar yapmıştık. İftarda yemek olarak sadece zeytin ve ekmek vardı! Şimdiki iftarlar rayından çıktı. Ziyafet vereceksek fakire verelim, zengin ziyafeti ne yapsın? Hanıma dedim ki, "Hanım, eğer iftar vermek istiyorsan, iki çeşit yemek yap götür öğrencilere ver. Çocuklar yemek buluyor, bulamıyor..." İşte oldu ziyafet.

Beni iftara çağıranlara da diyorum ki; "beni çağırmayın; fakirleri, öğrencileri iftara çağırın. Benim evimde yemek var."

Herkese hayırlı Ramazanlar dilerim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Niyet ettim, Ramazan'da sigarayı bırakmaya!..

Hekimoğlu İsmail 2008.09.06

Pek çok arkadaşım "sigarayı bırakamıyorum" diye dertleniyor. Ben, yapamadığım şeye kızarım. Sigarayı bırakamamak ne demek yahu!.. "Ben sigara içmeyeceğim!" Hepsi bu.

1950'lerde askerî öğrenciyken her talebeye yarım kilo sigara verirlerdi. Ben sigara yerine, ihtiyacım olan şeyleri alırdım. Hatta iyi hatırlıyorum, sigara paralarını biriktirmiş, kendime güzel bir kol saati almıştım.

Yapamadığım şeye kızarım! Neden yapamıyorum? Hangi iş bana kafa tutacakmış.

Bir arkadaşım vardı. Bu arkadaş bir kıza âşık olmuş. İnce bir defter aldı, akşamüzeri başladı, sabaha kadar o defteri şiirlerle doldurdu, sevgilisine götürüp verdi. Halbuki o arkadaş kompozisyon dersinde çok başarılıydı!..

Düşündüm; nasıl olur?.. Böyle bir adam bir kıızı sevmiş, yazar olmuş. Buna nasıl muvaffak oldu?

Öyleyse dedim, benim de bir sevgilim olmalı. Ben o sevgiliyi buldum. Sevgilimin adı; İslamiyet! Ta 1950'den beri sevgilime mektup yazıyorum. Bu mektuplarım bazen makale olarak, bazen kitap olarak çıktı. Yani ben, yapamadığım şeye kızarım. Sevgilim yokmuş; niye yok? Ben sevgilimi de buldum.

Defalarca yurtdışına çıktım. Oralardan bir paket sigara alıp getirmedi. Misafirlerime sigara ikram etmem. Eğer misafir sigara paketini unuttur giderse, ilk işim o paketi parçalayıp çöpe atmaktır. Çünkü bana göre sigara haramdır.

Onu içenler bırakamıyormuş! Sigara insana böyle yapışıyorsa ben de onu hayatımdan tamamen silip attım. Kokusunu da, yüzünü de görmek istemem. Bu halimi çok görmeyin. Bazı şeyler, ya hep ya hiç kanunıyla çalışır. İşte ben, bu kötü alışkanlığa karşı amansız bir savaş açtım.

Sigara içen arkadaşlarımdan bazıları öyle durumlara düştüler ki; doktor onlara "bırakacaksın" diyor, ama adam ölümü göze alıyor, sigarayı bırakamıyor.

Yirmi yaşındaki bir gencin, içkiden, sigaradan, kız arkadaştan uzak kalması bana göre bu devrin en büyük kerametidir.

Ramazan, bir talim, bir eğitim zamanıdır. Ramazan'da bir ay sigara içmeyen, bir ömür boyu içmemelidir. Çünkü anladı ki, sigara içmeyi canı çok istediği halde o, paketi evde bırakıp dışarı çıkabiliyor, cebine koymayabiliyor, sigara içenlerin yanına gitmeyebiliyor, uzun süre sigara içmeden durabiliyor... Bu bir eğitimidir.

Demek ki istediğin halde sigara içmeyebiliyorsun! Bu anlaşıldı. Şimdi bir daha içmemek üzere sigara adına ne varsa evinde üstünde, her şeyi at! Sigara içmeyeceğim diye inat et, o inat sigarayı bırakmaya yeter.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bozuk paralarla cennet alınır mı?..

Hekimoğlu İsmail 2008.09.13

Allah'ın verdiği akılla para ve mal kazandığımız için, Allah'ın emrine uyarak zekât vermek imanın alametidir. Müslümanlar içinde maddeten İslam'a hizmet edenler daha çok feyiz alır.

Osmanlı'nın son zamanlarında zenginler zekâtını verseydi, fakiri bulunmayan bir ülke olurduk. O zaman din düşmanları bile Müslüman olurdu.

Mümkün olsa da geri dönüp zekâtını vermeyenlere baksak, ya ocakları sönmüş yahut başına bir taş dikilmiş. Özellikle büyük şehirlerin şirin köşelerindeki villalara, kasırlara, köşklere dikkatle bakılacak olursa bunların ekserisinin sahipsiz kaldığı, yuvalarının söndüğü açıkça görülecektir.

Alın dünyalar sizin olsun alın

Türebeler söyleyin sermayenizi.

Orada toprağa dokunan alın,

Burada karınca içer denizi...

Kıymetli şeyleri elde etmek zordur. Çakıl taşı istiyorsanız ondan bol bulursunuz. İnci istiyorsanız denizin dibine ineceksiniz. Çok büyük paralar verip ev alanlar bozuk paralarla cenneti almak istiyorsa, aldanır!

Allah her şeyin hayırlısını versin. Fakirlik de zenginlik de çetin bir imtihandır. Tanıdığım birçok dindar vefat etti, gitti. Bıraktıkları servet çocuklarını baştan çıkardı. Her zengin malını, servetini, her şeyini dünyada bırakıp kabre girecektir. Eğer zekâtını vermiş ise sevap, vermemişse günah götürür.

Allah'ın verdiği beyinle kazanıyoruz, Allah'ın verdiği akılla tahsil yapıp sanat öğreniyoruz, o sanat sayesinde para kazanıyoruz. Para kazanacak kadar zeki olanlar, kendilerine zekâ veren Allah'a itaat edip, elbette zekâtlarını vermeliler.

Peygamberimiz buyurmuş ki: "Kim bir müminin dünyevi kederlerinden birini giderirse, Allah da onun kıyamet günü kederlerinden birini giderir. Kim bir fakire kolaylık gösterirse, Allah da ona dünyada ve ahirette kolaylık gösterir. Kişi, kardeşinin yardımında olduğu müddetçe Allah da onun yardımındadır."

Fakirlik suç doğurur, fakirlik felakettir. Huzur isteniyorsa, fakiri olmayan bir millet olmalıyız.

Zekâtını vermeyen, sadece servetini dünyada bırakmakla kalmaz bir de onun vebalini ve günahını yüklenir gider. Kendisi ahirette azap çekerken, dünyada kalan yakınları, o serveti nasıl kullanacaktır? Bugün en güzel yerlerde en büyük günahların işlendiği ve günah deryasında para ile yüzüldüğü açıktır. Zekâtını vermeyen, İslam'ın şuuruna ermeyen servetiyle çocuklarını cehenneme atar.

En çok mal mülk firavunlarda vardı. En yüksek makamlar, en yüksek servet onlarındı amma firavun olarak ahirete gittiler. İlkbaharda çekirdekleri, tohumları, odunları diriltten Allah, rızık olarak bize meyveler ve sebzeler

gönderiyor; fakir kullarına da bunların bir kısmını vermemizi istiyor. Verdiklerimizin yerine bu sefer de sevap veriyor, cenneti veriyor.

Para, mal bir gün mutlaka gidecek... Dünyanın parasını zevkimiz için veriyoruz, o paranın onda birini cennet için veriyor muyuz?..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadir Gecesi, nasıl ihya edilir?

Hekimoğlu İsmail 2008.09.20

İhya, hayat kelimesinden gelir. Yani, Kadir Gecesi nasıl canlandırılabilir?

Nasıl ki yazısız bir kağıda önem vermeyiz, fakat kağıdın üzerine bir ayet yazarsak, artık o kağıdı başımızın üstünde tutarız; işte Kadir Gecesi de gecelerden bir gecedir. O gecede Kur'an-ı Kerim'in inmiş olması ve okumanın da dünyamızı cennet etmesi karşılığında bu geceye önem veriyoruz...

Kadir Gecesi'nde yapılacak en önemli ibadet, günahlara tövbe etmektir. Günahlarımızın bütününe tövbe edemiyorsak, hiç değilse bir tanesine tövbe etmeliyiz. Bana göre bir şahıs, "Allah'ım, bu mübarek gecenin hürmetine sigara içmemeye karar verdim, içtiklerime de tövbe ettim" dese, işte o şahıs Kadir Gecesi'ni en güzel şekilde ihya etti...

Bir hanım kapanmaya, bir daha gıybet etmemeye yahut tefsir okumaya karar verir. İşte o hanım da Kadir Gecesi'ni en güzel şekilde ihya etti. Bir genç, kütüphaneden Peygamberimiz'in hayatıyla ilgili kitabı alır, onu okumaya başlar. İşte o genç, Kadir Gecesi'ni ihya etti.

Kadir gecelerinde fizik, kimya çalışırdım ibadet diye... Neden ibadet oluyor? Fizik, kimya maddeyi anlatır. Maddeyi yaratan Allah'tır. Allah'ın yarattıklarını öğrenmek ibadettir. Okullarda bize bu bilgileri, tabiatçılık adına okuttular. Ben Kadir Gecesi'nde o kitapları Allah adına okuyarak büyük bir tabiatçılıktan İslamiyet'e geçtim. Böylece Kadir Gecesi'ni ihya ettim. Yani karanlıktan aydınlığa çıktım. İhyadan itaate çıktım Kadir Gecesi'nde...

Türkiye'de hemen her evde Kur'an vardır. Kullanılmayan reçete gibi durmaktadır. Okunup tatbik edilmeyen reçete... Ezberlenip, muhtevasından haberdar olunmayan reçete... Halbuki Kadir Gecesi'nde, insanın dünya ve ahiretini cennet edecek bir kitap gelmiştir. Ben şahit oldum ki, Kur'an'a uyan herkes üstün oldu, Kur'an'a uymayanlar da sefil oldu...

Kadir Gecesi, bir bulut gibi şehrin üzerine gelmiş bakmış ki, kahveler tıklım tıklım dolu, insanlar dedikodu yapıyor, Müslümanlar "asıl meseleden" uzaklaşmış. (İslam'ın maruz kaldığı tehlikeler) O zaman, şehre gelir, bizim mahalleye uğramadan gider...

Garabetin bu da bir nevidir ki insanlar,

Arar hakikati bir başka yolda yürür.

Ezkaza bir gün karşılaşsalar,

Hakikat onlara, onlar hakikate tükürür.

Dünle bugün aynıysa gelen giden yok demektir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nasıl bir bayram hayal ediyorum?..

Hekimoğlu İsmail 2008.09.27

Geçmiş bayramların birinde bayram namazını kılmak üzere uzaktaki büyük bir camiye gitmeye karar vermiştim. Hâlbuki evimizin çevresinde beş cami vardı.

İstanbul'da uzak camiye gitmemin sebebi, orada İslamiyet'e 60 sene hizmet eden, ilmi ile amil yaşlı bir hocaefendi ile, konuşmasını bilen genç bir hoca vardı. Birinden kalbim, diğerinden aklım istifade ediyordu...

En azından üç bin, belki beş bin mü'min camiye doldurmuştu. Namaz kılındı, Kur'an-ı Kerim okundu ve vaaza başlandı. Hepsi güzeldi...

Vaiz efendi, "şu camide içki içilse, kumar oynansa olur mu? Elbette olmaz. Hiç kimse böyle bir şey yapamaz, kimse buna izin vermez. Çünkü burası Beytullahtır, yani Allah'ın evi..."

Peki, camiler Beytullah, insanın vücudu ve yeryüzü Beytullah değil mi? Beytullah diye camiye içki sokulmuyor. İnsan kendi vücudunu da cami kadar mübarek bilip, oraya da içki gibi kötü şeyler sokmamalı..."

Böylesine bir vaazdan sonra hutbeye çıkan yaşlı imam efendi, "Ey Allah'a inananlar topluluğu", diye hitap etti. Fakat bu topluluk "cemaat" değildi. Çünkü birbirini tanıyan çok azdı. Birbirinin derdine derman bulan, birbirinin sevincine ortak olan yoktu.

Tarihin öyle devirleri olmuş ki, cemaat ilmin, tekniğin zirvesinde dolaşmış, zaferden zafere koşmuş... Tarihin öyle devirleri olmuş ki, cemaat sokakta ve çarşıda Hristiyan hayatı yaşamış, İslamiyet'i de adeta camiye hapsedmiş...

Camiden cemaat boşalırken, yaşlı bir şahıs, caminin penceresine yaslanmış ağlıyordu. Mendili gözlerine bastı, uzun uzun ağladı... Oradaki topluluk "cemaat" olmadığı için, bir kişi gelip "kardeş derdin nedir?" diye sormadı. İslam ahlakını da yeteri kadar anlamadığımız için ben de soramadım, ya adam derse "sana ne?..."

Kim bilir yakınlarından birisi mi öldü, evinde matem mi var, yeri dolmayacak bir boşluk mu oldu?..

Velhasıl öyle bir cemaat ki, gülenlerin ağlayanlarla ilgisi yok...

Şahit olduğum bir diğer olayı daha anlatayım: Soğuk bir bayram sabahı, cemaatle beraber namaz kıldık, çıkacağız. Bir adam üzerindeki montu çıkardı, gömleğiyle gelen bir gence verdi. Delikanlı montu giyince, ellerini ceplerine soktu, baktı ki para var. Paraları montu veren adama uzattı. Adam aynen şöyle söyledi: "mont da senin, cebindekiler de..." O genç teşekkür etti, boynunu büküp gitti. Camiden çıkan adam, cemaatten birinin üzgün olmasına razı olmadı...

Bayram, sevinmenin adıdır. Hem biz sevineceğiz, hem başkalarını sevindireceğiz. 30 gün aç susuz kalarak Allah'a itaat ettik. Şimdi Allah'a itaat etmenin bayramını yapacağız... Elhamdülillah Müslüman'ız. Müslüman olmanın bayramını yapacağız... Adem Aleyhisselam gibi bir Peygamberin neslinden geliyoruz. Kur'an okuyoruz, Allah'la konuşuyoruz; Böylece bayramın tadını çıkarıyoruz...

Şair diyor ki:

"Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır

Toprak, eğer uğrunda ölen varsa vatandır..."

Biz de deriz ki, bayramları bayram bilen varsa gerçekten o, bayramdır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Allah'ın istediği aile tipi nasıldır?

Hekimoğlu İsmail 2008.10.04

Bir bey, mektubunda şöyle bir soru sormuş: "Hocam ben evleneceğim, aile yaşayışım nasıl olmalı? İslamî aile tipi nasıldır?"İslami ailede, erkeğin tahakküm etmesi diye bir şey yoktur. Dil ile, hâl ile telkin vardır.

İslamî ailede ölçü ve ahenk olmalı. Bu ölçü ve ahenk İslam dininin emir ve yasaklarıdır. Karı-koca şu sırayı takip ederlerse, inşallah mesut olurlar:

Evvela iman kuvvetlendirilmeli. Bu iman o derece kuvvetlenmeli ki, mümin, haramlardan kaçabilsin ve helali yaşayabilsin.

Kuvvetli imanın aileye etkisi nedir? Adam işinden çıkar, elinde fileyle doğru evine gider. Meyhanelere, kumarhanelere uğramaz. İmanlı bir hanım da sırf Allah'ın rızasını kazanmak için eşine her konuda yardımcı olur. Hadis-i şerifte buyruluyor ki, "Bir hanım, kocası ondan memnun olarak ölse, o hanım cennetliktir." İmanlı insanlar Allah'tan korkar. Tabiri caizse, "Ben eşimi kırsam, Allah bana darılır; Allah'ı kırmamak için eşime güzel davranayım." diye düşünür. Kırdıysa bir tane çiçekle eve gelir, "Karıcığım, sen bu çiçek kadar güzelsin." der, buzları eritir.

Öyle erkekler tanıyorum ki, hanımları bana şikâyetle geldi, "Kocam beni öyle dövüyor ki, sakat kalmaktan korkuyorum." Böyle bir erkeğin, imanla, İslam'la ne ilgisi olabilir?

Ailede kavgaların en önemli sebebi, cinsel problemlerdir. Cinsî problemler bilhassa erkeği zorlar. Kadınla erkeğin birbirini cinsî yönden tatmin etmesi, ibadettir. Fakat bazı insanlar bunu ters anlıyor. Eşinin elini tutsa günaha girdim sanıyor.

"Herkes kendi hayatını yaşasın!" Avrupa'da böyle. İslamiyet ne diyor? Herkesin kendi hayatını yaşaması haramdır. Çünkü bu, nefsi putlaştırmaktır. İslamiyet'e göre herkes, İslamiyet'i yaşayacak.

Diğer bir mevzu da, aile üyeleri fıkıh ve bilhassa ilmihal üzerinde bilgi sahibi olacak. Bir arkadaş dedi ki, "Hanım cebimden para alıyor." Çalma tabiri yanlış dedim. Alma... Hanımın senden para alması önemli değil, parayı nereye harcadığı önemli. Muhakkak evine, mutfağa harcıyor. Bunun nesi kötü? Bir de hanımın parayı israf ettiğini düşünelim. O zaman adam israfa mani olmak zorunda. Bir mantosu varken ikinciye alıyorsa olmaz. Niye aldın? Hoşuma gitti. Hoşa gidecek çok şey var. Hepsini almaya kalksak yandık. İşte fıkıh, ilmihal bilmek bakın nasıl işe yaradı?

Aile fertleri kendilerini Allah'ın nezaretinde bilmeli. O'nun huzurunda O'na itaat etmekte bütünleşmeli.

Bir arkadaşım çocuğuna öyle vurmuş ki, çocuk yere yıkılmış. Bunu anlatınca dedim ki, "Bu işi hangi dine göre yaptın?" "Allah'tan kork, Ben Müslüman'ım!" dedi. "Çocuğu dövmek Müslümanlığın neresinde var?" dedim.

Bazı insanlar namaz kıldım, oruç tuttum, tamam sanıyorlar. Ya şahsî hayat, iş hayatı, aile hayatı? Bunlar nasıl düzenlenecek, soran yok... Müslüman, Allah'ın huzurunda olduğunu bilse pek çok sorun çözülecek. İnsan, kendisini huzur-u İlahi'de bilmezse şuursuz Müslüman'dır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye'nin rotası değişti mi?..

Hekimoğlu İsmail 2008.10.11

Harplerde galip gelmek ve sulhta daha iyi hayat şartlarına kavuşmak için herkes az çok düşünür.

Bunların arasında bazıları bir şeyler bulmuş ve mucit olmuş, hiçbir icat bulunduğu gibi bırakılmamış, yeni kuşaklar, onlara ilaveler yapmış, nihayet belki yüz, belki bin insan beyni bir araya gelerek, bugünkü cihazları, aletleri ve vasıtaları meydana getirmiş.

İcatlar mesafeleri kısaltmış, dağları yarmış, yerin derinliklerine ve fezaya gitmek imkânını insanlara sağlamıştır. Böylece teknikte bir yarış başlamış ve insanoğlu bu yarışta yorgun ve bitkin düşmüştür. Fakat dizlerimiz titreyerek de olsa yine koşmak zorundayız. Koşmazsak, arkamızdan gelenler bizi iter ve düşeriz. O zaman koşanların ayakları altında kalmak da mümkün!..

Bir mazotlu lokomotif alabilmek için, onun ağırlığının bin katı demir veriyoruz. Bu demektir ki bizim teknik imkânlarımız gelişmiş olsa aynı malzeme ile en azından üç yüz lokomotif yaparız. Böylece teknik sahada geri kalmanın cezasını, hammaddemizi yabancılara kaptırmakla ödüyoruz.

Terör olaylarına gelince... Batı dünyası, kendi topraklarını karış karışeledi. Şimdi gözlerini Asya'ya diktiler. Hele Türkiye gibi maden araştırmasında geri kalmış bir ülke, onların eline geçse... Allah korusun amma, eğer böyle bir şey olsa bayram yaparlar. Doğu Anadolu, dünyanın en zengin yöresidir. Çünkü bizim Doğu Anadolu tamamen dağlıktır ve bu dağlara el vurulmamıştır. Ya petrol yatakları?.. Dünyanın birçok petrol yatakları son günlerini yaşarken, bizimkiler çocuklarımızın büyümesini bekliyor. Bu sebepten oyunların bütünü Doğu Anadolu üzerinde oynanıyor.

Hiçbir dalda dünya çapında ilim ve fen adamları yetişmezken, dünya çapında anarşik hadiseler sahne olmak, bizler için ne kadar acı bir gerçek. Trafik kazalarında rekor kırmak ne kadar üzücü bir şey....

Terör olayları belki yüz seneden beri hazırlandı. Tanzimat'la birlikte Avrupalılaşma hareketi başladı. Anarşi, bu noktadan tohumlandı; ne Avrupalı olabildik, ne İslam'da kalabildik. Türkiye'de üç rejim yarışa başladı. Sosyalizm, kapitalizm ve İslamiyet. Sosyalizm ve kapitalizm milletin derdine derman olamadı, laiklik de yanlış anlaşılınca bu hal anarşizm ve terörü çıkardı.

Bu karamsar tablodan başımızı çevirip, ümitten yana perdeyi açmak, sadece yanık yüreklere bir bardak su hükmünde... Bana göre Allah rotayı değiştirdi! Sosyalizmden, kapitalizmden İslam'a dönüyoruz. Terörün de kökü kuruyacak amma daha bu milletin çekeceği çile var...

Müminler muhakkak felah bulmuştur.

Umduklarına da nail olmuştur.

Umduklarına nail, korktuklarından emin

Olmak için şartlar var ki pek çetin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İslamiyet'le hayatını güzelleştiremeyen insanın durumu nasıl olur?

Hekimoğlu İsmail 2008.10.18

Muhterem ağabeyim Hulusi Yahyagil, kızını evlendirecek; nikâh kıyılıyor... Nikâh kıyılınca, konuşmalar başlıyor; düğün nasıl olacak, neler alınacak, neler verilecek?

Taraflardan biri bir şey söylüyor, biri bir şey söylüyor... Hulusi ağabey başını kaldırıyor, "Kızım, sen benim kızımsın değil mi?" diyor. Kızı da, "Elbette babacığım, kızınım tabii." Ağabey diyor ki, "O halde giyin mantonu, git kocanın evine." Ağabeyin dünya malıyla işi yok ki...

İnsanın seveceği çok şeyler vardır. Bu sevgilerin peşine düşerse Allah'ı sevmeyi unuttur.

Memuriyete başlayan arkadaşların bazıları, ev ihtiyaçlarımızı temin ediyoruz diye borçlanarak bir sürü eşya aldılar. Borçları ödeyemeyip eve haciz gelince şaşırıp kaldılar. Borçlar yüzünden ikinci bir iş tuttular. Gündüz başka iş, gece başka iş... Okumayı, ibadeti, dersleri bıraktılar. Yani dünya malı onları yuttu! Bazı arkadaşlar mobilya aldılar, evde namaz kılacak yer kalmadı. Bazıları ev aldılar, para kazanacağız diye evlerinde oturamadılar. Kimi arkadaşlar çok kıymetli elbiseler giydi amma tramvay durağında beklediler. Elbiseler pahalı, tramvay bileti ucuz... Bir arkadaş, manzaralı ev tuttu, evinin kirasını ödeyemedi. Gelir az gider fazla olursa insanlar paranın kölesi olur. "Para gelsin de nereden gelirse gelsin..." Gelir-gider dengesi kurulmazsa ailelerin dengesi bozulur.

İnsanlarda şu var; "Onun var benim niye olmasın?" Onun şartlarıyla kendi şartlarını düşünmüyor. Aile üyeleri evvela şunu tespit edecek: Zaruri ihtiyaç maddeleriyle zaruri olmayan ihtiyaç maddeleri neler?.. Karı koca, yatak odalarını bir müze gibi sergiliyorlar amma evde kütüphane yok! Kütüphane olmayıp, yatak odası olan evde kafa yok. Haliyle keyif hayata hakim demektir. Zevkimize ve menfaatimize göre yaşıyorsak, din nerede?

Hükümdarlardan biri vasiyet etmiş; "Öldüğümde sağ elim tabuttan dışarıda kalsın." Vasiyeti yerine getirilmiş. Cemaat şaşkın ve hayretler içinde, vezir şöyle konuşmuş: "Hükümdarımız sizlere son dersini veriyor. Diyor ki; tahtım, tacım, servetim, hazinem, ilim adamlarım, kumandanlarım, hakimlerim ve milletim beni kurtaramadılar. İşte elim boş gidiyorum. İnsan, günah ve sevaptan başka ne götürebilir? Selahaddin-i Eyyubi, hastalığının arttığını, ecelinin yaklaştığını anlayınca kefenini mızrağının ucuna taktırmış ve dellala vererek sokaklarda dolaştırmış. Dellal hem gezmiş hem de sultanın emriyle bağırmış; "Ey ahali, sultanımız buyuruyor ki, ibret alınız, pek çok yerlere milletlere hükmeden Eyyubi, mal olarak kefenini bir de günahlarla sevaplarını götürüyor. Dünya malı sizi aldatmasın!.."

Şuurlu Müslümanlar İslam gemisinin mürettebatıdır. Yolcular kendilerine göre eğlenirler, gülerler, oynarlar. Fakat mürettebat, işine bakar, çalışır. Üstat buyuruyor ki; "Pencerelerden seyret, içlerine girme."

Zübeyir (Gündüzalp) ağabeyi görmeye gittiğimizde odasında sadece şunlar vardı: Eski bir yatak, teneke soba, kâğıt, kalem, kitap ve bir kucak dolusu ilaç kutusu... Bu basit yaşayış içinde harika bir insan, yani şuurlu bir Müslüman...

Bana göre, bir insan İslamiyet'le hayatını güzelleştiremiyorsa eve, eşyaya yani gösterişe merak salar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İsrafın kapısını kapatırsak, 'iktisadî buhran' olur mu?

Hekimoğlu İsmail 2008.10.25

Siyasi ve içtimai hadiseler, nazarımızı o derece dışa çeviriyor ki, kendi kendimizi kontrol edecek, nefis muhasebesi yapacak zaman bulamıyoruz. Başkasının işiyle gücüyle meşgul olmaktan, şunun bunun dedikodusunu yapmaktan aynaya bakmaya fırsat bulamıyor, bizi alakadar etmeyen meselelerle o kadar uğraşıyoruz ki, fert olarak kendimizin cemiyet hayatı içinde ifa etmekle mükellef bulunduğumuz vazifelerimizi hatırıma bile getirmiyoruz.

Huzur diyoruz, sükûn diyoruz, emniyet diyoruz; asayişimizi evvela kendimiz ihlal ediyoruz. Devletlerin iktisadiyatını tanzime kalkışıyor, cemiyetlerin iktisadî buhranlarına hal çareler gösteriyor, müesseselerin iktisadî nizamlarını çiziştirip duruyoruz da, ailemizin, şahsımızın iktisadıyla asla alakadar olmuyoruz...

Nefis ne kadar aldattıcıdır!..

Devletin de, hükümetin de, cemiyetin de, müesseselerin de iktisadî nizamlarını düzeltecek, israfı önleyecek, hataları bertaraf edecek bizleriz.

Biz kendi kendimizi kontrol edebiliyor muyuz? Cebimize giren paranın sarf yerlerini ayarlayabiliyor muyuz? Asıl mesele buradadır.

Ev olarak günde üç ekmek sarf ediyorsak, parçalarını atmaksızın kullandığımız takdirde asgari iki buçuk ekmeğe düşer. Elbisemizden ayakkabımıza, defterimizden kalemimize kadar gireceğimiz tasarruflarla milyonlar kazanmamız mümkün. Şehir olarak, musluklardan akan suları israf etmezsek su sıkıntısı kalır mı?

Acaba israfın kapısını kapatırsak, bizim için "iktisadî buhran" diye bir mesele olur mu?

Bunun içindir ki İslam, ferdi iktisada ehemmiyet vermiş, her şeye fertten başlamış, her zaman ve mekânda ferdi kontrol altına almıştır. Yani her şeyden evvel nefsimizi ıslah etmek mecburiyetindeyiz.

Muktesit bir aile reisinin iktisadi ölçüler dairesinde idare ettiği aile bütçesi sadece şahsi hayatının hudutları içinde kalmaz, dışa da taşar, çalıştığı müesseseye kadar sirayet eder.

Bütün iktisadî sistemler, İslam karşısında iflas etmişler, mağlup olmuşlardır. Hangi şekli ve ismi taşırsa taşırsın değil mi ki fert ıslah edilmemektedir, o sistem yahut ideolojiler ölüme mahkûmdur.

Ekonomik krizler, Müslüman'ın şahsına zarar veremez, vermemeli. Müslüman, normal hayatında domates, peynir ve ekmeğe razıysa kriz Müslüman'ı sarsmaz.

Allah, İslamiyet'i her şartta yaşayalım diye göndermiş. İslamiyet'i öğrenen ve hayatına uygulayanın dünyası ve ahireti cennet olur. Kötü duruma düşenler olursa, onlar şu soruyu sormalı: "Acaba ben İslam'ın hangi emrini uygulamadım da bu hale düştüm?"

Üstat buyurmuş ki:

"Din hayatın hayatı, hem nuru hem esası,

İhya-ı dinle olur, bu milletin ihyası..."

Cumhuriyet'in ilk yıllarında çok büyük kıtlıklar, yoksulluklar oldu fakat bunların hiçbirisi Said Nursi'ye ve talebelerine tesir etmedi. Buradaki sır, iyi anlaşılmalı...

Allah dostlarının hayatlarını çok okumak lazım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çocuk mu yaramaz, anne-baba mı?

Hekimoğlu İsmail 2008.11.01

Vefat eden her çocuk cennetliktir. Yani çocuk doğduğunda bir melektir. Kalsa da ölse de cennetliktir. Çocuk, yazısız bir sayfa gibidir. O yazısı olmayan sayfaya, deftere anne-baba yazı yazacaktır.

Çocuğun aile hayatı ve çevresi, çocuk üzerinde önemli izler bırakır. Geçimsiz anne-baba ile geçimli olanların çocukları arasında fark vardır. Fakirlik ve zenginlik çocuğa tesir ettiği gibi, dindar olup olmamak da aynı şekilde tesirlidir. Çünkü çocuk kedi yavrusu değil ki, karnını doyurup, sırtını okşayınca gönlü hoş olsun; çocuk akıl bakımından kalp bakımından tatmin olmak ister. Bunları bulamazsa insani değerleri kaybolmaya başlar, cemiyet için zararlı bir hale gelir. Böylesine bir çocuk yetiştiren toplum da geleceğini tehlikeye düşürmüş demektir.

Çocuk, gördüğünü yapar, duyduğunu anlar. Hiçbir çocuk sadece kulağından terbiye edilemez. Müzisyen bir ailenin çocuğu keman vs. çalar, hafız bir baba, çocuğuna Kur'an ezberletmeye uğraşır. Dikkat edilirse, çocuk anne-babası hangi lisanı konuşuyorsa o da onu öğrenir. Çünkü çocuk, ana-babasından gördüğünü yapar. Yani çocuk, anne-babasının kopyasıdır.

Demek ki çocuğun kötüsü olmaz. Allah hayırlı ana-baba versin. Çocuğun kaderiyle, ana-babanın kaderi bir bütündür. Ağaç neyse, meyvesi de odur. Hangi ağacı diktiysek onun meyvesini toplarız. Söğüdün meyvesi olmaz... Limon ağacından hurma alınmaz. Çocuğun ailesi kadar, okulu ve çevresi de önemlidir. O kadar yanlış sözler, o kadar yanlış yayınlar var ki, çocuk hemen onlara kapılır...

Çocuğa en başta İslam'ın ruhunu vermek lazım. Ben çocuklarıma namaz kılın demedim. Amma ben de namazlarıma dikkat ettim. Oruç tutun demedim, ama hastalansam da orucumu bozmadım. Böylece çocuklarıma İslam'ın ruhunu öğretmeye çalıştım.

Anne-babaların dikkat etmesi gereken konulardan biri de, çocuklarıyla ipleri koparmama konusudur. Çocukla irtibatı devam ettirme... Çünkü gönül sarayını yıktı mı, o viraneden bir şey olmaz artık... İpleri koparmamak gerekir.

Çocuğumuzdan ne istediğimize dikkat edelim. Uslu ol, terbiyeli ol, saygılı ol, her şeye karışma, kırıp dökme... Bu vasıflar çok olgun insanda vardır, çocukta nasıl olsun?.. Bunu isteyen ebeveynin kendisi acaba o seviyede mi?

Çocuğu terbiye eden ana-baba, sabırsızlığından dolayı bir sürü hadiselerle sebebiyet veriyor. Çocuk, dilediği gibi konuşacak, aklına gelen sözü söyleyecek... Bunları biz hoş göreceğiz. Zaten bunları yapmazsa çocuk olmaz, olgun bir insan olur.

Her yaşın, bir yaşam tarzı vardır. Ergenlik, karşı cinse alaka gösterme dönemidir. Bir delikanlı, kız arkadaş; kız çocuğu da erkek arkadaş ister. Kendini onlara beğendirmeye uğraşır. Saçına elbisesine çok dikkat eder. Kendini şekilden şekile sokar ki dikkat çeksin. Kızlarda açılma, makyaj yapma gibi haller başlar. Saçından ayakkabısına kadar her şeyiyle uğraşır. Neden; erkeğin dikkatini çeksin diye... Aynı şey erkek için de geçerlidir.

Bu iş dindar aile olup olmamaya da bakmaz. Bu haller, nefsin şiddetli istekleridir. Peki aileler ne yapacak? "Bu da geçer" diyecek. Çocukların ruhi durumları birbirinden farklılık gösterir. Kimisi anlayışlı, kimisi heyecanlı, kimisi mahcup, kimisi korkak, kimisi sinirli olabilir.

Tuz ruhu ile insan ruhu arasında fark görmeyen bazı ebeveynler de çocukların bu hallerini anlamayarak, kötü durumlara düşüyorlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sabrın sonu mutlaka selamet midir?

Hekimoğlu İsmail 2008.11.08

Mehmet Akif Ersoy, Safahat adlı kitabında Asr Suresi'ni özetlerken şöyle söylüyor:"Allah'ın 99 tane esması var, En başında hak.

Ne büyük şey kul için,

Hakkı tutup kaldırmak.

Hani ashab-ı kiram,

Birbirlerinden ayrılırken,

Mutlaka Vel Asr Suresi'ni

Okurlarmış bu neden,

Çünkü meknundur (gizlidir)

O surede esrar-ı felah

En başında iman-ı hakiki geliyor,

Sonra amel-i salih,

Sonra hak, sonra sebat.

İşte kuzum insanlık...

İşte bu dört şey sende birleşti mi,

Yoktur hüsrân sana artık."

Koruk üzüm sabreder, tulumba tatlısı gibi olur. Kuzular sabreder, koyun olur. Ağaçlar sabreder, kilo kilo meyve verir. İnsanlar sabreder, mutlaka kazanır. Sabır, insanı kurtaran bir sırdır.

Eyyub (as)'un kıssası İslam dünyasında meşhurdur. Evini, yakınlarını kaybedip pek çok ağır imtihanlar geçiren Eyyub peygamberin en nihayetinde vücudunda yaralar çıkmış, bu yaralar zamanla kurtlanmış. Eyyub (as) bu durumda bile "Benim vücuduma bu yaraları açan, bu kurtları düşüren Allah'tır." diyerek Allah'ın verdiği razi olmuş. Günler sonra ağzında yaralar çıkınca Rabb'ine yalvarmış, "Allah'ım verdiğin her şeyi kabul ediyorum. Bu hastalığı da veren sensin. Fakat yaralar dilime ulaştı. Senin adını zikredemez oldum. Bana şifa ver. Zikir için senden şifa istiyorum..."

Bu duadan sonra Eyyub (as) hemen şifa bulmuş. Bu hadiseleri duyan bazı kimseler diyorlar ki: "Biz de dua ediyoruz amma sıkıntılarımız, dertlerimiz geçmiyor!"

Dua o dua da, ağız o ağız değil... Biz ne isteyeceğimizi bilmiyoruz, yanlış şeyler istiyoruz. Sıtma tutmuş bir adama doktor gelir der ki, sen kinin (hap) yutacaksın, fakat hasta der ki bana su ver, hâlbuki ona su değil ilaç lazım. İşte hasta veya dertli, neyi istediğinin farkında değildir. Gelen devanın da aslında ne kadar hayırlı olduğunu bilemez. Bunun için bizim duamız şöyle olmalıdır: "Ya Rabb'i benim hakkımda neyin iyi olacağını bilemem. Maddi manevi dertlerimin dermanını bilemem. Belki bu dert benim için daha iyi bilemem ki; beni rızana muvafık noktada bulundur. Sağlıklı olup plajda denize girmek mi iyi, hasta olup yerimizden kalkmamak mı? Burada oturmak iyi ama sabır lazım... O sabrı da Allah'tan isteriz."

Geçenlerde bir arkadaş geldi, dedi ki: "Krizden dolayı işyerinde gerginlik var. Dua ediyorum, şu kriz atlatılsın diye..." Ona dedim ki: "Kardeşim, Allah'ın yarattıklarında kötülük yoktur. İnsanın yaptığı işlerde kötülük vardır... Evlerde, işyerlerinde öyle israf var ki, bu kriz insanların derlenme toplanmasına yardım eder, demek ki kriz lazım." Allah yarattığını yönettiğini bilir.

Çilekeş şairimiz Necip Fazıl çok hapis yatmıştır. Hapisteyken çok rahatsızlıklar geçirmiştir. Onlar mukaddes çilenin meftunlarıydı. Hanımı Neslihan Hanım, Fransız filolojisi mezunuydu, Fransızca'yı çok iyi bilirdi. Yaşadığı onca sıkıntıya rağmen eşine hiçbir gün "Bu ne biçim hayat!" dememiştir. Her zaman kocasının yanında olmuştur. Necip Fazıl Toptaşı Cezaevi'nde yatarken, Neslihan Kısakürek, bir gaz tenekesiyle Üsküdar'dan Toptaşı'na yürüyerek gaz götürürdü. Onlar bu zorluklara Allah için katlandılar. Allah rahmet etsin...

Bir arkadaş vardı, sağlıklıyken onun için düşünürdüm ki: "Ne berbat adam, ibadet yok, dinle meşguliyet yok." Amma öyle ağır bir hastalığa yakalandı ki, öyle tahmin ediyorum bütün günahları döküldü, sonra da öldü gitti. Acaba nasıl bir iş yapmış ki Allah ona böyle lütufta bulundu diye düşündüm.

İnsanız, başımıza pek çok hadiseler, dertler, problemler gelebilir. Sabredeceğiz. Sabretmeyip ne yapacağız? Allah'ım bu dertleri senin için çekiyorum, diye dua edersek, makamımız yükselir, cennete liyakat kesbederiz...

Bediüzzaman buyurmuş ki, "Sen, kendine malik değilsin. Kendi hayatını kendine yükleyip zahmet çekme; çünkü hayatı veren O'dur. İdare eden de O'dur. Sen misafirsin, fuzuli olarak karışma, karıştırma! Yaptığı her işinde bir nevi lütuf var." (32. Söz)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Osman Yüksel Serdengeçti, gerçekten serden geçti...

Hekimoğlu İsmail 2008.11.15

Batılılaşma ilimde, teknikte ilerlemek, fabrika, atölye, laboratuvar açmak iken, bizde bu iş yanlış anlaşılmış, kahvehanelerin, meyhanelerin sayısı artırılmış, din dışı gelişmeler hızlandırılmıştı.

O sıralarda sosyalist Sebahaddin Ali'yle ilgili bir yürüyüş yapılmıştı.

Osman Yüksel, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi felsefe bölümünde son sınıftaydı. Tevkif edildi. İdam isteğiyle yargılandı, bir sene hapis yattıktan sonra beraat etti fakat tahsil hayatına devam etmedi.

Osman Yüksel, çıkardığı Serdengeçti mecmuasıyla tanınır. Kur'an okumanın, basmanın, satmanın yasak olduğu devirde "Hakka tapar, halkı tutar" manşetiyle dergiyi yayınladı.

Rahmetli, davasını şöyle anlatıyordu: "Kötü niyetler, şer kuvvetler, Allah'a, millete, vatana koşanların yolları üzerine dikilmiş bulunuyor. Onların yüzüne huzurunuzda tükürüyorum!"

Başka bir makalesinde "Bu dava, ayıya dayı demeyenlerin davasıdır." diyordu.

Daha birinci sayıda tevkif edildi... Çıkardığı her dergiden dolayı hakkında soruşturma açılırdı. Osman Yüksel ağabey, gerçekten serden geçmişti... Serdengeçti demek, idama razı olmaktır. "Sofraya yürür gibi, sehpaye gitmeyenler dava adamı değildir" sırrını yaşamak... Hanımı, hapis yattığı yıllarda, çocuğunu tedavi ettirecek para bulamadığı için depresyona girip ayrıldı. Ankara'da Denizciler Caddesi'ndeki dükkânını şöyle tarif ediyor: "Kömürlüğü ömürlük yaptık, yeryüzünden iki buçuk metre aşağıdayız. Ölüm bile bizim için yükseliş olacaktır." Küçük bir dükkânda yaşıyordu. Tuvalet ihtiyacı için, caminin tuvaletine giderdi.

Ben, Türkiye'yi il il dolaşırdım. Her gittiğim yerde, kitapçılara Serdengeçti mecmuasını anlatırdım, dergiyi tanıtırırdım. Bir kuş gibiydik. Ağzımızdaki tohumu bırakırdık; yeşermezse toprak utansın derdik. Gönüllü çalışanlarla dergi yayınlanmaya devam etti.

Bir gün yine Denizciler Caddesi'ndeki kitapçı dükkânında oturuyorduk. Muhterem ağabey, "Bir şeyler yiyelim." dedi. Bir tabak pekmez ve ekmek getirildi, o kadar. Bir arkadaş, somun ekmeğinin içini, pekmeze bandırdı, ekmek pekmezi sünger gibi emince, arkadaş koca lokmayı ağzına attı. Osman Yüksel ağabey de dedi ki: "Yahu sen ne yapıyorsun? Bataklik mı kurutuyorsun!"

Osman Yüksel Serdengeçti, çok şakacıydı. Cesurdu. Mal mülk, mevki makam peşinde değildi. Yıllar yılı peynir ekmek yahut pekmezle karnını doyurdu. Kimsenin parasını yemedi. O, bu davanın sefasında değil, cefasındaydı. İşkenceli, zor bir hayat mı istiyordu? Hayır! Amma biliyordu ki, İslam'a hizmet etmek isteyen, İslamiyet'i öğrenmek, anlamak, yaşamak isteyen mutlaka çile çekecekti.

Kula kul olmak için atılmadık meydana

Biz yalnız hakikate, Hakk'a secde ederiz.

Nasıl girdiyse dava sahipleri zindana

Bilsin ki dava sahipleri biz de öyle gireriz.

diye, şiirler okurdu.

Parkinson hastalığına yakalanmıştı. Elleri titriyordu. Çay getirdiler. Şekeri zorlukla bardağa attı, fakat kaşığı bardağa sokamadı. Şakacı ağabey, "Hey gidi Osman hey! Bir zamanlar Türkiye'yi karıştırırdın, şimdi bir çayı karıştırıyorsun!" demişti...

Osman ağabey, Bediüzzaman'ı ziyarete gittiğinde, Bediüzzaman ona demiş ki: "Bir oğlum olsa ismini Osman koyardım. Sen benim manevi evladımsın." Manevi dünyamızda onun yeri büyüktür... Muhterem ağabeyim... Allah sana gani gani rahmet etsin...

Hacılar ve acılar...

Hekimoğlu İsmail 2008.11.22

Hac, dünya Müslümanlarının senelik kongresidir. Eğer bu manada hac yapılabilse, birdenbire nüfusu milyarlarla ölçülen bir İslam milleti ortaya çıkar. Zaten İlahi hükümle yeryüzünde iki millet yok mu?

İnananlar ve inanmayanlar... İnanmayanlar, Müslümanların karşısında tek millet olup Müslümanlara imanlarından dolayı zulüm yaptıklarına göre inananlar da hayat hakkına sahip olabilmek için tek millet haline gelebilmelidir. İşte, bunun sırrı da hacda yatıyor.

Her ırktan, her renkten, her ülkeden gelen Müslümanlar, sanki Kâbe'nin etrafında tek vücut olmuş, hepsi bir ananın evladı gibi, hepsi kardeş, hepsi bir bütün gibi yekpare...

Manevi bir ses, afâkı dolduruyor: "Rabbiniz bir, kitabınız bir, Peygamberiniz bir, kıbleniz bir; ey Müslümanlar, siz de bir ve beraber olun! Birbirinize karşı çıkmayın, birbirinizi destekleyin. Tâ ki, düşmanlarınız sizden korkup malınıza, canınıza, vatanınıza zarar vermesin."

Bedir muharebesinin sebebi, ekonomiktir. Düşman kervanı vurulacak, düşman zayıflayacak.

Hac zamanı görüyorum ki, Mekke ve Medine'ye ecnebi malları getiriliyor, Müslümanlar onları alıyor. Bana göre, bir bakıma Müslümanlar kendilerine atılacak kurşunun bedelini, önceden ödüyor.

Hacdayken, dedim ki: "Neden bunları gayrimüslimlerden alıyorsunuz? Türkiye'de bunlar bol bol imal ediliyor." Adam dedi ki: "Mesela şu pakette yüz tane yazma var. Türkiye'den alsaydım, noksan çıkardı. Avrupa'dan gelenlerde böyle şeyler olmuyor. Eğer eksik yahut defolu çıkma ihtimali varsa, paketin üzerine no name (defolu) yazıyorlar."

Japonya'da yaşayan bir arkadaş geldi, dedi ki: "Ağabey, Japon halkının çoğu Allah'a inanmıyor fakat o kadar dürüstler ki, yalan diye bir şey yok." Dedim ki, "Kardeşim tabii ki dürüst olacaklar. Adam Allah'a inanmıyor amma kendine inanıyor. 'Günah işlersem cehenneme giderim'e inanmasa da 'hata edersem sürünürüm'e inanıyor."

Ben hacdayken şu dikkatimi çekmişti: Müslümanların en büyük noksanları, ticaret ve lisan bilmemek... Lisan bilen ticaretten anlamıyor, ticaretten anlayan lisan bilmiyor. Bu milleti uyandırmak zor...

Müslümanlar Mekke ve Medine'ye sevap kazanmak için gidiyorlar, Müslümanların derdi ne, dermanı ne; bunları arayan pek yok. Hâlbuki hep söylüyorum, bu zamanın en büyük savaşı, ekonomiktir. İslam milletinin teşekkülü, ekonomik imkânlarla olur. İslamiyet tüccarlarla yayılmıştır. Fakir fukaranın, kendine hayrı olmayanın, İslam'a hizmette yapacak pek fazla bir şeyi yoktur.

Ey kefen giymiş hacılar, yurtlarınıza dönünce ufak menfaatler için dininizi satmayın. Dininizi zevklerinize kurban etmeyin. Kötü gazeteleri Müslüman paralarıyla beslemeyin. Sırtınızdaki ihram denilen kefenin manasını iyi anlayın. Burada şeytan taşlayıp, memleketine dönünce üç kuruşluk menfaat için şeytanın elini sıkmayın.

Dünyaya küsmek ne demektir?

Hekimoğlu İsmail 2008.11.29

Eskiler, "bir lokma, bir hırka" demişler, adeta fakirliği yüceltmişler; sanki dünyayı terk etmişler. Bunların aslı esası nedir?

Allah, insan için gerekli olan her şeyi yaratmış, ondan sonra Âdem aleyhisselamı dünya sarayına göndermiş. Demek ki her şey insan için...

Aradan asırlar geçmiş, insanların anlayışı değişmiş. Böylece gayrimüslimler, Allah'ın nimetlerinden daha fazla faydalanırken, Müslümanlar bu hususta geri kalmış.

İslamiyet'te fakirlik övülmemiştir. Tam tersine bir hadis-i şerifte, mealen buyruluyor ki: "Fakirlik neredeyse küfre denk oluyordu."

Peygamberimizin ve sahabenin hayatından anladığımıza göre, Müslümanlar para kazanacak, fakat zengin olmayacak. Yani Müslüman, bencillikten kurtularak, akrabalarına, komşularına, milletine yardımcı olmaya çalışmalıdır.

Peygamberimiz çok zengindi. Nasıl zengindi? İstese, Uhud Dağı altın olurdu. Amma o istemedi.

Sevad-ı azama ittiba etmek lazım. Sevad-ı azam, insanların ekserisidir. Çoğu insan açken, lezzet peşinde koşmak bana göre yanlıştır. Baklava yiyelim, döner yiyelim, pırzola yiyelim... Böyle olmaz. Bir arkadaş her gün köfte, pırzola yerd. Ona dedim ki, "Sence herkes her gün pırzola yiyebiliyor mu?" "Hayır." dedi. "O zaman sen de yeme." dedim. "Ne niyeyim?" dedi, "peynir, zeytin, ekmek" dedim.

Bir Müslüman'ın işi, ticareti İslam'a uygunsa bu ehl-i dünya değil, ehl-i diyanettir. Namaz kılan müminin yaptığı helal işlerin bütünü ibadettir.

Burada önemli olan husus şudur; Müslüman para, mevki kazanacağını diye dinini öğrenmeyi, ibadetlerini ihmal etmemeli. Hırs ile kaymamalı; yaptığı iş ona Allah'ı unutturmamalı.

Dünya sebepler âlemdir; çalışan kazanır, Müslüman olup olmamak fark etmez.

Dünya hayatı denince aklımıza haram-helal ayırmadan yaşamak gelir. Ahiret hayatı denince de haramlardan kaçmak, helalleri gücü yettiği kadar yaşamak gelir. Ahiretteki ebedi saadet, dünyada temin edildiğinden iki âlem bütünleşir.

Allah dünyayı hiç kimseye cehennem etmez. Dünyayı cehennem eden, tembellik, cehalet, beceriksizlik, zevke ve menfaate düşkünlüktür.

Bunun için "dünyaya küsmeyi" haramlardan uzaklaşmak şeklinde ele alıyoruz.

"Bir kısım veliler veya ileri derecede hassas Müslümanlar, helallerin de çoğunu terk etmişlerdir." diyorlar.

Allah'ı daha çok hatırlamak, O'nun hâkimiyetini her an hissetmek ve gaflete düşmemek için böyle bir şeyi tercih edebilirler. Çünkü insan için düşüşün de yükselişin de sınırı yoktur.

Zengin olan, rahat bir hayat yaşayan Müslümanların düşmanla mücadele kabiliyeti kalmaz, düşman galip gelir. O zaman, her şey düşmanın insafına kalır ki, onda da insaf yoktur.

İnsan dünyaya İslam'ı yaşamak için gelmiştir. İslamiyet ise dünyayı ve ahireti cennet eder. Bu sırrı kaçırın Müslüman, ebedi hüsrana düşer.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çocuğa harcadığımız para kadar, kurbanı da harcasak!..

Hekimoğlu İsmail 2008.12.06

Musa Aleyhisselam, Tur Dağı'nda iken Yahudiler, Samiri'nin yaptığı buzağıya tapmaya başladılar. Durumu öğrenen Musa Aleyhisselam, "Buzağıyı tanrı edinmekle nefislerinize zulmettiniz, hemen tövbe edin, nefislerinizi öldürün." buyurdu. (Bakara 51-54)

Buzağı bir semboldür. O zaman çiftçilik öküzü ve ineğe dayandığından, menfaatini seven Yahudiler, menfaatlerine hizmet eden bu hayvanlara ulûhiyet verdiler. Hâlbuki Allah onları Firavun'un şerrinden kurtarmıştı. Allah'ın nimetleri sayılamayacak kadar çoktur. Öküz, inek ve ziraî her şey Allah'ın nimetleri değil mi? Ancak, insanın aldanmaya meyli vardır, haramı sever. Bunun için helal nimetler dururken harama kayar, ineği putlaştırır, ona tapar. Menfaat, şöhret, makam, kadın, insanın benliğine yerleştirildiğinden, her devirdeki insan 'içinden gelen itmelerle' dinden uzaklaşabilir. Bunun için, 'Kur'an, asırlar önceki bir hadiseyi anlatıyor, gelmiş geçmiş olaylardan bana ne!' denilemez. İnsan ibret aldıkça huzura erer. İbret almayanlar, önden gidenlerin düştüğü kuyuya kendileri düşerler.

Kur'an-ı Kerim bir hayat modelidir. Allah, emirlerini kıssaların içinde takdim etmiş. Meyvelerdeki vitaminler gibi...

Sûreler her asra bakar, her asırda insanlara doğru yolu gösterir.

Aynı şey, Hz. İbrahim (as) ve Hz. İsmail (as) kıssası için de geçerlidir.

"İbrahim 'Ey Rabb'im, bana iyilerden (bir oğul) ihsan et' dedi. Biz de kendisine yumuşak huylu bir oğul müjdeledik. Oğlu yanında koşacak çağa gelince, 'Ey oğlum, ben seni rüyamda boğazladığımı görüyorum, bir düşün, ne dersin?' dedi. (İsmail) 'Babacığım, sana ne emrolunuyorsa yap. İnşallah beni sabredenlerden bulacaksın.' dedi. Her ikisi de Allah'a teslim oldular. Allah'ın emrine boyun eğdiler." (Saffat, 100-110)

Bu hadisenin bize bakan yönü nedir? İbrahim Aleyhisselam, Allah'ın emirlerine o kadar bağlı ki, oğlunu kırım kırım kesmeye 'olmaz' demiyor. İsmail Aleyhisselam da kesilmeye razı. Allah'a ne kadar teslim olmuşlar!.. Onlar Allah için kesilmeye razı olurken, biz niye haramlardan elimizi kesmeyelim?

Kurban, 'kurb'dan gelir. Kurb, yaklaşmak demektir. Yani İslamiyet'e yaklaşmak... Kurban kesmekle, sünnet-i seniyyenin bir maddesine daha uymuş oluruz.

Günümüzde ineğe tapan olmayabilir. Fakat materyalistler maddeyi, kapitalistler parayı putlaştırdı. Öyleyse Kurban Bayramı'nda kurban kesen, bu putlardan uzaklaşmış demektir. Kurban kesen, Allah'ın emrini yerine getiriyor. Bundan daha büyük makam olur mu? Paralarımızı verip kurban aldık, kestik dağıttık. Paralar, etler gitti. Ne için? Allah için...

Her Kurban Bayramı piyasaya bir canlılık getirir. Kurbanın eti dağıtılır, derisi hayır kurumlarına bağışlanır. Hayvanlar satın alınır, kesilir, böylece köylülerin yüzü güler.

İnsan çocukları için neler neler alıyor, ne kadar paralar harcıyor? Çocuğumuza harcadığımız paralar kadar, kurbana, zekâta para harcasak, dinimize sahip çıkmış oluruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zamanın kıymetini bilmeyen, zamanla kıymetsiz olur!..

Hekimoğlu İsmail 2008.12.13

Malayani, boş, manasız, faydasız söz ve davranışlar demektir. Çöplükte kutular görürüz. Üzerinde meşhur konserve firmalarının isimleri yazılıdır.

Üstündeki isim iyi olmasına rağmen, kutunun içi boştur. İşte malayaniden uzak durmayan Müslüman da, boş konserve kutusuna benzer.

Zamanın kıymetini bilmeyen, zamanla kıymetsiz olur. Müslüman'ın işi, İslamiyet'i öğrenmek, anlamak, yaşamaktır.

Amerika'da, "Türkiye neden kalkınmıyor?" diye bir toplantı yapılmıştı. Bu toplantıya bir okulun hademesi de davet edilmişti. O hademeye dendi ki, "Sen bu okulun müdürü olsan ne yaparsın?" O da başladı saymaya. "Gürültü eden talebeleri cezalandırırım, öğretmenleri yakından takip ederim, öğrencilerin kitap ve defterlerini temin ederim..." Tamam, dediler döndüler Amerikalı temizlikçiye sordular, "Sen bu okulun müdürü olsan ne yaparsın?" "Öğrenciler, öğretmenler gelmeden evvel erken gelir okulu güzelce temizlerim, masaların tozunu alırım, sınıfları havalandırırım, okulu dolaşır, bir eksik var mı diye bakarım." İşte dediler, Türk hademe Türkiye'yi kurtarmaya çalışıyor, Amerikalı hademe işine bakıyor. Amerika'nın kalkınması bundandır.

Geri kalmış milletlere bakarsak görürüz ki, bireyleri lüzumsuz şeyleri âdet haline getirmişler. Nasıl ki bir sepet elmanın içinde bir tane çürük olsa, elmaların bütünü çürür, aynı şekilde fertler çürük olursa başkalarını da çürütür. Hakiki Müslüman'ın prensibi şudur, evvela haramlardan kaçacağız, gücümüz yettiği kadar da helallerle meşgul olacağız.

Kişiyi malayaniye sevk eden en önemli etken, dilidir. Çok konuşan, okumaya, dinlemeye, düşünmeye, dinine hizmet etmeye vakit bulamaz. Çocuklar, buldukları tenekeyi davul yapar çalarlar. "Aman ne olur çalma" deriz. Fakat çocuk anlamaz. Bilmiyor ki, ne şarkısı işe yarıyor, ne de tenekesi... Malayani konuşanları, malayani işlerle uğraşanları böyle çocuklara benzetirim.

Avrupa ülkelerinde bir erkeğin işiyle evli olması, fazla problem getirmeyebilir. Çünkü kadın ve çocuklar kendilerine göre işler bulabilirler. Bizde durum böyle değil. Hanımlar eviyle evleniyor, erkekler işiyle evleniyor. Olan kadınlara oluyor. Bana göre bunun fazlası malayanidir. Ev işi bitmez. Hanımların da bir gayesi olmalı. Mesela, "Kur'an'ı güzel okumayı öğreneceğim, bir sanat öğreneceğim, bir cemaatin içinde bulunacağım, onlarla beraber hareket edeceğim." gibi hedefleri olmalı hanımların. Yoksa evler, hanımlar için modern hapisane oluyor. İnsanı meşgul edecek çok şeyler vardır. Bu meşguliyetlerin ekserisi faydasızdır.

İnsanımıza kupon kumaş giydirdik. Kaloriferli evlerde oturttuk, midesine yedi türlü yemek doldurduk, cebine para koyduk, yine de rahat ettiremedik. Çünkü midemiz nasıl gıda istiyorsa, beynimiz de gıda ister. Beynin

gıdası ilimdir. Midenin gıdasını vermeyince nasıl aç kalırsak, beynimizin ihtiyacı olan ilim ve ibadeti eksik edersek, ruhumuz aç kalır. Can sıkıntısı gönül darlığı marifet azlığındandır.

Kahvehaneler, kendisini başbakan zannedip, Türkiye'yi kurtarmaya çalışan adamlarla doludur.

Televizyon gençleri esir almış durumda. Gençler televizyonun başından kalkıp, ders çalışmıyor, ibadet edemiyor. Televizyon, Avrupa'nın barını, plajını da getirip evimize sokabilir; Kâbe'de kılınan akşam namazını da... Televizyon, araba gibi bir cihazdır. Kaidelere uygun kullanırsak işe yarar, kaidelerin dışına çıktı mı felaket olur.

1970'li yıllarda dedim ki, televizyonlu odadan televizyonsuz odaya geçmek hicrettir. Şimdilerde de diyorum ki, zararlı programı kapatıp zararsız programı açmak kahramanlıktır.

Bu garip hayatın acı zevkinde

Uhrevi alemi anmalıyım ben

Ömür dedikleri zaman içinde

Kendimi mezarda sanmalıyım ben

Benlikten kurtulup bir teslim olsam

Pişmanlık fikriyle saçımı yolsam

Dolsam ah, Kur'an'la lebalep olsam

İman denizinde kanmalıyım ben.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Musa'lar yalnızdır!..

Hekimoğlu İsmail 2008.12.20

Musa'nın olduğu yerde Firavun değil, Firavun'un olduğu yerde Musa vardır. Yani evvela küfrün zehirden tadı emilecek, sonra panzehir olarak din yetiyecek.

Nizam böyle!

Musa kelimesinin ihata edeceği her şahıs, İlahi bir ıslahat fermarıyla insanlar içinde boy gösterirken, onların evvela yalnız oldukları göze çarpar.

Evet, Firavun kavmine gelen Musa'lar yalnızdırlar. Çünkü Firavun bir meslek erbabı değil, bir dava adamıdır. Davasının yekûnu ise semavi dinlere karşı olmak, hatta elinden gelirse onları yıkmaktır. Bu sebeple çömezlerini yurdun dört bucağına dağıtır; her mahallede hatta ve hatta her evde bir tane bulundurmaya gayret eder. Buna muvaffak da olabilir.

Neticede Musa'lar aleyhine öyle bir sahne kurulur ki, yılanı sarılmış Musa, ejderha ile mücadeleye gider. Bunu daha çok açarsak, Musa'ların evladı veya karısı Firavun'un çömezi olabilir, onun namına hareket edebilir.

Musa'lar yalnızdır...

O kadar yalnızdır ki, Allah'tan başka sığınıp güvenecekleri kapı bulamazlar. Karşısına dikilen Firavun ordusuna, hazinesine, maarifine, esnafına, halkına karşı, Musa kimsesizdir, parasızdır, silahsızdır.

Mücadele, maddi kanunların kabul etmeyeceği muvazenesizlik içinde başlar; sonunda zayıf muvaffak olur, kuvvetli mağlup...

Kudret-i İlahi bunu böyle istiyor, kim ne diyebilir?

İşin garip tarafı, Firavun namına iş yapan çömezlerin ekserisi yaptıkları işin mahiyetini bilmezler. Bunu ne için ve kimin namına yaptıklarını anlayamazlar. Dünyanın akıllısı geçinen bu insanlara iman meselesini iki kere iki dört eder basitliğinde takdim etsen aksiseda yapan teneke kutular gibi tekrar ederler fakat anlayamazlar.

Firavun olmasaydı diyemeyiz. Her şey zıddı ile kaimdir. O olacaktır ve olmalıdır. Hakiki mü'minler Firavun'un ateşinde yanıp altın olduğunu ortaya koyanlardır. Kimyada usul böyledir. Kıymetli cevherleri meydana çıkarmak için bileşikleri ateşe atarlar. İşte bu yüzden Musa'lar Firavun'un fırınına düşerler ki, elmasla kömür ayrılsın.

Sonra Firavun'un tâbileri, bizce acayip hatta iğrenç görünen hayatlarını, onlar zevkle devam ettirirler. Mayıs böceği misali... Gübre ile oynamak bu hayvanlar için saadettir.

Müslüman için bütün mesele Firavun'u tespit etmektir. Günahsız insan aramak yerine günah bendini yıkan haini tespit etmelidir.

Musa'yı göremeyenlere şunu söyleyeyim:

Madem Firavun vardır, öyle ise Musa da vardır. Bunlardan birinin varlığı diğerinin varlığını gerektirir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En acı günlerde yetişmiş İslam alimi; Mehmet Akif Ersoy!..

Hekimoğlu İsmail 2008.12.27

3 Kasım 1928'de harf inkılâbı kanunu kabul edilince, çiftliklerdeki bütün ağaçların sökülüp sadece kiraz yetiştirilmesi istenircesine bir manzara meydana çıktı.

Cevizler, elmalar, armutlar ve üzümeler başlarındaki meyvelerle birlikte sökülüp atılırken, sadece kiraza şans tanındı. Yani sadece "Avrupalı tip" kalıp, geridekiler ya yok olacak veya yokmuş gibi hareket edeceklerdi. Artık Kur'an yazısını öğretmek veya öğrenmek mümkün olmadığı gibi, bu yazıya bağlı bütün ilimler de kütüphane denilen yerlerde bekleyecek, eski yazıyı bilmeyenlerin üzerinde bir kilit olup belki ebediyen saklanacaktı.

Mesela Şekspir'in Hamlet'i yüz yıllarca evvel yazıldı. Bugünkü İngilizler lügate bakmadan Şekspir'in eserlerini okurken, 1936'da vefat eden Mehmet Akif'in Safahat'ını anlayamaz duruma geldik. Dilimizi öyle tahrip ettiler ki Atatürkçüler, Atatürk'ün Nutku'nu, dindarlar Bediüzzaman'ın Risale-i Nur'unu, milliyetçiler de Safahat'ı anlayamaz duruma geldi.

14 asırlık İslam tarihi içinde Müslümanlar tatlı ve acı günler yaşamıştır. En acı günlerinde en büyük adamlarını yetiştirmiştir. Osmanlıların en karanlık günlerinde Allah'ın lütfettiği Namık Kemal, Ahmet Naim, Elmalılı Hamdi Yazır, Bediüzzaman Said Nursi ve Mehmed Akif Ersoy yetişmedi mi?

İslamiyet Allah'ın dini... Ve Allah dinini koruyor.

"Kur'an ayaklar altında çiğnensin mi ilahi

Ayatının üstünde yürünsün mü ilahi

Haç Kâbe'nin altında görülsün mü ilahi

Nihayet yıkılıp gitsin mi koskoca bir din.

Çektirme ilahi çektirme bize bu kadar zilleti âmin"

O devir böyleydi. Böyle devirlerde Allah o güçlü insanları gönderiyor.

Mithat Cemal Kuntay, Mehmet Akif isimli kitabında diyor ki: "Otuz üç senedir Mehmet Akif'in bir tek bayağı halini görmedim. Onun iç yüzüne baktığım vakit gökyüzüne, denize bakar gibi ferahlardım. Onun 63 senelik hayatının siyah ve pis tek bir dakikası yoktur."

Şuurlu Müslüman'ın varlığının sebebi, İslamiyet'i öğrenmek, anlamak, yaşamaktır. Mehmet Akif "demir hafızdı", yani Kur'an-ı Kerim'i hiç hata yapmadan okurdu. Müfessirdi. Böylece hayatının her noktasını ayet ve hadislerle uydurduğundan her an İslamiyet'i yaşadı. Mehmet Akif, yaşı ilerledikten sonra, Kur'an'ı unutmamak için, her sabah soğuk suyla duşunu yapar, sonra ezbere bir cüz okurdu. Mısır'da bazen bütün Ramazan hatimle teravih kıldırırılmış.

Akif şöyle bir kıssa anlatır;

"Adamın biri eviyle arkadaş olmuş demiş ki, 'Ey evim, seni yapan, bu hale getiren benim. Yıkılacağın zaman haber ver de ben çıkayım, öyle yıkıl.'

Bir gün evin bir yeri çatlamış, adam bir avuç çamur alıp, orayı kapatmış. Bir başka gün, başka yeri çatlamış, yine bir avuç çamurla kapatmış. Aylar yıllar böyle geçmiş. Bir gün ev, adamın başına göçmüş. Adam, "Ey ev, seninle anlaşma yapmamış mıydık? Yıkılacağın zaman hani haber verecektin? Neden sözünde durmadın?"

Ev demiş ki: "Ben ne zaman ağzımı açsam, bir avuç çamurla kapattın, başka nasıl haber verebilirdim?"

Devlet, ordu, üniversite, tüccarlar... Hepsi halkın içinden çıkıyor. Halk çöktü mü, hepsi birden çöker. Bir milletin tarihi âlimlerin mürekkebiyle, sanatkârların teriyle, askerlerin kanıyla yazılır. Devlet, ünitelerinde bozulmalar varsa o sarayın taşları teker teker düşüyor demektir. Demek ki devlet bünyesindeki her anormallik o sarayın yıkılacağına alamettir. Akif, bu kıssada Osmanlı'yı anlatıyor. Bana göre bu zamanda Safahat'ı anlayan, İslamiyet'i anlar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gözyaşımızı hangi mendil siler?

Hekimoğlu İsmail 2009.01.03

Borcunu vermeyen, özür dilemeyen, ödeme yapacağı günü bildirmeyen bir Müslüman, bankaların aleyhinde saatlerce konuşuyor.

Müslümanlar neden bankaya para yatırıyor da, bir mümin kardeşine borç olarak veya ticaret için vermiyor, sorusunun cevabını araştırmak lazım.

Almanların doğruluğundan, kendi eğriliğimizden söz ediyoruz. Gâvurlara itimat ediyoruz, birbirimize itimat etmiyoruz. Halbuki itimadın olmadığı yerde kardeşlik de olamaz. İtimadın olmadığı yerde birlik beraberlik de yoktur. Peki bu durumda müminlerin kardeşliğinden söz edilebilir mi?

Evet, müminler kardeşler amma nasıl müminler? İtimada şayan, çalışkan, iş bilir, sözü ve sohbeti işe yarar olanlar değil mi? Bu durumda itimada şayan, şuurlu dindarların yapması gereken nedir?

Maddi çalışmalara katılmak!

Piyasayı kötülere bırakmamak için, İslam iktisadını göstermek için, parayı İslamiyet'e hizmetkâr etmek için, iş ve işçi münasebetlerini kardeşçe yürütmek için, şuurlu dindarların mutlaka maddi çalışmalara katılması gerekmektedir.

Dünya kâfire saray, mümine zindan değildir. Tepemizde gâvurun bombasını, karşımızda tankını, sularımızda muhribini görmemek, gâvurdan korkmadan dünyaya hak hukuk dağıtmak ve sulhün bekçisi olabilmek için hem ilme, hem imana hem de maddeye sahip olmak istiyoruz.

Ey şuurlu Müslüman, vatanında sulh, milletinde huzur ve camide emniyet istiyorsan, maddi çalışmaları da Müslüman'ca yürütmek zorundasın.

Faizin kapısını kapamak, yoksulun derdine derman olmak, üstün bir hayat nizamı kurmak için, maddi çalışmalara hâkim ol, mahkûm olma. Namazda okunan ayetleri yaşamak istiyorsan, yaşanacak bir hayat istiyorsan, ebedi saadete ermek istiyorsan, yine maddeye hâkim olmak zorundasın.

Gazze'de Yahudilerin Müslümanları öldürmesi, kaderin bir ikazıdır. Çünkü Yahudiler, İslam prensipleriyle kuvvet kazanırken, Filistinli Müslümanlar İslam prensiplerinden uzaklaşmıştır.

Yahudi Müslüman'a kurşun atıyor, Müslüman Yahudi'ye taşla karşılık veriyor!

Filistin'de Müslümanlar, Yahudilerden üstün olmak zorundaydı!

Gazze'deki olaylar, Müslümanlar için bir eğitimidir. Bu eğitim, Allah'ın planıdır. Gayrimüslimler, Müslümanları zorluyor ki, yeni hale geçsinler, donanma yapsınlar, alışverişe geçsinler, fabrika kursunlar... Kısacası İsrail'i hangi şartlar kalkındırırsa, Müslümanlar da aynı şartlarda kalkınsınlar!

Allah'ın dini mutlaka galip gelecek! Bunun için de Müslümanlar noksanlarını anlayacak! Allah, şiddetli ikazlarla bize gerçeği anlatıyor!

Asr-ı saadette Müslümanlar kimlerle savaştı! Roma, Bizans, Pers imparatorluklarıyla, Moğollarla... Hepsine galip geldiler. Bir avuç Müslüman, dünyaya hâkim oldu o yıllarda!

Onların elinde kılıncın en keskini, mızrağın en kuvvetlisi, okun en uzununu, zırhın en kalını olduğu gibi, savaş usullerini de en iyi şekilde biliyorlardı. Savaşırken dahi namazı kazaya bırakmıyorlardı.

Filistin için Fetih Sûresi okuyorlarmış. Bunun Filistin'e faydası olur amma, Fetih Sûresi'nin manasını anlamak Müslümanlar için daha faydalıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taklidî Müslümanlık insanı kurtarır mı?

Hekimoğlu İsmail 2009.01.10

İslam ülkelerinden birinde dünyaya gelen bir çocuk, haliyle Müslüman'ım diyecek. Anne-baba dinsiz yetiştirmediyse eğer, minareden ezanı duyacak, sokakta tekbirle götürülen cenazeye rastlayacak.

İmam, müezzin, cami kelimeleri hayatın tabii seyri içinde kültürüne dâhil olacak. Çocukken müezzin, minare, ölüm, kabir üzerine sorular sorsa bile sonra alışacak. Sormaz olacak. Üzerine düşülmeyen, derinlemesine araştırılmayan bu kavramlar adiyat sırasına dahil olacak.

Böyle bir insan, taklidî imana sahip olur. Müslümanlık miras gibi kalır.

Taklidî Müslümanlık insanı kurtarır mı? Kurtarır diyelim.

İnsan büyüdükçe, nefsinin arzu ve istekleri de büyür. Menfaatleri, ulaşılması gereken en büyük idealler gibi önüne dikilir. Nefsinin her arzusunu yerine getirmeye kalkan insan, çıkmaz sokağa saplanır.

Diyelim ki bir insan bir basamak ileri gitti. Hedefi ne olur?

Anne-babasına iyilik, onlara faydalı olmak...

Bir basamak daha yükseldi diyelim. Eşi ve çocukları devreye girer.

Bir basamak daha tekâmül ettiğini kabul edelim. Sırada akrabalar ve yakın arkadaşlar yer alır. Bu basamakta ileri giden, milliyetçi olur.

Beş basamak ilerledik ama, henüz İslamiyet'e gelemedik!..

İslam meselesine gelebilmek, hal ve hareketlerini Allah rızasına göre düzenlemek, "hayatımın gayesi rıza-yı ilahidir" diyebilmek için daha kaç fırın ekmek yemek gerekir?

Kafa yormak, tefekkür iklimlerinde yol almak lazım. Yani dinî konularda Müslüman şuurlanmalı.

Bir Müslüman'ın hayatının gayesi, Allah rızasını kazanmaktır. Bu noktada yaşamayan, bu noktayı es geçen Müslüman, bedavadan yaşar ve ölür. Hayatı ona cenneti kazandıramamıştır. İyilik, yapar iyilik görür.

Başka?

Allah bizi kendisini tanıyalım ve gerektiği gibi kulluk edelim diye yaratmış. Hepimiz bir hayat yaşıyoruz amma, asıl maksada ulaşabilmek önemli.

Alimleri dinlemeyi, tefekkür etmeyi ihmal etmemek lazım. Eskiler, "Allah kimseyi kitaptan uzaklaştırmaz" derdi. Ölüncüye kadar ilim... 1953'te İslam'la karşılaştım. Ondan önce imanımızı yakmışlardı. Elif cüzü okumak yasaktı. O günden beri sigara parasını kitaba veririm.

Müslüman, gününü üçe ayıracak. İşte sekiz saat de uyku size. Amma sabah namazını kaçırmadan... Sokakta gezerek İslam kahramanı olmak yok! Dizimizi kırıp İslam'ı öğreneceğiz. Odaya kapanın. Farzları, haramları yazın bir köşeye. Hangisine uyuyorsunuz, hangisine uymuyorsunuz, tespit edin, İslam'a dönün.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dindarsan, laftan çok işe önem ver!..

Hekimoğlu İsmail 2009.01.17

Bir gün keserle çalışırken, elime öyle vurduğum ki, acıdan fır fır dönmeye başladım. Tam o sırada babam karşıma dikildi, "Oğlum ben sana demedim mi dikkatli çalış, keseri şöyle tut, gözünü dört aç, sağa sola bakma!

Daha ne zaman keseri tutmasını, iş yapmasını öğreneceksin?" diye uzatıp durdu. Gerçi canımın acısından dinlemiyordum ama bana nasihat ettiğini çok iyi biliyordum. Canıma mı yanayım, onun laflarını mı dinleyeyim, derken asabım bozuldu, "Yeter be! Bana zaten olan oldu, bir de siz..." deyince babamın güldüğünü gördüm. Garibime gitti. Hemen sargı falan getirdiler, sardılar, biraz kendime gelince, babam aynı mütebessim çehre ile dedi ki;

"İşte evladım, nasıl ki bu hata senin canını acıttı ise her günah da insanı zor duruma düşürür. Zor duruma düşmüş adama nasihat etmek hiçbir zaman iyi değildir. Böyle kimselere yardım etmek en iyi nasihattir. Bu bakımdan sen iyi bir dindarsan laftan çok işe önem ver. İşin Müslümanca olmazsa lafın beş kuruş etmez. Hem de başkasının canını sıkar."

İslamiyet, ölçü ve ahenk dinidir. Ölçü ve ahenk ise "güzel"i ortaya koyar. Güzel yaşanmış bir hayat, aynı zamanda bir eserdir. Hiçbir nazım ve nesir, güzel yaşanan bir hayat kadar güzel ve tesirli değildir.

Peygamber Efendimiz'in hayatı en üstün ve en tesirli bir eserdir. Öyle ki; O'nun biyografisi bile yaşadığı hayatın gölgesidir. Sahabe, "anam babam sana feda olsun" diyor, o kadar hayran bırakmış kendine...

Bir arkadaşım, Amerikalıya demişti ki; "Size İslamiyet'i anlatayım mı?" Amerikalı da dedi ki; "Ben senin hayatını beğenmiyorum ki dinini anlatsın! Bu konuda seni dinlemek istemiyorum. Sen, bira içmeyen Amerikalılara benziyorsun!" Gerçekten o arkadaşın ahlakı çok bozuktur. Şaka yapacağım, milleti güldüreceğim diye kötü şeyler anlatırdı.

Sonuçta bir Hristiyan, Müslüman'ı beğenmedi.

İnandığı gibi yaşamak, belagatin en tesirlisidir. Dikkat edin, İslam büyükleri, susabildikleri kadar susmuşlar, sadece İslamiyet'i yaşamışlar.

Harf inkılâbından sonra Kur'an yazısını okuyamaz olduk. Risale-i Nur'lar da eskimez yazıyla yazılıyordu. Kitapları aldım, okuyamadım. Okuyanları dinleyemedim. Anlayamıyordum Risale-i Nurları... Fakat Bediüzzaman'ı ziyarete gittim, onun fakir yaşayışını gördüm, çok hoşuma gitti. Hayatını anlatan ağabeyleri dinledim, kitaplar okudum, O'nu çok beğendim. Yani ben Risale-i Nurları okuyarak değil, Bediüzzaman'ın yaşayışının tesirinde kalarak Nur talebesi oldum. Allah demenin yasak olduğu devirlerde Allah deyişine, elinde zengin olma imkânları varken, fakirane yaşamasına hayran kalarak bağlandım ona...

Zübeyir ağabeyi, Bayram ağabeyi, Hüsrev ağabeyi, Tahir ağabeyi düşündükçe diyorum ki; "Bu hayatlara nasıl hayran olmazsın!"

Onlar, dünyaya önem vermedikleri için önemli oldular!

Kesin olan şudur: "Müslüman, zengin olacak, fakir yaşayacak. Bunda öyle bir sır var ki; karşıdakine tesir eder. Debdebe içinde yaşayıp da İslamiyet'i anlamak zor...

Kendi hayatımdan bir misal vereceğim. İslamî çalışmalara başladığımda milleti kurtarmak için işe başlamıştık. Anlattıklarımızı tamamen doğru ve kabule değer şeyler görüyorduk. Bizleri dinleyenlerin bunları kabul etmemesine kızıp, üzülp ümitsizliğe düşüyorduk. Hatta hasta olduğumuz devirler bile oldu. Bir doktor, "Sen bu beyninden ne istiyorsun!" diye bağırıyordu bana. Bütün meselemiz milletin kurtulmasıydı.

İslamiyet'i zamanla öğrendikçe bizim vazifemizin sadece ve sadece İslamiyet'i öğrenmek, anlamak ve yaşamaktan ibaret olduğunu anladık, çok rahatladık.

Şimdi sohbetlerde soruyorlar, "Hizmet nedir? Nasıl hizmet edebilirim?" Diyorum ki; İslamiyet'i öğren, anla ve yaşa! En güzel hizmet budur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müslümanlar mağlup olmadı, sapan taşları mağlup oldu!..

Hekimoğlu İsmail 2009.01.24

Madrid'de boğa güreşlerini seyrettim. Eğer ikinci boğa, birinci boğanın başına gelen felaketleri bilseydi matadorun elinde oyuncak olmazdı.

Endülüs Emevi devleti, tevaif-i mülûkle (mülkün parçalanıp her aşiretin kendini devlet ilân etmesi) beyliklere bölününce İspanyollar onları teker teker yuttu.

Bugünkü İslam ülkeleri de tevaif-i mülûk gibi... İttihad-ı İslam olmazsa İslamiyet'i korumak zordur. İslam milleti tabiri yeniden gündeme gelmeli.

Gazze'de İsrail, Müslümanları ateşli silahlarla vuruyor. Öyleyse hatamız anlaşıldı. Ekonomide kalkınmamız lazımdı. O ekonomik güçle silahlanırken, onlar bize savaş açamazdı.

Siyonizmin yapısında tahribat vardır. Siyonizm, istilacı emeller peşindedir. Hiçbir hak ve hukuku tanımadan, dinlemeden hasım olarak gördükleri ve öyle kabul ettikleri milletlerin topraklarını bir anda istila eder ve bir

anda dünyanın en büyük zulmünü irtikâpta (kötü bir iş işlemekte) herhangi bir mahzur görmez. Hakkı olmadığı topraklara harp bahanesiyle konup hudutlarını genişletmek, Ortadoğu'yu toptan ele geçirmek istemiştir. İsrail, topraklarına sığmıyor. Gazze'ye saldırırken gayesi, topraklarını genişletmek. İşgal ettiği yerlerde maden var, petrol var.

Esasen İsrail, bunun planını yıllar evvel yapmıştır. Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalamak için çok uğraşmış, bu uğurda milyonlar sarf etmiş, fakat Sultan Abdülhamid Han Hazretleri, onların bu tasavvurlarını yakinen bildiği için fırsat vermemiş, Filistin topraklarına yerleşme gayretlerini bertaraf etmiştir.

Lakin gafil başlar, sonradan Yahudi oyunlarının iç yüzünü idrak edemediği için imparatorluğun parçalanmasına, Yahudilerin Filistin topraklarına yerleşmesine yol açmıştır. Bütün İslam memleketlerinin şiddetli muhalefetine rağmen evvela şu veya bu şekilde girdiği Filistin toprakları üzerinde Yahudi, devletini kurup istiklalini ilan edince, yeryüzündeki bütün Yahudileri harekete geçirmiş ve genişletmeyi düşünmüş ve bu rüyası uğruna harp sanayiine çok fazla ehemmiyet vermiştir. Dünyanın en modern silahlarını, nakil vasıtalarını satın alabilmiş, Filistin topraklarında büyük yığınaklar yapmıştır.

Geçmiş yıllarda Filistinli bir genç geldi, "Bana iş verir misin?" dedi. Olur, dedim. Ona iş öğrettim, işini gayet güzel öğrenmişti. Bir zaman sonra, "Ben gidiyorum" dedi. "Milletim savaşıırken ben burada çalışmam." Dedim ki; "Gitme, senin Arapçan var, İngilizcen de ilerlet. Türkiye'de tahsili tamamla, öğretmen ol. Millete gerçekleri anlat. Gazetelere yazı yaz... Filistin halkının hukukunu böyle korursun!" Hayır, dedi ve gitti. Tahmin ederim, bir kurşunla öldü. Hâlbuki benim dediğimi yapsaydı devamlı savaşıyordu.

Müslümanlar İslam'ı yanlış anladı. Teknolojiyi dinin dışına attılar. Bu kafaların artık değişmesi lazım! Maddî kalkınma olmadan hiçbir şey olmaz!

Mustafa İslamoğlu'nun 'Yahudileşme Temayülü' diye bir kitabı vardır. Çok beğenirim o kitabı. Kitapta diyor ki hocam; "Bugün, kendi nefislerimizde olan Yahudileşme temayülü sonucunda ümmet olarak geldiğimiz vahim nokta ortada. Ümmetin kıyameti Yahudileşme sonucunda koptu." Yahudiler ne yapıyor? Mal biriktiriyor. Evler, binalar, arsalar...

Sahabenin yaşadığı İslam'ı yaşasak, yardımlaşma derneklerine haber veririz; "flan yerdeki arsam sizin, filan yerde evim var, gidin alın".

Amma biz ne yapıyoruz, "yaz gelse de köyüme gitsem, ağaçların gölgesinde otursam..." Nefsimizin emrini Allah'ın emrinden üstün tutuyoruz.

Din hayatın hayatı, hem nuru hem esası, ihya-ı dinle olur, bu milletin ihyası...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müstakiller

Hekimoğlu İsmail 2009.01.31

Müstakiller, hiçbir hocaya, alime, şeyhe bağlı değil, sadece kendilerine bağlıdırlar. Tahsil yapmışlar, kitap almışlar, çok okuyup, çok dinlemişler... Kendilerini yetiştirmişler. Konuşmasını bilirler. Bazıları eser de yazmıştır... Müstakillerin iki özelliği vardır. Birincisi, bir yere bağlı değiller. İkincisi, kendilerine bağlılar.

Derler ki: "Bu Müslümanları tenkit etmezsek, iyice bozulurlar." Tenkit, onların mesleği... Edebi bilgilerini inkar etmek mümkün değil. Lakin tenkitle yerme arasındaki farkı gözetmezler. Yermek, kötölemek, onların işi,

övdüklerine pek rastlanmaz.

Bunlar Müslüman'dır amma, İslamiyet'in nezafetine, nezaketine dikkat etmezler. Kılıçlarının iki yanı da keskin, öyle sallarlar ki, dosta da, düşmana da rastlayabilir. Rastgelenin vay haline...

İnsan bunlara bakınca gayri ihtiyari şöyle diyor: "Ne yani, bunca tahsilin, bilginin sonu, daima kaşları çatmak, daima tenkit parmağını uzatmak, daima dili diken gibi kullanmak mı? Bunlar Müslüman olmasaydı ne yapacaklardı?"

İnsanların haddini bilmesi, çizmeden yukarı çıkmaması için, İslam ahlakı zaruridir. Buna dikkat etmeyenler, ittiḥad-ı İslam'ı (İslam birliğini) sağlamaya çalışırken, Müslümanları parçalamaya, dağıtmaya, küstürmeye devam etmişler, bunun adına da "hizmet" diyebilmişlerdir.

Bunların önüne, Abdülkadir Geylani'yi, Cüneydi Bağdadi'yi yahut Gazali'yi getirseniz, onu da tenkit ederler. Freni patlamış araba gibi kime çarpacakları belli olmaz.

Yine bunlara göre bir İmam-ı Rabbani, Biruni, bir Razi gelemmez, halbuki Allah'ın Kudret sıfatı ezeli ve ebedidir.

- Efendim, tenkit kapısını kapatalım mı?

Hayır!

Fakat hakaret etmeyelim, bir üniversite kürsüsünde gibi olayları olduğu gibi ortaya koyalım, hükmü okuyucuya bırakalım. Kötü benzetmeler, hakaretler... Ayet veya hadisleri hatalı tefsirler... Alimin ilmini almadan, selahiyetini almalar... Bunlar, "Müminler kardeşler." ayetine ters düşmektedir.

İşin garip tarafı bu münekkitle tenkit eden birisi çıksa, yerlerinden kalkamazlar. Beyazıd-ı Bistami gibi müstakillerden olan insan çoktur, amma onlar aynı zamanda edep timsaliydi.

Mesela ben Bediüzzaman'a tabiyim. Biz kendi kendimize fetva veremeyiz. Dini bilgi ve tavrımızı bir alim kanallı etmek... Dolayısıyla müstakil değiliz.

Gözden çöpmek isterken göz patlatılmamalı... Tenkit başka, yıkmak başka...

Gerçekten müstakillerden beğendiklerim, istifade ettiklerim de var. Fakat 1400 senedir devam eden İslami bir hayat var. Bu İslami hayat, İslam alimleriyle, hocalarla bugüne geldi, yarınlara gidecek. Sünnet-i seniyyeye uygun şekilde Müslümanları İslamiyet'te bütünlükten ilim ve fazilet ahidelerine çatılırsa, korkarım ki bindiğimiz dalı kesmiş oluruz. Müstakillerin en tehlikeli yönü burasıdır. İlmî enaniyet, kendini beğenmek, çekememezlik, kendilerine, hem de İslam alimlerine zarar verir. Niçin İslam'a hizmet edene hizmet etmemek tehlikelidir?

İslam'a ilk hizmet eden Peygamberimiz'di (sas). Sahabe ona hizmet etmeseydi İsa aleyhisselam modeli ortaya çıkardı.

Ondan sonra emirler, halifeler, imamlar, padişahlar, ulemalar, hocalar, üstadlar İslam'a hizmet etmiş. Bunlara yardım edenler olmasaydı, neticede bunlar da bir insan, tek başına bir iş yapamadan giderlerdi.

Said Nursi'ye, Necip Fazıl'a hiç kimse yardımcı olmasaydı, onlar ne yapabilirlerdi?

Bol meyve vermiş bir elma ağacı düşünün. Dalının biri, meyvesini taşıyamıyor, kırılmak üzere. Bahçıvan, bir değneği ona payanda yapar dal da kurtulur, o kuru değnek, o dal kadar da önem kazanır. Biri gelse "Bu değneğin, odunun burada ne işi var?" diye çekip alsa, değneği almaktan değil, dalı kırmaktan suçlanır. İşte bir

insan odun da olsa, ilim, irfan yükünü omuzlayana yardımcı olmalıdır. Taraftarı olmayan, Mehdi de olsa ne yapabilir?

En kötü insana yardım edenler varken iyilere niçin yardım etmeyelim?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Felaketlerin de bir rayı vardır!..

Hekimoğlu İsmail 2009.02.07

Allah'a iman, başa gelen her hadisede sabır kuvvetine dayanarak mukabele etmeyi gerektirir. Allah'a hakiki mânâda iman eden, başına gelen her hadisenin Allah'tan geldiğini bilir ve bu düşünceyle başına gelen hadiseler karşısında sarsılmaz.

İnsanın başına gelen musibetler, onun cennete layık hale gelmesi için, kemale ermesine sebeptir. Bu şekildeki bir düşünce ve inanış, hangi musibetten şekva ettirir?

İki adam, demiryolunun yanında duruyordu. Tünelden bir tren çıktı. Dödüğünü öttüre öttüre gelmeye başladı. Adamlardan biri öyle korktu ki, bağıra bağıra kaçmaya başladı. Diğer hiç kıpırdamadı. Tren geldi, gitti...

İşte o bağırarak kaçan adam, treni, demiryolunu bilmiyor. Diğer bekleyen adam da biliyor ki, tren raydan çıkamaz ve kendisine zarar veremez!

Aynı şekilde her felaket bir tren gibi gelir. Onun da bir rayı vardır. Geldiği yer de gideceği yer de bellidir. Onun dışına çıkamaz. Öyleyse dertler gelsin ve gitsin. Bu şekilde iman, insana rahatlık verir. Böyle inanmayan insan, gökte bulut görse, "Asit mi yağacak, seller mi götürecektir?" der. Hastalık gelse, "eyvah öleceğim!" der. İmanlı insan bilir ki, her şey bir nizam içindedir. Deprem olur, savaş olur, kıtlık olur, mü'min sebeplere riayet eder, tevekkül eder, telaşa düşmez.

1944 yılında, ekmek karneyle satılmaya başlamıştı. "Perişan olacağız." diyenler çoktu. Biz de yenebilecek yeşillikleri topladık yedik. Çayı üzümle içtik. Et alamadık ama işkembe aldık. Böylece o kıtlığı atlattık. Kıtlıkta çokları börek bulamadı ekmeğe muhtaç oldu diye üzüldü. Biz ekmek yedik şükrettik. Annem bir tase su doldurur, içine bir kaşık pekmez atardı. İçine ekmek doğrayıp yerdik. Başkaları böyle yemek mi olur der, isyan ederdi. Biz ise Allah'ın izniyle bu felaketi atlatabileceğimize inanmıştık ve öyle de oldu.

Bir arkadaşım vardı. Evlenemiyor diye çok üzülmüyordu. Üstüne bir de işten atıldı. Ona dedim ki, "evlenememende de, işten atılmanda da bir hayır var."

O arkadaş bir gün kahveye gitmiş, oturmuş. Yanındaki adam demiş ki, "senin işin yok mu?" "Yok." demiş. "Gel sana marangozluk öğreteyim." demiş. "Zaten boş boş geziyorsun." Bizim arkadaş da "Olur." demiş.

Arkadaş marangozluk öğrendi, işi öğreten kişinin de bir akrabasıyla evlendi! Şimdi hem hanımıyla çok mutlu hem de zengin oldu. Arabasıyla önümden geçerken bana selam verdi, dedi ki "Ağabey, iyi ki o zaman beni işten atmışlar."

Tabii ya... Sevk-i ilahi vardır. Sen evlenmek istemiyor muydun? Evlenmek isteyen arkadaşın işten atılması, o hanıma giden yolda sevk-i ilahinin bir kısmıydı.

Kendimden bir örnek vereyim. Ben yazarım. Hayal gücüm kuvvetlidir. Benim çok farklı, kendimce çok güzel hayallerim vardı. Fakat Allah o kapıları tek tek kapattı, beni, bulunduğum duruma getirdi. Halime şükrediyorum.

Yirmi yıl askerlik yaptım, türlü türlü dertler gördüm, hapse düştüm, hapiste çöp sırasını başkasına vermezdik ki çıkıp bir hava alalım diye... Sonra hastalandım, tek duam namazlarımı camide cemaatle kılmak. Allah nasip eder etmez, o ayrı... Her zaman halime şükrettim.

Derdine sabredene Allah çok büyük mükâfatlar verir. Ben bunu kendi hayatımda gördüm.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evi olmayan adama kız vermeyen baba...

Hekimoğlu İsmail 2009.02.14

Bir okuyucumdan şöyle bir soru geldi:"Ağabey, kızımızı istiyorlar. Aileyi tanıyoruz, muhterem insanlar. Fakat talip olan beyin bir evi yok, maaşı da çok iyi değilmiş. Ahlâken iyi bir insan olmasına rağmen, maddî yönden kızımız sıkıntı çeker diye vermek istemiyoruz. Size danışmak istedik."

Bir arkadaş, asortik bir hanıma evlenme teklif etmiş. O hanım da demiş ki; "Senin maaşın benim elbise parama yetmez." Evlilikte önemli olan denk olmaktır. Evlenecek kişiler, servette, fizikî güzellikte, kültürde, dinde, görgüde denk olmalıdır. Bunun dışında "niye evi yok, niye maaşı az?" diye düşünüp kızı vermemek, rızık korkusuyla çocuğunu aldırma kadar günahtır. Çünkü rızık, Allah'a aittir.

Bir hanım, evi, parası var diye bir beyle evlense, adam daha ilk günden içki şişesini koysa masanın üzerine, başlasa içmeye, daha mı iyi?

Erkek, hanımına bakmak zorundadır. Kadın, evlenmeden önce, "bu adam beni geçindirebilecek mi, yoksa perişan mı edecek?" diye düşünmelidir. "Fakirlik, küfre yakındır." buyuruyor Peygamberimiz. Başkalarına muhtaç olmak zordur. Yani erkek, evini geçindirebilecek durumda olmalıdır. Fakat evini geçindirecek durumda olması demek, evi olsun, arabası olsun, maaşı yüksek olsun demek değildir.

Almanya'dayken bir aile beni yemeğe davet etti. Şahane bir sofraya kurmuşlar. Amma kadının suratı beş karış! Kalbime bir acı saplandı. Yemeklerden bir iki lokma aldım, "rahatsızım" deyip sofradan kalktım. Hey gidi zenginlik, dedim, sen ne işe yararsın!.. O arkadaşın hayatını bana verseler on kuruşa almam!

İnsan ev bulur, huzur bulamaz, servet bulur harcayamaz, yemek bulur yiyemez. Bu sebepten dünya malları, Müslüman için hedef olmamalı. Çünkü her dünya malının içinde bir zehir vardır.

Neyi hedef alırsak, ona teslim ederiz. Neye güvenirseniz, ona havale edirsiniz. "Malım olsun, mülküm olsun" tamam olsun. Allah cömerttir. Allah'a güveneni Allah korur. Paraya güveneni para ne kadar korur, onu bilemiyoruz. Peygamberimiz, "Sen onun dindarlığına bak." demiş. Çocuğunuzu paraya, eve teslim etmeyin. Rızkın ne olacağını kim bilebilir? Nice fakirler zengin oldu.

İslam'a göre kadın, Allah'ın emanetidir. Erkek, karısına ve çocuklarına bakmakla mükelleftir. Karısının beslenmesini, giyimini, geleceğe yönelik ihtiyaçlarını en güzel şekilde karşılamaya çalışmalıdır.

Bu devirde içkiden, kumardan, kız (erkek) arkadaştan uzak kalmak, bir genç için büyük keramet!.. İşin bu kısmına bakmadan, "evi var mı, maaşı çok mu?" demek, İslamiyet'i anlamamaktır. İnsan evvela ahlâklı olacak. İnsan ahlâklı olunca aldığı parayla geçinir. Ahlâksız olunca, milyarlar da kazansa geçinemez. Ocakları söndüren, haramlardır.

Bir konferansımda demiştim ki:

"İslamiyet'i öğrenin. İsteklerinizi azaltın. İnsanların söylediklerine değer vermeyin, İslam'a bakın, İslam ne diyor?

Dertlerinizi küçültün. Fiilî duayı çoğaltın. Allah cömerttir. Çalışırsanız size de verir. Gâvura veriyor da sizi ayıracak mı?"

İslam'ın bir kısmı atılıp bir kısmı yaşanmaz. İslam, külli olarak yaşanır.

Veliler, Allah'tan çok şey istemezler. Derler ki: "Ya Rabbi, neyin hakkımda hayırlı olduğunu bilmiyorum. Sen hayırlısını ver."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Boşlukta ne arıyorum?

Hekimoğlu İsmail 2009.02.21

Bir okurum, mektubunda diyor ki: "Sizin kitaplarınızla askerdeyken tanıştım. Kendimi boşlukta hissediyorum, arayış içindeyim... Ne olur bana yardım edin. Bu boşluğun sebebi ne olabilir?"

Öğrencilik yıllarıma ait sınıf resimleri var bende. Bazen ibret için karıştırırım. Sınıf arkadaşlarımla sonraki yıllarda başlarına gelenleri hatırladıkça, İslamiyet'in nasıl büyük bir din olduğunu daha iyi anlıyorum. Beni nice felaketlerden korumuş...

Ben de bir zamanlar boşluktaydım, arayış içindeydim. 1953'te denebilir ki dinî kitap neşreden bir tek kitabevi yoktu. Tünel'de Kitab-ı Mukaddes evi vardı. Bir de Fincancılar Yokuşu'nda Red-House Kitabevi vardı. Burada Yukarı Oda isimli kitapçıklar satılırdı. Her Hristiyan'ın her gün yapacağı dualar, ilahiler bu kitaplarda yazılıydı. Öyle arayıştaydım ki, bunları alır okurdum. 21 yaşımıdaydım; çiçeği burnunda memur... Bekârhanemizde oturmuş, arkadaşlar bir taraftan iskambil oynarken, bir yandan tütüne sardıkları esrarlı sigaraları içiyorlardı. Kapiyı, pencereyi iyice kapatmış, dumanın zayi olmamasına özen gösterirlerdi.

Ben de karyolaya uzanmış, İncil okuyordum!..

Sonra Türkçü Nihal Atsız'ın Bozkurtların Ölümü, Bozkurtlar Diriliyor gibi kitaplarını okumaya başladım.

"Uyan yavrum, uşaklarla köleler,

Uyandılar vatanını böleler"

İşte böyle şiirler yazardım. Türkçülüğe ait ne kadar kitap varsa okuyup bitirdim. Ecdadımız olan Hunların, Göktürklerin semavî bir dini, kitabı, mabedi yoktu. "Yaşasın Türk" dedik mi, her şey tamam!.. Ruhumun açlığını, bütün ıstırapı ile hissediyordum...

Bendeki boşluk gene dolmadı... Manevî boşluktan dolayı arayış içindeydim.

Kötüden uzaklaşma varsa demek ki gittiğimiz bir yer de var. Fizikî bir durum bu.

Çok farklı ortamlara girdim çıktım, türlü türlü insanlar tanıdım. Anladım ki, biz İslam'ı anlar, öğrenir ve yaşarsak kurtuluruz. Aksi imkânsız!..

Beş kuruşun içinde boğulan insanlar gördüm. Bir kızın zülfünde imanı idam edilenlere şahit oldum. Zevklerin oltasına yakalananlar ilim sahibi olamıyor. Cinsî hayatı tapınılacak hale getirenler çabuk yoruluyor, evi ve çevresiyle uyumsuz, geçimsiz bir hayat sürüyor. Kadın, kumar, içki çöllerinde "zevk" denilen vahşi aslanların parçaladığı çok arkadaş tanıdım.

Kur'an-ı Kerim buyuruyor ki: "Allah'ın ipine sımsıkı sarılın." (Âl-i İmran 103)

Anladım ki en büyük özgürlük, Allah'a kul olmaktır! Tevekkül eden, Allah'a güvenen insanda bunalım, arayış, boşluk olur mu?

Kendimi boşlukta hissediyorum diyen kişinin beyni ilme bağlanmamış, kalbi de Kur'an'a bağlanmamış demektir.

Acıkmış bir insan rahat eder mi?

***

Bursa'dan muhterem arkadaşım Ahmet Acet'in vefat haberini aldım. Rahmet diliyorum. Ayrılığın acısını duyuyorum amma, mekânı cennet olur inşaallah.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gıybet, söz yangınıdır!

Hekimoğlu İsmail 2009.02.28

Mehmet Çalışkan ağabeyle hacca gitmiştik. Bir odada on kişi kalıyorduk. Odada bulunan ağabeylerin hepsi, müftü, hoca, âlim kimselerdi. Birilerinin aleyhinde konuşulduğu bir an Mehmet Çalışkan ağabey beni yanına çağırırdı, "Ömer efendi" dedi, "Ben çok hastayım..." "Aman ağabey neyin var?"

"Ben kimsenin arkasından konuşamıyorum, acaba ne yapsam?"

"Tamam ağabey tamam, anladık." diyerek sustum. Aleyhte konuşmalarımızda, bir yazarın kitabını tenkit ederdik veyahut falan kişinin yanlış fetvası hakkında konuşurduk. Yani bize göre konuşmalarımız gıybet değil, ilmi tartışmalardı. Fakat Çalışkan ağabey, onlara da razı olmazdı.

Bir arkadaş, bir kızla evlenmek istiyordu. Hiç alakası olmayan bir başka adam geldi ve o ailenin aleyhinde konuştu. Bunun üzerine arkadaş, evlenmekten vazgeçti. Gıybet, bir yuvayı daha doğmadan boğdu...

Arkadaşı ikna etmeye çalıştım; "İnsanlık halidir, hemen vazgeçme. O kızın ailesini tanıyorum, muhterem insanlar. Kızcağız iyi huylu, dürüst bir hanımdır." dedim fakat arkadaşım, söylenen sözlerin tesirinde kaldığı için evlenmedi...

Her insanın zaafı, noksan yanları bulunur. İşte bir başkası, insanların bu yanlarını konuşursa o konuştuğu kişi ona düşman olur. Bir millet birbirine düşman olursa geriye bir şey kalmaz.

Gıybet, bir insanın yüzüne söyleyemeyeceğimiz, hoşlanmayacağı sözleri arkasından söylemektir. Allah, Kur'an-ı Kerim'de hiçbir kötü fiili, "ölü kardeşinin etini yemek" kadar tiksindirici bir ifadeyle men etmemiştir. Demek ki gıybet, bu kadar kötü bir iş... Söyleyeceğimiz sözler bitti mi ki, onu bunu çeğiştiriyoruz?.. Gıybet, edepsiz insanların işidir. İnsan, kınadığını yaşamadan ölmezmiş. Bunu ben söylemiyorum, Peygamberimiz (sas) söylüyor. "Bir kimse, kardeşini bir kusur ile ayıplarsa, o kimse ölmeden o kusuru işler." buyurmuş Peygamberimiz (sas).

Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri, bir yemeğe davet edilmiş. Yemeğe başlayacakları sırada davetlilerden birisinin henüz gelmediğini fark etmişler. İçlerinden birisi demiş ki, "O ağır bir adamdır." İbrahim Hakkı Hazretleri anlamış ki bu gıybet devam edecek, bu kıvılcım yangına dönüşecek, "yanmaktansa kalkıp gitmek daha iyidir" demiş, sofradan kalkıp gitmiş.

Bazıları diyor ki, "Allah'ın bildiğini kuldan mı saklayalım?" Allah, bizim her halimizi biliyor diye çıplak gezebiliyor muyuz? Aynı şekilde Allah her şeyi bilir amma, biz Allah'ın bildiklerini bildiremeyiz.

Peygamber Efendimiz (sas), "Gıybet zinadan daha kötüdür." buyurmuş. Sahabe de demiş ki, "Nasıl olur Ya Resulallah?" "Adam zina eder. Sonra tevbe eder, Allah mağfiret buyurur. Gıybet eden ise gıybete edilen kişi affetmedikçe mağfiret olunmaz." buyurmuş.

Bana göre gıybetin tek çaresi Allah'tan korkmaktır. Çünkü ağızımızı yaratan Allah, ağızımızdan çıkan sözleri işitir ve hesabını sorar.

Senai Demirci kardeşimizin "Söz Yangını" isimli kitabında, akılla vahyin bütünleştiğini gördüm. Kendisini tebrik ederim. "Söz Yangını" isimli kitabı herkese tavsiye ederim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kitaplar... Kitaplar... Kitaplar...

Hekimoğlu İsmail 2009.03.14

1960 ihtilâlinden sonra solcu bir yazara radyoda konuşma imkânı verdiler. Saat 22.00'yi geçiyordu. "Dostlarım" diye konuşmaya başladı.

Beydaba'dan, Jean Racine'den Şeyh Sadi Şirazi'den birer kıssa anlattı ve kendi davası doğrultusunda yorum yaptı. O zaman şu kararı verdim: "Bir şahıs batıl davası için üç ayrı atmosferin üç kıymetli adamını okuyup kendine yarar bir şeyler bulurken, ben neden uyuyayım?.."

Şekersiz demli çaylar içerek, bazen acı kahve ile bazen limon suyu içip uykumu kaçırmaya ve çalışmaya ve daha çok okumaya gayret ettim. Sonunda ülser oldum.

Tabii ilmin kendisi mühim değil, neticesi mühimdir. Zafere ulaştırmayan harp ilmi, şifa vermeyen tıp ilmi, neticeyi bulamayan matematik ilmi, ibret alınmayan tarih ilmi ve yaşanmayan İslam ilmi, hafızayı ilim çöplüğü haline getirmekten başka bir şey değildir. İlmin böylesi, boş meşguliyettir, faydalı netice veren ilme karşı da cinayettir.

Benim şu anda bildiklerim, sigara parasıyla alıp okuduğum kitapların marifetidir. Arkadaşlarım sigara içiyordu. "Of, bunun dumanı çok kötü!" derdim... Onlar da derdi ki: "Can sıkıntısından içiyoruz." Evet, benim de canım sıkılıyordu. O zaman kütüphaneden çektiğim bir kitabı karıştırırken, bir konu beni yakalardı. Bakardım saatler geçmiş.

İnsanın huyları kol gibidir. Kopunca yerine yenisi gelemmez. Yani huyumuzu kesip atamayız. Kitaplar insanın huylarını hizaya sokar, ıslah eder. Ben inatçı bir insanım. Kitaplar sayesinde edindiğim prensipler, inadımın yönünü değiştirdi. Mesela inat ettim, eşimle kavga etmiyorum, inat ettim her gün sabah namazına kalkıyorum. Üç tane saat kurduğum halde namaza kalkamıyordum, dördüncü saati de aldım.

Kitaplar bana çok önemli bir şey öğretti; işsiz insan yoktur, işe yaramayan insan vardır!.. Ben de işe yaramamaktan çok korkarım.

Neden on sene evvelkinden farklı düşünüyorum, neden geçen seneden farklı konuşuyorum? İşte bu soruların cevabı okuduğum kitaplarda gizlidir.

"Kitaplar çok pahalı!" diyorlar. Peki, soruyorum, pahalı olmayan ne var? Çorap mı ucuz, manto mu ucuz, market mi ucuz?

Kitap pahalı diye bazı insanlar bu sebeple kitabın korsanını alıyor. Şunu katiyetle söyleyeyim ki, korsan kitap basmak da, almak da haramdır. Yazar çalışsın, öbürü kitabı dizesin, diğeri bassın; fakat bunların hiçbirisi hakkını alamasın. Ne oldu? Bir sürü insanın hakkı gitti.

Korsan kitap yayılsa, yazar artık kitap yazmaz. Yayınevleri kapanır. Onlarca insan işsiz kalır. Korsan kitabın haram olmasının sebebi, o kitabı su yüzüne çıkaranın değil de kitabı çalanın para kazanmasıdır.

Okuyalım, öğrenelim derken günaha girmeyelim. Ne okuduğumuzu bilelim. Kitap, mecmua seçerken dikkat etmek lazım...

Nasıl ki bir insana hoşuna gitmeyeceği gıda zorla verilmezse, aynı şekilde bir insana zorla bir kitap okutturulamaz... Kitap aynen gıdalara benzer. Gıdayı yemek için onu sevmek lazım. Sevdığımız gıdayı yeriz, onu da hazmetmek lazım.

Kitabın iyisi eskiyendir. Okunmaktan yırtılmış, parçalanmış, yaprakları pörsümüş... Bazı kitapların sayfalarında gözyaşlarının izini bulabilirsiniz... Kitap, yediğimiz gıdalar gibi cansız görünür, fakat onda öyle bir hayat vardır ki hayatımızı altüst eder!..

Dost istersen Allah yeter; sonra en yakın dostum oldu kitaplar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ben kötü gelin miyim?

Hekimoğlu İsmail 2009.03.21

Bir okurum, mektubunda şöyle bir soru sormuş;"Size bir sıkıntımdan bahsetmek istiyorum: Eşimin ailesi hiç düşünmeden para harcıyor ve kredi kartlarına borçlanıyorlar. Lüks yaşamdan vazgeçmiyorlar. Borçlarını da eşime ödettiriyorlar.

Bu konuda eşimle tartışıyoruz. Onların borçlarını ödemek zorunda değiliz, diyorum. Sonuçta biz de bir ev aldık ve bir taraftan da onun borçlarını ödüyoruz. Eşim, 'Ailem... Ne yapayım?' diyor. Şimdi ben düşüncelerimden dolayı kötü gelin miyim?"

1939 Erzincan depreminden sonra, anneme psikolojik bir hastalık geldi. Ona göre sadece Erzincan değil, dünyanın bütünü batmıştı. Sinir sistemi çökmüştü. Çok zor günler geçirdi. Ölene kadar depresyonu atamadı

üzerinden. Onu bazen sırtlayarak, bazen bisikletime bindirip doktora götürürdüm. "Oğlum yetiş!" diye feryat ederdi; bir gecede 3-4 defa annem için kalkardım.

O memleketteyken her ay maaşımın üçte birini anneme gönderirdim. Kız kardeşimi de ben okuttum. Bu yaptığım işlerin bütünü annemi çok mutlu ederdi. Annemin çok duasını aldım. Bu duaların hayatım boyunca bana destek olduğunu hissetmişimdir. Annem bana "Boş keseye el sokmayasın" diye dua ederdi. Ömrüm boyunca ekonomik sıkıntı çekmedim. Pek çok tecrübelerle görülmüştür ki, anne-babasına hürmet eden, daha güzel bir hayat yaşamıştır.

Bu meselede önemli olan, anneme yaptığım maddi yardımlar benim kendi evimi sarsmıyordu!.. Hem anneme para gönderir hem de kendi hanıma sadece evin ihtiyaçları için değil, kendisi için harcasın diye de ayrıca para verirdim.

Her ailede çeşitli problemler vardır. Problemlerin ana sebebi, zevklerimiz ve menfaatlerimizdir. Hayatımızda attığımız her adımı, İslam'ın mihengine vuracağız.

Mademki her aile, üyelerden oluşur; bunların her birinin hukukuna ayrı ayrı dikkat etmek, adil davranmak lazım.

Müslüman her problemde hem savcı, hem hâkim olacak. Evvela dava konusunu gündeme alacak. Bu dava ilmi hale göre nasıl çözülebilir, nasıl aşılabılır, sorularının cevabı aranacak. Bir de aile problemlerine yaklaşım şöyle olmalı: "Bu olayı büyütmeceğim, küçülteceğim."

Akrabalarımıza maddi yönden yardımcı olmak şarttır. Fakat bunun da bir ölçüsü olmalıdır. Müslüman başkalarına faydalı olan insandır. İmkân nispetinde herkese faydalı olmak lazım... Allah bu imkânı tayin etmiştir. Fitre, zekat, sadaka akrabalara verilir. Bunlar da yardım olarak yeter. Yetmezse o kabahat kendilerine (verilene) aittir.

Diyor ki, kredi kartına borçlanıyor, evladına ödetiyor... Hiç kimse kimsenin kredi kartı borcunu ödemek zorunda değil. Fakir düşmek bir bakıma insanların kendi hatasıdır.

Bir arkadaş da dedim ki: "Şu küçücük bahçene on kök domates diksen, yaz kış senin ihtiyacını karşılar. Böyle yapsan da evladından beklemeden daha iyi değil mi?" Dedi ki: "Kim o işle uğraşacak!" Dedim ki: "Bir baba olarak ne kızımın ne de oğlumdan, hatta torunlarımdan hiçbir şey beklemiyorum. Çünkü ihtiyaçlarımı kendim temin edebiliyorum çok şükür. İmkân olup da evladından bir şeyler beklemek bana göre akılsızlıktır. Deliliği kabul ederim amma ahmaklığı asla!"

Kim olursa olsun, yakınlarımızın, yapılması gereken işleri yapmayıp bizden aldıkları parayla geçimlerini sağlamak istemeleri helal olmaz. İki el bir baş içindir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnternette tanıştım, elektrik alamadım(!)

Hekimoğlu İsmail 2009.03.28

Bir hanım, geçtiğimiz hafta beni ziyarete geldi, dedi ki: "Efendim, internet aracılığıyla, bir beyle tanıştım. Yüz yüze de görüştük. Birbirimize ilk anda olumlu baktık ve daha yakından tanıma amacıyla şu anda haftada iki-üç gün görüşüyoruz. Üç aydır bu görüşmelerimiz devam ediyor. Ve galiba bu işin sonu evliliğe gidiyor.

Fakat benden yana ciddi bir sorun var. Zamanla ben, o beyden elektrik alamamaya başladım. Kafam çok karışık... Bu gibi meselelerin dinimizdeki ölçüsü nedir?"

Öncelikle bilinmesi gereken, nikâhsız kadınla erkeğin görüşmesi, kaygan zemindir. Ayaklar kayarsa, şahısların nereye sürükleneceği belli olmaz. Evlilik öncesi görüşmelerde gençlerin yanında üçüncü bir şahıs olmalı. Nişanlı bile olsalar, nişan hiçbir şeyi helal kılmaz.

Bana göre, internet aracılığı ile eş aramak bahanesiyle, erkek veya hanımlarla yazışmak haramdır! Bu haramların üzerine helalinden bir bina yapılamaz. Yani eğri cetvelle doğru çizgi çizilemez. Yanlış metotlarla hakikate varılmaz!

Ben internetteki arkadaşlıkları, olgunlaşmamış karpuzla benzetirim. Olgunlaşmamış karpuz, dışarıdan bakınca karpuz amma, alıp kesince içi bembeyaz... İnternette insanlar kendilerini anlatıyor fakat bunun ne kadarı doğru?

Geçmiş yıllarda bir arkadaşım vardı. Daktiloya on tane kâğıt yerleştirip on ayrı kıza "biricik sevgilim" diye başlayan mektuplar yazıyordu. Hâlbuki kızların hiçbirisi "biricik" değildi, geride dokuz tane daha var...

İnternette de durum buna benzer. Yani aldanma ihtimali çok yüksek... Erkekler zevki için, kızlar yuva kurmak için arkadaş arar. Pek çok erkek, kızların gözyaşından zevk alır. Bu sebepten internetteki güzel sözler kötü sonuçlar doğurabilir.

İnternette hiç mi dürüst insan yok? Elbette var. Fakat kime rast gelecek? Bu iş piyango gibidir. Kime çıkacağı belli değil. Çok az kişinin yüzü güler, birçoğu ağlar...

Elektrik meselesine gelince...

Yuva kurmak isteyen gençler birbirlerini gördükten sonra, "beğenmedim" ya da "sevemedim" yerine "elektrik alamadım" diyorlar. Bir arkadaş demişti ki: "Ağabey, ben bu kadınla 60 yıldır evliyim; şu elektrik dedikleri şeyi hiç alamadım!"

Ben bu gibi meseleler üzerinde çok düşündüm. Elle tutulan bir çözüm buldum: İlmihale uymak!

İlmihal ne diyor? "Evlilik, öncesiyle sonrasıyla İslamiyet'e uygun olacak." Gerisi söz oyunlarıdır.

Bazı aileler çocuğuna tembih ediyor: "Kızı kaçırmayalım. Havadan sudan şeyler konuş ki, ağzından yanlış bir şey çıkmasın." Büyük vebal!

Erkek de, kız da "insansa" eğer, kendini anlatacak. "Ben içki içmem ama sigara içerim. Her yemeği yemem. İnatçı değilimdir amma biraz sinirliyimdir." gibi...

Her şey açık açık konuşulmalı. Kendi prensiplerimizi açıkça ortaya koymalıyız. Yoksa bir sürü problem çıkar.

Şarkıların ve türkülerin bütünü gözyaşından ibarettir. Sevilmemesi gerekeni sevdikleri için, "Mevlâ" diyecekleri yerde "Leyla" dediklerinden, cennet gibi dünyaları cehennem olmuştur. Sevmek duygusunu içimize Allah yerleştirmiştir. Sevmemek mümkün değildir. Mutlaka bir şeyleri seveceğiz. Sevmek duygusuyla Allah'ı seveceğiz. Allah'ın sevdiklerini seveceğiz. Allah'ı sevenleri seveceğiz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünyayı sahibine bırak!..

Hekimoğlu İsmail 2009.04.04

Geçen hafta bir okurumdan şöyle bir mektup aldım: "Ben 26 yaşında bekâr bir gencim. Yaşadığım çevrede çok mutsuzum. Çünkü etrafımda, 'Müslüman'ım' diye geçinen toplum çok bozuk. Güya namaz kılıyorlar ama kadın erkek karma düğün yapıyorlar.

Başları kapalı hanımlar, makyajla, pantolonla dışarıda geziyorlar. Asimile olmaya doğru gidiliyor. Benden sonraki nesiller ne hale gelir, diye düşünüyorum. Akşamları ibadetle meşgul oluyorum, dinî kitaplar okuyorum fakat sosyal hayata katıldığım zaman, gayri İslamî tavırlar takındığım oluyor. İslam'ı güzel yaşayabileceğim bir yere gitmek istiyorum. Acaba orası, neresi olabilir?"

Bizler aradığımız nizamı bulmaya değil, kurmaya geldik. Mükemmel bir İslam cemaati bulmak yerine, mükemmel bir İslam cemaati olmakla mükellefiz. Çevremizde gördüğümüz olumsuz hallerle, gevşemek veya küsmek yerine, onların aksi şekilde hareket etmeye gayret edeceğiz.

İyiliklerin bütünü İslamiyet'tedir, kötülüklerin bütünü de İslam'ın dışındadır. Bu gerçeği kabul edelim. Gübre gibi pis bir şey bitkilerde verimi artırır. Aynı şekilde çevremizdeki olumsuz hayatı gübreye benzetebiliriz.

Mesela arkadaşlarımın rezil hallerini görünce içim kan ağlıyordu. Arkadaşlarımın hayatına bakarak, "aman ben bunlar gibi olmayayım" diyerek kurtuldum. Gördünüz mü gübreyi; halis gübre...

1939 yılında mahallemizdeki bir hanım, çocuklara Kur'an-ı Kerim öğretiyordu. O dönemde durum şöyleydi; koşa koşa gidiyorduk hoca hanımın evine. Sağa sola bakıyorduk. Bir, polis var mı; iki, jandarma var mı; üç, zabıta var mı? Bunlar yoksa hemen kapıyı açıp içeriye dalıyorduk. Zaten evler o zaman kerpiçten ve tek katlıydı. O hanım hocanın ilk sorduğu 'Kimse gördü mü?' olurdu. 'Yok' derdik 'Kimse görmedi, biz koşarak geldik'. Ondan sonra başlardı okutmaya. Çok da acayip, zor bir öğretme metodu vardı.

Şimdi her şey serbest... Arapça öğrenmek, ibadet yapmak serbest... Şimdiki gençlerin İslam âlimi olmamasına şaşıyorum. Her şeyin imkânı var.

İnsan tek başına kalsa da, Müslüman olduğu müddetçe, dinini yaşmalıdır. Evvela kendisini, sonra mıknaş tesiri yaparak, başkalarını kurtarır. Çöplüğün içinde inci taneleri bulunabilir.

Siz başkalarından şikâyet edeceğiniz yerde, İslamiyet'i yaşamaya çalışın.

Allah'a kul olanlara ne mutlu! Onlar verilen emirleri yapar ve düzeltemedikleri şu dünyanın çilesini çekmezler. Bilirler ki bu dünyanın bir sahibi var. Sen, dünyayı sahibine bırak. Kendi kendine sahip olmaya çalış. Başkalarının derdine ağlarken, dert küpü haline gelme.

Dünyanın her yerinden cennete gidecek yol vardır!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünyaya küsmüş adam; Zübeyir ağabey

Hekimoğlu İsmail 2009.04.11

Zübeyir ağabey bir denizse ben de bir damlayım. Bir damla, denizi ne kadar anlatabilirse, ben de Zübeyir ağabeyi o kadar anlatabilirim... Niyazi Mısırî diyor ki,"Bir damlaydık saldık onu denize,

Damla bizi nice anlasın, umman olan anlar bizi..."

Zübeyir ağabeyi biyografik yönden anlatmak önemli değildir. O zayıf vücutta, o dalgın bakışlarda, o dünyaya küsmüş adamda nasıl bir ruh vardı?.. O ruh, hangi ruhlarla el ele, kol kolaydı?.. Asıl önemli olan mesele budur.

Ona bakardım, "Allah'ım, şu ete kemiğe ne büyük ibadetler, iman ve vazife yüklemişsin..." diye düşünürdüm.

Zübeyir ağabeyi anlamak için Bediüzzaman'ı anlamak lazım. Bediüzzaman'ı anlamak için İslamiyet'i anlamak lazım. Bediüzzaman Said Nursi, 20. asır hastanesine bir baştabip gibi çıkmıştır. Hastalığı teşhis etti; zaaf-ı iman...

Zübeyir ağabey de aynı hastanede bir tabipti. Hayatının bütünü Risale-i Nur'lara hasretti. Nur'ları okudu, onları anlattı. Üstad'ın metotlarına sıkı sıkıya bağlıydı. Bu dava uğruna her şeyini feda etmişti. İslamiyet'i öğrenmenin yasak olduğu devirlerde o yine iman hakikatleriyle bütünleşmişti.

Konya'da postane memuruydu. Bediüzzaman onu talebeliğe kabul edince memuriyeti, evini, barkını tamamen bıraktı. Emekli olamadı. Bediüzzaman'ın Zübeyir ağabeye verdiği ilk ders şuydu:

"Mesleğimiz meşakkattir. Meşakkat ise alamet-i makbuliyettir." Elbette Said Nursi ve Risale-i Nur'lar gibi önemli şahıs ve eserlerin aleyhinde ve lehinde bulunanlar olacaktı. Zübeyir ağabey hiçbir rüzgârın tesirinde kalmadı. Başını kitaplardan kaldırmadan hizmete devam etti. Allah indinde din, İslamiyet'tir. Elbette ki İslam'a hizmet edenlere Allah da yardım edecektir. Zübeyir ağabey, saadet-i ebediyeye giden köprünün direklerinden biriydi.

Zübeyir ağabey, bizim için büyük bir İslam alimiydi. Ağabeyliği ilminden gelirdi. İlmi de Risale-i Nur'lardan ibaretti. Onunla ilgili hatırladığım en önemli şeylerden biri, her meselesini Risale-i Nur'larla çözerdi. Sanki her zaman gözünün önünde Üstad varmış gibi yaşardı. İstikametini şaşırılmazdı. Metotları çok sağlıklıydı. Pek çok müşkülümüzü ona sorardık. Verdiği cevaplar çok isabetliydi.

Zübeyir ağabeyde bir hastalık vardı. Hiç uyuyamazdı. Torbalarla ot toplar, o otları kaynatır içerdi ki, derdine derman olsun diye...

Kirazlı Mescid sokağı'ndaki derslerine çok gitmişimdir. Benim için onunla tanışmak, sık sık onunla görüşmek Allah'ın bir lütfuydu.

Onu anlatamayacağımı biliyordum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kocana yâr mısın?..

Hekimoğlu İsmail 2009.04.18

Genç, kapalı bir hanım, dört beş yaşlarındaki kızının elinden tutmuş bana geldi, diyor ki;

"İbni Teymiye'yi okudum. Tarikata, şeyhe, rabıtaya karşı çıkıyor. Buna ne dersiniz?"

Hanım, imam hatip lisesi mezunuymuş. Kitap okumayı ve dinî hizmette bulunmayı çok severmiş. Fakat...

Evet, fakat kocası da başka bir kadınla yaşamaya başlamış. Ne yapmalıymış?

Dedim ki: "Bak kızım, o kadın senden daha bilgili, daha çok ibadet eden, daha çok evine bağlı biri değil. Peki, hiç düşündün mü, kocan neden seni terk etti de, o kadınla yaşamaya başladı?"

Genç hanım gözyaşlarını silerken, "Ben de bunu anlayamıyorum ya!" dedi.

Anlamayacak ne var? O kadın kocana daha iyi yâr oldu da ondan... Sen kendi hayatını yaşıyorsun. Kendini bekâr veya dul mu sanıyorsun? En önemlisi, sen evinle, çocuğunla evlendin; o kadın ise kocanla evlendi.

İbni Teymiye'yi, hacıyı, hocayı yine anlarsın. Evvela kocanı anlamaya çalış!..

Salon, misafir odası, günlük oda, yatak odası, mutfak... Bunların her biri bakıma muhtaç? Peki ya kocan?

Odadan odaya geç, koltukların tozunu al, kapıyı bacayı sil, halıları süpür... Buzdolabına koş. Dünden kalanlar, akşama pişecekler derken enine boyuna bir keşif başlar. Ya kocanı ne kadar keşfettin?

Mutfağa gidince orada kaybol. Bir de çocuğu ilave ederseniz, artık koca devrede yok!.. Hele hele kırk yaşını aşmışsa, o kadın yalnız evini ve çocuklarını bilir. Kocasını umurunda değil.

Dikiştiren yemeğe kadar her şeyi anlayan hanımlar, evliliğin sırrını anlayamıyor...

Elinden iş gelmeyen hanımlarsa, kocasının gönlünü almasını bildiği için, kocası da onun noksanlarına göz yumuyor. Becerikli hanımlar da yakınıyor, "Elinden iş gelmeyenler şen şakrak, bizim talih suya düşmüş!.. Böyle hayat mı olur!"

Elli yaşına gelmiş pek çok dindar kimsenin karısından ayrılmaya veya ikinci bir evlilik yapmaya kalkıştığına şahit oldum, "Benim kadın eviyle, çocuğuyla evli kardeşim, benimle evli değil. Ben de kendime eş bulayım" diyor adam. Çünkü erkek yemeği, yatacak yeri bulabilir fakat eş, yâr bulamaz; hele dindar ise...

Dünyanın çeşitli yörelerinde ak saçlı eşlerin kol kola yürüdüklerini gördüm. Bizde de adam bir âlemde, kadın başka âlemde... Evliliğin esasında yardımlaşma ve nezaket vardır.

"Bende hangi yanlışı buluyorsun? Seninle daha iyi anlaşmak için ne yapabilirim?" soruları yuvayı kurtarabilir. Fakat gurur mani oluyor.

Son olarak şunu söyleyeyim ki; kocasını memnun eden kadın, onu kendine bağlar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evlilik mesuliyeti

Hekimoğlu İsmail 2009.04.25

Evliliğin öznesi koca değil, karı-kocadır. Kur'an-ı Kerim, evlilik akdi için "ağır ve mesuliyetli" bir sözleşme tabirini kullanmıştır. (Nisa 21)Evlilik akdi, karşılıklı haklar ve vazifeler getiren bir akittir. Birbirine 'evet' diyen eşler, karşılıklı hak, menfaat ve namusa riayet sözü de vermiş olur. Hayatın inişleri yokuşları vardır.

Berberlikler ancak 'karşılıklı' gayret ve fedakârlıkla yürür. 'Karşılıklı' gayret ve fedakârlık...

Aile hayatını fabrikanın çalışmasına benzetebiliriz. Fabrikada pek çok dişli vardır; kimisi büyük, kimisi küçük. Bunların dönmesi birbirine zıt yönde de olabilir. Önemli olan o fabrikanın dokuma yapmasıdır. Eğer bu dişlilerden biri çeşitli bir sebepten çalışmak istemezse (vazifesini yapmazsa) fabrika sahibi o dişlileri hurdacıya satar. Hurdacı da parçaları ateşe atar eritir. Mesela bir ağacın yaprakları kızgın güneşin altında saatlerce bekler, güneşten aldığı gıdalarla ağaç beslenir. Eğer yapraklar "neden ben güneşin altında yanıyorum", kökler "neden ben toprakta yatıyorum" dese, yani ağacın kısımları arasında sen-ben kavgası başlarsa ağaç meyve veremez.

Meyve vermeyen ağacı da keserler. Aynen öyle de aileden beklenenler elde edilmezse, o ailenin fertleri ateşe düşmüş gibi yanar.

Aile hayatı, vücuttaki organlar gibidir. Ayaklarımız "beyin çok rahat yaşarken, ben neden dağı taşı aşıyorum" dese yürümese, sağlık bozulur.

Öncelikle belirtiyim ki bana gelen şikâyetlerin çoğu hanımlardan geliyor. Gelen hanımlar yuvasından, kocasından, hayatından bezmiş. Çünkü kadın eziliyor...

Şimdiki hanımlar hem işte, hem evde çalışıyor, hem de çocukla meşgul oluyor. Sonra da kadıncağz isyan ediyor, "bu kadar yükü kaldıramıyorum!" diyor. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurmuş ki: "Kadınların haklarını yerine getirme hususunda Allah'tan korkunuz! Zira siz onları Allah'ın bir emaneti olarak aldınız."

Acaba kadını ezen erkek biliyor mu ki,

Bir kadın cehenneme giderken dört erkeği de yanına isteyecektir.

"Ya Rabbi, babamı da istiyorum. Çünkü bana dinimi öğretmedi.

Ya Rabbi kocamı da istiyorum. Çünkü bana dinimi öğretmedi.

Ya Rabbi ağabeyimi de istiyorum. Çünkü bana dinimi öğretmedi.

Ya Rabbi oğlumu da istiyorum. Çünkü bana dinimi öğretmedi!"

Evlenince hanıma şunu söyledim: "Senden hiçbir şey istemiyorum; dinini öğren." Süpürgeyi iyi çalmayınca, yemeği yakınca payladığımız kadın, dinini öğrenmezken sesimizi çıkarmazsak hem ona hem de kendimize en büyük kötülüğü yapıyoruz demektir. Yemeğe çok önem verirsek kadın "hah" der, "iyi yemek yaparım kurtulurum".

Dinden fazla neye önem verirsek o, ahiret saadetimizi yok eder.

Bir eve hırsız girmiş. Bunu gören kadın koşarak kocasına sarılmış. Sarılınca, adam bağırarak, "Hırsız efendi, ne kadar eşya varsa al götür! Hanım bana sarıldı ya, gerisi mühim değil!"

Geçen haftaki makalede bunu anlatmaya çalıştım...

Her derdin dermanı var amma hastalık teşhis edilmemiş ki.

Bir dindar (erkek olsun, kadın olsun), yuvası cennet köşelerinden biri değilse önce kendini suçlu görmelidir, kendine şu soruyu sormalıdır: "Bu dikenli tarlayı, gülistana nasıl çevirebilirim?"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bana geleceğinize, kendinize gelin!..

Hekimoğlu İsmail 2009.05.02

Peygamber Efendimiz buyurmuş ki: "Ölmeden evvel ölünüz." Bu hadis-i şerifi nasıl anlayacağız?

İnsanlar nefs-i emmareyle (emreden nefis) hayata başlar. Yani insan, canının her istediğini yapmak ister. Fakat her olay karşısında insan, ya hevaya uyacak, ya Hüda'ya... İşte bu noktada "ölmeden evvel ölünüz" emri gündeme gelir. Yani haramlarda ölün, helallerde dirilin. Nefsinize tâbi olmayın, Allah'a tabi olun. Zamana uymayın, zamanı kendinize uydurun. Asr-ı Saadet'te, sahabeler her yerde, camideki gibiydi. Camide başka, sokakta başka değildi. Şimdiki Müslümanlar ülserli hasta gibi. Doktora gidip reçete alıyor, okuyup okuyup yatıyor. Gidip reçetede yazılı ilaçları alsa iyileşecek. Müslüman'ın hali bu. Kur'an'ı okuyup okuyup yatıyor.

Peygamber Efendimiz'in hayatını okuyalım. Okuyunca yaşadığımız hayatı beğenmeyeceğiz. O zaman diyeceğiz ki, "mademki hayatım deforme olmuş, öyleyse şahsî hayatımda reform yapacağım, hayatımın her noktasını yenileyeceğim."

Bir âlim efendiye gitmiştik. Dedi ki: "Hep bana geliyorsunuz; bir gün de kendinize gelsenize!.. Günahlarınızı, dinî yönden noksanlarınızı tespit etsenize... Dinde ileri gidip, iktisadî yönden geridekilere bakıp halinize şükretsenize..."

1954 senesinde ilk defa Erzurum'a gitmiştim. Daha 22 yaşındaydım. "Alvarlı Hoca namıyla maruf, Hacı Mehmed Efendi isminde bir şeyh var, ziyaret edelim." dediler, vardık.

Yüzü kıbleye dönük, oldukça yaşlı ve önünde bir rahle, rahlenin üzerinde minder... Tahminime göre, yorulduğunda başını bu mindere koyuyor. Bazılarının iddiasına göre, onun gecesi gündüzü, bu rahlenin başında geçermiş; yani yatak yüzü görmezmiş...

Elini öptük, dua ettiler. Gelen elini öpüyor ve herkese dua... Biraz sonra oda doldu, şimdiye kadar Mehmed Efendi, duadan başka tek kelime söylemedi. Sonradan öğrendim ki, hepsi hafiye (dili oynatmadan, gizlice) zikrederlermiş, ben de bekliyorum ki iki kelam etsin...

Nihayet konuşmaya başladı.

"Bir merak (samanlık) düşünün, buraya bir öküz girmiş, yiyip gübresini bırakıyor, yiyip tersliyor. Düşünmüyor ki, arkamda biri daha var, ben karnımı doyurdum, çekileyim, biraz da arkamdaki yesin. Düşünmez. Çünkü hayvan..."

Ve sustu... Uzun bir süre geçti başka konuşmadı. Artık gelen Efe'nin elini öpüp duasını alıyor, giden Efe'nin duasını alıp gidiyor. Başka bir şey yok. Fakat onun bu kısa konuşması beni manen doyurmuştu. Sükûtunu mübarek buldum, sözünün tesiri arttı.

Alvarlı Mehmed Efendi şeyhti fakat ona "Efem" derlerdi. Niçin böyle dendiğini bilmem amma o zamanlar İslamiyet'le meşgul olmak, sokaklarda sel gibi akan günahlardan çekilip, evde oturabilmek gerçekten EFELİKTİ...

Ahir zamanda, günahların reklam edildiği bir devirde, haram işleyene mevki makam verildiği bir zamandayız. Plajlar, müstehcen gazeteler, dergiler, meyhaneler, kahvehaneler, televizyon hep dine hücum ediyor. İnsan neyi severse gece gündüz onun hizmetine koşar. Bir anneyi düşünün, gece gündüz çocuğunun hizmetindedir. Çocuğunu çok sevdiği için gece tatlı uykusunu bölüp, kaç defa onun için kalkar, bundan şikâyet etmez. Müslüman da Allah'ı öyle sevmeli ki, gece gündüz Allah için çalışsın. Şu anda İstanbul'da binlerce otel salonu var. Bu salonlarda ne konuşuluyor? Kiminde defile, kiminde siyaset, kiminde rezalet... Kötüler her türlü rezaleti yapmak için bir araya gelirken, biz haramlarda ölüp helallerde dirilmeyelim; olur mu? Necip Fazıl ile bitirelim.

"Çıkamam, aynalar, aynalar zindan.

Bakamam, aynada, aynada vicdan.

Beni beklemeyin, o bir hevesti

Gelemem, aynalar yolumu kesti..."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çocuğum kitap okumuyor!..

Hekimoğlu İsmail 2009.05.09

Her şeyiyle "Osmanlı'yım" diyen ahşap bir konak satılmıştı. Yeni sahibi beni eve davet etmişti.

"Şu kitaplar ne kadar eder?"

Baktım; çoğu Osmanlıca, bir başka medeniyete ait gibi, okunmaz olmuş... Kim bilir hangi asırda, hangi mübarek insan, divitini hokkaya batırıp, notlar almış... Onun torunlarının, mirasçılarının kütüphaneye ilişkileri yok ki, kitaplara sahip çıkmamışlar. Bırakın okumayı, satmayı bile akıl edememişler. Parçalanmış bir kitap vardı. Sahifeleri dağılmış, "çok eski" diye bir köşeye atılmış. Bir yaprak alıp uzattılar. "Bu ne?" diye sordular. Baktım; Kur'an! Osmanlı konağında tanınmayan kitap... Hayret, dedim, nasıl da çökmüşüz... Şimdi de kalkınmanın yollarını arıyoruz...

Ben kitap olmayan bir evde doğdum. Annem babam ümmiydi, okuma yazma bilmezdi. Bir gün öğretmen "yön nedir, öğrenin gelin" dedi. Eve gelip, amcama sordum, "yön sorusunu sordu öğretmen, yön nedir?" Amcam dedi ki, "sen yanlış anlamışsındır, gön'dür o. Gön, sığırın derisidir" dedi. Böyle bir ailede yetiştim. 18 yaşıma geldiğimde babama, anneme ve Erzincan'a baktım "sen sen olma, değiş. Başka şeyler de yapabilirsin" dedim. Sonrasında kendi kendime İngilizce ve Arapça çalıştım. Hasan Âli Yücel'in Milli Eğitim Bakanlığı döneminde yayınladığı klasiklerden büyük bölümünü genç yaşlarda okumuşumdur. Kendime baktığımda 1940'lı yıllardan farklı bir Ömer olmuşum...

Bir gün babam, Mevlid diye bir kitap almış, getirdi. Köydeyiz; cevizin altında... Oku, dedi babam. "Allah adın zikredelim evvela..." diye başladım okumaya. Babam bilgili bir adam değildi. Bağımız bahçemiz vardı, onlarla meşgul olurdu. Fakat kendi durumuna göre, kitap okutmaya çalıştı bana.

Bana soruyorlar, "çocuklarımıza kitapları nasıl okutabiliriz?" Evvela şunu bilmek lazım, ebeveyn televizyon seyrederken, çocuk kitap okumaz! Ben çocuklarıma "kitap okuyun" dediğimi hatırlamıyorum. Benim döktüğüm kitapları onlar topladı, böylece kitaplarla iç içe büyüdüler.

Mesela bir aile düşünelim: Ebeveyn çeşitli kitaplar, mecmualar alır, okur. İster istemez onları kenara, köşeye bırakırlar. Çocuk bu kitapları alır, resimlerine bakar, sayfalarını karıştırır, belki de yırtar. Böylece çocuk kitapla dergiyle meşgul olur. İşte böylesine bir çocuk mutlaka okuyacağı bir şeyler bulur. Nasıl ki insan arzu ettiği şeyi yerse, o daha faydalıdır. Zorla yediği şey pek faydalı olmaz. İnsan öyle bir yaratıktır ki Allah onun ihtiyaçlarını ona istetir. Mesela susuz kalan su ister, aç kalan yiyecek ister. Çocuğun da isteyeceği bazı resimli veya yazılı yayınlar olabilir. Anne-baba buna dikkat etmelidir. Neden hoşlanıyorsa o yönde gidilmelidir.

Bir anne diyor ki, "çocuk yemek yemiyor!" Çocuğun seveceği yemeği pişirince yer. Yemekle kitap aynı şeydir. Çocuğunuz hangi kitabı beğenirse, onu alın.

Amerika'da çocuk oyuncakları satan dükkânlarda, çocuk kitapları da satılıyor. Çocuklar, meraklıdır. Soru sorarlar. Çocuğun soruları tespit edilip, o sorulara cevap verecek kitaplar alınabilir. Mesela oğlum ilkokul üçe gidiyordu.

Ona resimli bir ansiklopedi almıştım. Oğlum severek okumuştı. Çocuğun kitabı sevmesi için, kitabın renkli ve resimli olması lazım... Hikâye, masal ve kıssaları çocuklar rahatlıkla okur.

Çocuğum kitap okumuyor diyen anne-baba, önce kitabı kendisi okusun...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arıyla karıncanın hikâyesi...

Hekimoğlu İsmail 2009.05.16

Bediüzzaman Said Nursi buyurmuş ki, "Hayat-ı içtimaiyeye sahip olan mübarek karınca dahi, güya hırs vasıtasıyla ayaklar altında kalmış, ezilir. Çünkü kanaat etmeyip, senede birkaç tane buğday kâfi gelirken, elinden gelse binler taneyi toplar. Güya mübarek arı, kanaatinden dolayı başlar üstünde uçar.

Kanaat ettiğinden, balı insanlara emr-ilahi ile ihsan eder, yedirir." (28. Mektup)

Hırslı insan, iradesinin dışında ister. İsteğinde ölçü yoktur. Her ölçüsüzlük de bir felakettir. İslamiyet ölçü ve ahenk dinidir. Günümüzde pek çok insan, mal konusunda çok hırslı... Daha çok para kazanayım, daha çok malım mülküm olsun, daha çok şöhetim olsun diyerek, insan daima koşar.

Bir arkadaş vardı. Adamcağız haram helal dinlemeden, zengin olmaya çalışırdı. Ona dedik ki, "zengin olursun amma, açtığın yaralar tedavi edilmez." "Para her pislğin üstünü örter." diye cevap vermişti. Sonra hastalandı. İlaçlar tesir etmez oldu. Doktorlar ümidi kestiğinde dedik ki, "hani para her derdin dermanı diyordun, her pislği örter diyordun?" İnleyerek şu cevabı verdi: "Gerçeği anladım amma, çok geç..."

Yine hırsla çalışıp zengin olan bir arkadaşın çocuğu, babasının zenginliğiyle her pislğe bulaşmıştı. Öyle kötü bir hayat yaşadı ki, babasının serveti de yetmez oldu. Ağlayarak bana gelmişti, "Ağabey, oturup evladımın ölmesi için dua ediyorum" demişti.

Hangi konuda hırs gösterilirse gösterilsin, sonu felakettir. Balık denizde yaşar amma, denizi içmez. Gemi, denizde gider amma, suyu içine alırsa batar. Para da bizler için deniz gibi olmalı. Para sevgisi, hırsı içimize girerse batarız.

Parasız hayat yaşanmaz. Fakat para hırsı kontrol edilebilir. İnsan her şeyden evvel, kendini idare etmeye memur edilmiş. Dünya ve ahiret saadatinin sırrı, insanın kendi kendini Müslüman'ca idare etmesinde düğümlenmiş.

Peygamber Efendimiz hasır üzerinde uyurmuş. Abdullah b. Mesud bir gün O'na (sas) demiş ki, "Anam babam sana feda olsun Ya Resulallah! Sana yumuşak bir döşek edinsek?" Peygamber Efendimiz, "Benim, dünya ile olan misalim, halim, bir ağacın altında biraz gölgelendikten sonra onu bırakarak yoluna devam eden bir süvarinin misali, gibidir" buyurmuş.

İnsan doymak bilmeyen bir mahlûktur. İster ki bütün dünya onun olsun. Hâlbuki ne yapacak dünyayı? Yiyeyeği birkaç lokma...

Âlim bir zat, talebesine demiş ki, "Bu bahçeye meyve ağaçları dik." Talebe de söyleneni hemen yapmış. Ağaçlar hızla büyümüş ve gelişmiş. Bol bol meyve vermiş. Bahçe sahibi, ağaçlara ve dallara adeta hürmet eder olmuş. O alim şahıs, bir gün talebesini ziyarete gitmiş. Bakmış ki sürekli bahçeyle meşgul oluyor. Ağaçların dallarını kırarak yere atmış. Talebe dehşet içinde, "Aman hocam, bir hata mı yaptık?" diye sormuş. O da, "ben sana, ağaçları bahçeye dik dedim, kalbine değil!" diye sitem etmiş.

Hırs, yani sınırsız büyümeler organlarımızdan bitkilere kadar her şeyde felakettir. Allah, yağmurdaki felaketleri kaldırmış, yağmuru rahmet olarak yağdırıyor. Rüzgârdaki felaketleri kaldırmış, onu faydalı hale getirmiş.

Durmak da felaket, durmadan koşmak da... Çalışalım fakat İslamî ölçüler içinde çalışalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ümitli olmak, şifadır...

Hekimoğlu İsmail 2009.05.23

İnsan acizdir. Bir felaket mallarını alır götürür, bir hastalık onu yatağa salar, bir iftira hayatını berbat eder... Dertler çok... Milyonlarca bela dolaşıyor... Amma hepsi Allah'ın emrinde... Onlar bir bakıma melektir. Allah o dertlere diyor ki: "Şu kuluma git. Cenneti istiyor bu kulum benden. Sen, git ki, o adamın günahları azalsın, sevapları artsın."

Dert gidip, saplanıyor o adama! Adam başlıyor oflamaya... Derdi vereni bilmiyor adam.

Derdi vereni bildinse sefa ender sefadır bil... Bediüzzaman buyurmuş ki:

"Nefis daima ıztıraplar, kalâklar (can sıkıntısı, gönül darlığı) içinde evhamdan kurtulup tevekküle yanaşmıyor. Hükm-ü kadere razı olmuyor Hâlbuki şemsin tulû ve gurubu (güneşin doğuşu ve batışı) muayyen ve mukadder olduğu gibi, insanın da bu dünyada tulû ve gurubu ve sair mukadderat, kalem-i kaderle cephesinde yazılıdır. İsterse başını taşa vursun ki, o yazıları silsin, fakat başı kırılır, yazılara bir şey olmaz ha!.." (Risale-i nur, Mesnevi-i Nuriye)

Her halin Allah'tan geldiğini bilen insanı, hangi mesele isyana götürür? Allah'ın her verdiğine razı olan, huzursuz olur mu? "Benim için Allah, bu hali uygun bulmuş, elhamdülillah!" diyen insan, rahat eder kurtulur. Merkez Efendi buyurmuş ki: "Her şey merkez-i mahsusundadır!" Yani her şey kendi hususi, olması gereken yerindedir. Öyleyse başımıza gelen her şey, Sevk-i İlahi'nin tayin etmesiyledir. Bu tayin, bizim için en güzel olanıdır. Başımıza gelene razı olmak kadar insanı rahat ettiren bir şey yoktur.

Ümitsiz olursak ne olur? Ümitsiz olursak biteriz. Aşırı bir kedere düşeriz. Her insanın "yorum" hakkı vardır. Yorumlarımızı karamsar da yapabiliriz, iyimser de... Bu, insanın elindedir. O halde niye ümitsiz olalım? Nefsi, insana bazen öyle şeyler söyler ki, insanın düşmanı söyleyemez. Akıl büyük bir nimettir. Fakat akıl, pişmanlıkları, evhamları bize taşırsa o zaman akıl başa bela olur!

Bazen bana kötü düşünceler geliyor. Bir bakıyorum dakikalar, saatler geçmiş. "Ya Rabbi; bu düşünceler bana ait değil. Kurtar beni onlardan!" diye dua ediyorum. "Lâ ilahe illallah, Lâ ilahe illallah" demeye başlıyorum ve kurtuluyorum o halden.

Organizmanın ruha, ruhun organizmaya tesiri vardır. Karamsar ruh, organizmayı hasta eder. Adam beş karış suratla geziyor. Bundan büyük hastalık mı var?

İnsanı çıkmaz sokağa düşüren, kendi düşünceleridir. Ben bazen diyorum ki kendi kendime: "Yok. Ben bu hastalıktan kurtulamam..." İşte kendi kendimi çıkmaz sokağa soktum. Sonra diyorum ki; "Niye iyileşemeyim? Şifa Allah'tan." Şimdi çıkmaz sokaktan çıktım. Beni şehir dışından, yurtdışından konferans vermem için çağırıyorlar. Onlara diyorum ki: "İyileşince geleceğim." Ümidim var, iyileşeceğim. Geçmişte ne hastaları iyi etmiş Allah... Adam diyor ki: "Ağabey iyileşeceksin, iyileşeceksin..."

Diyorum ki: Söyle yahu; dua niyetiyle söyle!"

Sıkıntılara, felaketlere, hastalıklara sabır içinde şükreden de şükretmeyen de aynı sonuca ulaşacak, fakat biri sabretmenin rahatlığını ve sevabını kazanacak; diğeri hem günaha girecek hem de çile çekecek.

En iyisi ümitli olmak... Ümit, her derdin şifasıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Ya Rabbi" dememizin altında, Allah'ın "buyur" demesi vardır...

Hekimoğlu İsmail 2009.05.30

Allah'ı tanımayan insanın başındaki belalardan biri, evhamdır. Evhamlar insanı perişan eder. "Hastalanırsam, trafik kazası geçirirsem, hanım bırakır giderse, işten kovulursam, çocuğuma bir şey olursa, fakir olursam, gelecekte ne halde olacağım?.." gibi ihtimaller, Allah'ı tanımayanların başına bela olur.

Allah'ı tanıyan imanlı kimse ise, evhamların bütünü siler atar, "Allah ne nasip etmişse o olur. Allah'ın vereceğini önleyemem, bana düşen vazife, her şartta İslam'a uymak, başıma gelene razı olmaktır." der, huzur içinde yaşar. İnsanın akli, hayata bütünüyle yön vermeye yetmez. Yani hayata istikamet veremeyiz, o imkânsız!

Sakat bir insan düşse, hemen elinden tutar kaldırırız. İşte onun sakatlığı, "beni kaldırın" ricasını kabul ettirir.

Dertli insan da düşmüştür. Ellerini açıp Allah'a dua eder. Duanın manası, kendi güçsüzlüğünü ve aczini anlayarak, kudreti sonsuz olan Allah'a halini arz etmektir.

Kimin duasının kabul olacağını Allah bilir. Bizler şartlarına uygun olarak dua etmek zorundayız. O şartlardan biri de dua edenin mağdur olmasıdır. Nasıl ki adil bir devlet başkanı, mağdur olan vatandaşına yardım eder, kâinatın hâkimi olan Allah da, mağdur kullarına yardım eder.

Bir hastalığınız için doktora gittiğinizi düşünün. Vücudunuzdaki rahatsızlıkları doktora anlattıktan sonra beklersiniz; doktor size ne tedavi uygularsa ona tabi olursunuz. Çünkü bilirsiniz ki o işin uzmanı o doktordur ve hastalığınızın geçmesi için size en uygun tedaviyi uygulayacaktır. En az doktora olan teslimiyet ve itaat kadar Allah'a teslim olmalıdır. Çünkü Allah, bizi bizden iyi bilir. İnsana düşen vazife, halini Allah'a arz etmek ve hükme razı olmaktır.

Birisi her gece kalkıp Allah'a yakarıp, O'na dua ediyormuş. Bir gün şeytan ona demiş ki: "Ey Allah'ı çok anan kişi. Bütün gece 'Allah' deyip çağırmana karşılık seni buyur eden var mı? Sana bir tek cevap bile gelmiyor, daha ne zamana kadar dua edeceksin?"

Adamın gönlü kırılmış, başını yastığa koyup uyumuş. Rüyasında ona şöyle denmiş: "Kendine gel, uyan! Niye duayı zikri bıraktın? Neden usandın?" Adam da demiş ki: "Buyur" diye bir cevap gelmiyor ki. Kapıdan kovulmaktan korkuyorum."

Rüyadaki şahıs ona demiş ki: "Senin Allah demen, O'nun 'buyur' demesi sayesinde. Senin yalvarışın, Allah'ın senin ruhuna haber uçurmasındandır. Senin çabaların, çareler araman, Allah'ın seni kendine yaklaştırmayı, ayaklarındaki bağları çözmesindendir. Senin her 'Ya Rabbi' demenin altında, Allah'ın 'buyur' demesi vardır.

Gafilin, cahilin canı, duadan uzaktır çünkü 'Ya Rabbi' demeye izin yok ona. Ağzında da kilit var, dilinde de. Zarara uğradığı zaman, ağlayıp sızlamasın diye Allah ona dert, ağrı, sızı, gam, keder vermedi.

Bununla anla ki Allah'a dua etmeni, O'na seslenmeni sağlayan dert, dünya saltanatından daha iyidir. (Mesnevi'den)

Askeriyede öğrenciydik. Eğitim ve talim çok ağırdı. Bir ağabeyimiz karşımıza dikildi ve "Arkadaşlar, sizin eğitiminizi aynen biz de yaptık. Çamura yattık, yorulduk, terledik, üşüdük fakat bakın onların hepsi geçti gitti. Şimdi emekli olduk. Ne kadar rahat ve iyi bir hayat yaşıyoruz. Siz bugünkü halinize bakıp üzülmeyin. Rütbenizi taktığınız zaman, 'iyi ki o sıkıntıları çekmişim' dersiniz." demişti.

Zahmetteki rahmeti göremeyen, çok şeyi göremez. Bakınız bir ağaç dalıyla, yaprağıyla, kökleriyle meyve vermek için seferber oluyor. Bazı ağaçlar öyle çok meyve verir ki dalları kırılır. Kırılan dalların dibinden yeniden filiz çıkar. Meyve vermek için büyür, adeta koşar. Meyve vermenin saadeti hiçbir şeye benzemez. O saadete ulaşmanın yolu, terlemek, yorulmaktır. Her zahmetin içinde bir rahmet, her zorluğun içinde bir kolaylık vardır.

Hiçbir sıkıntı ebedî değildir.

Hayat daima deveran içindedir.

h.ismail@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çocuk bu; evliya değil ki!..

Hekimoğlu İsmail 2009.06.06

Bugünkü Müslümanlar helalle mücadele ediyor. Adamın oğlu var, pahalı elbise almış, araba almış... Parası varsa alsın, helalle mücadelemiz yok...

Amma bir şişe bira içerse kıyameti koparmak lazım.

On beş yaşına gelen genç, İslam'ın emrine girmelidir, babanın değil...

Bir gün bir yere sohbete gittim. Biraz sonra öfkeden köpürmüş bir adam geldi; suratından düşen bin parça. Yüzü gülmüyor, bir ara "neyin var" diye sordum. "Çocuğumu ayağımın altına alıp ezdim." diye gürledi. "Hangi dine göre verdin bu cezayı?" diye sordum. Arkadaş, sinirden deliye döndü, "Nasıl sorarsın bunu; sakalımı da mı görmüyorsun? Namaz kılıp oruç tuttuğumu biliyorsun. Yani Hristiyan, Yahudi falan mı olacağım bu yaştan sonra!" diye esti yağdı arkadaş... Hızı kesildikten sonra sordum: "Bitti mi?" Arkadaş sustu.

Dedim ki: "Sen çocuğunu ayak altına alıp ezdiğine göre, bu cezayı hangi dine göre verdin?"

Arkadaş, bu sefer de oturup ağlamaya başladı: "Ağabey çok pişman oldum..."

Biz evde basit ve helal şeylerin kavgasını yaparsak ev, çocuklara çekilmez geliyor. Sonra da biraz büyüyünce evi terk ediyorlar. Sebep, büyükler!.. Diyorlar ki; çocuk evden kaçtı. O zaman şu soruları sormalı: "Çocuk evde neyi bulamadı? Gittiği yerde ne arıyor?" Öyle çocuklar vardır ki; kovsak da evden gitmez. Çünkü aradığı her şeyi evde bulmuştur. Eğer çocuklarımıza İslam'ın haram kıldıklarını yasaklamakla yetinsek, onlar evi sıkıcı bulmazlar. Zira helal daire keyfe kâfidir. Çocukları isyan ettirmemek gerekir.

Bir gün çocuğum geldi, yazılarımı yırttı. Onu aldım, "Yavrum, bu kâğıtlar nasıl yapılıyor biliyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum", dedi.

Gittim, ansiklopedide kâğıt bahsini açtım. Ona okudum. Sonra da kâğıdın zor yapıldığını açıkladım. Anladı. Bir daha da kâğıtlarımı yırtmadı.

Oğlum on yaşındayken kızım henüz dört yaşındaydı. Tabii ağabeyi onu bazen ağlatırdı. O da bana gelir:

"Baba, şuna bak", diyerek ağabeyini şikâyet ederdi. Ben de onu kucağıma alırdım.

"Benim kızım çok akıllı, çok uslu", derdim.

O da yan gözle ağabeyine bakar gülerdi.

"Oh, gördün mü, babam beni sevdi", der sonra da ağabeyiyle barışırlardı.

Çocuklarla sert ve emreder şekilde konuşulmamalıdır. Çocuk askerlikten ne anlasın?!. Şefkatle söyleyelim. Mesela "Güzel kızım, yavrucuğum, evladım, akıllı oğlum!" diyelim.

Kızım soruyor; "Baba sen bizi nasıl terbiye ettin? Biz senin usulünü tutturamadık. Biz küçükken şimdiki çocuklar gibi yaramaz değildik herhalde!"

"Olamazdınız", dedim. "Çünkü ben ev tutacağım zaman düşünürdüm; acaba orada çocuklar dışarıya rahatça çıkabilecek mi? Koşup oynayabilecek mi, diye."

Şimdiki çocuklar dışarı çıkamıyor. Evin içinde oynayınca da anneler babalar kızıyor; yaramaz, diyor.

Zaten çocuk küçük olduğu için eziliyor. Çocuk, bir de dayak yiyor.

"Niye yaptın? Niye döktün?" diye ayrıca hesap soruluyor. Çocuktan evliya hareketi bekliyorlar...

Çocuk, çocuk gibi yaşar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir rüya gördüm...

Hekimoğlu İsmail 2009.06.20

1950 yılında bir rüya gördüm.Trende gidiyorum. Dediler ki:"Bediüzzaman Said Nursi de, bu trende seyahat ediyor."

"Hemen fırladım, Bediüzzaman'ın yanına gitmeye koyuldum. Üçüncü mevki bir kompartımanda sekiz kişi oturmuş, pencerenin dibinde de Bediüzzaman Hazretleri vardı. Ben içeri girip, Üstad'ın elini öpmek istedim. Fakat kapının önündeki adam hemen ayağa kalktı, beni göğüsleyerek dışarı çıkardı:

"Sen kimsin?" dedi. Ben de,

"Risale-i Nur dağıtıyorum" diye cevap verdim.

Bu sözümü duyan Bediüzzaman, dışarı çıktı. Koridorda onunla karşı karşıya geldik. Bediüzzaman'ın elini tuttum, öpmeye başladım. İki defa öptüm. Bu sırada Bediüzzaman gayet sinirli bir şekilde bağırdı:

"Elimi öp, şekeri öpme!"

Dikkat ettim, Bediüzzaman'ın avucunun içi şeker doluydu. Ben de iki defa bu şekerleri öpmüşüm. Üçüncüsünde Bediüzzaman'ın elini öptüm ve uyandım...

Rüyayı kendim tabir ettim: Şimdi ben bu hizmetin şekerleme tarafındayım fakat çileli zamanlar da gelecek...

Nitekim öyle oldu...

Mahkemelerde, hapishanelerde, karakollarda dolaştırıldım. Allah'ın lütfuyla tahkiki iman derslerinden geri kalmadım.

Şu anda hastanede yatıyorum. Ameliyat oldum. Elhamdülillah ameliyatlar, tedaviler isabetli yürüyor. Hastalık, Allah'ın gönderdiği bir hediyedir. Çünkü hastalığı veren Allah'tır. Allah'ın yarattıklarında kötülük yoktur.

Takvimleri yazanlara muvakkit denir. Şair diyor ki:

"Muvakkit vakti ne bilsin? Gel de onu hastaya sor!"

Yatakta yatıyorum. Kimildayamıyorum. Yeme içme yok. Bekliyorum. Saat karşımda; sanki durmuş. Şunu bir daha anlıyor insan; elim, ayağım, gözüm diyoruz. Hiç de bizim değil! Hani insan Ankara'ya gider gelir ya, ben de ahirete gittim geldim. Ahirete gidip gelmenin yorgunluğunu hissediyorum...

"Türlü derde deva buldum ben elimle çok zaman,

Kimse bilmez bir tabibe ben de muhtacım şimdi."

Durgun sular, akıntı olmadığına bulanır, rüzgâr esmese hava kirlenir. Hayat bir bütündür. Sağlık hastalıkla, iyilikler musibetlerle çalkalanır. İnsan bazen dünya hayatına o kadar dalıyor ki, ölüm aklına bile gelmiyor. Çevresindeki insanlara ölümü yakıştırıyor fakat ölümün bir gün kendi kapısını çalacağını düşünmüyor. Hastalık burada devreye giriyor, "Ey insan, ölüm var, ahiret var, aklını başına al" diyor. Bakıyor, geçen zaman geri gelmiyor. Ömrünün sınırlı olduğu gerçeğini anlıyor. Şimdi ben dönüp maziye bakıyorum, ömrüm bir kuş tüyü gibi uçup gitmiş. Sanki bir gün bile yaşamamışım...

Rüyadan anladığıma göre, hayatımın üçüncü devresinde iman hakikatleriyle daha çok meşgul olacağım. Allah'tan istediğim budur, duam budur... İyileşeceğim, yürüyeceğim. Ümitliyim. O ümitle bekliyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç ayları nasıl ihya edebiliriz?

Hekimoğlu İsmail 2009.06.27

Her an ölebiliriz, öyleyse her an helal dairedede bulunmalıyız ki, helal daireden ahirete gidelim. Böylece günün saniyeleri bile mübarek olur. Bir savaş var ki o her zaman yapılır. Özellikle üç aylarda o savaş artar. O savaş, nefsiyle savaşımdır.

"Nefsiyle savaşmak mümine büyük şandır,

Mücahit, Allah için nefsiyle savaşıdır"

Bir gün bir arkadaş dedi ki: "Şeytanlar yaratılmasaydı, biz de ona uyup cehenneme gitmezdik."

Ona dedim ki: "Şeytanlar ateşten yaratılmış. Ateş, insanın yardımcısıdır. Fakat insan, yemek pişirdiği ateşe elini sokarsa ateşten zarar görür. Böylece iyi bir yardımcısını kendine düşman bilir."

Her yaşlanan insan geçmişe bakıyor, kaybettiklerinin bulduklarından çok daha kıymetli olduğunu anlıyor fakat zamanı geri döndürmek mümkün değil. Öyleyse geçmişe bırak değiştiremezsin, geleceği bırak hükmedemezsin. Bulunduğun anı İslam'a uydur.

Müslüman'ın üç aylarda yapacağı iş, Müslümanca hayatını devam ettirmek, kaza namazlarını eda etmek, daha çok Kur'an okumak ve tevbe istiğfar etmektir. Şu mübarek ayların yüzü suyu hürmetine dinî anlayışımızı yeniden ele alalım ve diyelim ki: "Acaba ben İslam'ın hangi emrini yapmıyorum?" Asıl olan, her Müslüman'ın noksanlarını, günahlarını tek tek bilmesi sonra da o noksanları tamamlamaya çalışmasıdır. Aksi halde plastik çiçekle, fitrî olan arasında ne kadar fark varsa, gerçek Müslüman'la, şuursuz Müslüman arasında o kadar fark vardır.

Üç aylar, durum muhakemesi yapma zamanlarıdır. Ne haldeyiz? Nasıl olmalıyız? Bu mübarek günler, değişmemize sebep oluyorsa, onlar ihya ediliyor demektir. Yok, birkaç ibadetle savuşturuluyorsa, haya etmeli, utanmalıdır. Bir müfettiş olmalı, evvela kendi hayatını teftiş etmeli, kendi kendine rapor vermeli, derdini bulup, derman aramalıdır.

"Bize gayret yaraşır, merhamet Allah'ındır,

Hükmü ati ne fakirin ne de şeyhin şahındır."

Ben şimdi hastayım. Dua ediyorum, "Allah'ım Şafi-i Hakiki sensin. Bana şifa ver. Sen nasip et, konferanslara gideyim, çalışayım..."

Kainatta hareketsiz bir tek cisim yok. Cismin en küçük parçası atomdan tutun, koskoca güneş sistemine kadar her şey hareket halindedir. Denizler dalgalanmasa balıklar yaşayamaz, rüzgar esmese hava kirliliği canlıları boğar... Her yaratık gibi, insan da Allah'ın planına tabidir. İyileşmem, çalışmam, o planın tecellisi olacak.

İnsan pek çok şeylerden zevk alır; fakat o sevinçlerin hepsi sahte. En büyük zevk, hakiki lezzet, İslamiyet'e tabi olmaktır...

Allah hepinize sıhhat ve afiyet versin. Hastalara şifa, dertlilere deva versin.

Allah'a emanet olun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Neyi çok seviyorsun?

Hekimoğlu İsmail 2009.07.04

Allah'ı seviyor muyuz? Bu soruyu soralım kendimize... Allah'ı sevdiğimiz, nereden, hangi halimizden belli? Acımak, sinirlenmek gibi duyguları içimize yerleştiren Allah, sevmek duygusunu da içimize yerleştirmiş. Sevmemek imkânsızdır!..

İnsan gençliğini sever. Fakat görüyor ki gençlik hızla kendisinden gidiyor. Acaba bu gençliği devam ettirmenin imkânı var mı?

İnsan malı mülkü sever. Mal mülk sevgisi çok tehlikelidir. Çünkü mal elimizden çıktı mı yaşadığımız üzüntü, sevgiyi geçer.

İnsan nefsinin sever, hatta putlaştırır, emrine girer. Yemek, içmek, gezmek, dünya zevkleri... Bir gün bu istekler de gidecek. Fani şeylere bel bağlamamak lazım...

Seksen yıllık ömrümde gördüm ki, neyi çok seversen, ondan gelen ızdırabı çekersin. Neye çok güvenirsen, ona havale edilirsin.

Dışarıdan birileri bizi kendine çekiyor. İçten iten duygular da vardır. İçtimai hayat bir gemi gibi hepimizi içine almış götürüyor. Gemi nereye giderse biz de oraya mı gidiyoruz? Yoksa gemimizi Müslümanca mı yürütüyoruz? Geminin kaptanı nefsimiz mi, yoksa gemimiz Nuh'un gemisi mi?..

Kıymetli şeylerin düşmanı çok olur. Devlet hazinesini taşıyan araba, devletin silahlarıyla korunur. Müslüman, iman gibi bir hazineyi taşıyor. Fırtına çok çetin. Gemimiz, rüzgârlarla yaprak gibi sallanıyor. Her şeye rağmen bakmalıyız; pusulamız kibleyi mi gösteriyor?

Allah rızası, gayemizdir. Gidiyoruz... Hedefe varmasak da, bu yolda olmak çok güzel...

Allah'ı sevmenin metresi, kilogramı yoktur. Ne kadar itaat ediyorsak, o kadar seviyoruz demektir. Allah'ı sevmenin yolu, O'na itaat etmekten geçer.

Kalp, Allah'ın "Ne yere, ne de göğe sığmadım. Ben bir mü'min kulumun kalbine sığdım." dediği büyük bir âlemdir.

Bize kalsa hayatın sırrını çözemeyiz. Fakat bizi Yaratan, bize bir şeyler demiyor mu? Evde hareketsiz, öyle otursak bile saatler, takvimler zamanın geçip gittiğini söylüyor. Ne kadar iyimser bir ifade. Zaman gidiyor, biz duruyoruz ha! Halbuki çocukluğumuz çok uzaklarda kalmadı mı?..

Çok kıymetli organlarımızı hangi işlerde çalıştırdık, çalıştırıyoruz?

En güzel yerlerde en büyük günahlar işleniyor. Günahları süslediler, reklam ettiler. Müslümanların bile çoğu bu günahları beğenmedi mi?

Dostlarımız pek çok sevgililer bulmuş. Keyifleri, rahatları, huzurları iyi. Sevilmesi gereken, lafta kalmış. Diğerleri ön plana çıkmış. Neler neler yapılmış bu sevgi uğruna... Paranın, malın, makamın saltanatı... Peki biz, kimi seviyoruz? Sevgilimiz için ne yapıyoruz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsan nefsiyle mücadele edecek ki cennete gitsin!..

Hekimoğlu İsmail 2009.07.11

Yıllar önce bir kış gecesi, Çamlıca'da sohbete davet edildim. Bir garibanın evinde ders yapacağız. Kar kış... Cerrahpaşa'dan karşıya gideceğim. İstanbul'un bir yakasından ötekisine...

Bizim hanım, "Efendi, otur oturduğun yerde. Bu karda kışta ders olur mu? Millet evinde oturuyordur. Kimse gelmez!" dedi.

Dedim ki, "Çıkayım bir bakayım. Kahveler boşsa dönerim."

Çıktım. Kahveler tıklım tıklım. Millet kar kış dinlemiyor.

Yola koyuldum. Baktım, otobüsler dolu. Vapur işliyor. Dolmuşlar çalışıyor. Trafiğin akışına karıştım Çamlıca'yı buldum. Sonrasında otobüs yok!.. Gideceğim ev bir hayli uzakta. Neyse tabana kuvvet yürüdüm. Evi buldum. Üç beş kişi gelmiş. Kar, soğuk, kış diye çoğu sohbeti asmış. Bana da, "zahmet ettin" dediler. "Yok" dedim, "Millet cehenneme gitmek için yarışıyor. Ben ne diye cennete gitmek için yarışmayayım? Sayının önemi yok. Üç kişi, beş kişi... Melekler de var. Dersi onlar da dinler."

Saat ona kadar ders yaptık, sohbet ettik. Sonra yola çıktım. Bir taksi geliyordu. İşaret ettim, durdu, bindim. Arabanın içi kokuyor. Şoför adamakıllı sarhoş...

Düşündüm. Adamın arabası var. Gece, soğuk, kış demiyor, içmeye gidiyor. Ben evde otursaydım, yarışı kaybedecektim. Adam bütün imkânlarını kullanarak içmiş, ben de imkânlarımı kullanarak derse gittim. Bağlarbaşı'na kadar beni getirdi. O başka istikamete gitti. Ben oradan iskeleye yürüdüm. Oradan vapurla Eminönü'ne, sonra da otobüsle eve geldim.

Çevrenize iyi bakın. Cehenneme gitmek için çalışanlar, ne kadar gayretli. Onlar kadar gayretli olmalı değil miyiz?

Sarhoşların içkiye verdiği parayı Allah için harcayan çok azdır. Kumarbazların kumara verdiği parayı din için harcayan çok azdır.

Oturuyoruz, Mason-Yahudi deyip duruyoruz. Peki, Müslümanların bir kısmı menfaat, makam, şöhret için İslam'a zarar vermiyor mu? Bir kısmı da hiçbir meselemizle uğraşmadığı, rahat hayatından fedakârlık edip talebe ile fukara ile ilgilenmediği için İslam'a zarar vermiyor mu?

Halbuki hayatın gayesi, Allah rızasını kazanmaktır. Bu noktaya gelemeyen Müslüman, bedavadan yaşar ve ölür. Hayatı ona cenneti kazandıraramamıştır. Allah bizi kendisini tanıyalım ve gerektiği gibi kulluk edelim diye yaratmış. Asıl maksada ulaşabilmek önemli. Dünya, rehavet yeri, sefa sürme yeri değildir. Eğer bunu, böyle kabul etmezsek, bedeli ağırdır.

Ahir zamandayız. Sahabe ve Tabiin bu zamanın şerrinden Allah'a sığınmışlar. Bugünün samimi Müslümanlarına da imrenmişler. İçkili lokanta, bar, açık-saçık yayınlar, kumarhaneler... Hepsi Müslüman'a tuzak... Gençlerimizi en zayıf taraflarından yakalamaya çalışıyorlar.

Üstat buyurmuş ki, "Cennet ucuz değil cehennem dahi lüzumsuz değil."

Unutmamak gerekir ki, eğer insana nefis verilmeseydi, insan cennete gidemezdi. İnsan nefsiyle mücadele edecek ki cennete gitsin. h.ismail@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şefkat tokatlarını anlayabilmek...

Dış dünya bizim anlayışımıza göre değer alır. Nasıl ki kırık aynada her şey parçalı görünürse Allah'ın hâkimiyetini anlamayan insan, güneşle toprağın, bulutla otun irtibatını kursa da yaratıkla Yaratıcı'nı irtibatlayamayabilir.

O zaman gelecek günler karanlıktır. Eğer İlahî nizam anlaşılırsa durum değişir. İnsan, kader denilen trene binmiştir. Trenin içindeki yolcular trenin nizamnamesine uyar ama tren belli bir noktaya gider. Eğer yolcular trenin nizamını bilmiyorsa rahatsız olurlar. Her şey bir nizam içindeyken, insan başıboş kalamaz; kalırsa cezasını çeker. İşte buna "şefkat tokadı" denir. Ben de zaman zaman böylesine cezalara çarptırıldım.

Hatalarımız ceza olarak karşımıza çıkıyor. Hayat, elimizde tuttuğumuz aynaya benzer. Aynayı nereye çevirsek orayı seyrederek. Aynayı kırarsak görüntü parçalanır. Tabii hayatımızda öyle hadiseler var ki onları söylemeyiz. Yeni baştan yazamayız, düzeltmeler yapamayız. Hayatımız Allah'ın hayat sıfatıyla kâinattaki nizamla yakinen ilgili. Her hadisede insan sormalıdır: "Acaba hangi hatam (günahım) sebebiyle bu hadise başıma geldi?"

Şefkat tokatları, imanlı kimselere gelir. Şefkat tokadı yiyen de, onu anlamalıdır. Anlamazsa kendisi zarar eder.

Allah hadiselerle de konuşur. İnsan başarılı olduğu işe devam etmeli, başarılı olmadığı işi bırakmalıdır. Çünkü insanın başarısı Allah'ın lütfudur, başarısızlığı da ikaz-ı İlahî'dir. Hakim-i Mutlak Allah'tır. Allah, dindar kullarına şefkat tokatları vurarak "yanlış yolda gidiyorsun, dön" der...

Ot bitmez bir arazi aldım. Oraya altmış tane fidan diktim. Çok güzel bir bahçe oldu. O bahçe güzelleştikten beri oraya gidip oturmam. Kader "Hayır" dedi, "Senin yerin orası değil". Yaz geldi. İyileşemedim ki bir gün oraya gidip kalayım. Vazifemiz bağlarda bahçelerde gezmek değilmiş...

Bugünkü halimi düşündükçe diyorum ki, "Allah bana şefkat tokadı attı!" Yanlış hareketlerime mukabil, Allah bana bu hastalıkları gönderdi, hareketsiz, takatsız bıraktı, günahlarımı siliyor. El Aman El Aman diyorum...

Başımıza gelen her hadisenin bir gördüğümüz, bir de bizim için meçhul olan yani görünmeyen yönü vardır. Başımıza gelen hastalıklar ve felaketler de böyledir. Fakültede hoca sormuş: "Şu kurşunkalemde neler var?" Öğrenciler saymaya başlamış: "Ağaç var, karbon var..." Hoca sormuş: "Bir de sanatkârın sanatı var. Onu görmediniz mi?"

Allah'ın her işinde bir hikmet, bir sanat vardır. Bunları görmek, düşünmek lazım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sevk-i İlahî'yi hiç düşündünüz mü?

Hekimoğlu İsmail 2009.07.25

Sevk-i İlahî'yi her şeyde görürüz. Gecenin gündüze, gündüzün geceye dönmesi Sevk-i İlahî'yledir. Kocaman gezegenlerin hareket etmesi, Sevk-i İlahî'yledir. Bahçedeki ördek yavrularının, sayılamayacak kadar çok otun içinde kendilerine faydalı olanları bulup yemesi Sevk-i İlahî'yledir.

Çekirdeğin karpuz olması, koyunun yavrilaması, ağacın meyve vermesi Sevk-i İlahî'yledir. Bulutlar, sudur. Sudan şimşek ve yıldırım gibi ateşleri yaratan, Sevk-i İlahî'dir.

Altıncı his, ilham, meyil, isteklerimiz; bunlar Sevk-i İlahî'dir.

Herkes dönüp maziye bir baksın. Nereden nereye gelmiş; Sevk-i İlahi'yi açıkça görecek. Mesela benim babam kasaptı. Benim de kasap olmamı çok istiyordu. Fakat annem aşırı derecede ısrar etti, "memur olacaksın!" dedi. Ben de okumak zorunda kaldım. Tahsile devam ederken, askerî liseye girmeye karar verdim.

En iyi dersim beden eğitimi olmasına rağmen beden eğitimi dersinde imtihanı kaybettim ve askerî liseye giremedim. Sevk-i İlahi...

Şimdi düşünüyorum. Eğer askerî liseye girseydim veya kasap olsaydım tahkiki iman çalışmalarım, kitaplarım, bu yazılarım olmazdı. Sanki Allah beni, Minyeli Abdullah'ı yazmam için yetiştirmiş!.. Minyeli Abdullah'ı yazdığım da cezalar büyüktü. Hapse atılmaya razı oldum. Hanıma dedim ki, "Sen başka odada otur, ben kitap yazıyorum." Başka hanım olsa, razı olmazdı. Bizim hanım kavga gürültü çıkarmadı. Her mesele, Minyeli Abdullah'ı yazmam için halloldu. Sevk-i İlahi...

1939 depreminde kırk bin kişi öldü. Ben yedi yaşındaydım. Allah beni öldürmedi. Amerika'da füze tahsilimi yapıyordum. Amerika'dan Türkiye'ye gelirken okyanus üzerinde uçağın bir motoru durdu. Denize inmekten başka çare görünmüyordu.

Deniz dediğim, koskoca Atlas Okyanusu... Hayattan ümidimi kesmiştim. Kendi kendime, "Şurada sabredeceğin beş dakika. Ondan sonra hayat bitmiş olacak." dedim. Pilot, uçağın dalgaların üzerinde duramayacağını anlayınca tek motorla devam etmeye çalıştı. Uçak havalandı; Azor adasına indik...

Deprem kim? Okyanus kim?

Allah benim kaderimi yazmış. O kader tahakkuk etmeden nereye?.. Sebepleri yaratan, sebeplere "HAYIR!" diyor. Direkt müdahale ediyor. Sebep ne yapsın?..

Hastalandım. Günlerce yoğun bakımda yattım. Doktorlar benden ümidini kesse de Allah beni diriltti. Çünkü bana bir vazife vermiş. Ölmek yok, işini yapacak!..

İşte bakın, bugün yazı yazıyorum. Bütün bunlar tesadüf olabilir mi?

Sevk-i İlahi'yi iyi düşünmek lazım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En büyük iflas, kul hakkıdır!..

Hekimoğlu İsmail 2009.08.01

Öyle insanlar vardır ki, menfaati için her türlü kötülüğü yapar. Başkasının hakkına dikkat etmeyen, korumayan Müslüman, İslamiyet'i anlamamış demektir.

Vaktiyle şöyle bir deney yapılmış. Kanun hükümlerine karşı çıkan insanları toplayıp bir adaya götürmüşler. Demişler ki, "polis vs. hiçbir şey yok; nasıl istiyorsanız öyle yaşayın" Bu serseri insanlar bildikleri gibi yaşamışlar. Vurmuşlar, kırmışlar, öldürmüşler. Bir müddet sonra bakmışlar ki bunun sonu yok. Toplanmışlar, "Hiçbirimiz bu halden memnun değiliz. Öyleyse aramızdan bir başkan seçelim, bir meclis kuralım. Zaptiyemiz olsun, kanunlarımız, cezalarımız olsun." diye karar vermişler. Onları adaya gönderenler çok şaşırılmışlar, "Hani siz bunları istemiyordunuz?" diye sormuşlar. Adamlar da demiş ki, "Yine istemiyoruz amma, böyle de yaşanmaz ki!"

Sevmedikleri nizamı kendi elleriyle yeniden kurmuşlar. Dinlerin ve hukukların bütünü şahıs haklarının korunmasını ister.

İstanbul fethedildiğinde Fatih Sultan Mehmet Han, Yedikule zindanlarındaki ilim adamlarını ziyaret eder ve kendilerine sorar, "Sizi niye zindana attılar?" Onlardan biri demiş ki: "Kayser (Bizans imparatoru) bizi topladı, dedi ki, 'Osmanlı, Rumeli Hisarı'nı yaptırıyor. Bizans'ın kapıları kapanıyor. Ülkemizi nasıl koruyabiliriz?' Sıra bana gelince şöyle cevap verdim: 'İmparatorum, biz Bizans'ı artık koruyamayız. Çünkü ahlaksızlık Bizans'ı çürüttü. Şimdi cepheye giden asker, geride bıraktıklarını kimseye emanet edemiyor. Osmanlı, Bizans'ı yıkmasa da Bizans zaten yıkılıyor.' Bunun üzerine imparator, 'Atın bunu zindana!' diye emretti, 'Biz yüzyıllarca yaşamışız, Bizans'ı kimse yıkamaz!' diyenlere de mevki makam verdi."

Fatih Sultan Mehmet, adamı dinledikten sonra demiş ki: "Sana şimdi bir ferman veriyorum. Osmanlı memleketlerini dolaş. Acaba Osmanlı Devleti ne kadar yaşayacak, bana bir bilgi ver." O bilgin, bu emrin üzerine tüm Osmanlı topraklarını dolaşmaya başlamış. Bu esnada mahkemeleri de incelemiş. Bir mahkemede şöyle bir davaya şahit olmuş:

Davacı olan köylü, kadı efendiye yalvarıyor: "Ben bu adamdan sadece tarlayı satın aldım. Tarlanın içinden çıkan bu hazineye bir bedel ödemedim. Lütfen söyleyin, bu hazineyi alsın!" Diğer adam da demiş ki: "Ben tarlayı bu adama satmışım. Artık içinden ne çıkarsa ona aittir. Hazineyi alamam, vebaldır."

Her iki adam da kul hakkına girmekten böylesine korkuyor. Kadı efendi adamlara bakmış, birinin oğlu, birinin kızı var. Demiş ki: "Ben senin kızını, bunun oğluna nikahlıyorum, razı mısınız?" Adamlar da peki demişler. "Çağırın oğlunuzu, kızınızı." demiş, onlara da sormuş, "hayır" diyen yok. Kadı, "Maşallah, o çıkan hazine de size düğün hediyesi." diyerek davayı bitirmiş. Bütün bunlara şahit olan ilim adamı, Fatih'in yanına gelmiş, "Bu adalet devam ettiği müddetçe Osmanlı'nın ömrü çok uzun olur!" diye müjde vermiş.

Buyruluyor ki: "Allah affedicidir. Kul, tevbe ettiğinde bütün günahları affedilir. Allah'ın affetmediği tek günah kul hakkıdır." Adam dünyada hakkını alamamışsa ahirette alacak. Haksız olanın sevaplarını alıp haklıya verecek. İşte en büyük iflas budur.

Üstad Bediüzzaman Hazretlerine bir ağabeyimiz üç tane balık tutmuş kızartıp getirmiş. Üstad çıkarmış parasını uzatmış. Ağabey demiş ki, "Üstadım, ben bu balıkları denizden tuttum getirdim. Para vermedim ki para alayım!" Bu ısrar üzerine Bediüzzaman üç balığı almış. O ağabey diyor ki: "Gece yarısı kapım güm güm vuruluyor. Kalktım baktım ki Üstad! 'Kardeşim al şu beş lirayı, sancıdan öleceğim. Böyle şeyler bana caiz değil!' dedi, üç balığa beş lira verdi gitti."

Tabii bu meseleler özeldir. Umuma şamil değildir amma, Üstad'ın kul hakkına girmekten ne kadar çekindiğini anlatmak istedik.

Başkasının hakkını yiyerek para biriktirenler bilmeli ki er geç o para ellerinden çıkacak. Başımıza gelen felaketlerin sebebi, şahsi günahlarımızdır. Her hadisenin arkasında, ilahi bir karar vardır. Özellikle maddi meselelerde Müslüman'ca hareket etmiyorsak, İslamiyet'i anlamamışız demektir!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Buralar neden virane olmuş?..

Bundan yıllar önce Efes harabelerini gezmeye gittim. Dedim ki, "Bir zamanlar mağmur olan beldeler; neden viran oldunuz?" Arkeoloji ve tarih kitaplarına baktım, araştırdım. Çok güçlü medeniyetler kurulmuş, çok güzel mabetler yapılmış. Fakat bunun yanı sıra içki tanrısı, kumar tanrısı, cinsellik tanrısı gibi putlaştırılmış zevkler, orada taş haline getirilmişti...

"Tamam", dedim, "Efes'i viran eden, işte bu batıl, putlaştırılmış tanrılardır."

Ey insan, yolun harabelere, viranelere, Efes, Bergama, Truva gibi yerlere düşerse buraları iyi gez. Gezerken düşün ve araştır. Neden buralar virane olmuş, neden buralardaki halk helâk olmuş? İşte o zaman heykellere dikkat et. Sonra başını etrafa çevir, heykeller gibi gezen, his bakımından taşlaşan, kendini arzularının ipine bağlayan, arzularına kul-köle olanlara bak; beldelerin viran olacağını hatırına getir. Sonra git tarihe sor. Neden bazı milletler yok olmuş, neden bazı beldeler yıkılmış? Sodom Gomore, Lut kavmi, Âd kavmi, Semud, Firavun kavmine ne olmuş? Haramların sıralandığı rafları, vitrinleri düşün. Haram imal eden, haram satan insanların vurdumduymazlığını, nice haramları mecbur edip farzları yasaklayan rejimlerin sonunun neye lâayık olduğunu hatırla ve de ki: "Başımıza taş yağmıyorsa, taş gibi kaya gibi dolular yağmıyorsa bu, Allah'ın bir lütfudur, insanların akıllarını başlarına almaları için bir fırsat ve mühlet vermedir!.."

İslamiyet'ten uzaklaşan, insanlıktan uzaklaşır; Darwin'in de dediği gibi, maymun çocuklarına döner!..

Geçenlerde bir arkadaş dedi ki: "Ağabey, Sultanahmet Meydanı'nda turistlerle yerlileri ayırmak mümkün değil. Neden başımıza kıyamet kopmuyor?" Dedim ki: "Sen Sultanahmet Meydanı'na bakmışsın. Fakat, saçının bir tek telini göstermeyen hanımlar da var. Allah her şeyi birden görüyor. Dünya üzerinde sevap işleyenlerin sayısı günah işleyenlerin sayısından fazla olduğu için kıyamet kopmuyor. Bu orantı tersine dönüştüğü vakit, kıyameti bekleyebiliriz."

Necip Fazıl diyor ki,

Günah, günah, hasat yerinde demet;

Merhamet, suçumdan aşkın merhamet!

Olur mu, dünyaya indirsem kepenk,

Gözyaşı döksem, Nuh tufanına denk?

Bugünün sefaheti insanları içine alıp eritmeye başladı. Buna kim dayanırsa kurtulur. Kim de bu sele kapılırsa... Gider, Allah muhafaza...

İnsan aklının en önemli vazifesi, İslamiyet'i öğrenmek, anlamak ve yaşamaktır. Ey akıl, bu yolun neresindesin?

Üstad Bediüzzaman'ı ziyarete gittiğimizde, "Ümitsizliğe düşme. Çünkü gübreli topraklarda büyük ağaçlar yetiştiği gibi, bozulan insanların içinde de büyük adamlar yetişir. Her şey zıddı ile kaimdir. Hindistan'da İmam-ı Rabbani'yi, Moğol istilasında Mevlânâ Celaleddin'i yetiştiren Allah, maddi ve manevi dünyanızı cennet edenleri gönderecektir, gözünüzü dört açın!" diyerek, parmağını gözüme uzatmıştı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Namazda okunan ayetleri hayata kim tatbik edecek?

Hekimoğlu İsmail 2009.08.15

Allah önümüze çetin bir imtihan koydu.Bu imtihan şudur: Parada, malda, elimizdeki maddi imkânlarda Müslüman'ca hareket ediyor muyuz? Parada, malda Müslüman'ca hareket etmeyen, dünyada da ahirette de on para etmez.

Böyle deyince bazı arkadaşlar, "Bütün servetimizi İslam'a mı verelim?" diyorlar. Hayır. Kastımız, bir Müslüman'ın parasını yemeyin, birbirinize ihanet etmeyin, birbirinizi kandırmayın, doğru olun, emanete hıyanet etmeyin... Bunun gibi şeyler.

Zannediyoruz ki, ahirette yalnızca kılmadığımız namazların hesabı sorulacak! Halbuki bu gibi maddi meselelerin hesabı çok ağır... Çünkü bu konularda hata edilirse, dinin temeli sarsılıyor. Namaz kılmayan, kendine eder. İslamiyet'e zarar veren, Allah'ın hakkını yer!.. Ahirette de Allah'la karşı karşıya gelecek!..

Yunus Emre, şeyhinin dergâhına yıllarca odun taşımış. Bir gün olsun o kapıdan içeri eğri odun sokmamış. Bu durumu ibretle izleyen şeyhi bunun sebebini sorduğunda Yunus Emre demiş ki: "Bu kapıdan içeri, doğru olmayan giremez."

Çok sinirli ve hırslı bir arkadaş tanıyordum. Bu arkadaş, İslam'ı hakkıyla yaşamaya karar verdiği zaman ilk iş, kimi kandırmaşa, kimin parasını almışsa, nereye borcu varsa gitti onları bir bir ödedi. O arkadaş ateist bir tanıdığı şöyle demiş: "Senin gibi bir eşeği, bu din adam ettiyse demek ki İslamiyet yüce bir dindir."

Küçük küçük dükkânlarla dolu şehirler gezdim. Bu küçücük dükkânların arkasında itimatsızlık yatıyordu. Dindarlar birbirlerine itimat edemedikleri için, işlerini birleştirememiş.

Dünyayı dolaştım. Gördüm ki, Avrupa'da, Amerika'da başarılı olan şirketler, müesseseler varsa, hepsini ayakta tutan, İslam ahlakıdır.

Said Nursi Hazretleri diyor ki: "Eğer biz İslamiyet'i ef'alimizle (fiilen) yaşasak, sair dinlerin mensupları, cemaatler halinde İslam'a girecektir."

Almanya'da, Müslüman Almanlar Cemiyeti'ne gittim. Hangi Müslüman Alman'la konuştumsa çoğunlukla söyledikleri şu oldu: "Ben, Müslümanlara bakarak Müslüman olmadım. Kur'an'ın tefsirini okuyup Müslüman oldum."

Amerikan Harp Okulu'nda bir öğrenci, gece yatağının içine yastık koyarak yataktan kaçıyor. Yani yatakta yatıyormuş görünümü veriyor. Nöbetçi subay bakıyor ki yastık konmuş, öğrenci yok. Hemen not tutuyor. Ertesi gün genci okuldan atıyorlar. Genç diyor ki: "Bir gün firar ettiğim için benim hayatımı yakmanız adalet midir?" Okul komutanı diyor ki: "Sen kaçtığın için değil, bizi kandırmak istediğin için atıldın. Amerikan subayı kimseyi kandırmamalı!"

Avrupa'da Mercedes fabrikasını gezmeye gittik. Orada bir şahsa sordum: "Bu fabrikayı ayakta tutan ne?" Bana dedi ki: "İnsanlar doğru, çalışkan, işini biliyor, mesaiye dikkat ediyor." Arkadaşlara dedim ki: "Arkadaşlar, bunların hepsi İslam ahlakının esasları!.. Muhammed-ül Emin'in ümmeti emanete hıyanet ederse, ticari hayat, kapitalistlerin, sosyalistlerin elinde olursa, İslamiyet camilere hapsedilmiş olmaz mı?" Bazı arkadaşlar ağladı: "Ne yapalım ağabey, söyle!"

Bugünkü Müslümanların ekserisi ibadet deyince namaz, oruç gibi şeyleri anlıyor. Elbette bunları yapacağız; fakat namazda okunan ayetleri, hayata kim tatbik edecek?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çilesini çekmediğimiz şey bizim değildir!..

Hekimoğlu İsmail 2009.08.22

İnsan makine alır, kendisi için çalıştırır, araba alır gideceği yere ulaşmak için; Allah da kullarını yaratmış, kendisine itaat etsin diye... Bir insan sahip olduğu şeyden ne isterse, efendisi kölesinden nasıl bir itaat beklerse, Allah da kulundan bunu bekler.

Kâinattaki her şey Allah'a itaat eder. Toprak zerre zerre Allah'ın emrinde. Yıldızlar ve gezegenler Allah'ın emrinde ki, o çok büyük şeyler, hızla hareket ettikleri hâlde çarpışmıyor! Gökte yıldızlara, toprakta köklere, suda balıklara, vücudumuzda hücrelere hükmeden Allah'tır. Her şey Allah'ın emrindedir!

Elhamdülillah, Allah bizi insan yaratmış, İslamiyet'le şereflendirmiş. Ramazan yaz aylarına geldi. Hava çok sıcak, susuz kalmak, aç kalmak çok zor. Fakat insanın hayatının her safhasında, atacağı her adımda karşısına birçok zorluklar çıkabilir. İrade sahibi insan, "Ben Allah'ın izniyle bu işi başaracağım" diye azmederse o zorluğu aşar. Hayat, iniş ve yokuşlardan ibarettir. Her insanın yolunda yokuşlar olabilir. İnsan dikkat ederse, o yolda ayak izleri vardır. "Demek ki benden evvelkiler bu yokuşu aşmış, öyleyse ben de aşarım" demeli ve yoluna devam etmelidir.

Ramazan'da açlığı, susuzluğu, yorgunluğu yaşıyoruz. Çilesini çekmediğimiz şey bizim değildir. Oruç tutmanın çilesi varsa, Allah için çile çekmek en büyük saadet. Özgürlüğün en güzeli İslamiyet'e esir olmaktır.

Bediüzzaman buyurmuş ki: "Ramazan-ı Şerif, adeta bir ahiret ticareti için gayet kârlı bir meşher, bir pazardır. Ve uhrevî hasılat için gâyet münbit bir zemindir." (Mektûbat)

Her işadama piyasayı yoklar. "Ne alıp, ne satayım? Nerede, nasıl satayım da daha çok para kazanayım?" diye dolaşıp gezer. Ramazan ayı sevabın bol olduğu bir aydır. Her Müslüman, çantasını bavulunu Ramazan'da sevapla doldurur. Ahirete giderken, bavul bavul sevap götürür.

Ramazan'da suç oranı düşer, insanlar daha yumuşak huylu olur, yardımlaşma artar. Zekat, sadaka, fitre bu ayda dağıtılırsa daha sevaplı olur. Meyhaneler, kumarhaneler, içkili lokantaların çoğu bu ayda kapatılır. Eğer Müslümanlar fiilen İslamiyet'i yaşasa nasıl bir sosyal hayat ortaya çıkacak, onun örneği bu ayda görülür.
h.ismail@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müslüman'ın türbe ziyareti nasıl olmalıdır?

Hekimoğlu İsmail 2009.08.29

Türkiye'de binlerce türbe var; milyonlarca insan bu türbeleri ziyaret ediyor. Devlet büyüklerinin, âlimlerin, şeyhlerin ve şehitlerin kabirleri türbe olabiliyor. İslam büyüklerinin mezarlarını ziyaret edenler, "Bu adam nasıl yaşamış ki, kabri türbe olmuş?" diye düşünmeli, kendi mezarının da türbe olabilmesi için ilmini artırmalı, yaşayışını bir gözden geçirmelidir.

Bazı insanlar türbeleri ziyaret edip, bir sevap bir şefkat bekliyor. Ziyaretçilerin evlenmekten, aile saadetinden sağlığa kadar pek çok istekleri var. Türbelerde mum yakmak, bez bağlamak, para atmak gibi âdetler de göze çarpıyor.

Şu husus çok önemlidir: Türbeden bir şey istemek, hem batıldır hem haramdır. Çünkü Kâdir-i Mutlak Allah'tır. Sadece Allah'ın gücü her şeye yeter. Bütün iyilikler Allah'tandır.

Türbeler ve mezarlıklar, ibret için ziyaret edilmeli. Bir başka âlemden yola çıktık, irademiz dışında bu dünyaya geldik ve gidiyoruz. Her mezar, dünyadan gidenleri gösterir. Kabir ziyaretinde bunlar düşünülürken, okuduğumuz Fatiha, İhlâs ve Yasin sûrelerinin manasını, eve gelince tefsirden okuyalım. Göreceğiz ki bu sûreler ölüye bir şey demiyor, dirilerin hayatını düzenliyor. Fatiha Sûresi'nin birinci ayetinin meali: "Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd ederim." Ölüler değil, diriler bu işi yapacak. Hâsıl olan sevaptan inşallah ölüler de pay alır.

Mübarek insanların türbesini ziyaret eden, "Bu şahıs nasıl bu makama ulaşmış?" diye düşünmeli. İslam'da haramların sayısı çok azdır. Bir veya birkaç harama takılan Müslüman, bunları terk etmeden, türbeden ne bekler?

Türbeler ve türbe ziyaretleri İslam'a ters bir durum aldıkça, dinle alakası olmayanların mezarları da türbeye dönüştü. Mezarlıklar mermerlerle doldu. Bazı mezarların imarında servet yatıyor. Keşke bu mezarların içi de dışı gibi güzel olsa. O ölülerin hayrı için, o paralar faydalı işlere yatırılsaydı hem sevap olurdu hem de ülke kalkınırdı. Tüketim ekonomisi o kadar hâkim ki, diri de ölü de para tüketiyor.

Mehmed Akif diyor ki,

"Ya açar Nazm-ı Celil'in, bakınız yaprağına

Yahut üfler geçeriz bir ölünün toprağına

İnmemiştir hele Kur'an bunu hakkıyla bilin.

Ne mezarlıkta okumak, ne de fal bakmak için."

Bazı insanlar Kur'an'ın herhangi bir sayfasını açıyor, o sayfanın mealini okuyor; mealinden anladığını kendine fal sayıyor. Hâlbuki Kur'an'da okuduklarımızı anlasak, hayatımıza uygulasak zaten kurtuluruz.

Mezarlığa ibret almak için gideriz. Ben de bir gün öleceğim. Maliyeye hesap verir gibi, Allah'a hayatımın hesabını vereceğim...

Her şehirde bir sürü mezar vardır. Bu mezarlardan birini türbe yapan, içinde yatan şahıstır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bana on lira ver...

Hekimoğlu İsmail 2009.09.05

Yıllar önce bir öğretmenimiz sınıfta şöyle konuşmuştu: "Hepimiz birbirimize benziyoruz. Hepimiz korkunç bir materyalizme (maddeciliğe) sürükleniyoruz. Şeref, şan, fazilet, ahlak... Aklımıza ne gelirse hepsi parada aranıyor ve aranacak.

Bu hal, bencillik denilen egoizmi doğuracak. Herkes kendini düşünürken, herkes herkesten zarar görecektir. Büyük huzursuzluklar, maddecilik yolunun sonunda bizi beklemektedir. Hanginiz zengin olmak istemiyorsunuz? Tek gayeniz para kazanmak değil mi? Kafanızdaki her şey parada düğümlenip, parada çözülüyor mu? Sanki parayla ilgisi olmayan şey, sizinle de ilgili değil... Bu yüzden zenginlere kızmaya hakkınız

yok. Sizin kavuşmak istediğiniz noktaya onlar biraz erken ulaşmış. Yarın siz de paraya ulaşacaksınız. Siz zengin, başkaları fakir olacak, aldırmayacaksınız... Âşığın gözü körmüş; siz de paranın âşığısınız; fakiri göremezsiniz."

Aradan yıllar geçti...

Gerçekten de hocamızın anlattıklarını o anda pek anlayamamıştım. Fakat her geçen yıl, o konuşmayı açıklığa kavuşturdu. Yıllar gelip geçtikçe, hocamın cümleleri hafızamda canlandı, çok daha iyi anladım. Şimdi bu acı gerçeği hocam kadar, belki daha fazla anlamış durumdayım...

Nasıl ki Kays, sevdiği Leyla için çıldırdı ise nasıl ki Kerem, sevgilisi Aslı'nın ateşine yandı ise, nasıl ki Ferhat, sevdiği için dağlara düşüp hayatını kaybetti ise, aynı şekilde maddeci insanların sevgilisi de paradır. Parayı sevenlerin kimisi yanacak, kimisi çıldıracak ve kimisi de dağlardaki yalnızlığı şehirlerdeki hayata tercih edecek fakat bulamayacak. Çünkü sevgili bulmak kolay, ayrılmak zordur.

Şuurlu Müslüman, kasasındaki parayı değil, hizmete harcadığını sever. Sarhoşların alkole, kumarbazların kumara verdiği parayı kaçımız zekat olarak verebiliyoruz?

Belki zekatı verirken zorlanırsınız. 'Mal canın yongasıdır' demişler. Fakat zekatı verdikten sonra da öyle seviniriz, öyle seviniriz ki tarifi mümkün değil... Allah öyle hastalıklar verir ki, hastalık parayı yer bitirir. Öyle dertlere uğrarsınız ki mal mülk elimizden bir anda çıkar. Mâdemki bize böyle felaketler verilmemiş, mademki paramız var, ağır tadıyla dağıtalım paramızı... Müslüman, vermelidir. Vermese ne olacak? Bir kefenle ahirete gidecek.

İslamiyet, bir sistemdir; yaşanmadığı yer de yoktur. Kıyamet günü zekatını vermeyen her Müslüman, anarşiden sorumlu tutulacak! Adam diyor ki, "Ne olacak bir zekattan!" Hayır! Sistemi yaraladın... Geçmiş yıllarda bizim köyde bir adam bana dedi ki: "Bana on lira ver, istersen Müslüman olayım, istersen komünist olayım!" Adam o kadar muhtaç...

Para, her şeyi yapan bir nesne durumuna gelince, çoklarıncı putlaştırılmıştır. Bu put, herkesin cebinde, elinde ve evindedir. Herkesin işini yapmakta, herkese yardım etmektedir. Dikkat etmeyen, bu putun tesirinde kalır hatta emrine girebilir. Müslüman, putlaştırılan parayı esir alıp, İslam'a hizmetkar edecek.

h.ismail@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kürtler de Türkler de çile çekmekte ortak oldular!..

Hekimoğlu İsmail 2009.09.12

Çarşaf gibi Osmanlı Devleti parçalanıp, elimizde mendil kadar bir ülke kalınca, yıkılmalar, devrimler, devirmeler birbirini takip etti. Doğu Anadolu öksüz kaldı.

Doğu Anadolu'nun ormanları bitti... Hayvancılık tarihe karıştı. Doğu Anadolu'nun dağları açılmadı, madenleri işletilmedi. Nehirlerine yeteri kadar baraj yapıp sulama ve sanayi geliştirilmedi. Neticede işsizlik başını aldı yürüdü, fakirler de çareyi göçte buldu, sanki Doğu'nun insanı Batı'ya yük oldu. Halbuki Türkiye'nin kalkınması ancak ve ancak Doğu'nun kalkınması ile mümkündür. Meseleyi sadece ekonomik yönden ele almak gayet yanlıştır. Doğu'da Türkler ve Kürtler yaşamaktadır.

Kürtlerin bir kısmı, Türkçe bilmediklerinden Milli Eğitim'den faydalanamadıkları gibi, Türkçe yazılmış dinî eserleri de okuyamadılar.

Arapça, Türkçe bilmeyen Kürtlere, Kürtçe yayın yapma imkanı da verilmeyince, bunların cahil kalmaları için her türlü tedbir alınmış oldu.

Bir devlet düşünün ki bir kısım vatandaşlarının cahil kalmasından fayda umuyor, böyle şey olur mu?

Kürtler ekseriyeti itibarıyla Şafii'dir, fakat İslâmiyet'i nasıl ve nereden öğreneceklerdi? Kürtçe tefsir, hadis, siyer, fıkıh yasak. Arapça, hepten yasak. Şu hale bakınız. Müslümanların İslâmiyet'i öğrenmesi yasak edilmiş. Fakat "İslâmiyet'i öğrenmek yasak" denmemiş. İslâmiyet'e giden yollar kesilmiş: Arapça yasak, Kürtçe yayın yapamazsın, Türkçe öğrenme imkanı da yılları alacağına göre, dinini nasıl öğrensın?

Kürtlerin durumu böyle... Bize gelince, Türk'tük, Türkçe yazıp konuşuyorduk fakat 1954'e kadar Kur'an-ı Kerim basmak, satmak, öğrenmek yasaktı. Yani Türk olmak, Türkçe bilmek de fazla bir değişiklik getirmiyordu.

Hac farızasını ifa ederken, Harem-i Şerif'te oturuyordum.

Renk renk, kadın erkek, ayrı milletlerden, ayrı ayrı dilleri konuşan insanları seyrediyorum. Hepsi bir gaye etrafında dönüyor: Allah rızası!

İslamiyet, çeşitli dillerden, illerden, yaşlardan, cinsiyetten insanları bir gaye etrafında toplayabiliyor. Onları kardeş ilan ediyor. Huzur içinde bir birlik ve beraberlik tesis ediyor. O muhteşem birliğin tahakkukunu hayranlıkla seyrediyor ve İslam dünyasının İslamiyet'i anlayamayışına, bu birlik sırrını idrak edemeyişine şaşıyordum. Birden yanı başımda bir adam peyda oldu.

Beni tanıyormuş. Patnoslu imiş. Hoş beşten sonra hayatından şöyle bir kısım anlattı:

"Gençlik yıllarımda Türklere çok kıızıyordum. Bizi dinsiz bıraktılar, cahil bıraktılar, geri bıraktılar... Halbuki benim dedelerim de savaş meydanlarını kanlarıyla suladı. O zaman dava Kürtlük-Türklük davası değil, Allah rızası için vatan kurma davasıydı. Bir yandan Türk düşmanı iken, bir yandan da Kürtçü idim. Amma kapımız herkese açık, gelenimiz gidenimiz çok oluyordu. Gelen misafirlerden birinde Said Nursi'nin bir kitabını gördüm. Biz, onu Kürt bilir, Said-i Kürdi derdik. Mektubat isimli bu kitabı aldım, sabaha kadar okuyup bitirdim. En çok hayret ettiğim husus, Said Nursi, Türklere çatmıyor, Türk kardeşlerim, diyor, din düşmanlarına hücum ediyordu.

Kızdım, uyuyamadım. Bu ne biçim Kürt alimi idi? Bizi geri bırakan, ezen, horlayan Türklere neden kardeşim diyordu?

Bana göre, Kürtleri dinden uzak bırakan Türklerdi. Bu sırrı çözmek için hemen büyüklerimizin yanına gittim, durumu anlattım. Dediler ki: "Türkleri de dinsiz bıraktılar, yani onlar da dinini, imanını öğrenme imkanı bulamadı. İslamiyet, inanmış insanları kardeş sayar, Said Nursi'nin eserlerini okuyanlar, gelip bize kardeşiz, diyorlar. Risale-i Nurları okuyan Kürtler de Türkler de çile çekmekte ortak oldular. Ama kardeş olduklarını hiçbir zaman unutmadılar. Sadece Kürtler ve Türkler değil, Kur'an'ın mesajını anlayan herkes kardeş olduğunu anlamak zorunda. Bu gerçeği anlayınca dindar Türklerle kardeş oldum."

Gerçekten onunla kardeştik, dersler okuduk, yedik, içtik, en ufak ihtilafımız olmadı. Şurası kati ki, İslâmiyet herkesi kardeş ederken, ırkçılık milleti birbirine düşman etti. h.ismail@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bayram

Bundan yıllar önce Doğu Anadolu'da dolaşırken Bayram isimli bir adamcağızla karşılaştım.

- Demek sen doğunca annen, baban bayram etmiş ki, senin ismini Bayram koymuşlar...

Güleceğini zannettim, önüne baktı, bir zaman sustu, mırıldanırcasına:

- O devirler çok gerilerde kaldı, belki milattan evveldi...

Dinlediğimi görünce, devam etti:

- Köyü yerle bir ettiler... Davar gitti, tavuk gitti, tarla gitti. Kerpiçten, taştan da olsa, başımızı sokacak bir evimiz vardı. Tezek de yaksak, sıcacık bir yuvamız vardı. Tarladan ekmek, koyundan peynir, dereden su gelir, kimseye minnet etmeden yaşırdık. Şimdi yersiz, yurtsuz kaldık. Gün oluyor, bir ekmeğe, tek yumurtaya muhtacız. İş yok, para yok, gerisini var düşün. O kadar çaresiz, o kadar kimsesizim ki, bazan kendi kendime soruyorum: "Nerde benim milletim, devletim?"

"Bayram gele, bayram gele" dedik, işte bizim Bayram böyle geldi.

Ben de hüznlendim, ağzımı bıçak açmadı. Dert adamı söyletirmiş, o anlattı:

- Bir avuç PKK'lıydı gardaş, on sene evvel bir avuçtu... Bir avuç PKK'lı, kocaman devlet, on sene bir ömür... Ne bitmez, tükenmez bir şeymiş bu? Aslında devlet de, PKK da beni ilgilendirmez, biz perişan olduk. Yani vatandaş perişan oldu. Hatta eskiden "köylü efendimizdir" derlerdi ya, efendi uşak oldu, dilenci oldu, suçlu oldu.

Sağa, sola baktı, ellerini ovaladı, gözlerimin içine bakarak:

- Bizim felaketimiz başkalarına bayram oldu: Koruyucu bayram eder... Zamlı maaş alan memur bayram eder. İşini yoluna koyan esnaf bayram eder. Hatta PKK'ya karışan, evine üç, beş kuruş gönderip, o da bayram eder. Elbette Ankara'da da bayram güzeldir. Bize gelince gardaş, bize gelince, var olan bir şey yok ki, yok olanı söyleyeyim. Eğer işe yararsa dert var, elem var, keder var...

Gözünü ve burnunu sildi:

- Bunları anlatmamın ne faydası var? Dermansız derde düşmüşüz... Ümidimiz bahara kaldı. Hiç olmazsa titremekten kurtuluruz, sırtımız ısınır, biraz ot toplarız...

Kâğıdı, kalemi topladığını görünce:

- Gazeten var diye bağırımı açtım, belki yazarsın, belki okuyan olur. Belki bu vatanda, bizim gibi vatandaşların da olduğunu duyan olur.

Yaşlı gözlerle adamın elini sıktım, çıkıp, dolaştım. Bomboş uzanan ovalar, cenaze gibi yatan dağlar, gözyaşı gibi akan çaylar. Sanki ağaçlar saçını, başını yolup, kupkuru kalmış... Sanki gök kubbe, yer için ağlamış.

Zengin yurdumun fakir insanları da böylece bayram yapmış. Devletin, hükümetin gözü aydın olsun!

h.ismail@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yuvayı yıkan, kötü alışkanlıklardır!..

Bir arkadaş geldi, "Ben eşimden ayrılacağım!" dedi. "Mecburum buna..."

Eşinin hatalarını tek tek saydı. Ben de ona şöyle söyledim. "Senin eşin içki içmiyor, senin eşin kumar oynamıyor, senin eşinin bir erkekle alakası yok. Bak kardeşim; bir insan İslamiyet'e pamuk ipliği ile bağlı olsa o iplik koparılamaz, kuvvetlendirilir. Senin eşinin 'sana göre' yirmi tane hatalı hareketi varsa, eminim dört-beş tane de çok iyi tarafları vardır. Bu durumda sen eşine kötü diyemezsin. Bu durumda eşini boşama." dedim. "Her şeyden önemlisi sen eşine daha saygılı olursan, evinde daha fazla vakit geçirirsen, ona iltifat edersen, her zaman şikayetini değil, memnuniyetini belirtirsen, İslamiyet'i yaşayabildiğin kadar yaşayıp, susabildiğin kadar susarsan, her şey düzelecektir."

O arkadaş evvela eşine daha fazla vakit ayırmaya başladı. Çok şükür, araları düzeldi.

Hiçbir yılan, yavrusunu zehirlememiştir. Hiçbir canavar, yavrusunu yememiştir. Allah, canavarları yavrusuna hizmetkâr ederken, kötü alışkanlıkları olan insanlar, çoluk çocuklarının rızkını içkiye kumara verebiliyor. Böylece ev halkı perişan oluyor.

Evlenecek insanların talip oldukları kişilerin kötü alışkanlıkları olup olmadığını bilmeleri gerekir.

Bir gün arkadaşlarla askeri gazinoda oturuyoruz. Baktık, fiziki güzelliği yerinde bir hanım mendili gözüne basıp basıp ağlıyor. Arkadaşlara dedim ki, "yengemiz niye ağlıyor, yardımcı olsak?" Dediler ki, "Ne yardımcı olacağız? Kocasını maaşı almış, gitmiş kumarda kaybetmiş. Kadıncağz 'ay sonuna kadar nasıl geçineceğiz', diye sorunca da adam yumruğu indirmiş!"

İşte İslamiyet'in büyüklüğü burada... Allah neyi haram etmişse, insanlığı kurtarıyor!

Biri bana dese ki, "ben evimden işime uçarak gidebilirim." O şahsa derim ki, "Niye arabaya binip gitmedin? Keramet bu değil, sinekler de uçuyor." Fakat yirmi yaşındaki bir gencin, içkiden, kumardan, kız arkadaştan uzak kalması bana göre bu devrin en büyük kerametidir.

Bir arkadaş kızını evlendirecek; istişareye geldi.

"Ağabey, kızımızı istiyorlar. Aileyi tanıyoruz, muhterem insanlar. Fakat talip olan beyin bir evi yok, maaşı da çok iyi değilmiş. Ahlâken iyi bir insan olmasına rağmen, maddî yönden kızımız sıkıntı çeker diye vermek istemiyoruz. Size danışmak istedik."

Onlara şöyle cevap verdim:

Evlilikte önemli olan denk olmaktır. Evlenecek kişiler, servette, fizikî güzellikte, kültürde, dinde, görgüde denk olmalıdır. Bunun dışında "niye evi yok, niye maaşı az?" diye düşünüp kızı vermemek, rızık korkusuyla çocuğunu aldırma kadar günahtır. Çünkü rızık, Allah'a aittir. Bir hanım, evi, parası var diye bir beyle evlense, adam daha ilk günden içki şişesini koysa masanın üzerine, başlasa içmeye, daha mı iyi?

Erkek, hanımına bakmak zorundadır. Kadın, evlenmeden önce, "bu adam beni geçindirebilecek mi, yoksa perişan mı edecek?" diye düşünmelidir. "Fakirlik, küfre yakındır." buyuruyor Peygamberimiz. Başkalarına muhtaç olmak zordur. Yani erkek, evini geçindirebilecek durumda olmalıdır. Fakat evini geçindirecek durumda olması demek, evi olsun, arabası olsun, maaşı yüksek olsun demek değildir.

İnsan ev bulur, huzur bulamaz, servet bulur harcayamaz, yemek bulur yiyemez. Bu sebepten dünya malları, Müslüman için hedef olmamalı.

Neyi hedef alırsak, ona teslim ediliriz. Neye güvenirseniz, ona havale edirsiniz. "Malım olsun, mülküm olsun" tamam olsun. Allah cömerttir. Allah'a güveneni Allah korur. Paraya güveneni para ne kadar korur, onu bilemiyoruz. Bunca yıllık tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki, bir işi çok iyi bilen, doğru ve çalışkan olan Allah'ın izniyle zengin olur. Peygamberimiz, eş seçiminde "Sen onun dindarlığına bak." demiş. Çocuğunuzu paraya, eve teslim etmeyin. Rızkın ne olacağını kim bilebilir? Nice fakirler zengin oldu. İnsan evvela ahlâklı olacak. İnsan ahlâklı olunca aldığı parayla geçinir. Ahlâksız olunca, milyarlar da kazansa geçinemez. Ocakları söndüren, haramlardır. İnsanların söylediklerine değer vermeyin, İslam'a bakın, İslam ne diyor? Fiilî duayı çoğaltın. Allah cömerttir. Çalışırsanız size de verir. Gâvura veriyor da sizi ayıracak mı?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mustafa Necati Bursalı

Hekimoğlu İsmail 2009.10.03

Bir haftadır içim sıkılıyordu... Kendi kendime diyordum ki, "Olacak tabii, hastasın!" Fakat hayır; bu başka türlü bir sıkıntıydı. Sonra öğrendim ki, arkadaşım Mustafa Necati Bursalı vefat etmiş.

Şuurlu bir Müslüman'dı. Hayatının bütününü İslamiyet'e vakfetmişti. Şiirlerini ve yazılarını hep bu yönde yazdı.

Belalara düştü başlar,

Aktı gözden kanlı yaşlar,

Düşman oldu arkadaşlar,

Nefs elinden, hırs elinden...

Boy verdi felaket ve şer,

Aciz kaldı bunca beşer,

Nice başlar yere düşer,

Nefs elinden, hırs elinden...

Evine yakın bir yerde gazino vardı. Oradan müzik sesleri yükselirdi. Bu sesler onu rahatsız eder, canı sıkılırdı, "Zikrime mani oluyor" derdi. Hikmet-i ilahi, o gazino yandı. Dedi ki: "Orası beni çok rahatsız ediyordu amma beddua da etmemiştim. Allah'ın hikmeti işte; yandı gitti..."

Hastalıklarla iç içe yaşadı. Çok zayıfladı. Altmıştan fazla kitap yazdı. Kitaplarının bütünü Allah, peygamber aşkıyla doludur. Gerçekten o, âşık bir insandı. Senelerce aynı camide imam hatiplik yapmış ve emekli olmuştu.

Mustafa Necati Bursalı'ya şöyle bir soru yöneltilmişler:

"Hastalıkla iç içe bir ömür, size ne öğretti?" Cevabı şöyle olmuş:

"Hayatımızın bir başkasının elinde olduğunu... Çok kere 'benim gözüm, benim kulağım, benim gönlüm, benim elim' deyip duruyoruz. Hâlbuki gözümüzün nurunu Cenâb-ı Hak söndürecek olsa, bize kim bir göz bağışlayabilir? İşte hastalıklar, insanda olan afiyet nimetinin daima hatırlanmasını sağlıyor ve kulu Hâlik'ına daha çok bağlıyor. Hiçbir eksiği olmayan, her nimete mazhar olan kimseler çok defa hüsrânın yaylasına çadır

kurup mezarlarda geçecek günleri unutuveriyorlar. Hâlbuki insan sabaha çıktığında akşama ereceğini bilemez. Hattâ bir dakika sonra başına ne gelecek, onu bile tahmin edemez. İki Cihanın Saadet Güneşi Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâm, Abdullah b. Ömer'e şöyle dedi: "Sabaha çıktığın vakit akşama çıkacağını düşünme, akşama çıktığın vakit de sabahlayacağını hatırına getirme. Hayatından ölümün ve sıhhatinden hastalığın için zaman ayır. Ya Abdullah! Yarın adının ne olacağını bilemezsin!" Evet, günümüzdeki bütün kavgalar, gürültüler ölümün unutulmasından, hesap gününün hesaba alınmamasından ileri gelmektedir. Şunu da ifade edeyim ki, hastalıklar ölüm sebebi değildir. Ancak eceli gelenler ölür. Benim başımda ölümümü bekleyen nice sağlam insanlar senelerce önce ebediyete kanat açtı. Hayatı yaratan Allah Teâlâ olduğu gibi, ölümü yaratan da yine O'dur. O halde ne gam!.."

Gazetede çıkan haberler, "Mustafa Necati Bursalı Hakk'a yürüdü diyor. Ben şahidim ki, o, bütün hayatı boyunca Hak'la hakikatle beraberdi.

Bir alim öldükten sonra onu kabrinde ziyaret etmek mi iyi, yoksa yaşıyorken imkan varsa gidip görmek mi iyi? Yaşıyorken görmek daha iyi... Kişi, muhterem bir alimi ziyaret eder, onda hafif hafif değişiklikler başlar. Ruh, o ziyaretten payını alır, rahat eder. Bazen düşünüyorum; yerin altı yerin üstünden çok daha zengin...

Dünya hayatından ahiret hayatına geçti, maddi âlemde ruhanî âleme geçti. İnşallah onun makamı cennettir. Vefatı beni çok üzdü. Sonra birdenbire kendime sordum:

Bu güzel alim cennete gidecek diye mi ben üzüldüyorum? İrademi aşan bir ıstırapla gözümde yaşlar dökülse de, aklım ve kalbim diyor ki: "Çok şükür arkadaşım yaşlılığın verdiği sıkıntılardan, hayatın zorluklarından kurtuldu. Allah onu huzuruna aldı. Hayatı veren de alan da Allah'tır. Allah'ın verdiklerine de aldıklarına da razıyız....

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vazife aşkı...

Hekimoğlu İsmail 2009.10.10

İhtiyarlık yolun sonunu gösteriyor. Her canlı ölümü tadacaktır. İhtiyarlık o ölümü bize daha da yaklaştırıyor. İhtiyarlık başlı başına bir hastalıktır; tedavisi olmayan bir hastalık... İnsan, enerjisini yitirmiş, beli bükülmüş, gözleri kararmış olarak hayata devam ederken, gençlik yıllarında güzel hazırlıklar yapmışsa, aynı güzellikleri devam ettirir ihtiyarlayınca...

Bediüzzaman şöyle buyuruyor: "Der tarık-ı acz-i mendi lazım amed çar çiz; acz-i mutlak, fakr-ı mutlak, şevk-i mutlak, şükr-ü mutlak ey aziz!.." Yani, "Ben aciz, siz acizlere yolumu şöyle çizerim; acz-i mutlak, fakr-ı mutlak, Allah'a karşı aczinizi fakrınızı bilin. Şevk-i mutlak, her durumda çalışın. Şükr-ü mutlak, her halinize şükredin."

Bediüzzaman 80 yaşındayken, dağın tepesinde ağacın üstüne çıkmış, oturmuş, Risale-i Nurları okuyor, tashih ediyordu. Yani "ihtiyarladım, hastalandım, çalışamam" yok!..

Ömer Nasuhi Bilmen Hazretleri hastalanmıştı. Onu ziyarete gittim. Yere serili bir yatağın üzerinde yorgani sırtına almış, hocam oturuyor... Klasik bir soru, "nasılsınız" diye sordum. Buyurdu ki, "Şu tefsiri bitirip ölmeyi diliyorum Allah'tan..." Gerçekten Allah onun duasını kabul etti. On ciltlik tefsirini tamamladı ve vefat etti.

Mehmet Zahit Kotku Hazretleri, Zeyrek'te otururdu, biz akın akın oraya giderdik. Onun huzurunda oturmak bize şevk verirdi. "Tövbe edin, 'Allah' deyin." derdi. Acayip bir şeydi onun hayatı... Günahların sel gibi aktığı bir

devirde o, büyük bir kaya gibi, günah selinin önüne geçti, gelen çöplükler o kayada yeşerdi... Gezmek yok, tozmak yok, maaş yok, para yok. Kapıdan çıkınca hemen öldürülebilirdi amma o onlarla alâkadar olmazdı. Teslim olmuştu, ne olursa olsun...

Rahmetli Hulusi Yahyagil ağabey... 1928 Dersim hareketinde bölük komutanıydı. Demek ki yaşı 91, 92'ydi ben gördüğümde. Yürüyemiyordu. Onu kucaklar derse götürürlerdi. Ders bitince yine kucaklar eve getirirlerdi. Sorulan sorulara cevap verir, ilmi konuları açıklardı. Hulusi ağabey, içimizde bir abide gibi dururdu.

Yaşar Tunagür hocam; Allah rahmet eylesin, ömrünün sonuna kadar aklını ve kültürünü İslam'a hizmette kullandı. Kısacası hayatını İslam'a vakfetti. Demek ki bir insanın tahsili ne olursa olsun, o şahıs İslamiyet'i öğrenip anlayabilir. Ben kendimi onun talebesi kabul ederdim.

Muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi onca hastalığına rağmen talebelerine anlatmaya devam ediyor. Kaç defa görmüşümdür, çalışma odasından camiye, arkadaşların iki koluna girip tutmasıyla gelebilirdi. Hocaefendi'nin şekerı had safhada, fakat sohbete devam.

Benim şu anda Allah'tan istediğim, yürüyebilmek. Su gibi, hava gibi hareket etmeye çok muhtacım. Sağlıklı günlerimde işten eve yürüyerek gidip gelirdim. O günlerime hasretim şimdi...

Durgun sular kurtlanır. Uçağın motoru durursa uçak düşer. İnsan da idealinde yürümezse, ölü gibi olur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeryüzü bir kalbur dostları eliyor

Hekimoğlu İsmail 2009.10.18

Her dostu rahmetle anmak için bu köşemde yazmak istiyorum fakat dostlar ardı ardına gitti... Evvela Mustafa Necati Bursalı, sonra Ergun Göze ve şimdi de İbrahim Canan... Hepsi peş peşe gitti...Azrail'e yetişemiyorum ki hepsiyle ilgili yazı yazayım...

Ömrü biten, eceli gelen gidiyor. Sanki yeryüzü bir kalbur olmuş, dostları eliyor.

İbrahim Canan ve Ergun Göze gibi insanları tasvir etmek çok kolay: Onlar şuurlu birer Müslüman'dı.

İbrahim Canan... O muhterem, muhaddisti. Kütüb-ü Sitte'yi tercüme etti. Değil ki Kütüb-ü Sitte'yi okumak, fihristini okumak bile başlı başına bir ilimdir.

Şimdi onun mezarında, yani o toprak yığnında koskoca bir kütüphane yatıyor.

Gidenlerin yeri doldurulamaz derler amma, ben buna inanmıyorum. Çünkü sevk-i İlahi, bir zamanların küçücük çocuğunu en büyük alim seviyesine çıkarabilir. İslamiyet kıyamete kadar devam edeceğine göre hicri her asırda bir müceddit geleceği gibi, sık sık da İslam alimi gelecektir.

Ezanlar okunuyor...

Bu yazıyı yazarken, okunan ezanın hemen arkasından muhterem hocam İbrahim Canan toprağa verilecek...

Her ayet çok mübarektir amma "Biz insanı topraktan yarattık" (Hacc, 5) ayetine ayrıca hayranım... Çünkü ilim ispat etti ki, insanın yapısında 16 element vardır. Bu 16 element aynen toprakta vardır. Böylece ölen insan hem

bedenen hem ruhen geldiği yere gidiyor... "İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn... Şüphesiz biz Allah'tan geldik ve şüphesiz dönüşümüz O'nadır." (Bakara, 156)

Bir başka âlem var ki, petekten çıkan arı, uçarak yüzlerce metre gidiyor. Çiçeği eliyle koymuş gibi buluyor ve alınması gereken kısımları alıp bal yapıyor...

Bir başka âlem var ki, rüyalarda ayaksız gezip, elsiz işler yapıyoruz. Gözlerimizi açmadan görüyoruz, kısa bir zamanda uzun bir hayat yaşıyoruz...

Bir başka âlem var ki, yağın kar tanelerinde dantel gibi şekiller görülüyor.

Bir başka âlem var ki, anne karnında nur topu gibi bir çocuk hazırlanıyor ve dünyaya gönderiliyor.

Bütün bunlar gösteriyor ki, ahiretin varlığına inanmayan, cehaletini ilan etmiş olur...

Hiçbir şey başı boş değil!.. Sayılı nefes, sayılı lokma...

Ey insan! Kendi hayatını seyrettiğin zaman yüzünün kızarmasını istemiyorsan ahirette seni utandırmayacak bir hayat yaşa...

Ey insan! Kendi hayatını seyrettiğinde başını önüne eğmek istemiyorsan seyredebileceğin bir hayat yaşa...

Allah, Rahman ve Rahim'dir. O'nun rahmeti her şeye yeter. Biz de O'na sığınıyoruz...

İbrahim Canan, bir ummandır. Biz o ummandan bir damla su aldık. O ummanı anlatamayacağım için, Allah bütün Müslümanlara rahmet etsin deyip, burada susuyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ey ırkçılık!..

Hekimoğlu İsmail 2009.10.24

1974'te Ceylanpınar'da konferans verecektim. Urfa'dan yola çıktık, bitmez, tükenmez bir ova. Toprak verimli mi verimli... Çekirdek düşse yeşerecek. Fakat yeteri kadar işlenmemiş, halk fakir, evler ihmalin her türlüünü haykırıyor.

O zamanlar Doğu'da konferans falan vermeye kalktın mı, emniyet seferber olur, polisten, jandarmadan izin kaldırılır, konferansçı yakın takibe alınır. Bunların hepsi normal çünkü devlet, olup bitenden haberdar olmalıdır. Fakat aynı şeyi batıda görmek mümkün değil.

Ceylanpınar'a gittik, üç sınıflı bir ilkokulun, küçük bir odasında konferans vermem istendi, izin bu kadar.

İyi amma buraya girse girse 20-30 kişi girebilir, halbuki Ceylanpınarlılar ayağa kalkmış, konferans dinleyecek.

İlkbaharın sıcak, güneşli, çiçekli bir günü. İlçe meydanında konuşmak istedim.

— Asla! Emir var, mutlaka kapalı yerde konuşulacak...

Pencereden baktım, dışarısı tıklım tıklım dolu, çoğu da kadın.

Kürt hanımların ekserisi Türkçe bilmez; bunun için beni çağıran arkadaşşıma sordum:

— Hocam, bunlar beni anlayamaz, ayrıca dışarıya hoparlör de konulmamış. Niçin toplandılar?

— Gözen kurban, bilmişler ki İstanbul'dan bir hoca gelmiş, onu görmeye geldiler. Seni görsünler yeter...

Çok duygulandım.

Pencerenin önünde konuşmama izin verdikleri için, dışarıdakiler de, içeridekiler de beni gördü. İki saat güneşin altında dinlediler. Yaşmaklarına gözlerini silenler çoktu. Onlara Allah'ın sıfatlarını, ahireti, haşri, öldükten sonra dirileceğimizi ve İki Cihan Serveri'ni anlattım, ağladılar...

Konferanstan sonra bir bahçeye gittik, yemyeşil, çiçekler, tavuklar, horozlar, köpekler, kediler, cırcır böcekleri velhasıl her şeyle bir köy, doyulmaz bir manzarada sofralar dizilmiş, tabii emniyet mensupları da telsizleriyle bizimle beraber, beraber yiyip içiyoruz, beraber gezip konuşuyoruz.

Aslen Kürt olan fakat Türkçe ve Arapçayı çok iyi bilen şahsa soruyorum:

— Hocam, beni anlayamayan dinleyicilerim ağlıyordu, niçin?

Dikkat ederseniz, "Hocam ben Türkçe konuştum, halbuki bunlar Türkçe bilmiyordu, beni nasıl anladılar, neden ağladılar?" demiyorum. Çünkü orada Türk, Kürt kelimesini kullanmak gayet tehlikeli. Amma Müslüman'ım dedin mi canını verir. Dedi ki:

— Elini öpeyim...

Halbuki benden yaşlı.

— Estağfurullah, ben sizin elinizi öperim...

— Allah, Peygamber, haşir dedin, bunlar yıllardır buralarda yasak. Yazın dağlarda kimisine Kürtçe, kimisine Arapça İslâmiyet'i anlattık. Kışın ahırlarda, ya ineklerle ya da koyunlarla beraber oturup, yine dini, imanı anlatmaya çalıştık. Amma korku dağları bekliyor. Bunun için bir gelen bir daha gelmiyor. Öte yandan günahların hepsi serbest.

Dedik ki: "Bunlar bizi dinsiz etmek istiyor, isteyen dinsiz olsun, isteyen de bir şeyler öğrenmeye çalışsın..."

İşte böyle büyüdük, ilk defa siz geldiniz, hem de devletin mektebinde pencereye dikildiniz, elinize mikrofon da aldınız, Allah, Peygamber, ahiret diye bangır bangır bağırdınız, nasıl ağlamayalım?

Mikrofon sadece okul içine hitap ediyordu. Dışarıdakiler duyabildikleri kadar duydular. Birbirine aktardıkları kadar işittiler.

Mahalli kıyafetli kadınlar, erkekler, çocuklar "Şu Allah diyeni görelim" diye meydanda kaynaşıyordu. Erkeklerden gelenler, elimi sıkanlar, dua edenler ve boynuma sarılanlar...

Tek kelime Kürtçe bilmeyen bir kimseyim, Kürtçe konuşanlara hitap etmiş ve onlarla kardeş olmuştuk, hem de öz kardeşimden daha ileri kardeşтик. Halen o meydanda Allah sesini duymak isteyenleri hürmetle, saygıyla, muhabbetle anıyorum. Ey İslâmiyet, sen ne büyük bir dinmişsin ki, kavimleri kardeş ediyorsun.

Ey ırkçılık sen ne korkunç bir şeymişsin ki kardeşleri düşman ediyorsun!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bediüzzaman Hazretleri tarikata karşı değildi...

Hekimoğlu İsmail 2009.10.31

Bediüzzaman Said Nursi, "Zaman tarikat zamanı değil; hakikat zamanıdır." sözüyle ne kastetmiştir?

Bize göre bunun manası şudur: "Zikirde bir zevk vardır. Ehli tarik, bu zevkin keyfine dalar, belki ömür boyu zikirle meşgul olur. Biri çıksa, dese ki, "Allah nedir?" O şahıs bu soruya ağlayarak cevap verir. "Allah'a inanıyoruz." der, orada kalır. Eğer ehli hakikat olsaydı, diyecekti ki: "Kardeşim, Allah'ı sıfatlarıyla öğrenebiliriz. Esma-ül Hüsna kitaplarında anlaşılmayan yerler varsa beraberce okuyalım, üzerinde düşünelim böylece hakikate dönmüş oluruz."

Düşmanın söylemediğini nefis söylemiş. Yani nefis ve şeytan kalbe şüphe atar. Hem nefsimizi susturmak hem de şüphesi olanları ikna etmek için imanın esaslarını ispatlı şekilde anlar ve anlatırız. Bediüzzaman'ın hakikatten kastetmek istediği de budur.

Esat Coşan hocamız profesördü. Avustralya'dayken, tarikat ayağıyla İslamiyet'i yaymaya başladı. Öyle hızla yayılıyordu ki; Avustralya hükümeti kıtanın bütünüyle Müslüman olacağından korktu.

Almanya'da bir konferansında "Her şeyi yaratan Allah'tır." dedim, bir şahıs "Gübreleri de mi yaratan Allah? Böyle pis işlere Allah'ı niye karıştırıyorsunuz?" diye itiraz etti. Ona cevaben dedim ki: "Peki Allah yaratmadı da kim yarattı? Evet, gübre pistir amma, tarlaya çekilen gübre mahsulâtı artırır. Gübrenin pisliğini gördüğünüz gibi, buğdayın, elmanın, gülün temizliğini de görün." Bunları duyan bir arkadaş, ağlamaya başladı. İşte, "Zaman tarikat zamanı değil, hakikat zamanıdır." sözünün manası da budur. Yani zikir yaparak ağlıyorsunuz, Allah'ın verdiklerine bakarak da ağlayın...

Tarikatlar, İslam üniversitesinin fakülteleridir. Nasıl ki tıp fakültesi, teknik üniversite, güzel sanatlar gibi çeşitli fakülteler var; bunlar eğitimin kolaylığı içindir. Aynı şekilde cemaatler de böyledir. Her cemaat, azizdir, muhteremdir. Hiçbir cemaate karşı çıkamayız. Üstad, "Biz muhabbet fedaileriyiz, husumete vaktimiz yoktur." buyurmuştur. "Cadde-i Kur'aniye'deki kardeşlerinizi tenkit etmeyiniz." buyurmuştur.

Ben, Süleyman Hilmi Tunahan'ın da talebesiyim, Mahmud Efendi'nin de talebesiyim, Esat Coşan'ın da talebesiyim, Bediüzzaman'ın da talebesiyim. Hiçbirine muhalefetim yoktur.

29. Mektup'ta 'Telvihat-ı Tis'a' bahsi vardır. Tarikatlarla ilgilidir. Bu bölümü okuyan görür ki, tarikatlara hiçbir itiraz yoktur.

O devri iyi anlamak lazım. O zamanlar tarikatlar yasaklandı, tekkelerin kapısına kilit vurulu. Şeyhler asıldı. Kur'an yasaklandı. O sıra Bediüzzaman meydana çıktı. "Sen şeyh misin?" diye üzerinde çok durdular. Şeyhse suçtu bu... Tarikata girmek suçtu.

Uzun don giyenlerin, yemeği sağ eliyle yiyeceklerin, duvarlara çıplak kadın resmi asmayanların 'gerici' diye itham edildiği, sürgüne gönderildiği bir dönemdi. "Bu hali kabul etmezsek ilerleyemeyiz." diyorlardı.

Bediüzzaman Hazretleri, tarikata karşı değildi. Gece gündüz devamlı zikrederdi. Zikirleri sesliydi. Barla'da, Emirdağ'da ona yakın oturanlar derlerdi ki; "Hocaefendi gece gündüz zikrediyor, biz sesini duyuyoruz." Tesbihat'la, Cevşen'le, Risale-i Nur'a bir nevi zikir de ekledi. Böylece pek çok kardeşimiz bunları okuyarak, zikir yönlerini de tatmin etti.

Tarikatın bütün özelliklerini, güzelliklerini hayatında yaşayan biri, "Ben çocukken Kâdiri'ydim." diyen biri, Nakşi tarikatının tüm gereklerini yerine getiren biri, tarikata nasıl karşı olabilir?..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Risale-i Nur'u dünya işlerine alet etmek

Hekimoğlu İsmail 2009.11.07

Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri, Hizmet Rehberi'nde buyurmuş ki: "Risale-i Nur dünya işlerine alet olamaz, dünya işlerinde siper edilmez... Dünyevî maksatlar onunla istenilmez, istenilse ihlas kırılır." Bu ne demektir?

Risale-i Nur'lar tahkiki imanı temin eder. Mademki tahkiki imanı temin eder, öyleyse Allah rızası için okunmalıdır.

Kastamonu Lahikası'nda deniyor ki, "Biz Nur'un hizmetinde çalıştıkça hem maişetçe (geçim), hem istirahat-i kalpçe bir genişlik, bir ferah, zahir bir surette hissediyoruz."

Amma bir insan "gönlüm rahat olsun, okuyayım dertlerim gitsin" diye Risale-i Nur okuyabilir mi? Okursa rahat eder mi?

Bu şuna benzer: Yiyeceklerimizi yeriz; bu gıdalar hangi hücrelere faydalıysa oralara gider. Nasıl ki hastalanınca ilaç almak doğru bir harekettir fakat şifayı veren Allah'tır. Aynı şekilde Risaleleri okumak dermandır fakat maddi manevi dertlerimize şifa veren Allah'tır.

İslam kahramanlarından Celaleddin Harzemşah harbe giderken veziri ona demiş ki: "Sen muzaffer olacaksın, Allah seni galip edecek." O da demiş ki: "Ben Allah'ın emriyle cihat yolunda hareket etmeye vazifedarım. Cenâb-ı Hakk'ın vazifesine karışmam, muzaffer etmek veya mağlup etmek O'nun vazifesidir."

Allah rızası için yapılan işler devam eder. Başka gayeler için olan ameller devam etmez. Mesela "ben şifa bulayım" diye oruç tutan bir şahıs, eğer şifa bulmazsa orucu yer. Amma Allah rızası için oruç tutan hasta da olsa orucu tutar. İbadetlerimizin bütünü Allah rızası için olacak; Allah bize ne verecek kendisi bilir. Mesela Allah her namaz kılana iyi bir hayat verse, o iyi şeylere kavuşmak için ibadet edilirse bu da putçuluk olur.

"Namazımı kıldım, işlerim yolunda gidecek mi?"

"İbadetlerime dikkat ediyorum, bakalım Allah bana ne verecek?"

"Cevşen okuyayım da Allah bana şu kadar para göndersin!"

Ne oldu? İhlas gitti...

Hizmet Rehberi'nde buyuruluyor ki: "Evrad-ı Kutsiye-i Şah-ı Nakşibendi'yi veya bin hâsiyeti (hususiyeti) bulunan Cevşen-ül Kebir'i, o faydaların bazılarını maksud-u bizzat niyet ederek okuyorlar. O faydaları göremiyorlar ve göremeyecekler ve görmeye de hakları yoktur. Çünkü o faydalar, o evradların illeti olamaz ve ondan onlar kasden ve bizzat istenilmeyecek."

Birisi diyor ki: "Borcumu ödemek için Sekine okuyayım." Okudu, borcunu ödeyemedi, diyor ki: "Okudum. Hiçbir şey olduğu yok! Bunlar boş işler." Ağzından çıkan kelimeler nerelere gidiyor...

Bir hanım diyor ki: "Kocamla aram bozuk!" Öbürü de diyor ki: "Tahmidiyye oku, aran düzelir." Kadın okuyor, bir tesir olmayınca Tahmidiyye okumuyor artık.

Bediüzzaman Hazretleri buyuruyor ki: "Böyle hâsiyetli evradı okumak için zaif insanlar bir müşevvik (gayrete getiren) ve müreccihe (tercih ettiren sebep) muhtaçtırlar. Allah'ın izni olmadan sinek kanadını kılmıdatamaz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çıldırtan gerçek

Hekimoğlu İsmail 2009.11.14

1850 ile 1883 yılları arasında yaşamış Fransız hikâyecilerinden Maupassant'ın şöhreti dünyanın dört bucağına yayılmıştır.

Saç isimli hikâyesinde zengin olduğunu, istediği her şeyi alabildiğini, Fransız usulünce dilediği kadınla kalabildiğini anlattıktan sonra, "Geçmiş arıyorum, halden korkuyorum, gelecek ise ölümdür. Her şeye acıyorum, her canlıya ağlıyorum. Elimden gelse zamanı durduracağım ve geriye çevireceğim. Saatler dursa çok iyi olur amma, durmadan işliyor, zaman ilerliyor, benden saniyeleri koparıp, yokluk adına alıp götürüyor. Ölmek ve bir daha yaşamamak, işte bu gerçek beni çıldırtıyor." diyor.

Gerçekten Maupassant çıldırmış, yıllarca hastane köşelerinde kalmış ve genç yaşta ölmüştü.

Meşhur muzdaripler bu kadar değildir. Hristiyanlıktan uzaklaşan, İslamiyet'e giremeyen pek çok Avrupalı ilim adamı, devlet adamı ve filozoflar, çektikleri ıstırapla da meşhur oldular, kocaman akıllarıyla ıstırap çektiler.

Alman filozoflarından Nietzsche ve Schopenhauer bunlardan sadece ikisidir. Zaman zaman İslamiyet'in lehinde şeyler söylemiş olan Voltaire de muzdariptir.

Bunların Müslüman olmamasında zahiri iki mühim sebep vardır. Biri, İslamiyet'i bütünüyle öğrenmemiş olmaları, diğeri de, Müslümanları görüp, İslamiyet'ten yüz çevirmeleridir. Amma, Asr-ı Saadet'ten günümüze kadar, Müslümanların sayısı, gayrimüslimlerin Müslüman olmasıyla artmıştır. Bu da ayrı bir gerçek.

İspanya'da yüzlerce sene saltanat sürmüş olan Endülüs Emevi Devleti, pek çok Hristiyan'a tesir etmiş; hatta Müslüman gibi yaşayan Hristiyanların sayısı çokmuş. İngiliz tarihçilerinden Prof. Dr. Philip K. Hitti'nin yazdığı ve Prof. Dr. Salih Tuğ tarafından tercüme edilen İslâm Tarihi'nde deniliyor ki: "Halife Abdurrahman devrinde, harem sistemi dâhil, Endülüs Müslümanlarının dil, edebiyat, din ve diğer sosyal müesseselerin tesir ve cazibesi o derece büyük oldu ki, fiilen İslamiyet'i kabul etmemiş Hristiyan şehir ahalisinin çoğu, Müslümanlar gibi bir yaşayış içine girdiler..."

Bir zamanlar Avrupalılar, Müslümanları taklit edermiş, şimdi de Müslümanlar Avrupalıları taklit ediyor. Şu tablo gösteriyor ki biz, o ecdada layık torunlar değiliz.

Endülüs, Selçuklu ve Osmanlı İslâm devlerinin tesir sebebiyle Esop gibileri Müslümanların kıssalarını alıp, anekdot diye anlattılar. Victor Hugo, "Sefiller" isimli romanında, evliyaların hayatını, papazların ve Jan Valjan gibi sefillerin üzerinde dile getirdi. Dante ise hem cehennem tarifini Kur'an'dan aldı, hem de İslâm büyüklerini cehennemde gösterme küstahlığına gitti. Bu misallerin sayısını artırabiliriz. Neticede, Avrupa'yı taklit eden Türkiye'de iki türlü anlayış meydana geldi: Ahirete inananlar ve inanmayanlar.

Ahirete inanmayanlar, "Bu dünyada ne yaparsak, yanımıza kâr kalır" düşüncesiyle, her türlü kötülüğü yapabiliyor. Fakat akılları, geçmiş zamanın pişmanlıklarını ve gelecek zamanın korkularını hatırlatıyor. Özellikle ölümden çok korkuyorlar. Maupassant'ın çömezleri sayılacak bu gibi kimseler, ölümü hatırlamamak için kendilerini ya içkiye veriyorlar veya kumara. Böylece hayat daha da zorlaşıyor.

Her türlü ekonomik meseleyi tartışabilen sosyalistler, ölüm hakkında konuşmak istemezler. Onlar akıllarına göre bir hayat yaşamak isterler, bu da İslamî açıdan çok uzaktır. Kapitalistler de bunlardan daha iyi değil.

Ölüm yokluk ve hiçlik değildir. Ruhunu tekâmül ettiren insan, ölümden korkmaz. Ecnebilerin dediği gibi, "life for life", yaşamak için yaşamak şeklinde hayatını sürdürüyorsa, ölümden korkar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hizmet nedir?

Hekimoğlu İsmail 2009.11.21

Bazı arkadaşlar bana "Hizmet nedir?" diye soruyorlar.

Çin'in başkenti Pekin'de içki içmeyen, kumar oynamayan bir Müslüman varmış. Çok çalışır, az konuşurmuş. Bazı kimseler, "Burası darü'l harptir. Faiz bile yiyebilirsin." deseler de o, İslamiyet'e ayna tutabilmek için bunlardan kaçınırmış. Hiç kimsenin hakkını yemezmiş. Borcunu ya zamanından evvel öder veya ödeyemeyecek duruma düşerse, haber verir, özür dilermiş. Zaten yemesi ve giymesi de çok basitmiş. Az konuşmasına rağmen güzel ve öz konuşurmuş. Elbisesi daima temizmiş. Bir işte çalışmış; o işi en iyi bilen o imiş. İşine zamanında gelir, ter dökermiş. Paydostan evvel ayrılmaz, herkesten sonra çıkarmış.

Dinden imandan hiç bahsetmemesine rağmen İslam'ın emirlerini yapıp, yasaklarından kaçarmış.

Bazı toplantılarda komünistlerin kötü hareketlerini anlatanlar olurmuş. O, bunları duyunca içi kan ağlarmış. Çünkü komüniste kızanlardan bazısı borcunu ödemez, bazısı sözünde durmaz, bazısı da bindiği dalı kesecek kadar yaptığı işten habersizmiş. Bu sebeple dudaklarına kilit vurulmuşçasına susar, ahmaklardan kaçarmış. Dolayısıyla kalabalık bir memlekette yalnız yaşamak zorunda kalmış.

Bir gün Pekin halk mahkemesi onu tevkif etmiş. Suçu, İslam'ı yaşamakmış. Hakim diyormuş ki, "Sen Müslümansın, bunu biliyoruz. Fakat diğer Müslümanlardan farklı bir Müslüman' sın... İşte bunun için seni tevkif etmek zorundayım. İslamiyet'i kendi şahsında yaşadığın gibi O'nu başkalarına da sevdiriyorsun. İşte buna izin veremeyiz. Bunun için senin yerin güneş görmeyen zindanlardır."

Adamcağız düşünmüş, "Yalnızlık... Binlerce insanın içinde de yalnızdım, zindanda da yalnız olacağım. Ne fark eder?" Sonra içine bir güneş doğmuş. Kış ortasında sanki baharı, zindanda ziyafeti bulmuş. İslam'ı yaşadığı için bu hallere düştüğünden, İslamiyet'in sahibi olan Allah, ona huzur vermiş.

Savaş esirleri vardır ya...

Bir de onları kontrol eden nöbetçiler... O nöbetçilerin omzunda silah vardır. Ve o silahların da namlusu... İşte esirler, o namlunun ucunda hayat bitmesin diye, bitmez zannedilen işleri bile bitiriverirler. Hiçbir zaman, hiçbir an "yoruldum" demezler. Hasta olsalar bile dilleri varmaz ki söylesinler. Çünkü nöbetçi er, "Sen işe yaramıyorsun! Boşuna ekmek yeme!" deyiverir; belki de bir kurşuna acır, ya süngüsünü saplar veya tekmeler... Bir esir ölmüş; kimin umrunda...

Bütün bunları düşünmüş adam.

"Ben Müslüman'ım! Menfaat kulesinde yükselen, şöhretin sancağını açan; gururun mabedinde, ahmaklık mihrabına yönelen insanların içinde mahkûm olan bir insanım. Yani hem esir, hem Müslüman'ım! Çalışmaktan başka hiçbir sermayem yoktur. Her işimin ağırlığını, hem de esirliğin akla gelmez çilelerini çekip, şahsi dertlerimin bütününü unutmuş bir kimseyim. Artık ben parçalanmış bir gemiden, denize düşen kazazedeyim. Sadece ve sadece intihar etmemiş olmak için, kah yüzüp, kah çırpınıyorum. Fakat başımı suya batırmayacağım. Gücüm yettiği sürece, başımı dik ve suyun dışında tutacağım."

Hizmet, İslamiyet'i yaşamaktır.

Bir otomobilin motoru paslanmaya yüz tutmuşsa trafik kazalarından ona ne? Sigortalar atmışsa avizeler işe yaramaz. Yangın çıkan bir evde ziyafet sofrasına oturulmaz. Bunun için bir Müslüman, her şeyden evvel kendi iç dünyasını Darü'l İslam (İslam memleketi) yapmak zorundadır. İslam yurdu olmayan bir vücudun giriş kapısına asacağı tevhid bayrağı insana ne kazandırır?

Denizde olmasına rağmen yanarak batan çok gemi vardır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İbrahim (as)'in itaati, bize ne düşündürür?..

Hekimoğlu İsmail 2009.11.28

Kur'an-ı Kerim bir hayat modelidir. Allah, emirlerini kıssaların içinde takdim etmiş, kullarına sunmuştur; meyvelerdeki vitaminler gibi...

Kıssalar her asra bakar, her asırda insanlara doğru yolu gösterir. Aynı şey, Hz. İbrahim (as) ve Hz. İsmail (as) kıssası için de geçerlidir.

"İbrahim 'Ey Rabb'im, bana iyilerden (bir oğul) ihsan et' dedi. Biz de kendisine yumuşak huylu bir oğul müjdeledik. Oğlu yanında koşacak çağa gelince, 'Ey oğlum, ben seni rüyamda boğazladığımı görüyorum, bir düşün, ne dersin?' dedi. (İsmail) 'Babacığım, sana ne emrolunuyorsa yap. İnşaallah beni sabredenlerden bulacaksın.' dedi. Her ikisi de Allah'a teslim oldular. Allah'ın emrine boyun eğdiler." (Saffat, 100-110)

İbrahim (as)'in biricik oğlu İsmail (as)...

Acaba İbrahim (as), oğlunu mu daha çok seviyor yoksa Allah'ı mı?.. Burada büyük bir imtihanla baş başa kalıyor. Allah'ı daha çok sevdiğini ispat etmek için, oğlunun boğazına dayıyor bıçağı...

Bıçağın İsmail aleyhisselamı kesmemesi, Allah tarafından koçun gönderilmesinden ziyade önemli olan, İbrahim ve İsmail aleyhisselamın Allah'a itaatidir. O olayda bize verilen ders budur!

"Bakara" inek demektir. Musa (as) Tur Dağı'nda iken Yahudiler, Samiri'nin yaptığı buzağıya tapmaya başladı. Durumu öğrenen Musa (as), "Buzağıyı tanrı edinmekle nefislerinize zulmettiniz, hemen tövbe edin, nefislerinizi öldürün." buyurdu. (Bakara 51-54)

Onların taptığı menfaatleri ve zevkleri... İnsanların ekserisi menfaatini, makamını ve zevkini putlaştırır, canının istediğini yapar. İnsan, sevdiği mallarını Allah için, İslam için sarf ederse imanındaki samimiyet anlaşılır. Musa (as), "İneği kesin" dediğinde aslında Mısırlıların taptığı bir Mabut kesiliyordu.

Kurban kesmek, malımızdan kesmek ve dağıtmaktır.

İnsanlar parasına, malına sahip çıkmak ister amma düşünelim ki, sarhoşların içkiye verdiği parayı, Müslümanlar İslam için vermemiş olabilirler. Sabahın erken saatlerinde yolculuğa çıktığım zamanlar, gece sabaha kadar içki içip, sonra kusup, pislüğün üzerinde yatan sarhoşları gördüm. Henüz güneş doğmamış, insanlar asfalta uzanmış yatıyor...

Kumarbazların kumarda kaybettiği parayı, Müslümanlar İslam uğruna harcadı mı? Her gün kahvelere, internet kafelere gidenlere inat, her gün ilim yolunda gidebiliyor muyuz? Görülüyor ki, cehenneme gitmek isteyenler cennete gitmek isteyenlerden daha gayretli.

Bu bayram; kurban kelimesini biraz geniş turalım. Tövbe istiğfar ederek, evvela günahlarımızı kurban edelim. "Allah'ım bilerek veya bilmeyerek işlediğim günahlara tövbe ediyorum. Ben aciz bir insanım. Mutlaka günah işlemişimdir. Senin affına sığınıyorum." şeklinde tövbe edilebilir.

İbrahim (as), Allah'a itaat için, oğlunu kesmeye razı oluyor. Peki, biz Allah'a ne kadar itaat ediyoruz, bunu bir düşünelim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Ensar" gibi olabilmek...

Hekimoğlu İsmail 2009.12.05

Bir gün bahçede geziniyordum. Elma ağacının bir dalı, öyle meyve vermiş ki; dal, meyvelerin ağırlığından eğilmiş. O sırada hafif bir rüzgâr çıktı. Dal sallanırken, anladım ki kırılacak. Elbette ki, ağacın, meyvenin aklı şuuru yok. Rezzak-ı Kerim olan Allah "Meyveni ver!" diye emretmiş, o da meyve ile dolmuş. Bu manzara karşısında çok duygulandım. Çünkü bu dal, meyvelerine kurban olacaktı.

Bahçıvan, elma yüklü dalın altına bir payanda koydu. Hey ya Rabbi, şu hale bak! Kuru bir dal, meyve yüklü dala destek oldu. İkisi de kıymetlendi. İkisi de ayakta durma şansına sahip oldu. İnaniyorum ki; o payanda, meyve yüklü dalla övündü ve sevindi. Her ikisinin birden dayanağı arttı.

Sadece elmanın dalı mı böyle? Allah bir kanun koyar, o kanunu insanda, hayvanda, ağaçta, çiçekte uygular. Bu sebeple, canlılar arasında benzerlikler çoktur. Her meyve yüklü dal, beni duygulandırır. Onu hayran hayran seyrederim.

İnsan da aciz bir varlıktır. Çeşitli şeylerden destek almak zorundadır ki, dayanağı artsın. Cebinde para olanın durumu farklıdır, yeri yurdu olanın durumu farklıdır. Herkesin mutlaka bir dayanağı vardır, bir dayanağa ihtiyacı vardır.

Hastanede yatarken çok ibretli manzaralarla karşılaştım.

Doktor geldi, hepimizi muayene ediyor. Yaşlı bir kadın, "Rica ederim doktor bey, beni tedavi etmeyin." diye yalvarmaya başladı. Hepimiz dikkat kesildik. Kadın devam etti: "Mümkünse beni öldürünüz." Doktor bunun sebebini sordu. Dedi ki: "Doktor bey, ben iyileştiğimde nereye gideceğim? Benim kimsem yok, beni huzur evine bırakacaklar. Onun için ben ölmek istiyorum. Mezardan daha huzurlu bir ev bilmiyorum."

O kadının birdenbire çöktüğünü, solduğunu gördüm. Kati kanaatim var ki; onun bir yakını gelseydi, "Sen benim akrabamsın, benim evimde yaşayacaksın." deseydi o kadın iyileşirdi.

Alvarlı Hacı Mehmet Efendi'yi Erzurum'da evinde ziyaret ettim. Rahlenin üzerinde bir yastık vardı, başını o yastığa koyarak dinlenirdi. Ziyarete giderken içimden şöyle düşündüm. Bu, meşayıhtan mübarek bir insan. İnşallah bana bir şeyler anlatır da dinlerim. Huzuruna varınca buyurdu ki: "Samanlıkta saman dolu. İki öküz kapıdan içeriye başını uzatmış, saman yiyorlar. Üçüncü öküz de dışarıda bekliyor. O saman yiyen öküzler, biz epeyce karnımızı doyurduk, biraz geri çekilelim de şu dışarıdaki öküz de azıcık yesin, demezler. Çünkü onlar hayvandır."

Sosyalizmin yaygın olduğu 1940'lı yıllarda, Mehmet Efendi'nin bu misali beni bir hayli sarsmıştı. İslamiyet'in olduğu yerde sosyalizme gerek yoktur. Müslümanların birbirine yardımcı olması, dinin bir gereğidir. İnsanların birbirine yardım etmesi kadar yardım edenleri pişman etmemek de önemli bir esastır.

Çok etkilendiğim bir Arap hikâyesi şöyledir:

Arap'ın biri kum rengi atına biner, çölde koşturmuş. At, renginden dolayı çölde fark edilmediği için sahibi uçuyor zannedilmiş. İnsanlar onu seyretmeye çıkarmış. Oradaki zenginlerden biri, ata sahip olmayı kafasına koymuş ve bir tuzak kurmuş.

Çölde başına elbisesini çekip oturmuş. Bedevi, çölde at sürerken oturan yalnız adamı görmüş ve yardım etmek niyetiyle atının terkesine almış. İkisi beraber giderken, arkadaki hain, atın sahibini aşağıya itmiş. Yere düşen adam, arkasından şu ibretli cümleyle seslenmiş: "Git, amma sakın bunu insanlara anlatma. Zira çölde kalanlara kimse yardım etmez artık!" Böyle kötülükler belki birkaç defa olur ama bu olayları duyan binlerce kişi yardım etmekten kaçınır.

İslamiyet'te malın muhafazası farz olduğu gibi malın bir kısmıyla hayır yapmak da farzdır. Bu da bir bakıma malı korumaktır.

Rahmetli Mahir İz Hocamız derdi ki: "Maddi durumu yerinde olanlar, aldığı her eşyanın kırkta birini sadaka vermeli. Mesela bir milyara koltuk takımı alan kimsenin yirmi beş milyon sadaka vermesi lazım..." Yine derdi ki: "Çarşıdan, pazardan bir torba veya bir sepet yiyecek aldınız. Bunu elinizde taşımayın. Bir hamala verin. O da birkaç kuruş kazansın."

Sahabelerden Mekke'den Medine'ye gelenlere muhacir, muhacirlerle bütün varlıklarını paylaşan Medineli Müslümanlara da ensar denmiştir. Ensar öyle fedakârane gayret etmiştir ki; kısa zaman içinde muhacirlerden fakir bir tek kişi kalmamıştır. Sahip oldukları bütün varlıklarını bölüşmüşlerdir. Böylece, sahabenin çektiği sıkıntılar azalmış, İslam güçlenmiştir.

İslamiyet, fakiri bulunmayan bir milleti hedefler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Küresel ekonomik krizde Müslümanların hiç mi payı yok?

Hekimoğlu İsmail 2009.12.12

Yıllar önce bir öğretmenimiz sınıfta şöyle konuşmuştu: "Hepimiz birbirimize benziyoruz. Hepimiz korkunç bir materyalizme (maddeciliğe) sürükleniyoruz."

Şeref, şan, fazilet, ahlak... Aklımıza ne gelirse hepsi parada aranıyor ve aranacak. Bu hal, bencillik denilen egoizmi doğuracak. Herkes kendini düşünürken, herkes herkesten zarar görecek.

Büyük huzursuzluklar, maddecilik yolunun sonunda bizi beklemektedir.

Hanginiz zengin olmak istemiyorsunuz?

Tek gayeniz para kazanmak değil mi? Kafanızdaki her şey parada düğümlenip, parada çözülüyor mu? Sanki parayla ilgisi olmayan şey, sizinle de ilgili değil... Bu yüzden zenginelere kızmaya hakkınız yok. Sizin kavuşmak istediğiniz noktaya onlar biraz erken ulaşmış.

Yarın siz de paraya ulaşacaksınız. Siz zengin, başkaları fakir olacak, aldırmayacaksınız...

Âşığın gözü körmüş; siz de paranın âşığısınız; fakiri göremezsiniz."

Aradan yıllar geçti. Gerçekten de hocamızın anlattıklarını o anda pek anlayamamıştım. Fakat her geçen yıl, o konuşmayı açıklığa kavuşturdu.

Yılar gelip geçtikçe, hocamın cümleleri, hafızamda canlandı, çok daha iyi anladım. Şimdi bu acı gerçeği hocam kadar, belki daha fazla anlamış durumdayım...

Nasıl ki Kays, sevdiği Leyla için çıldırdı ise nasıl ki Kerem, sevgilisi Aslı'nın ateşine yandı ise nasıl ki Ferhat, sevdiği için dağlara düşüp hayatını kaybetti ise aynı şekilde maddeci insanların sevgilisi de paradır. Parayı sevenlerin kimisi yanacak, kimisi çıldıracak ve kimisi de dağlardaki yalnızlığı şehirlerdeki hayata tercih edecek fakat bulamayacak. Çünkü sevgili bulmak kolay, ayrılmak zordur.

Şuurlu Müslüman, kasasındaki parayı değil, hayra harcadığını sever. Paraya hâkim olmayan Müslüman da, çoğu kere zengin fakat kötü kimselere işçi veya memur olurlar.

Küresel ekonomik krizde Müslümanların payı yok mu?

Ekonomik krizin sebebi, faizdir. Müslümanlar, aralarındaki emniyeti tesis edip, maharetlerini artırıp şirketler kurabilirse, sadece dindarlar değil, dindar olmayan Müslümanlar bile, bu şirketlere katılıp faiz belasından kurtulacaktır. Kabahat az çok herkeste...

Halka açık şirket kuramayan, bu şirketleri çalıştırmayan, kâr dağıtamayan ve şirketlere ortak olmayan her Müslüman, bunun vebalini omuzlarında taşımaktadır.

Çocuklarımızın İslam'a uygun işyerlerinde çalışmasını istiyorsak, İslam'a uygun işyerlerini biz kurmalıyız. Aslında hiç kimseden şikâyetçi olmaya hakkımız yok. Evvela kendi kusurlarımızı ve noksanlarımızı görüp, onları düzeltmek gerek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

80 yıllık ömrüm...

Hekimoğlu İsmail 2009.12.19

Gençlere verdiğim konferansta şöyle bir soru sordular: "Genel bir çerçevede dâhilinde biz gençlere nelere dikkat etmemizi tavsiye edersiniz?"

Necip Fazıl, benim üstadımdı... "Geceler bizim!" diye haykırır, sabahlara kadar vazifesi uğruna çalışırdı.

"Yıllarca gezdirdim hoyrat başımı,

Aradım bir ömür, arkadaşımı.

Ölsem dikecek yok mezar taşı mı;

Halime ben bile hayret ederim."

Yarış atı besleyecek kadar zenginken, öldüğünde mezar taşı diktirecekleri bir parası yoktu. Malını, mülkünü, canını Allah için harcadı...

Harf inkılâbından sonra Kur'an yazısını okuyamaz olduk. Risale-i Nurlar da eskimez yazıyla yazılıyordu. Kitapları aldım, okuyamadım. Okuyanları dinleyemedim. Anlayamıyordum Risale-i Nurları... Fakat Bediüzzaman'ı ziyarete gittim, onun fakir yaşayışını gördüm, çok hoşuma gitti. Hayatını anlatan ağabeyleri dinledim, kitaplar okudum, onu çok beğendim. Bediüzzaman'ın yaşayışının tesirinde kalarak Nur talebesi oldum. ALLAH demenin yasak olduğu devirlerde ALLAH deyişine, elinde zengin olma imkânları varken, fakirane yaşamasına hayran kalarak bağlandım ona...

Biz böyle mübarek insanların yaşayışına hayran olduk...

Onlardan öğrendiğimiz şuydu: Yılgınlık, ümitsizlik ve bahaneler, Müslüman'ın semtine uğrayamaz.

Mesela elimizde bir fidan var. "Yahu yarın dikerim ben bunu!" diyor adam... Yarına kadar da fidanın kökleri hava alır, kurur. Adam "yarın" fidanı dikince de fidan yeşermiyor. Aynen öyle de, "yarın ben iyi insan olacağım diyen, bugün kötü adamdır". Niye bugün değil de yarın? Hayatımızı Kur'an ölçüsünde yaşamaya bugünden başlayacağız. Tren zamanında kalkar, uçak zamanında havalanır, geç kalan yetişemez... Güneş mesaisine bir dakika bile gecikmiyor. Fırtınalar, takvimin söylediği zamanda kopuyor, çiçekler, vakti gelir gelmez açıyor... Bu ilahi nizamın dışına çıkıp, "vazifeyi sonra yaparım" diyen, gemiyi kaçıtır...

Her genç 'ben ne olacağım?' demelidir. Ve bir hedef tayin etmelidir. Futbol oyununda gol kelimesinin manası, hedeftir. Yani o oyunda hedef olduğu için oyuncular koşuyor. Hedef olmasa hiçbirisi koşmaz. İşte insanın da hayatında hedefler olmalıdır. Mesela gençlik yıllarımda 'ben sefil, perişan olmayacağım' diye kendi kendime konuşurdum. Bu sebeple gençler kahveye giderken ben derse gittim. Amacım oraya gidenlerden farklı olmaktı. Kendi kendime İngilizce, Osmanlıca öğrendim. Kitaplar okudum, kitapları anlamaya çalıştım. Çünkü benim bir hedefim vardı.

Gençlere tavsiyem, gelecekteki hayatlarını daha iyi şartlarda yaşamak istiyorlarsa bugünden hazırlansınlar. Maddi güç olmadan, hizmet de olmaz. Önce eğitim veya sanat üzerinde durmalı ki ekonomik bir sıkıntı yaşanmasın. Ayrıca ilim ve irfan için eğitim almalı...

80 yıllık ömrümde neler gördüm, neler geçirdim... Bir gence ilk tavsiyem şu: Mutlaka âlimlerin yanında, yakınında ol. Onların derslerine, sohbetlerine katıl. Bugünün gençleri âlimlerin dizinin dibinde oturacak, başka türlü olmaz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İrademizi kuvvetlendirmek mümkün mü?

Hekimoğlu İsmail 2009.12.26

Külli irade sahibi olan Allah, insana da cüz'i irade vermiştir. Canlılar içinde en güçlü irade insandadır. İnsana iradesi, Allah'ın rızasını kazanmak için verilmiştir.

Büyük işler başarmada Allah'ın verdiği irade çok önemlidir.

"Sosyal hayat ve çevrem nasıl olursa olsun, ben Allah'ın istediği gibi bir kul olmaya gayret edeceğim."

"Bu sanatı en iyi şekilde öğreneceğim."

"Başkasına muhtaç olmaktansa muhtaçlara yardım edecek hale gelmeye çalışacağım."

"Yakınlarıma şu veya bu şekilde faydalı olmak istiyorum."

"Hasta ve akraba ziyaretlerini artıracam."

"Kur'an'ı tecvitli ve mahreçli okumayı öğreneceğim."

"Hiç olmazsa haftada bir gün derse (sohbete) gideceğim."

Bu ve buna benzer kararlar, insanın iradesini kuvvetlendirir. Çalışma zevkini, dinini yaşamada şevkini artırır. Sabah uykunun en tatlı olduğu vakitte, sıcak yatağındaki adam, "Askerler, öğrenciler, işçiler sabahın erken saatinde kalkıyorlar. Çok şükür ben de Allah için kalkıyorum." deyip, şevke ve heyecana gelmelidir.

Almanya'da fabrikada çalışırken beş dakika geç kalan bir işçi, kapılar kapalı olduğu için içeriye girememiş. Ertesi gün personel müdürü, o işçiyi çağırıp sebebini sormuş. İşçi, "Beş dakika geç kalmakla ne olur ki?" diye itiraz etmiş. Bu söze çok sinirlenen patronu, ona uzun uzun beş dakikanın önemini anlatmış.

Burada önemli bir nokta vardır: İnsanın, iradesini onun rehberliği doğrultusunda yönlendirecek kadar inandığı, güvendiği, teslim olduğu şahıslar olmalıdır.

Mesela Bediüzzaman'ı Emirdağ'da ziyarete gittiğimde ona dedim ki; "Efendim, ben Kur'an okumayı bilmiyorum." O da buyurdu ki; "Günah-ı kebairi terk, sünnet-i seniyyeye ittiba, namazı erkânıyla kılmak, sonunda tesbihatı çekmek..."

O zamanlar asker adamdım. Şöyle düşünüyordum: "Kumandana itaat ettiğim kadar Allah'a itaat etsem, evliya olurum." Amerikalıya itaat et, Allah'a itaat etme! Bu, benim mantığıma sığmaz!.."

Peygamberimiz bir hadis-i şerifte, "çok olup devam etmeyen ameldense, az olup devam eden amelin daha hayırlı olacağını" bildirmiştir. Hayatta ne kadar başarılı insan gördümse hepsinin de istikrarlı insanlar olduklarına şahit oldum.

Müslüman, eksik gördüğü tarafını düzeltmek için, o konuya her gün hiç aksatmadan yeteri kadar zaman ayırmalıdır. Bir süre çok yapıp, bir süre hiç yapmamak da istikrarsızlıktır. Bu da muvaffakiyete engeldir. Allah, bu iradeyi bize vermiştir..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu devirde Kur'an öğrenmemenin mazereti olamaz!

Hekimoğlu İsmail 2010.01.02

Geçen hafta yayınlanan makalemden sonra bazı okurlarımdan mesajlar geldi: "Kur'an okumayı bilmesek, sadece ilmi halle amel etsek yeterli mi?"

Şunu belirtiyim; ben keyfimden Kur'an okumayı öğrenmezlik etmedim. Bulduğum şartlar sebebiyle öğrenemedim. O devirde Kur'an okumak, öğrenmek yasaktı. Buna rağmen rahmetli annem, Kur'an öğrenmem için, beni mahallemizdeki bir hanıma gönderdi. Durum şöyleydi; koşa koşa gidiyorduk o hanımın evine. Sağa sola bakıyorduk. Polis, jandarma, zabıta var mı? Bunlar yoksa hemen kapıyı açıp içeriye dalıyorduk. O hoca hanımın ilk sorduğu "Kimse gördü mü?" olurdu. "Yok" derdik "kimse görmedi, biz koşarak geldik". Ondan sonra başladılar okutmaya. Çok da acayip, zor bir öğretme metodu vardı. Öğrenemedim Kur'an'ı...

1956'da Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri, "Kardeşlerimiz, eskimez yazıyı öğrensinler." dedi. Nasıl öğreneceğiz? Kendi kendimize. Bir Kur'an alfabesi kitabı vardı. Türkçe ve Arapça. Ondan başladık öğrenmeye. Epeyce öğrendim. Bir gün cami imamına gittim. Dedim, "Hocam ben kendi kendime Kur'an öğreniyorum." Dedi ki; "Ne öğrendin?" "Tebareke'yi öğrendim, ezberledim." dedim. "Peki oku bakalım." dedi. Okumaya başladım, hoca bağırmağa başladı, "Hayır hayır, olmaz olmaz, eyvah eyvah!" diyor. Yahu ne oldu? "Yok" dedi, "her harfin hakkını vermek lazım, sen harflerin hakkını vermiyorsun." Telaffuz bozukluğu varmış.

Şimdi ben ölsem, ahirete gideceğim; melek soruyor; "İngilizce biliyorsun, Arapça bilmiyorsun!" Ne kadar utanırım. Cehennem azabı gibi bana azap verir. İngilizce bildiğim kadar Arapça bilseydim ne güzeldi. Şiir ezberlediğim kadar Kur'an ezberleseydim ne güzeldi... Ama öğrenmemişiz, öğrenememişiz, bu imkânı bulamamışız.

Öğrenmek için eskimez yazı ile bazı yazılar yazıyordum okulda. Yanımdaki arkadaş "Ne oluyor ya!" derdi. Bu defa İngilizce yazmaya başladım. Bir şey söylemedi. Kur'an yazısı ile yazarken kızıyor, İngilizce yazarken bir şey söylemiyor. O dönemler öyleydi.

Tabii, şimdi her şey serbest. Arapça öğrenmek, ibadet yapmak serbest... Şimdiki gençlerin İslam âlimi olmamasına şaşıyorum. Ne acayip insanlar. Her şeyin imkânı var.

Nasıl ki İstanbul'un suyu Terkos gölünden geliyor, ilmi hal de Kur'an'ın zemzeminden gelen bilgilerdir. Dünya ve ahiretini cennet etmek isteyenler bir ilmi hal alıp okuyup uygulamalı, amma "ilmi hale uyarım, Kur'an öğrenmesem de olur" denmez. Allah sorar, "maaş için neler neler öğrendin; Allah için neden Kur'an öğrenmedin?"

Üstelik Kur'an öğrenmek çok kolay. Ben arkadaşlarla "Üç günde Kur'an öğretirim!" diye iddiaya girerdim. Hâlâ iddialıyım. Üç günde Kur'an öğretirim!

Beyin kanaması geçirdiğimde hastanede çok uzun süre yattım. Şu anda hasta olduğum için, Kur'an-ı Kerim'in ağırlığını elimde taşıyamıyorum. Dolayısıyla cüz aldım, ondan okuyabiliyorum ancak. Baştan başlayacağım tecvitli olarak çalışmaya. Namazı camilerde kılacağım. Derslere ve konferanslara gideceğim. Bunları istiyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yazık oldu Sâlebe'ye!..

Hekimoğlu İsmail 2010.01.09

Şükrünü eda ettiğimiz az mal, şükrünü eda edemediğimiz çok maldan daha hayırlıdır!..

Peygamber Efendimiz zamanında yaşayan Sâlebe isminde bir Müslüman şahıs, Efendimiz'e gelip, "Çok zengin olmak istiyorum." demiş. "Ne olur, ya Resulallah, bana dua et..." Efendimiz ona, işte böyle söylemiş: "Şükrünü eda ettiğimiz az mal, şükrünü eda edemediğimiz çok maldan daha hayırlıdır."

Fakat Sâlebe, zengin olmak ve servetiyle İslam'a hizmet etmek konusunda ısrarcıydı. "Eğer Allah, istediğim serveti verirse yoksullara yardım edeceğim." demiş. Bu şekilde Peygamber Efendimiz'e üç defa gelerek kendisine zengin olması için dua etmesini söylemiş. En sonunda Peygamberimiz, "Allah'ım, Sâlebe'yi zengin et!" diye dua etmiş.

Ve bir gün Sâlebe zengin olmuş... Koyun sürüleri o kadar çoğalmış o kadar çoğalmış ki, Sâlebe, namazdan, mescitten, Peygamberimiz'den uzaklaşmış... Peygamber Efendimiz buyurmuş ki: "Yazık oldu Sâlebe'ye... Keşke hakkında hayırlı olanı isteseydi!.."

Zekât emri nazil olunca Sâlebe zekâtını vermemiş. "Çalışıp kazanan benim, hisse isteyen sizsiniz!" demiş... Bunu duyan Efendimiz, "Yazık oldu Sâlebe'ye!" demiş... Böylece Sâlebe, eceli gelince ölüyor.

Sâlebe, çok mal edindi amma, şükrünü eda edemedi. Ayrıca zenginliği, ibadetine mani oldu. Dünyada zengin olmanın telaşıyla, ateşiyle çırpındı... Amma bu hal, ahiretini kurtardı mı?..

Elbette fakir olmayı değil, zengin olmayı isteyeceğiz. Amma, "Allah'ım hakkımızda hayırlısı neyse onu ver." diyerek dua etmek lazım. Zenginlik, mal mülk, makam ibadetimize mani olacaksa zenginlik bir felaket olur!..

Bir mürşid, şeyhine gelmiş. "Hocam, günahlardan ne kadar kaçalım?" diye sormuş. Hoca da masanın üzerinde yanan mumu almış, "Evladım" demiş, "Elini uzatır mısın?.." Mumun ateşini müridin eline düşürmüştü. Mürid, "yandım!" diye elini geri çekmiş. "İşte", demiş "haramlardan böyle kaçacaksın. Mum, peşinen yaktı. Haramlar, ileride yakacak."

Zengin bir arkadaşım vardı. İyi para kazanıyordu. Haberimiz olmadan faize girmiş, kredi almış. Borçlarını ödeyemeyince mallarına haciz geldi. Bu haciz, diğerleri tarafından duyulunca alacaklılarının hepsi mahkemeye koştu, arkadaş kısa sürede çok fakir bir duruma düştü. Hanımı bu hale dayanamayıp boşandı. Felaket üstüne felaket...

1967'de İstanbul Ümraniye'de Minyeli Abdullah'ı yazmaya karar verdiğimde kâğıt alacak param yoktu. Kalktım; Ümraniye'nin belediye çöplüğüne gittim. Belediye makbuzlarının bir yüzüne yazı yazılmış, arka tarafları boştu. O makbuzlardan aldım ve romanı yazmaya başladım. Yani Minyeli Abdullah kitabı, çöplükten toplanan kâğıtlara yazıldı.

Bize gayret yaraşır

Merhamet Allah'ındır.

Hükm-ü âti ne fakirin,

Ne de şeyhin şahındır.

İnsandaki "irade sermayesi" insanı maddeten ve manen en güzel imkânlarla ulaştırmaya yeterlidir.

Ebedî başarıya ulaşmak isteyen insan, iradesini, karşısına çıkan seçeneklerin içinde Allah'ın rızasına en uygun olanını tercih etmekte kullanmalıdır.

Kendisine emanet edilen ömre sahip çıkmayan bir insanın dostlarına, sevdiklerine, ailesine, ulvi davalara sahip çıkması, sadık olması mümkün değildir.

Sevgilinin çağırdığı yere gitmek...

Hekimoğlu İsmail 2010.01.16

Eski Diyanet İşleri Başkanı Ahmet Hamdi Akseki'nin bir hikâyesi vardır: Hikâye şöyledir:

Adam, geç vakte kadar çalışmış, saat ikiye doğru yatmıştı. Sabah olmuştu fakat bir türlü kalkmak istemiyordu. Yatakta dönüp duruyordu. Derken kulağına bir ses geldi. İnsanın ruhunu okşayan bir ses... Süleymaniye'nin minarelerinden süzülüp gelen ezan sesi... Ezan sona ermek üzereydi. Yataktan hâlâ kalkamıyor, uyumak istiyordu. Müezzin, "Esselatu hayrun minen nevm (namaz uykudan hayırlıdır)" deyince kendine geldi ve sanki karşısında duran biriyle konuşmaya başladı: "Bu adam böyle gecenin sonunda ve uykunun en tatlı bir zamanında tatlı uykusunu bırakıp da buraya niye gelmiş? Ne söylüyor?"

Bunları düşünürken, içinden bir ses geldi: "Müezzinin dediklerini duymuyor musun? Allah'a imanım var, Peygamber'e inandım diyorsun! Sırası geldikçe Allah'ı ve Peygamber'i sevdiğini söylüyorsun. Bunlar hep lafta mı kalıyor? Sevmenin birinci alameti, sevgilinin çağırdığı yere gitmek değil mi? Mademki Allah'ını seviyorsun, Peygamber'ini seviyorsun, öyle ise onların çağırdığı yere niçin gitmiyorsun? Bu vakitte uyumaktansa, namaz kılmanın daha hayırlı olduğunu kendin kulaklarınla işittin. Yine de yerinden kımlıdamayacak mısın? Bir de sevmekten sevgiden bahsediyorsun. Anlaşılan sen sevmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun."

Bir insan sahip olduğu şeyden ne isterse, efendisi kölesinden nasıl bir itaat beklerse, Allah da kulundan bunu bekler. Almanya'ya gittiğimde dediler ki: "Sen de bir şeyler söyle..." Dedim ki, "Ey Müslümanlar! Mister Huk'a itaat ettiğiniz kadar, Allah'a itaat edin, evliya olursunuz!" Camiden çıkarken, bir adam ağlaya ağlaya yanıma geldi. "Ben..." dedi, "Alman patronuma itaat ettiğim kadar, Allah'a itaat etmiyorum. Allah beni affeder mi?"

"Amirine, kumandanına, patronuna, babana ve ustana itaat eder gibi Allah'a itaat etmeyi öğrenmelisin! Evini, barkını düşündüğün gibi, dinini imanını düşünmelisin!" dedim.

Ben 20 sene askerlik yaptım. İslamiyet'i askerlikte öğrendim. Askerlik şudur: Her şartta kumandana itaat! Yat diyor yatıyoruz, kalk diyor kalkıyoruz, çamurda sürünüyoruz. Hava çok sıcak, çok soğuk; önemli değil. Vazifeye devam. İtirazı olan askerlikten atılır.

İnsan makine alır, kendisi için çalıştırır, araba alır gideceği yere ulaşmak için; Allah da kullarını yaratmış, kendisine itaat etsin diye... Ak saçlarımız ahiret için alınmış bilettir. Onu başımızın üstünde taşıyoruz. Saçının rengi değişip de huyunun rengini değiştiremeyen insanlar, ahiret yolculuğuna hazırlıksız çıkar.

Necip Fazıl diyor ki,

"Şu geçeni durdursam çekip de eteğinden

Soruversem, haberin var mı öleceğinden?"

Hangi yaşlıya sorarsanız sorun, der ki, "Ömrüm bir kuş gibi uçup gitti. Hiçbir şey anlamadım."

Tul-i emel, disiplin altına alınmalı. Elbette para kazanalım, mevkimiz makamımız yükselsin; fakat dünyaya asıl gönderiliş gayemizi, Allah'ı, dini, ibadetleri unutmamak şartıyla. Ahirette bize fayda vermeyecek şeylere gönül bağlamamak lazım. Dünyadaki hayatımız seksen sene bile olsa, sonunda öleceğiz, ahiretteki hayat sonsuz...

"Ortam kötü, dindar olamıyorum, dinimi gereği gibi yaşayamıyorum" diyenleri ben anlamıyorum. Ortamın kötülüğünden bize ne? Biz inandığımız gibi yaşarız. Günümüz Türkiye'sinin hali geçmişteki kötü günlerden daha kötü değil. Hatta Türkiye'de dinliye ve dinsize tanınmış öyle bir hürriyet var ki, belki böyle bir hal bir daha ele geçmeyecektir. 14 asırlık İslam tarihi içinde Müslümanlar tatlı ve acı günler yaşamıştır. En acı günlerde, en büyük adamlarını yetiştirmiştir. Osmanlıların en karanlık günlerinde Mehmet Akif, Elmalılı Hamdi, Bediüzzaman yetişmedi mi? Unutmamak lazımdır ki, karanlıkta yıldızlar daha iyi parlar.

Parçalanan bir gemiden, okyanusa düşmüş kazazede de olsak, intihara hakkımız yok, çırpınacağız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İslam'ı sevdirmek

Hekimoğlu İsmail 2010.01.23

611 senesinde Alak Suresi inmeye başlayınca İslamiyet de gün ışığına çıktı. Kur'an 23 senede tamamlandığına göre sahabenin elinde Kur'an'ın tamamı yoktu. İslamiyet'in geçmişi de yoktu.

Peki o zamanki insanlar tarihi ve tamamı olmayan bu dine nasıl inandılar? Nasıl mallarıyla, canlarıyla, ilimleriyle İslam'a hizmet ettiler?

Onlar Hazreti Muhammed'in (sas) hayatını beğendiler...

Hazreti Muhammed (sas) emin, güvenilir bir insandı. Hiç kimseye kötülük etmediği gibi herkese iyilik etmeye çalışan bir kimseydi. Vahye dayalı ayetler akla mantığa uygundu. Allah'a (yaratana) inanmak güzel bir şeydi. Peygamberin açıklamaları gönülleri fethediyordu. O günün insanı kalbiyle ve beyniyle İslam'a bağlanarak sahabe oluyordu. Sahabeler her türlü haramı terk edip her türlü helali yaşamaya başlayınca her türlü kötülükten uzaklaşıp her türlü iyiliği de yapmış oluyordu. Onların bu halini hanımlar beğendi. Büyüklerin yaşayışını, sözlerini, davranışlarını çocuklar beğendi. Böylece her yaşta insan İslam'la şereflendi.

Çünkü onlar Peygamber'in hayatını beğenmişti...

Kur'an'daki iman ve ibadet hoşlarına gitmişti. Sahabenin hayatını beğenenler de İslam'a koşunca daire genişledi. Mekke'de başlayan hareket dünyanın dört bucağına yayıldı. Ahmet Cevdet Paşa, Kısas-ı Enbiya'sında diyor ki: "İslam'da köle almak köle olmaktır. Çünkü hadis-i şerifte buyruluyor ki, "Kölelerinize yediğinizden yedin, giydiğinizden giydirin." Köle, ahmak beceriksiz bir kimse de olsa Müslüman ona bakmak zorundadır. Çünkü Müslüman'ın gayesi ona İslamiyet'i sevdirmektir. O köle, Müslüman'ı öldürmek için savaş meydanına gelmiş esir düşmüş Müslüman ise onu alıyor dünya ve ahiretini cennet etmeye çalışıyor. İşte İslamiyet budur."

Biz 1400 sene evvelini anlattık. Günümüze gelelim.

Said Nursi 1925 senesinde Van'dan alınıp Isparta tarafına sürüldü. Hayatı sürgünlerde, hapishanelerde geçti. Said Nursi'yi ziyaret edenler, onun kitaplarını okuyanlar TCK'nın 163'üncü maddesi gereğince tevkif edildi, başlarına gelmeyenler kalmadı. Bununla beraber her geçen gün Risale-i Nur talebelerinin sayısı arttı. Niçin?

Çünkü onlar Said Nursi'nin hayatını beğenmişti...

Said Nursi'nin en yakın talebeleri bütün zerratlarıyla üstadlarına bağlıydılar. Çünkü Said Nursi iman hakikatlerini anlatıyordu anlattığı her konuyu ispat ediyordu. Böylece beyni ve kalbi doyuruyordu. Müspet hareket edin diyordu; yani kimseye zarar vermeyin. Hediye kabul etmiyordu. Mevki makam istemiyordu.

Şöhret olmaktan kaçınıyordu. İslamiyet'i yaşamaktan, anlatmaktan başka bir gayesi yoktu, bunun için de başına gelen her çileye katlanıyordu. Kendisini mahkeme mahkeme dolaştıranlara hapishanelerde yer hazırlayanlara hakkını helal ediyordu. Said Nursi'nin hayatı eserlerinden daha tesirliydi. Hayatı mıknaş gibi insanları kendine çekti, eserleri beyinleri fethetti.

1400 sene boyunca İslam büyükleri yaşayışlarıyla İslam'ı sevdirdiler. Bugün de İslam'ı sevdirenler İslamiyet'e hizmet edebilir, İslamiyet'i sevdirmeyenler neye hizmet eder?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her kar tanesi, Allah'ın gönderdiği bir mektuptur...

Hekimoğlu İsmail 2010.01.30

Kar yağıyor tane tane...

Nakış nakış işlenmiş, biçim biçim süslenmiş... Karlar, yüzlerce metreden gelir, hem de salına salına... Kim işler bu taneleri? Kim süsler her yeri? Acaba ne diyor bu şekiller? Kim açacak bu perdeleri?

Yağmurların dizginini elinde tutan, karın dizginini de elinde tutuyor. Atın dizginlerine sahip olan bir arabacı, arabasını nasıl istediği yere sevk eder, aynen öyle de bulutları rüzgâr atına bindiren, onun dizginini tutan, yükseliş ve alçalış mesafelerini ayarlayan, bir de kar tanelerini hem tane tane yağdıran, hem bunların birbirine yapışarak çığ gibi başımıza düşmesini önleyen, hem de düşen kar tanelerinin her birini süsleyen de, Sani-i Kerim olan Allah'tır...

Kar yağdığı sıralarda siyah bir mukavva hazırlayınız ve hazırladığınız bu mukavvayı karın altına uzatınız. Yağan kar tanelerine büyütle bakınız. O zaman altı köşeli, sekiz köşeli kar taneleri göreceksiniz. Ayrıca bir genç kızın çeyizine işleyeceği nakışların bu kar taneleri üzerinde bulunduğunu da göreceksiniz. Kar tanelerine ait yazı ve resimler mecmualarda bol bol yer alıyor; bir bakın bakalım, Allah'ın sanatı nasılmış?

Wilson A. Bentley 1885'te kar tanelerinin fotoğraflarını çekmiş. Bunun için elli sene soğuğa ve çetin hava şartlarına göğüs germiş. En büyük problem, kar tanelerinin fotoğrafını çekebilmek için, onların kalıbını almak... New York Üniversitesi Atmosferik İlimler Araştırma Merkezi Müdürü J. Schaefer bu işi halletmişti. Bulunan kimyevi maddelerle kar tanelerinin kalıpları alınıyor, mikroskop altında inceleniyor ve fotoğrafları çekiliyor... Bentley 1931 yılında 2000 kadar kar resmini hazırlayıp, neşretmiş.

Sonuç: Hiçbir kar kristali birbirine benzememektedir!

Yağmakta olan kar tanelerini alıp inceledikçe yeni yeni şekiller görmek mümkün. 18 santimetrekarelik bir kar alanının kalınlığı 25 santim ise burada bir milyondan fazla kar tanesinin olduğu düşünülürse ve bu kar tanelerinin de birbirine benzemediği hatırlanırsa, meselenin ciddiyeti kendiliğinden anlaşılır. Bu kadar kar tanesi ve bir o kadar şekil... Sanatkârı takdir etmemek elde değil!

Kar tanelerindeki nakışlara bakınca, bir dindar şahıs çıkıp, "Her kar tanesini yere indiren bir melek vardır" dese, itiraz edemeyiz.

Kar, bazen sulu sepken, bazen fırtınalı yağar. Tipi, oldukça korku salar. Kurt, dumanlı havayı severmiş. Fakirler, tipide donar. Fakat kışın soğuğu, fırtınası, çatık suratı ötesinde baharın çiçekleri ve bereketi vardır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yalnızken, kimsin?

Hekimoğlu İsmail 2010.02.06

Köylere yaya gidildiği zamanlarda, adamın biri yolda yorulmuş, heybesinden çıkardığı karpuzun birini kesmiş, yemiş. Kabuklardan arta kalan kırmızı kısımlara bakıp, "Desinler ki bunu bir ağa yemiş." deyip, kabukları bir kenara bırakmış. Sonra yan gelip yatmış.

Biraz sonra kalkıp, kabuklardaki kırmızı kısımları iyice kazımış. Beyaz kabukları bırakırken, kendi kendine söylenmiş: "Desinler ki yanında bir de hizmetkârı varmış."

Yorgunluk kolay çıkmaz. Ağacın altında uzanmış kalmış. Bir de doğrulmuş ki vakit epeyce ilerlemiş. Bu arada terleyip susamış da... Yine kabuklara bakmış ve başlamış yemeye... Hem yiyip hem söylenmiş: "Desinler ki bir de eşeği varmış."

İşte yalnız kalan bir insan kendini üç şekilde değerlendirmiş. Buna benzer haller, her zaman herkesin başına gelebilir.

Nasreddin Hoca bir gün arktan atlamış ve ayağı çamura batmış. "Ah gençlik ah!" diye iç geçirmiş. Etrafına bakmış ki kimse yok, demiş ki: "Gençken de atlasaydım, yine bu çamura batardım."

Yalnızken kendimize karşı samimi olabiliriz. Kendimizi daha iyi tahlil eder, "Ben buyum!" diyebiliriz.

Başkalarıyla birlikte işlenen günah, yalnızken insanı rahatsız edebilir. İşte bu rahatsızlık duyuluyorsa, o insanda vicdan adına bir şeyler vardır. Aksi halde vicdan temizliği, meyhanenin temizliğinden farksızdır.

Müslüman ise yalnızken kendini yalnız bilmemelidir. Saçlarının, tırnaklarının uzadığını düşünmeli, organlarının çalışmasına kulak vermelidir. Kendisiyle yakinen meşgul olan birisinin olduğunu anlamalıdır. Günahını O'na itiraf etmeli, bir daha yapmamak üzere tövbe etmelidir. Şunu unutmamak lazım; bütün feryat ve figanlar, ruhun kabul etmediği hallerden doğar...

Bana göre bugünkü Müslümanlar, mutlaka yalnız kalmaya çalışmalıdır. Çünkü insan yalnızken ne ise, neyle meşgul oluyorsa, nasıl düşünüyorsa, o insan odur! Yalnızlık, insanın aynasıdır.

On sene uzlete çekilen Gazali'yi, Emir Sultan'ı düşünün. İki sene hücre hapsinde tek başına kalan Said Nursi... "Peygamberimiz dünyadan gitti, ben bu dünyada gezip tozamam." deyip bir mağaraya çekilen, senelerce o mağarada yaşayan Ahmed Yesevi hazretleri... Tabii o insanların manevi makamları öyleydi. Bugün bir şahıs, imkânı ve vakti olduğu halde 24 saat evden çıkmasın bakalım ne oluyor...

Kendini cemiyetin tesirinden kurtarıp, Allah'ın hâkimiyetine sokmaya çalışmak, evvela kendine karşı samimi olup, kendi derdini teşhis etmek, tövbe neşteriyile, ibadet dermanıyyla, ilim maharetiyle tedavi olmaya çalışmak, kendini kurtarmaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaf-Nun fabrikasını anlayarak dua etmek...

Hekimoğlu İsmail 2010.02.13

Kûn, "ol", demektir. Mesela herhangi bir şahıs, yol kavşağına çıkar da, gelen arabalara "dur" derse hiç kimse durmaz. Fakat trafik polisi "dur" derse, arabalar durur. Kumandan "dur" derse, koskoca ordu durur.

Kâinatı yaratan ve yaşatan Allah "ol" deyince her şey olur.

Ol, der kar yağar. Ol, der ağaçlar çiçek açar. Ol, der meyveler olgunlaşır. Ol, der kuşlar göçer. Ol, der balıklar yüzer. Ol, der güneş açar. Ol, der rüzgâr eser. Kocaman galaksilerden, küçücük atomlara kadar her şey O'nun emrindedir. Güneş sistemi ne kadar büyük, mikroplar ne kadar küçük. O'nun için kolaylık zorluk yoktur. Her yaratığın sinesinde "ol" emri vardır ki olmuş; yoksa olamazdı. Bazen bir iş için, "olamaz, imkânsız" derler. Allah için imkânsız olan hiçbir şey yok.

Dün olmayan gonca bugün dalında sallanıyorsa, bu bir başka âlemden dünyamıza geldiğini gösterir. Dünkü yumurta bugün civcivse, bir başka âlemden geldiğini gösterir. Allah yıldızları gezegenleri kaldırıp gökyüzüne takmış. O'nun kudretine acziyet giremez. Sinekteki sanat, Ay'ın Dünya etrafında dönmesinden basit değildir.

İşte Müslüman dua ederken bütün bunları düşünerek dua etmelidir. Ayette buyurulmuş ki: "Allah kuluna şahdamarından daha yakındır." Bu meseleden bizim anladığımız mana şudur: "Allah, bizim hücrelerimizle, vücudumuzda meydana gelen her bir faaliyetle bizzat meşgul oluyor. Allah bizi meydana getiren her bir hücremiz kadar bize yakın." Bunu anlamayan bazı insanlar "Allah dualarımı işitmiyor mu? Sesimi duymuyor mu?" diye isyan ediyorlar. Allah'ın hâkimiyetini anlayanlar da bilir ki, kalbimizi çalıştıran kalbimizden geçenleri bilir, dilimizi yaratan ne söylediğimizi bilir, kulağımızı yaratan sesimizi işitir.

Allah elimi kolumu felç etti. Buna isyan etmeye hakkım yok. Çünkü ben elimin kolumun mecazi sahibiyim. Organlarımın hakiki sahibi Allah'tır. Ondan gelene razı olmak lazım. Böylece insan rahat eder.

"Felç oldum. Gezemiyorum. Araba kullanamıyorum. Köyüme gidip, bağımla bahçemle uğraşamıyorum!" diye isyan etmek yerine, "Hastalık bu! Vazifesini bitirince gider. Bu hastalık geldi. Beni oturup yazmaya mahkûm etti. Ben burada hasta halimle yazıyorum. Kitaplarım, uzak köylerde okunuyor. "Elhamdülillah." diyorum ve kalbim huzur buluyor. Yıllar önce İzmit Körfezi'nde bir gemi battı. Öğrenciler öldü. Bir öğrenci, gemiye yetişemediği, kaçırdığı için, kendi kendine çok kızmış. Daha sonradan geminin battığını duyunca, gemiyi kaçırmasına mani ve aslında "vesile" olan engellere şükretmiş.

Bir tanıdığım anlatmıştı: "İşyerinde elektrik ocağını yanar vaziyette bırakıp eve gelmişim. Aklıma geldiğinde vakit çok geçmişti. Hemen dükkâna gittiğimde gördüm ki bir fare prize yaklaşmış, kısa devre olmuş, fare ölmüş, sigorta atmıştı. Allah, fareyi sebep ederek dükkânımı kurtardı."

İşte hayat böyledir. Gidişatın kötü olduğunu düşünüp, üzülürüz; ama sonradan anlarız ki her şeyin bir sebebi var. Zaten insan dikkat ederse, en çok sıkıntı anlarında "Allah" diyor. Bu bile insanı teselli etmeye yetmeli. "Ne güzel, isyan etmiyorum. Allah'a el açıyorum." demeli.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Konuşan Yalnız Hakikattir!..

Hekimoğlu İsmail 2010.02.20

Bir devletin kıyafetle meşgul olması acı bir gerçektir. Gardirop medeniyetinden kurtulup, medeniyeti gerçek manada yaşamalıyız. İnsanımızın huzuru varsa orada medeniyet vardır.

Huzurun olmadığı yerde medeniyet olamaz. Başörtülü hanımlar üniversiteye alınmıyor, mini etekli hanımlar fakültelere devam ediyor. Mini eteğe tanınan hak, başörtüsüne de tanınmalıdır. Mademki demokrasi var, öyleyse vatandaşın dediği olmalıdır. Çünkü demokrasi, halk idaresidir.

Ne Avrupalı olduk, ne Asyalı kaldık. Her işimiz yarım yamalak. Bu şekilde ülkenin kalkınması mümkün değildir? Acaba kılık kıyafetle uğraşan kaç tane ülke vardır? Neden Türkiye'de de Amerika'daki gibi kıyafet özgürlüğü tanınmıyor? Sonra, başörtüsü niye üniforma olsun? Böyle inanmış böyle yaşıyor. Rejimler, kanunlar birilerinin keyfine göre yönlendirilemez. Bu durum insan haklarına aykırıdır. "Ben başımı kapatacağım" diyen bir hanıma, "burada kapatamazsın!" demeye kimsenin hakkı yoktur. Baş açık hanıma kimse örtün demiyor. Plajlar serbest, başörtüsü yasak. Aklım almıyor. Soyunmanın sınırı yok, örtünmeye gelince yasak. Muhalefet lideri, partisinin mensuplarına çarşaf bile giydirdi. Siyaseten örtünme oluyor, dinî, imanî duygularla örtünme olmuyor.

Acaba üniversite kapısında başını açan hanım ne kadar gözyaşı döküyor? O gözyaşları nerelere gidiyor? Hani insan hakları, hani demokrasi? Başörtülü hanımı kapıda gören görevli ayağa kalkıyor, "Giremezsin, yasak!" Kimin okulundan kimi kovuyorsun!

Anlamıyorum; ilericiler aya gitmek istedi de başörtüsü ayaklarına mı takıldı? Başörtüsünün kalkınmaya mâni nesi var? Bize ilim, teknik lazım, münakaşa lazım değil. Yazıktır; bu milleti kutuplara bölmek lazım. Caddelerde, sokaklarda mini etekli hanımla başı örtülü hanım yan yana yürüyor da size ne oluyor?

Meslek liselerinin önünü kapatanlara gelince... Bunlar Türkiye'nin kalkınmasını istemiyor. Bir devletin tarihi askerlerin kanyla, işçilerin teriyle, alimlerin mürekkebiyle yazılır.

Bu millet, şeker fabrikaları, dokuma fabrikaları kuruldukça sevindi, devlete dua etti. Ne zaman ki Kur'an-ı Kerim okunmaz oldu, o zaman gözyaşı döktüler.

1944'te Türkçülerin lideri Nihal Atsız hapisti, büyük İslam alimi Bediüzzaman hapisti, komünistlerin lideri Nâzım Hikmet hapisti. O zaman ben anladım ki fikirsiz, gayesiz, hedefsiz, ot gibi adamlar isteniyor. O zamanlar Nihal Atsız şöyle demişti:

"Hayatın kamçısıyla sızar derinden kanlar

Senin büyük derdinden başkaları ne anlar?

Vicdanını Paris'e, Moskova'ya satanlar,

Küfür diye bakarlar senin dualarına!"

Risale-i Nur'da Tahliller bölümünde Eşref Edip'in yazdığı bir bölüm vardır; "Konuşan Yalnız Hakikattir!".

Hadiseler, Allah'ın insanlara yazdığı mektuptur. Said Nursi (ra) 'Konuşan Yalnız Hakikattir' isimli yazısında bu hadiselerin başıboş olmadığını, ilahî planın tecellileri olduğunu söylüyor. Diyor ki; "Seksen küsur senelik bütün hayatımda dünya zevki namına bir şey bilmiyorum. Bütün ömrüm harp meydanlarında, esaret zindanlarında yahut memleket hapishanelerinde, memleket mahkemelerinde geçti. Çekmediğim cefa, görmediğim eza kalmadı. Divan-ı harplerde bir cânî gibi muamele gördüm; bir serseri gibi memleket memleket sürgüne yollandım. Memleket zindanlarında aylarca ihtilâttan men edildim. Defalarca zehirlendim. Türlü türlü hakaretlere mâruz kaldım. Zaman oldu ki, hayattan bin defa ziyade ölümü tercih ettim. Eğer dinim intihardan beni men etmeseydi, belki bugün Said topraklar altında çürümüş gitmişti."

Nice felaket gibi görünen olayların altında saadet vardır. Her gecenin bir gündüzü, her kışın bir baharı vardır.

Şairi, edibi, hocası... Hepsi İslamiyet'i kendi açısından anlatır

Hekimoğlu İsmail 2010.02.27

Konferanslarıma katılan bazı dinleyicilerden şöyle sorular geldi: "Neden sohbetlerinizde Peygamberimiz'den, hadis-i şeriflerden, ayetlerden bahsetmiyorsunuz da Bediüzzaman'dan ve Fethullah Gülen Hocaefendi'den bahsediyorsunuz?"

Daha önceki yazılarımızda da söylediğimiz gibi; göllerden, barajlardan gelen sular evlerdeki musluklardan akıyor. Mesela İstanbul'daki evlere Terkos'tan su geliyor. İsteyen gidip Terkos Barajı'ndan su içebilir. Fakat çok zor tabii... Nasıl ki musluklardan akan su Terkos'taki suyun aynıdır. İslam alimleri de Kur'an deryasının zemzeminini akıtır. Bu sebepten bir alime, hocaya bağlanan kimse Kur'an'a, Peygamberimiz'e bağlanmış demektir. Hafız, müfessir, muhaddis, siyer alimi olan hocaefendilere bağlılık göstermek, onların ilmine saygıdır. Meyveler insan içindir. İnsan da ağaçlara sahip çıkmalıdır. Peygamberimiz öyle bir ağaçtır ki; ne kadar rüzgâr esse onu eğip bükemez. Bediüzzaman ve Fethullah Gülen Hoca, çok meyve veren ağaçlara benzer. Onlar o kadar meyve vermişler ki; dalları yere eğilmiş, neredeyse kırılacak. Ben de kuru bir payandayım. O dalların altında durup destek oluyorum.

Dertlerin dermanı, Kur'an'a uymaktır. Kur'an'dan uzaklaşan Müslümanlar, İslam alimleriyle, Kur'an'la bütünleşirler. Hadis-i şerifte buyruluyor ki: "Ümmetimin alimleri, İsrail peygamberleri gibidir."

Alimlerin, üstün insanların kıymeti bilinmezse biz de kıymetsiz oluruz. İslam tarihinde çok üstün insanlar vardır. Ümmetini bulan peygamberler, talebesini bulan alimler, cemaatini bulan imamlar sesini dünyaya duyurmuş. Böylece dünyanın maddi ve manevi haritalarında değişiklikler olmuştur.

Bilindiği gibi bir ömür boyu dinî çalışmaların, dinî cemaatlerin içinde bulundum. Kırk tane kitap yazdım. Basın yayının içindeyim, yazıyorum, konuşuyorum. Yanlış doğru hareket yapan bir sürü insanla karşılaştım. Şimdi dönüp geriye bakıyorum: Fethullah Gülen Hocaefendi'nin hayatını hayal ediyorum, kitaplarına bakıyorum, konuşmalarını dinliyorum. 'Böyle bir hoca lazımdı' diyorum. Çünkü İslamiyet'i doğru yaşayan, anlatanlar olmazsa bu din yanlış hareket edenlere bırakılır. İslamiyet, büsbütün elden gider.

Cumhuriyet tarihinde oldu olasıya bir acayiplik devam etti. Descartes'in kitaplarını okuduğumuzda rasyonalist olmadık yani bize rasyonalist demediler; Risale-i Nurları okuyunca "Nurcu" dediler. Fethullah Gülen Hoca'ya yaklaşıncı "Fethullahçılar" tabirini uydurdular. Ben isterdim ki bir devlet adamı da çıkıp, "Ey milletim şucu bucu olmayı bırakalım da ilimde ve teknikte ilerleyip kalkınalım." deseydi... Bunu da demediler, durmadan bizi suçladılar.

Fethullah Gülen Hoca'nın bütün çalışmaları ilme, tekniğe, sanata ve ahlâka dönüktür. Bunları görüp onu desteklememek ne mümkün?

Neden konferanslarımda hadislerden, ayetlerden bahsetmiyorum?

Bir adam düşünün; hasta... Doktor ona diyor ki; "çorba iç". "Pirzola ye, baklava ye" demiyor. Bugünkü insanların da beyin midesi hasta... Kur'an gibi "baklavayı", hadis gibi "pirzolayı" kaldıramayabiliyor. Hasta beyinler,

orabaya muhtaç. Ben de kendimce Allah'ın ltfu inayetiyle insanlara ilmi, çorba halinde ikram ediyorum.
h.ismail@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Allah'ı anlamak...

Hekimoğlu İsmail 2010.03.06

Osmanlı İmparatorluğu'nun kurucusu, büyük insan ve büyük Müslüman Osman Gazi, ölüm saatinin yaklaştığını anladığında oğlunu çağırarak demiş ki: "Evladım, harbe hazır olmayan millet, esarete hazır demektir. Müslümanlara istiklal yararır. Her bakımdan üstün olmak, dinimizin emridir."

Şahsı, ailesi için hiçbir şey istemeyen, ölüm döşeğinde dahi ulvî davasıyla meşgul olan Osman Gazi canlanmış, adeta ölümü unutmuştu, "Artık ölüyorum, fakat üzgün değilim, arkamda senin gibi bir evladım var. Adil, merhametli, çalışkan oğlum, her işini alimlere danış." demiş. Bunları söylerken ağzı iyice kurumuş, dudakları birbirine yapışuyordu. Belki daha başka şeyler de söyleyecekti fakat sözünü yarıda kesti, besmele çekerek ahiret yolculuğuna çıktı. 69 yaşında idi. İhtiyarlığın delikanlılık devrini yaşıyor sayılırdı. Yaşasaydı daha çok şeyler başarırđı. Fakat hizmet, elden ele dilden dile devredilerek gidiyordu.

Osman Gazi'yi Bursa'da Gümüşlü Kümbet'e gömdüler. Aslında gösterişli mezar da istemezdi, çünkü sağılığında ne tacı, ne tahtı, ne de sarayı vardı.

Alın, dünyalar sizin olsun alın!

Türbeler söyleyin sermayenizi,

Orada toprağı dokunan alın,

Burada karınca içer denizi!

Yine hükümdarlardan biri vasiyet etmiş, "Öldüğümde sağ elim tabuttan dışarıda kalsın." Vasiyeti yerine getirmişler. Cemaat şaşkın ve hayretler içinde. O zaman vezir şöyle konuşmuş: "Hükümdarımız sizlere son dersini veriyor. Diyor ki, tacım, tahtım, servetim, hazinem, ilim adamlarım, kumandanlarım, hakimlerim ve milletim beni kurtaramadılar, işte elim boş gidiyorum."

Selahaddin-i Eyyubi ölümünün yaklaştığını anlayınca, dellalı sokaklarda dolaştırmış, dellal hem geziyor, hem bağılıyor: "Ey ahalî! Sultanımız buyuruyor ki, ibret alınız. Pek çok milletlere hükmeden Eyyubi, mal olarak kefenini, bir de günahlarla sevaplarını götürüyor. Dünya malı makamı sizi aldatmasın."

İki Cihan Serveri'nin durumu da şöyleydi: "Benim, dünya ile olan misalim, bir ağacın altında biraz gölgelendikten sonra onu bırakarak yoluna devam eden bir süvarinin misali gibidir."

Bu kıssalardan ve hadisten de anlaşılacağı gibi, masiva (Allah'tan başka her şey) fanidir. Fani olana gönül verilmez.

80 yıllık ömrümde neyi sevdimse, Allah elimden çekti aldı. Çünkü Allah, bir şeyi kendisinden daha çok sevmemize müsaade etmez! Bu herkes için geçerlidir. Rotayı değıştirmek lazım! Süfli sevgilerden ulvî sevgilere geçmemiz lazım. Bugünkü insanların ekserisi süfli şeyleri seviyor.

Bediüzzaman bu hususta bize çok güzel bir metot öğretiyor: "Allah için işleyiniz, Allah için çalışınız, Allah için görüşünüz, O'nun rızası dairesinde hareket ediniz."

Şimdi siz ölseniz, malınız gidecek, tahsil gidecek, para gidecek, mevki makam gidecek, iyisi mi şimdiden feda edelim onları Allah için... Allah'ı iyi anlayacağız. Allah'ı sıfatlarıyla öğreneceğiz, sıfatlarıyla öğrendiğimiz Allah'a itaat edeceğiz. Hayat bu, gerisi boş...

Din için, İslamiyet için, vatan için, millet için gibi lafları bir yana bırakmalı. İslam bahçesine meyvelerimizi dökmek istiyorsak, her şeyden evvel o bahçede meyve ağacı olmaya çalışmamız lazım!

Dal dal alışkanlıklar, hadis hadis hareketler, ayet ayet kararlar vermemiz lazım. Velhasıl, âdetimizi ibadete çevirmemiz lazım. İddialardan vazgeçip, insanlarla olan yarışı bırakıp, iç dünyamızdaki ebediyet koşusuna çıkmamız lazım!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başkalarını kurtarma gayreti

Hekimoğlu İsmail 2010.03.27

İnsan evvela kendini kurtaracak ki sonra başkalarını kurtarabilsin. Yüzme bilmeyen bir insan boğulmakta olan birini kurtarmaya çalışırsa ikisi de birbirine sarılarak boğulur.

Bu sebepten, insan evvela kendini kurtarmalı. Bu kurtarmada maneviyat ve maddiyat vardır. Bir şahıs, manevi şüphelerden kendini kurtarabilmek için okuyacak, araştırarak, şüpheden şüphesizliğe geçecek. Sonra öyle bir hayat yaşayacak ki onu tanıyanlar onun hayatına gıpta edecek. Mesela makam sahibi olan dindar bir fabrika müdürü namaz kılmayı serbest bırakabilir, talebe yetiştirebilir.

Bir öğretmen öyle cümleler kullanır ki öğrencileri kurtulur. Bir tüccar zekâtını isabetli yerlere vererek pek çok kimsenin kurtulmasına vesile olabilir. Baktım ki romanla kendi davalarına hizmet eden insanlar var, ben de Minyeli Abdullah'ı yazdım. Kalem elime aldığımda şöyle düşünürüm: Acaba okuyuculara nasıl faydalı olabilirim? Her şey zıddıyla bilinir. Ehli dalalet batıl davalarına hizmet etmek için çok büyük gayretler sarf ediyorlar. Servetlerini, makamlarını o yöne yönlendiriyorlar. Müslüman da aynı şeyi yapabilmelidir.

Bir arkadaş Zübeyir Gündüzalp Ağabey'e geliyor diyor ki: "Üstadımız altıncı sözde, 'Organlarını Allah'a sat, O'nun adına çalıştır. Karşılığında Allah sana cennet gibi bir ücret verecektir.' buyuruyor. Ben de böyle yapacağım." Zübeyir ağabey de bunun üzerine o arkadaşına demiş ki: "Neyin var ki, neyini feda edeceksin? Evvela bir şeylere sahip ol, ondan sonra onları feda et." O arkadaş evvela tahsilini tamamladı, doktor oldu. Muayeneye gelen hastalarına iman hakikatlerini anlattı.

Bir insanın ya mesleği, ya serveti ya da ilmi olacak... Onları Allah için, İslamiyet için kullanacak.

Kendini kurtarmayan başkalarını da kurtaramaz ve ümitsizliğe düşer. Fakat Allah rızası için çalışanlar asla ümitsizliğe düşmez, vazifesini yapar. Şunu kati olarak bilmeliyiz ki, İslamiyet'i öğrenmek yaşamak ve anlatmak bizim vazifemiz; fakat ana-babamız, çocuğumuz, eşimiz de olsa başkalarının İslam'ı öğrenip yaşamaları Allah'ın takdir edeceği bir şeydir. Vazifemiz tebliğdir, irşad Allah'a aittir. Bazı kimseler yakınlarını mutlaka İslam esasına uydurmaya çalışırlar. Bu kimseler İslamiyet'i anlayamamış. Zira birçok peygamber, yakınlarını irşad edememiştir.

Geçtiğimiz günlerde bir hanım geldi, dedi ki: "Sorumlu olduğum kişilere sözüm tesir etmiyor. Beni dinlemiyorlar. Vazifemi hakkıyla yapamıyor muyum?" Ona dedim ki: "Bu din, sahipsiz değildir. İslamiyet'e hizmet etmek vazifesini size kim verdi? Siz kendinizi kurtarmaya çalışın. Bir Müslüman'ın kendini yetiştirmesi, milletin kurtulması derecesinde mühimdir. Siz susabildiğiniz kadar susun, İslamiyet'i yaşayabildiğiniz kadar yaşayın."

Kendi hayatımdan bir misal vereceğim. İslamî çalışmalara başladığımda milleti kurtarmak için işe başlamıştık. Anlattıklarımızı tamamen doğru ve kabule değer şeyler görüyorduk. Bizleri dinleyenlerin bunları kabul etmemesine kızıp, üzülp ümitsizliğe düşüyorduk. Hatta hasta olduğumuz devirler bile oldu. Bir doktor, "Sen bu beyninden ne istiyorsun?!" diye kızmıştı bana. Bütün meselemiz milletin kurtulmasıydı.

İslamiyet'i zamanla öğrendikçe bizim vazifemizin sadece ve sadece İslamiyet'i öğrenmek, anlamak ve yaşamaktan ibaret olduğunu anladık, çok rahatladık.

Nefis şöret ister. O zaman adam istiyor ki etrafında insanlar toplansın, sözü dinlensin. Halbuki hubbu cahtan, hubbu riyasetten şiddetle kaçınmak lazım. Yani reis olmak, baş olmak sevdası... Ben şöyle yüksek yerlere geleyim, şöyle yüksek makamlar edineyim diyerek hizmet etmek... Bu kişide ihlas yoktur. Bana göre yaptığı bütün ammeler havaya gidiyor.

İslamî hizmetlerde başkan olma, sözüm dinlensin sevdası olmayacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ben olmasam bu işler yürümez!..

Hekimoğlu İsmail 2010.04.03

Fabrikalarda ve orduda "ben olmasam bu iş yürümez" diyeni işten ayırırlar. Bu kuruluşlar şahsa bağlı yürümez, sisteme bağlı yürür. Görülür ki o olmadan da bu işler yürüyor. İşte organize yapmanın sebebi bu. O giderse yerine kim gelir? Mesela çok kıymetli ordu kumandanı emekliye ayrılır. Arkasındaki general ordu kumandanı olacak. Müdürün müdüriyetine son verilir. Bir başkası o makama gelir, belki daha iyi işler yapar. Böylece kuruluşlar şahsa değil, kanunlara bağlı çalışır.

"Sen olmasan bu işler yürümez" deyip bir insanı yüceltmek de o kişinin manen kıt olduğunu gösterir. Bazen arkadaşlar odama gelip, "Sen varsın da bu işler yürüyor. Sen olmasan böyle gider mi bilmiyoruz." diyorlar. Onlara diyorum ki: "Benden çok şey bekliyorsunuz. Ben o fikirde değilim."

İnsan kendini putlaştırmayacak. Allah, insanın enaniyetini bir hadiseyle kırabilir... Bu düzen bozulur, Allah'ın düzeni devam eder. Kendini göklerde gören şahıs, aklına değil hislerine uyuyor. İslamiyet Allah'ın dinidir. Allah dinini kıyamete kadar devam ettirecektir.

Kim bilir nereden gelen çiçek tohumu başka bir çiçeğe gelip çiçek açtırıyor. Nereden gelen rüzgâr bu şehrin havasını temizliyor...

Enaniyetin şerrinden Allah'a sığınmalı. İnsanın kütüphane dolusu kitaplar okuması, yıllarca ibadet etmesi, enaniyetle yaptığı bir hareketle mahvolup gidebilir. Bir kibritin bir sarayı yakması gibi...

İnsanlar tevazu gösterdikçe yükselir, gururlandıkça alçalırlar. Nice Nemrutlar, Firavunlar, Ebreheler gururlarına yenik düşmüş; nice peygamberler, evliyalar, alimler tevazuyla yükselmiştir.

Bediüzzaman Said Nursi buyurmuş ki: "Bizim mesleğimizde benlik, enaniyet, şan ve şeref perdesi altında makam sahibi olmaktan, öldürücü zehir gibi ondan kaçıyoruz. Onu ihsas eden haletten şiddetle ictinab ediyoruz."

"Hangi meşhura kaldı ki dünya,

Bastığın yer belki kralların kalbidir...

Gururlanma ey insan değmez,

İnsan neyin sahibidir?.."

Aziz Mahmud Hüdai Hazretleri, her namaz vaktinde hocası Üftade Hazretleri'nin abdest suyunu bizzat dökermiş. Ama her seferinde hocası rahat etsin diye suyu ısıtmış. Bir gün suyu ısıtmamış. Namaz vakti gelince bunu hatırlayıp çok üzölmüş. Üftade Hazretleri abdest almaya çıktığında mahcubiyetle suyu uzatmış. Abdest aldıktan sonra Üftade Hazretleri durmuş. Ve Aziz Mahmud Hüdai Hazretleri'ne demiş ki: "Evladım, bu su ocakta değil, senin gönlünün ateşiyle ısınmış."

Samimi hizmet, insanın farkında olmadan yaptığı pek çok hatayı telafi eder.

Zeytinyağına motor yağı karıştığında nasıl yenmezse, niyete de Allah rızası dışında başka bir şey karıştı mı amel heba olur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yıllar önce yazılmış bir mektup...

Hekimoğlu İsmail 2010.04.17

Bundan 20 sene önce bir arkadaşına gönderdiğim mektubu aynen yayınlıyorum:

"Muhterem, evlenmişsin. Hayırlı olsun. Malum, hürmet ve muhabbetin azaldığı bu dünyada evlenmek zor değil, mesut olmak zordur. Evlilikte "evet" demeyi bilmek, birçok problemi çözmek için yeter. Eşimizin istekleri İslam'a uygun olduğu müddetçe, "hay hay karıcığım, hay hay kocacığım" desek kavga gürültü biter. Asrı saadeti bütünöyle geri getiremeyiz. O hayatı herkes kendi şahsında, kendi evinde yaşamaya çalışacak...

Sizlere iki cihan saadeti dilerim.

Her Müslöman İslamiyet'i sevmenin saadetini, yaşayamamanın da çilesini çekmek zorundadır. Nefsini beğenen, küçük büyük birçok hatalarını İslamî zanneder. Yaşadığı hayatın İslam'a tam uygun olduğunu sanan kişi, İslam'ı gereği kadar anlayamamıştır. Evine bakar, çoluk çocuğuna bakar, bunlarda bir hatam var mı? Komşularına, akrabalarına, işçisine, amirine bakar, bu işlerimde bir hatam var mı? Hatta "Hatalarım nelerdir?" diye liste yapar.

"İkram edilen sigaraları alıp içmeyeceğim, tefsir ve siyer okumalıyım. Bundan sonra boş laf etmeyeceğim, boş konuşmalara katılmayacağım." diye hatalarının listesini çıkarır ve o andan itibaren bunu uygulamaya başlar.

Bu babda şunu da arz edeyim: Çok kötüyüm demek de, çok iyiyim demek de hatalı sonuçlar doğurur. İnsan kendini samimi ve mertçe tahlil etmeli, gerçeği görmeli...

Muhitin, insan üzerindeki tesiri o kadar önemlidir ki, İslam'da buna şair-i İslamiye denir. Yani İslam'ın zahiri görüntüleri... Bir eve girersin artistlerin resimleri var, bir eve girersin dinî levhalar asılı. Benim evimde de çeşitli levhalar asılı, mesela Risale-i Nur'dan birkaç veciz cümle... Bunların bana çok faydası oluyor. Oturduğum yerde okuyorum, rahatlıyorum... Evde çocuk varsa bunları görür, "Ben Müslüman'ım" der.

Risale-i Nur, imanı sarsılanların imanı anlaması için yazılmış bir kitaptır. Nasıl ki bir köye gönderilen jandarmaya lazım olacak her şey devlet tarafından verilir; aynı şekilde Said Nursi dünyaya gönderilmiş ki tahkiki iman üzerine çalışsın diye. Vazifesine uygun olarak ona her türlü imkân verilmiş. Ona vazife veren Allah, onu bu donatılarla donatmış. Bediüzzaman'ın bizlerden istediği şuydu: Allah için görüşünüz, Allah için işleyiniz, Allah için çalışınız, onun rızası dairesinde hareket ediniz."

Bizi dünyaya getiren Allah, bizi ahirete götürüyor. Ölen vücuttur, ruh ölmez. Ruhla beden ayrılınca beden topırağa gider, ruh da ruhlar alemine... Ölümden bahsetmek, mü'mini korkutmamalı.

Çok değil 20 sene sonra yaşlanmış olacaksın... Her zaman senin en büyük tesellin İslamiyet olacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Casus!..

Hekimoğlu İsmail 2010.04.24

Ben 1950'de ezanın Türkçe mi Arapça mı okunduğunu bilmiyordum.1953'te bir müdüre "Büyük Doğu'yu okuyor musunuz?" diye sormuştum.

Fısıltıyla verdiği cevap, o devrin halinin aynasıdır: "Helâda okuyorum!" Evinde korkuyor, işyerinde korkuyor, sokakta korkuyor...

Çemberlitaş'ta yaşlı bir kırtasiyeci, bir de İnkılap Kitabevi, Büyük Doğu satardı. Dergi çıkar çıkmaz buralara koşup almaya çalışırdım. Kadıncağız korkar "Yavaş oğlum, yavaş konuş!" diye telaşlanırdı. Büyük Doğu'yu satın alır, derhal oradan ayrılırdım. Bir taraftan ben arıyordum Büyük Doğu'yu, bir taraftan polis. Dergiyi vapura, trene, istasyona, duraklara unutmuş gibi bırakıyordum. İstanbul'da dergiyi bedava verecek adam bulamazdım.

Nereden nereye geldiğimizi düşününüz.

Akif'in "Bülbül" şiirini, Necip Fazıl'ın "Öz yurdunda garipsin, öz vatanında parya!" mısralarını kimse benim neslin mücadeleçileri kadar iyi anlayamaz.

Zor şartlar altında İslam'a hizmet eden, İslam'ı yaşayan adam yalnız adamdır. Başkalarının yaşadığı rahat hayata talip olsaydık, yalnız kalmazdık. Herkes gibi hareket etmediğimiz için yalnız kaldık.

Ne yanar kimse bana ateş-i dilden özge

Ne açar kimse kapım bâd-ı sabâdan gayrı

Akif, yalnızlığını "Karşımda vatan namına bir kabristan yatıyor." feryadı ile anlatır.

İnsanda kendini beğendirme arzusu vardır. Bu sebepten çocuk dahi övülürse hoşuna gider. Mesela "Bu çocuk ne kadar güzel, ne kadar terbiyeli." desek, o çocuk sevinir. Çünkü kendini beğendirme duygusu çocukla beraber dünyaya gelir. Annesi çocuğu beğendiği için bağına bastığı için çocuk da annesine sıkı sıkı bağlıdır.

Asıl olan kendimizi Allah'a beğendirmektir.

Aşağılık duygusunda olanlar kendilerini insanlara beğendirmeye çalışır. Aşağılık duygusundan kurtulanlar kendilerini Allah'a beğendirmeye çalışır. Kur'an-ı Kerim'de ihlâslı Müslümanlardan bahsederken "Onlar başkalarının kınamasından müteessir olmazlar." diyor.

Rahmetli Albay Hulusi ağabeyin dersindeydik. İhlâs bahsini işliyordu. Dedi ki: "Bir insan övülmekle yerilmeyi eşit tutarsa ihlâslıdır."

Sanat ve düşünce ufkunun zirvesine tırmanmış ve pek çok gönüle silüetleri düşmüş devlerin hayatını yakından tetkik ederseniz içinde yaşadıkları cemiyetin ölçülerine uymadıklarını görürsünüz.

"Zaman sana uymazsa sen zamana uy!" bir casus gibi dünyamıza girmiş, pek çok kimsenin dünyasını ve ahiretini cehennem etmiştir.

Tahkiki imana sahip olmayanlar esen rüzgâra tabi olur... h.ismail@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En büyük fetih, insanın kendi vücudunda yaptığı fetihtir!..

Hekimoğlu İsmail 2010.05.01

Eğer vücudumuzu madde ve manası ile fethedebiliyorsak büyük bir Fatih olmuş sayılırız.

Nasıl fethedeceğiz?

Rahmetli Hikmet Polat demişti ki, "Bu asrın en büyük hususiyetlerinden biri de beyin tembelliğidir."

İslam'ın kılıcı ile gönlümüzdeki ve beynimizdeki uyuşukluğu lokma lokma doğrayacağız. Zevkimize uygun gelip de İslam'a uygun gelmeyen bütün kara yürekli alışkanlıklarımızı gözünün yaşına bakmadan tepeleyeceğiz. İslamiyet ne demişse kendimizde onu tatbik edeceğiz. Yaptığımız her işi Kur'an'ın mihengine vuracağız. Mihenk ölçü demektir. Yani yaptığımız iş Kur'an'a uygun mu değil mi? O zaman en büyük Fatih'iz işte!..

Her problemin çözümü, İslam'ı önce kendi vücudumuzda yaşamaktır. Kur'an-ı Kerim'de Hz. Lut'un karısından bahsedilir; felaketin sebebidir. Yusuf aleyhisselamın kardeşlerinden bahsedilir. Nuh aleyhisselamın oğluna işaret buyrulur. Kur'an'da Peygamberimiz'in amcası Ebu Leheb'den bahsedilir.

Yani Kur'an ne diyor? Yüce peygamberlerin çok yakınları arasından bile cahiller, inkârcılar çıkmıştır. Cahil, hakla batılı karıştıran demektir. Kur'an-ı Kerim 29 peygamberden misaller getiriyor; bunlarla diyor ki: Senin karın Lut aleyhisselamın karısı gibi olabilir. Senin oğlun Nuh aleyhisselamın oğlu gibi olabilir. Bütün bunlara rağmen senin vazifen İslam'ı öğrenmek, anlamak, yaşamaktır.

1954'ten beri diyar diyar dolaşıyorum. Allah diyenlerin sayısı artsın diye. Dindarların sayısının artması elimizde değil, nasip meselesi...

Kendilerine Fatih olamayanlar, başkalarına da Fatih olamazlar. Kendisini mesele olmaktan çıkaramayan insanlar, başka meseleleri çözemezler. Mesele, meseleyi çözemez...

Bir müzisyen düşünün, her gün kanun veya keman çalar. Sporcu her gün futbol oynar. Kadınlar her gün yemek ve temizlikle meşgul olur. Buna rağmen her gün bir saat de olsa dinî dersler yapmamanın ne kadar yanlış olduğu anlaşılır. Sabah namazına kalkamayan bir anne, çocuğu için bir gecede belki dört beş defa uyanır, of bile demez.

İşte sevgi budur...

Çocuğumuz için nasıl uykusuz kalıyorsak, Allah için de uykusuz kalabilmeliyiz. Çocuğumuza, gösterdiğimiz hizmeti, dinimize de gösterebilmeliyiz. Kahvehanede millet bağırırken biz evlerde Allah demeliyiz. Kumarhanede millet "rest" diye haykırdıkça biz evlerde peygamber demeliyiz, yolundan gitmeliyiz. İstanbul'da belki binlerce lüks otel lobisinde, odasında edepsizlik konuşuluyor, öyleyse biz de evlerde ilmimizi artırmalıyız. Günde binlerce defa nefes alıyoruz. Her günde üç öğün yemek yiyoruz. Midemizi doyurmaktan bıkmıyor muyuz? Niye midemizi doyurmaktan bıkmazken, ruhumuzu doyurmaktan bıkalım? Niye dünyanın alışverişini yapmaktan zevk duyalım da ahiretin alışverişini yapmaktan zevk almayalım? Günde yüzlerce defa kirlenmekten bıkmıyoruz da beş defa yıkanmaktan niye bıkalım? Namaz kılanlar, lisan-ı halle "Allah var" derler. Günde beş defa Allah'ın varlığını haykırmaktan bıkalır mı?

Çilesini çekmediğimiz şey, bizim değildir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fethullah Gülen Hocaefendi ve son kitabı Kalb İbresi...

Hekimoğlu İsmail 2010.05.08

Şimdi Kalb İbresi'ni okuyorum...

Yavaş yavaş çıkıyorum bu merdivenleri. Durup dinleniyorum her basamakta. Her basamakta bir âlem açılıyor; seyre dalıyorum. Dizlerim titreyerek bir adım daha atıyorum. Beynim ilmin lezzetiyle doyarken, kalbim imanın şevki içinde. Çok şükür ki Nuh'un gemisindeyim yoksa batıp gideceğim... Damla denizi nasıl anlatsın? Anlatamayacağım... Kalb İbresi'ni okuyunuz, anlayacaksınız... Kati kanaatim var ki bu kitabı okuyanlar kalbindeki imana, beynindeki ilme destek verecekler. Okumanın ne kadar faydalı olduğunu bu kitapla öğrenecekler. Onun kitapları, sohbetleri insanlara tesir ediyor. Çünkü o vazifeli... (İslam'a hizmetle vazifeli.)

İslam âlimleri İsrail peygamberleri gibidir. Bunun için demişler ki,

"Çık nerdesin zuhur et, biz seni bekliyoruz.

Yıllardır yollarında yorgun emekliyoruz.

Musa ol, Hakk'a yüksel tecelli et de Tûr'a,

Zulmet yıkılsın, cihan gark olsun nura."

Yine buyurmuşlar ki "Âlimin ölümü âlemin ölümü gibidir." Çünkü âlimle âlemler yaşar. İnsanın en üstün meziyeti ilim ve ibadettir. İşte âlimler ilimde ve ibadette bize örnektir. Kâinatın ruhu İslamiyet'tir. İslamiyet'in ruhu âlimlerdir. Hocaefendi'nin Kalb İbresi kitabını okurken bunları hissettim. Ruhum gıdalandı. Hayatım canlandı. Böyle bir eseri sizlere tavsiye etmekle seviniyorum. Alâk Suresi'nde buyuruluyor ki: "Oku, seni yaratan Rabb'inin adıyla..." Bu kitapta sanki Alâk Suresi canlandı ve bana ders verdi.

Niyazi Mısri diyor ki,

"Bir damlaydık saldık onu denize.

Damla bizi nice anlasın, umman olan anlar bizi."

Denizi anlayamayan denizden alınan suyu da anlayamaz. İslamiyet'i anlamayan İslam âlimini de anlayamaz.

"Gülün içinde diken yok, dikenler içinde gül var.

Hilkatin böylesini seven bülbül var."

Allah, insana okuyan göz vermiş. Okunacak Kur'an'ı ve Kur'an'a bağlı âlimlerin kitaplarını da göndermiş. Allah, insana dinleyen kulak vermiş. Dinleyeceğimiz âlimleri de göndermiş. İnsan beyninin en önemli vazifesi İslamiyet'i öğrenmek ve anlamaktır. Organlarımızla İslamiyet bütünleşiyor. Bu hususta daha geniş bilgi almak isteyenler 6. Söz'ü okusun.

"Dili yok kalbimin, ondan çok bizarım."

Ancak bu kadar yazabildim. Hocamın hizmetinin devamını dilerken okuyuculara sağlıklı güzel günler temenni ederim. Allah'a emanet olun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Boğaziçi Köprüsü'nün hatırlattıkları...

Hekimoğlu İsmail 2010.05.15

Geçenlerde Boğaziçi Köprü-sü'nden geçtim...Sahildeki yollara, insanlara baktım. Bir sürü insan... Gençlik yıllarımı hatırladım. Hedef yok, gaye yok, para yok... Yorgundum, ne yapacağımı bilmiyordum. Sıkılıyordum...

Büyük bir manevi boşluk vardı içimde. "Ben başka bir insan olacağım!" diye karar verdiğim an bu manevi boşluk gitti. Kitap ve dergi almaya başladım. O zamana kadar hayatımda kitaplar yoktu. Nasıl ki filizin içindeki fabrika ve ustalar görülmez, aynen öyle de insanı başkalaştıran tecrübeler de elle tutulmaz, gözle görülmez amma insanın hayatına bir başka yön verir.

Büyük okyanusta günlerce yol almaktan bıkmış tayfalar, yolcular gibi eğlenmek istemişler. Geminin tek parolası EĞLENMEK olmuş. Eğlenmek için her şey meşru... Yeter ki eğlenin.

Tayfalar eğlenmeye başlayınca pusulaya bakan kalmamış. Pusulasız olmak, dümensiz gitmek dahi eğlence... Nihayet iki gemi çarpışıyor. Sulara dökülen insanlar, bağırانlar, boğulanlar...

Hepsinin müşterek tarafı, hedefsizliktir. Hedefin olmadığı yerde anarşizm vardır. Anarşizmle hedef, karanlıkla ışık gibidir. Biri giderse diğeri gelir.

Hedefsizlik, taş gibidir. Boldur. Fakat hedef, elmasa benzer. Bulmak da kâfi değil, bir de kuyumcu olmak gerekir ki; onu anlatabilelim.

Dünyada pek çok hedefler bulunabilir amma en güzel hedef, Allah rızasıdır. Allah rızası, O'nu bilmenin, O'nun emir ve yasaklarına uymanın gayretine verilen ücrettir. Bir yere giden, sadece gideceği yerle ve yolculuğu ile meşguldür. Bir iş görmek isteyen, başkalarıyla alakadar olmaz. Öyle ise Allah rızasını isteyen, O'nun rızasının dışındaki her istekten vazgeçecek, her isteğini Allah rızasına bağlayacak, sadece o istikamette gidecek, onun dışındakileri ayrılık sayacak... Şeytanla meleğin mücadelesi burada başlıyor! İşte bu noktada "ölmeden evvel ölünüz" emri gündeme gelir. Yani haramlarda ölün, helallerde dirilin. Nefsinize tabi olmayın, Allah'a tabi olun. Zamana uymayın, zamanı kendinize uydurun. Asr-ı Saadet'te, sahabeler her yerde, camideki gibiydi. Camide başka, sokakta başka değildi.

Rahmetli arkadaşım Hikmet Polat demişti ki; "Bu asrın en büyük hususiyetlerinden biri beyin tembelliğidir." Yani kafayı çalıştırmamak... Dünyevi bir iş Allah rızası için olur mu? Helal olan her iş Allah rızası içindir.

Peygamber Efendimiz'in hayatını okuyalım. Okuyunca yaşadığımız hayatı beğenmeyeceğiz. O zaman diyeceğiz ki; "mademki hayatım deforme olmuş, öyleyse şahsî hayatımda reform yapacağım, hayatımın her noktasını yenileyeceğim."

"Çıkamam, aynalar, aynalar zindan.

Bakamam, aynada, aynada vicdan.

Beni beklemeyin, o bir hevesti

Gelemem, aynalar yolumu kesti..."

Bizler, İslam gemisinin mürettebatıyız. Motor dairesindeyiz. Makineler harıl harıl çalışıyor. Her taraf yağ ve zift. Mazot kokusu kanımıza işliyor. İşte o anda düşünüyoruz; pencerelerden seyret, içlerine girme. Çünkü sen mürettebatsın...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cemaatin ruhuna sadık kalan, kendi hayatına hizmet ediyor demektir

---

Hekimoğlu İsmail 2010.05.22

Cemaat kelimesinin manası, cem eden, toplayan demektir. Cami varsa cemaat de olacaktır. Cemaat varsa imam da olacaktır.

İmam hem camide hem cami dışında imamdır. Yani imam, Müslümanların dertlerine ortak olmaya çalışan kimsedir.

Her kuruluş bir cemaattir. Şirketler, sendikacılar, askeriye, okullar, hastaneler... Bunlar sosyal hayatımızın cemaatleridir.

Kâinata başka cemaatler de vardır. Kuşlar cemaati, mikroplar cemaati, ağaçlar cemaati, yıldızlar cemaati... Böylece her topluluk bir cemaattir.

Mesela ormanlar şahane bir cemaattir. Rüzgâr eser, ormanda bir tek ağacı deviremez. Ağustos sıcaklığı ormandaki ağacı kurutamaz. Seller ormandaki ağacı söküp götürmez. Çünkü ormandaki ağaçlar birbirine destek olurlar. Cemaatsiz kalan, kırdaki büyüyen bir ağacı düşünelim. Güneş onu kurutur, susuz bırakır. Rüzgâr onu kırar, sel onu alıp götürür. Her şeyi yaratan Allah olduğu için, her şey birbirine benzemektedir. Nasıl ki ormanda en küçük bir bitki de en büyük bir ağaç da yardımlaşarak ayakta durur, aynı şekilde cemaatler de öyle olmalıdır.

Cemaat ruhunu yaratan Allah'tır. Kim cemaatin dışına çıkmak isterse yalnız kalmanın acısını çeker. Cemaate giren bir insanın dinî kültürü artar. İbadetlerini kolayca yapar, haramdan kolayca kaçınır. Yıldızlar ve gezegenler öyle bir cemaattir ki Kepler'in bulduğu, Allah'ın koyduğu kanuna göre gök cisimleri, hareketleriyle büyüklük ve küçüklüğü ile birbirlerini çeker. Mesela Vega burcu Güneş Sistemi'ni kendine çekiyor. Eğer Plüton gezegeni Güneş Sistemi'nden yani kendi cemaatinden ayrılıp Vega burcuna tâbi olursa güneş sistemi bozulur, kıyamet kopar...

Cemaat bu kadar önemlidir.

Bir Plüton gezegeninin Güneş Sistemi'nden ayrılması kıyamete sebep olabiliyor...

Vücudumuzdaki hücrelerin bütünü muazzam bir cemaattir. Hem kendi vazifesini yapar, hem organla alakalı vazifelerini yapar. Eğer bir tek hücre yanlış yönde büyüme yapsa tedavisi çok zor bir hastalık olur. Göz, beynin emrinde. Beyin, ruhun emrinde. Ruh, hayatın emrinde. Hayat, Allah'ın emrinde. Bakınız cemaat nereden başladı, nereye gitti. Vücudumuzdaki cemaatte öyle bir disiplin vardır ki hangi organımız büyümeye kalksa başlı başına bir felakettir. Böbreğin büyümesi gibi...

Cemaatin ruhuna sadık kalan, kendi hayatına hizmet ediyor demektir. En güzel hayatı yaşar. Cemaatler İslam üniversitesinin fakülteleridir. Hiçbir cemaate karşı çıkamayız. Eğer yanlış hareketler varsa bu yanlışlık şahsa aittir, cemaate ait değildir.

"Çeşm-i insaf gibi âkile mizan olamaz.

Kişi noksanını bilmek gibi irfan olamaz."

Çeşm-i insaf, insafli bakış demektir. Şimdi birisini işaret edin; bir parmağınız o adamı gösterirken diğer parmaklar sizi gösteriyor.

Cemaatler arasındaki üstünlük ölçülemez. Çünkü bu işin cetveli, kilosunu yok. Nasıl ki tıp, iktisat, hukuk fakültelerinin öğrencileri birbirinin aleyhinde bulunmaz ve birbirlerini selamlarsa, İslam üniversitesinin fakülteleri hükmünde olan cemaatler de birbirinin aleyhinde bulunmayacak, birbirlerini selamlayacak. Askerliği bilmeyen birisi, "Bunlar ne kadar parçalanmış. Bölük bölük, tabur tabur ayrılmış." dese de, o ayrılık içinde birlik ve beraberlik vardır. Ordu bir bütündür.

Biz hakiki manada "bir" olmaya muvaffak olursak üç tane "birin" omuz omuza verip "yüz on bir" etmesine kimse mani olamaz. Din kardeşine kan kardeşinden daha fazla sahip çıkmayan Müslümanlar cemaat olamaz.

Basit politik kavgalar içinde erimeden, ihlas düsturlarını kaybetmeden hareket edebilen cemaat, bu milleti kurtaracaktır. .

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sadece çocuk büyötmek için mi yaratıldın?

Hekimoğlu İsmail 2010.05.29

Bir tarafta çocuğı olmayanlar, öte tarafta çocuklarından şikâyet edenler...

Mesela gelişmiş bir ülke olan Almanya'da diyorlar ki: "Çocuk beslemektense köpek beslemek daha iyidir." Çünkü çocuk büyüyünce başa bela oluyor.

Yine Almanya'da sabah namazını kıldım çıktım, şöyle hava alayım diye... Baktım ki bir yaşlı kadın daha güneş doğmamış; köpeğini gezdiriyor. Dedim ki: "Bu köpeğı çok mu seviyorsun?" "Tabii!" dedi. "Neden?" dedim. "Ben bu köpekten hiç zarar görmedim de ondan!" dedi. Köpek mezarlıkları bile var; "Biricik Doc'um burada yatıyor..." diye.

Çocuk sahibi olmak kolay; fakat Fatih'lerin anası olmak zor. İnsan geleceğini bilemez. Bu sebepten her şeyin hayırlısını istemek lazım... Belki o insan için çocuksuz olmak daha iyi. Bir aile tanıyorum. Arkadaş çocuğundan öyle çekiyordu ki, bana ağlayarak yalvarmıştı, "Dayanamıyorum. Dua et" diye...

Çocuk yoksa sen kendini en iyi şekilde yetiştir. Dersten derse koş, toplantılara katıl. Anaokullarında ücret almadan git çalış. Evet, belki bir çocuğın olmayacak amma yüz tane çocuğın olacak.

Seneler evvel yazdığım bir kitabın konusu şöyleydi:

Çocuksuz bir aile, sokak çocuklarını topluyor, onlara bakıyor, onları okutuyor. En azından on tane çocuk onlara anne diyor, baba diyor. Onlar da on tane çocuğı sahip olmanın zevkini sürüyordu. Her insan sosyal hayatta vazifelidir. Çocuğı olmadıysa çocukları olsun.

Çocuğı olmayıp da üzülen ailelere soruyorum: İnsan sadece çocuk büyötmek için mi yaratıldı?

Çocuğumuz olmuyor demek şudur: Allah çocuk vermiyor. Hz İsa'nın babası nerede? Allah vermek istese çocuk olur.

Nuh aleyhisselamın çocuğı var. Nuh (as) oğlunu gemiye almak istiyor, benim çocuğumdur, diyor. Allah buyuruyor ki: "Ey Nuh! O asla senin ailenden değildir. Çünkü onun yaptığı kötü bir iştir. O halde hakkında bilgin olmayan bir şeyi benden isteme!"

Köpekler gemiye biniyor, çocuğı binmiyor!

Her insan yol mühendisi gibi olmalıdır. Yol mühendisi yolu yaptırırken karşısına dağ çıkarsa ya üstünden aşacak ya tünel kazacak. Nehir çıkarsa köprü yapar. Manileri teker teker aşarak gitmesi gereken yere ulaşmaya çalışır.

"Çocuğum olmadı." Bu bir manidir, bu engeli aşmamız lazım. "Çok şükür böyle de yaşarım. Çocuk olmadı diye kıyamet kopmadı, hayat devam ediyor. Allah'ın verdiği razıyım." demek maniye aşmak için birinci yoldur.

Biz çocuğu zevk için istiyoruz. Çocuk 12 yaşına kadar çok tatlıdır. Ondan sonra iş değişıyor. Zevk için bir şeyler istemek büyük hata.

Tahiri Mutlu ağabeyinin eşı vefat edince biz düşünüyorduk: "Bu Tahir ağabey ne olacak, nasıl olacak? Hanım yok, çocuğu da olmadı."

Ne oldu biliyor musunuz?

Kaldığı yer dershaneydi. Ağabeylere demiş ki: "Sizler abdest alın, ben de biraz dinleneyim." Ağabeyler abdest alana kadar Tahiri ağabey, dinlendiğı yerde uçup gitmiş. Kimseye muhtaç olmadan...

Biz Allah'tan daha mı merhametliyiz?

Yarınlar ne getirecek belli değil...

Kız evlat isteyenlere Allah, Meryem (r) gibi bir evlat nasip etsin; erkek evlat isteyenlere Allah, İsmail (r) gibi bir evlat nasip etsin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstikbalde en gür seda, İslam'ın sedası olacaktır!..

Hekimoğlu İsmail 2010.06.05

Bana sordular: "İsrail, yardım gemisine saldırdı. Hadiseye hangi noktadan bakıyorsun?"

Şu noktadan bakıyorum: Müslümanlar musibet mektebinde tahsil yapıyor. Allah, İslam'ın şahlanması için Müslümanlara batılı musallat etti. Asr-ı saadetteki İslamiyet'e ne kadar ihtiyacımız olduğu anlaşılсын diye...

El hakku yalû, hadis-i şerifini hem Mehmed Akif, hem de Said Nursi işlemiştir. Buna bakarak 300 senedir devam eden gecenin sabahını, kışın baharını her ikisi de beklemiş ve müjdelemiştir.

Akif'in Safahat'ından anladığımız şudur:

Hakikat mutlaka galip gelecektir. Bu âtil hal geçecek, Müslümanlar her bakımdan ilerleyecek, bu yükselişe hiçbir şey mani olamayacaktır. Işığa perde çekilse de hakikat güneşi batmayacaktır.

Hata başka, hak başkadır. Müslüman başka, İslamiyet başkadır. Şu Müslümanlar İslamiyet'le buluşunca İslam güneşi doğacak, sabah olacaktır. Müslüman Müslüman'a dost olup, şahsi günahlarına düşman olduğunda gaflet bulutları dağılacak, Müslüman'ın Müslüman'a düşmanlığı biterse ümmet ortaya çıkacak, Müslümanlar bir millet olacak, o zaman kurtulacaktır.

Said Nursi, bu hadis-i şerifi şöyle açıklıyor:

Mademki hak (İslamiyet) her zaman galiptir, neden kâfir, Müslüman'a galiptir?

Her Müslüman'ın her vasfı İslam'a uygun olması gerekirken her zaman böyle olmuyor.

Her kâfirin her vasfı da İslam dışı olması gerekirken, bu da olmuyor.

Demek ki, kâfirdeki İslamî prensipler, Müslüman'daki kâfir prensiplerine galebe çalmaktadır.

Mesela ilim, teknik, alışkanlık, beceriklilik İşlam'ın malıdır; bu meziyetler İsrail'deki Yahudi'de olsa...

Cehalet, tembellik, beceriksizlik gibi gavur âdetleri de Mekke-i Mükerra'deki Müřlőman'da bulunsa...

İsrail'deki İşlamî prensipler, Mekke'deki gavur prensiplerine galip gelir.

Eğer İşlamiyet kitapta kalmış, tatbikata çıkmamışsa, Müřlőmanlar hakla batılı karıştırmış, kuvvetsiz ve şaşkınsa Allah onlara bir dőřmanı musallat eder ki, gaflet uykusundan uyansınlar!..

İlmin kendisi değil, neticesi mőhimdir. Zafere ulaştırmayan harp ilmi, şıfa vermeyen tıp ilmi, neticeyi bulamayan matematik ilmi, ibret alınmayan tarih ilmi ve yaşanmayan İşlam ilmi kurtarıcı olamaz.

İlahiyat fakőltesinde her ders var, 'İşlam'ın ticareti nasıl olur' yok. Veya ders var, tatbik eden yok. O kapı 200-300 senedir kapalı. O kapı aılmadıa ileri gidemeyiz. Seccademizi dőřman çiğner.

İşlamiyet, dőnyanın her yerinde őstőnlőęőnő devam ettirirken, Müřlőman İşlamiyet'le bőtőnleřince, Müřlőmanların da galip geldiği gőrőlecektir. Bu sebeple, "İştikbalde en gör seda, İşlam'ın sedası olacak, Asya'nın yeri gőęő İşlam'ın eline geçecektir!.."

Bedir muharebesinde alınan esirlere şöyle bir teklif yapılmış: "On Müřlőman'a okuma yazma őęretenler serbest kalacak."

İşte İşlam ve ilim!

Bu din, adamı geri bırakır mı?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tőr okulları ve Tőre Olimpiyatları

Hekimoğlu İşmail 2010.06.12

Tőristan'daydım... Tőr okulunu ziyarete gitmiştim. Mődőr beyin odasında oturuyorduk. Bir Rus kadın geldi odaya. 10 yaşlarındaki kızının elinden tutmuş, "Bunlar evraklar..." dedi, mődőre uzattı.

Rus kadın, kızını Tőr okuluna kaydettirmeye gelmiş. Dedi ki: "Mődőr bey, biz mahvolduk, yalvarırım ocuğumu kurtarın!" Mődőr, kızı okula kaydetti. Ben olay karşısında çok duygulandım. Mődőr, beni uğurlarken dedi ki: "Yarın sabah okula erken gel."

Otelde kalıyorduk. Sabah erkenden kalktım, okula gittim. Öğrenciler sınıfı doldurdu. Evvela Tőristan milli marşı, sonra İştiklal Marşı'nı okudular.

Harflerle yola çıkılır, kelimelerle gayeye yaklaşılır, cümlelerle hedefe varılır!..

Tőre, ne kadar fazla insan tarafından konuşulursa o kadar bőyük bir millet ortaya çıkar. Dil birliği vatan birliğini, vatan birliği millet birliğini temin eder.

Tőre Olimpiyatları'yla bőyük bir kőltőr imparatorluğu kuruluyor. Bu imparatorluk sınırsızdır, arazi istemiyor. Hiç kimsenin malında mőlkünde gözü yoktur; tamamen kőltőrel bir gelişmedir. Tőre konuşuldua, Tőr'ő anlayacaklar.

Fırtına, soğuk, yağmur gibi zahiren zorlu şartlar altında gelişen rahmet çiçekleri vardır. Bin senedir İslam'a hizmet eden bu kavmi Allah helak etmeyecektir. Her zaman iyiye gidilecektir. Tarihimize bir daha göz atarsak görürüz ki kötü haller gerilerde kaldı. Sürülüp ekilen tarlalar mahsul verecektir. Sonbaharda ekilen tohumlar karların buzların altında kök saldı. Kar kalkmadan da kar çiçekleri açmaya başladı. Her şey baharı müjdeliyor. Müslümanlar daha iyiye gitmenin çaresini arayacak. Dün Avrupa'ya yürü diyen talih, bugün İslam dünyasına yürü diyecek.

Büyük davalar büyük adamların omuzlarında yükselir. Türk okullarında vazifeli her öğretmen bir Mevlânâ'dır.

Ben de dünyanın herhangi bir yerinde bir Türk okulunda vazifeli olmayı isterdim... Bize düşen vazife, o okulları açmak, onların maddi manevi ihtiyacını temin etmek, böylece insanlığa hizmet etmektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ulvi davalara çıkamayan insan!

Hekimoğlu İsmail 2010.06.19

Sadakat; içten bağlılık, sağlam inanç, samimiyet, güçlü dostluk, vefa anlamlarını içerir.

Peygamber Efendimiz'in bir gecede Mekke'den Kudüs'e, oradan Sidretü'l-Münteha'ya gittiği İsrâ ve Mirâc hadisesinde, müşrikler her zamanki gibi Peygamberimiz'e inanmadılar. Doğruca Hz. Ebubekir'in yanına gittiler. Onun Peygamberimiz'e olan bağlılığını biliyorlardı; ancak Rasûlullah öyle bir haber getirmişti ki, inanılması güçtü. Hz. Ebubekir'in bu kez inanmayacağını düşünüyorlardı.

Müşrikler olayı anlatınca, Hz. Ebubekir, "Bunları o mu söyledi?" dedi. Onlar da "Evet!" dediler. Hz. Ebubekir'in cevabı son derece şaşırtıcıydı: "O dediyse doğrudur!"

Bu hadise üzerine Ebubekir'e "Sıddîk" lâkabı verildi.

İnsan evvela kendisine sadık olmalıdır. Okuldan kaçan çocuk, sanat öğrenmeyen çırak kendisine sadık değildir. Sadık olmak isteyen bir insanın vücut şehrine haramlar girmemelidir. Allah'ın emirlerini tutmalı, ibadetleri yapmalıdır. İyi, daha iyi, daha iyi hallere nasıl ulaşırım diyerek çalışmalıdır. Çünkü kendisine emanet edilen ömre sahip çıkamayan bir insanın dostlarına, sevdiklerine, ailesine, ulvi davalara sahip çıkması, sadık olması mümkün değildir.

Büyük davalar, büyük insanların omuzunda yürür. Bu büyük insanların da en önemli vasıflarından biri, sadık olmaktır. Kıymetli insanlara gösterilen sadakat, insanı güzel sonuçlara götürür. Ashab-ı Kehf'in köpeği dahi sadakati dolayısıyla, mağara arkadaşlarıyla birlikte üç yüz küsur yıl uyuyup, yine onlarla birlikte yeniden uyanma şerefine ermiştir.

Mesela bazı mektupların başında Üstad Bediüzzaman Hazretleri, "Aziz, sıddık, kahraman kardeşlerim" diye başlar...

Bu hitap, "Ben sizi aziz, sıddık, kahraman biliyorum; böyle değilseniz de böyle olun" manasına gelebilir.

İkincisi, bir duadır bu... "Böyle olmanızı dilerim." demektir.

Üçüncüsü, bir temennidir. Mesela ben böyle bir mektubu okuduğumda "Üstat bana ne kadar önem veriyor" der, sevinirim. Aziz ne demektir, sıddık ne demektir, kahraman ne demektir? Bu kelimelerin manalarını lügatlerden ve ansiklopedilerden öğrenmeye, o manalara uymaya çalışırım. Üstadımızın bu mektupları gönderdiği ağabeylerimiz gerçekten öyleydi... Azizdi, sıddıktı, kahramandı...

Ben yirmi yıl askerlik yaptım. Dindar olduğum için her an askerlikten atılabilirdim. Bir gün kumandan sordu: "Seni askerlikten atarlarsa ne yapacaksın?" "Sirkeci'de hamallık yapacağım." dedim.

Gerçekten hamallığa razı olup, dinî bir hayat yaşamaya karar vermiştim. Bir komünist batıl davası için ölürken, ben de hak davam için mümkün olsa ölürdüm. Bir tek gayem vardı: Her şartta İslam'ı öğrenmek, anlamak ve yaşamak.

O zamanlar Mehmed Zahid Kotku Hazretleri'nin Zeyrek'teki sohbetlerine giderdik. Onun huzurunda oturmak bize şevk verirdi. "Tövbe edin. 'Allah' deyin." derdi. Bir gün kendisine dedim ki: "Hocam, ben zikrimi artırdıkça günahlara meylim de artıyor!" Buyurdu ki: "Bir cisim havada ne kadar çok hızla giderse, atmosfer de ona o hızla karşı koyar. Sen zikrine ibadetine devam ettikçe, elbette şeytan seninle uğraşacak. İbadetine devam edersen, bu hâl senden kalkacak. Daha güzel şeylere ulaşacaksın."

Allah'a asker olanlara ne mutlu! Onlar verilen emirleri yapar ve düzeltemedikleri şu dünyanın çilesini çekmezler. Bilirler ki bu dünyanın bir sahibi var.

Dünyayı sahibine bırak, sen kendi kendine sahip olmaya çalış...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İslamiyet, insanlara ne vermek istiyor ve biz ne haldeyiz?

Hekimoğlu İsmail 2010.06.26

Yıllar boyu şehir şehir dolaştım... Bir seyahatimde otobüs Munzur Dağları'na varmıştı. Radyodan, "Lanet olsun sana ey köhne dünya, yolumu tuttun da başa döndürdün." gibi bir güfte duydum.

Yolculuğun verdiği garip hislerle doldum. Kahveler, meyhaneler tıklım tıklım dolarken bir şey demiyorlar; camiler doluyor diye telaş ediyorlar. Gözlerim nemlendi...

"Bir hayata çattık ki hayata kurmuş pusu..." Arkadaşlarım diyor ki "Bazı mısraları veya beyitleri sık sık okuyorsun." Ne kadar sık okusam, kahveye, meyhaneye gidenler kadar sık değil.

Sosyalistlerin bir sloganı vardır: "Zincirlerimizden başka kaybedecek şeyimiz yok." Öyle zannediyorum ki, bazı insanlar için en tehlikeli zincir kötü alışkanlıklardır. Kötü alışkanlıklarını terk etseler, asıl o zaman zincirlerinden kurtulup İslamiyet'te özgürlüğü bulabilirler. En büyük özgürlük İslam'a köle olmaktır.

Din dışı bir hayat etrafımızı sur gibi çevirmiş. Kılık kıyafet, ev dekoru, yemek şekli, ticaret, bankalar, müstehcen basın-yayın, televizyon... Sultanahmet Meydanı'nda gezen bir turist, kendini bir Avrupa ülkesinde sanabilir. Her şey Avrupa'daki gibi...

"Efendim, helal kazanıyoruz, helale harcıyoruz. Evi, arabayı, halıyı, mobilyayı, elbiseleri ziyafetleri yasaklayan ayet ve hadis var mı?"

İsraf men edilmiş amma israftan kaçan kim? Bütün peygamberler, veliler böyle yaşamaktan kaçınmış.

Geçmiş yıllarda Fatih Sultan Mehmed'in türbesini ziyarete gittiğimizde, Fatiha okuduktan sonra arkadaşlara dedim ki, "Arkadaşlar, Fatih de bir zamanlar çocuktuk. Çubuktan atına biner, çamura düşer, üstünü başını kirletirdi. Bu çocuğu Fatih Sultan Mehmed Han yapan neydi? Sadece saraylarda doğup büyümesi denemez. Çünkü sarayda doğanların başına öyle felaketler gelmiş ki hiçbirimiz istemeyiz. Fatih Sultan Mehmed'i bu hale getiren, İslamiyet'tir."

İnsanlar için maddî ve manevî faziletlerin bütünü İslamiyet'te toplanmıştır. Ne zaman ki fert, aile ve millet İslamiyet'i yaşamışsa, o zaman yücelmiş, güçlenmiş. Ne zaman da (fert, aile ve millet) İslamiyet'ten uzaklaşmış, işte o zaman ayakaltına düşmüşler.

Ümitsiz değilim. Gübreli topraklarda büyük ağaçlar yetiştiği gibi, bozulan insanların içinde de büyük adamlar yetişir.

"İslamiyet insanlara ne vermek istiyor ve biz ne haldeyiz?" sorusuna cevap vermek zorundayız. İslamiyet, dünyamızı ve ahiretimizi cennet eden bir dinken, cehennemî halde olanlar, İslamiyet'i anlamamış demektir.

İslam büyüklerinin yaptığı yolda yürümek zorundayız. Bu yol nedir? İslamiyet'i saniye saniye, adım adım yaşamak. İslam'a uymayan her bakıştan, her sohbetten, her ortamdan kaçmak... Müslüman, İslamiyet için vardır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müslüman'ın tatil anlayışı nasıl olmalıdır?

Hekimoğlu İsmail 2010.07.03

Bana sordular: "Müslüman'ın tatil anlayışı nasıl olmalıdır?" Müslüman'ın tatili olmaz!.. Ölünce rahat eder.

Bediüzzaman Hazretleri buyurmuş ki; "Der tarik-i aczi mendi lazım âmed çar çiz; aczi mutlak, fakrı mutlak, şükrü mutlak, şevki mutlak ey aziz." Yani, "Ben aciz, siz azizlere yolumu şöyle anlatırım; aczi mutlak fakrı mutlak, aczinizi ve fakrınızı bilin. Şükrü mutlak, her halinize şükredin. Şevki mutlak, her halde çalışın."

"Efendim okullar kapandı, tatil geldi." Okullar kapandıysa kâinat kitabı açık duruyor. Dolaşın Allah'ın mülkünü. Tavuklar yumurta fabrikası, inekler süt fabrikası, ağaçlar meyve fabrikası. Allah, kocaman kayısı ağacını toplamış, küçücük çekirdeğin içine koymuş. Bunu görün. Kuşlar bahçeye girer, yiyecek bir şey arar, sonra uçup gider. İnsan kuş gibi olmamalı. Ağacın odundan gövdesine bakmalı. Soba borusu gibi kalın olan bu odun, muazzam bir fabrika. Köklerden ve güneşten gelen gıdasını yiyor, bize ne güzel meyveler veriyor. Allah'ın Rezzak sıfatını anlamalı. O meyveyi öpmeli, Rabb'immin mektubu diye...

Madem tatil gelmiş, bir köye gitmeli. Köyün başındaki kaynak suyuna bakıp, "Allah'ım, nerelerden bize su gönderiyorsun?" diye düşünmeli. Bir dağdan ovayı seyretmeli. Hiçbir ressam yeryüzündeki renkler kadar güzel renkler yapamaz. Hiçbir heykeltıraş şu çiçeği canlandıramaz. Horozlar bağırıyor, köpekler havlıyor, kuşlar ötüyor, hafif bir rüzgâr ısıklık çalıyor.

Yeryüzü bir orkestra-i İlahi... Dinle, ruhun canlansın... İmanın galeyana gelsin... Ayağa kalk, içinden bağır: "Allah'ım ben dinim için ne yapabilirim?" Hatırla ki daima yabancıların yazdıklarını okudun. "Volter demiş ki, Aristo demiş ki..." Başını iki elinin arasına al ve sor, "Allah ne demiş? Bu uzun seyahatin sebebi nedir?"

Sen tatildesin, meyve ağaçları öyle büyümüş ki...

Zamanın kıymetini bilmeyen, zamanla kıymetsiz olur. Dünya cennetin bekleme salonudur, haberin var mı? Evvela kendini kurtar.

Şimdi yaz tatili... Çocuğunun elinden tut, cami cami dolaşın. Mezarlıklara gidin. Türbeleri gezin. Ona ne istiyorsa alın. Çocuk sizi beğenirse sizi taklit eder. İnsan çevrenin tesirinden kurtulamaz. Çocuğunun nasıl olmasını istiyorsan onu al o çevreye git...

Günahı süslediler. Günahı reklâm ettiler.

Geçmiş yıllarda saçları karışmış, sakalı uzamış, pantolonu düşmüş birisine fazla bakmıştım ki, "Niçin bakıyorsun?" diye sordu. Ben de dedim ki, "Senin alkole verdiği parayı İslam yolunda harcayabilsem... Senin alkol uğruna katlandığın çilelere ben de İslam yolunda katlanabilsem..."

Helal dünyanın adamı, haram dünyanın adamlarına bakıp hızını artırabilir. Cehenneme gitmek isteyenlere bakıp, cennete gitmekte daha gayretli olabiliriz. Fakat hiçbir zaman cehenneme gitmek isteyenlerin gayretini ve fedakârlığını geçemeyeceğiz.

Ben her sene zekâtımı verirken tövbe ederim, "Allah'ım, kumarbazların kumara verdiği parayı ben dinime veremedim, sefahate harcanan paralar kadar ben dinime hizmet edemedim, beni affet!"

Risale-i Nur'da buyrulmuş ki, "Mevt, vazife-i hayattan bir terhistir, bir paydostur, bir tebdil-i mekândır..."

Yani Müslüman'ın tatili, ölümdür...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nasibimiz neyse, rızkımız odur!..

Hekimoğlu İsmail 2010.07.10

Rızık, çok para kazanmak demek değildir, parayı sağlıklı yiyebilmektir. Rızık, ekmek, peynir, bal demek değildir. Rızık, midenin onu kabul etmesidir. Sakıp Sabancı yedi mi bütün malını mülkünü de gitti? Rızık neyse onu yedi...

Vehbi Koç demişti ki: "Bir simide hasretim!" Hastaydı, yiyemiyordu. Nice zenginler tanırım ki hastalığından dolayı istediklerini yiyemez.

Ben köydeyim, her yer ağaç... Binlerce yaprak var. Hepsinin rızık var, o rızık gelmese kuruyacaklar. Etrafa bakıyorum. Allah kediye kürk giydiriyor, yılanı çok değerli deri veriyor. Bedava... Onun rızık o! Koyun seri bir halde zehirli otların arasından zehirsizleri bulup yiyor, rızıkını buluyor. Kartallar leşleri yer, ortalık tertemiz olur. Solucan lisan-ı halle diyor ki: "Ben acizim, zayıfım". Allah solucana topraktan rızık veriyor. Denizdeki balık diyor ki: "Ben elbise dikemem". Allah balığın elbisesini biçiyor, dikeyor, giydiriyor. Hem de ne elbiseler... Renk renk, süslü...

Bu sebepten Bediüzzaman Hazretleri buyurmuş ki: "Helal rızık iktidar ve ihtiyar ile mütenasiben değildir." Yani adam akıllı veya çalışkan olduğu için zengin olmuş diyemeyiz. O rızık ona Allah nasip etmiş. Çalıştım da kazandım, demek doğru değildir. Kendini putlaştırmak oluyor.

Kurbağa ineği görmüş, ben de bunun kadar büyük olurum, demiş. Şişmiş şişmiş, en sonunda patlamış. İşte hırs budur. Hırs, zengin olmak isteyen bitirir.

İnsan, Allah'ın Rahimiyetine ve Hakimiyetine sığınırsa rahat eder.

Servetimiz olur, rahatımız olmayabilir. Ev alırsız, ağız tadıyla oturamayabiliriz. Bankada biriken paraları yiyemeyebiliriz... Hadiseler gösteriyor ki, hayat bizim istediğimiz gibi devam etmiyor.

Bu sebepten, hırslanmaya lüzum yoktur. Elbette maddeten kalkınacağız. Fakat yanlış anlaşılan bir durum var. Zengin olmak için, para kazanmak için (şahıstan devlete kadar) hırs değil, plan program lazım, üretime yönelik çalışmak lazım.

Müslüman çalışacak da kazanacak da zengin de olacak amma, helal yoldan kazanıp, fakir gibi yaşayacak. Müslümanca yaşayan bir insan, asla fakir olamaz!

Üstat, Uhuvvet Risalesi'nde bir metot buyuruyor:

"Eğer malı çok seversen, hırs ile değil, belki kanaat ile malı talep et. Tâ çok gelsin."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İttihad-ı İslâm nedir, gerçekleşebilir mi?

Hekimoğlu İsmail 2010.07.17

İttihad-ı İslâm; İslâm birliği demektir. Çünkü bir ayette meâlen "Mü'minler kardeşir" buyrulurken, hadiste "Mü'minler bir vücudun azaları gibidir" buyrulmuştur.

Kur'an-ı Kerim, Müslümanlardan "Millet-i İbrahim" diye bahseder, yani Müslümanların bütünü tek millet olarak değerlendirir. Bu açıdan bakınca yeryüzünde iki millet vardır: Müslüman olanlar, olmayanlar.

Sahabe, din kardeşliğini, karın kardeşliğinden üstün tutmuş.

Şimdi İslâm'ı bilmemekten tutunuz, insanların bir çöp gibi haram denizinde yüzmesine kadar, işler karışmış. Amma İttihad-ı İslâm'ın (İslam birliğinin) sınırını çok geniş tutmamız gerek. Mesela 1983'te Lübnan'da bir Hristiyan milis, rastladığı gence soruyor: "Adın ne?" "Abdürrezzak" deyince, tabancasını çekip vuruyor.

Şimdi bir Hristiyan veya Yahudi milis, bir şahsı sırf ismi yüzünden vuruyorsa, biz de ona İSMİ sebebiyle sahip çıkacağız. Çıkmazsak, İslam düşmanlarının işini kolaylaştırmış oluruz.

İslam birliğine ırkçılık mani değil mi?

Hiçbir Müslüman ırkını inkar etmeyecek, fakat her ırkın vazifesi İslâmiyet'i öğrenmek ve yaşamaktır.

Tarih şahittir ki, Müslümanlar ne zaman İslamiyet'ten uzaklaşmışsa, o zaman ırkçılığa kaymışlardır. Çünkü ırkçılıkta ilim, ibadet yok. Dolayısıyla ırkçılık haramdır.

İrkçılıkla milliyetçilik aynı şey midir? Hayır, milliyetçilikle ümmet aynı şeydir. Kur'an da: "Milleti İbrahim" dediğine göre, biz İslam milletindeniz, dolayısıyla milliyetçilik deyince, İslam milliyetçiliği akla gelir. Rabb'imiz bir, Kitab'ımız bir, Peygamber'imiz bir ve kıblemiz bir. Bu birler bizi, birlik ve beraberliğe götürmelidir. Esir Müslümanların, savaşan Müslümanların, muhacir Müslümanların derdine derman götürebilmek için, ekonomik ve kültürel üstünlük şart. Mezhep farklılıkları İslam birliğine mani olmaz mı? Amerika ve Rusya modellerini unutmamak lazım... Bu iki dev ülke pek çok ırktan, pek çok din ve mezhepten meydana gelmiştir. Eğer Müslümanlar ırk, mezhep bahaneleriyle bölünüp, birbirine düşman olurlarsa, o zaman Amerika ve Rusya gibi ülkelerin oyuncağı durumuna düşerler. Şimdi Müslümanlar ezilmemenin, çiğnenmemenin yollarını aramalı. Kendi aralarındaki problemleri ilimle, ibadetle çözmeli.

Hac, İslam birliğini talim ettiren mühim bir ibadettir. Dünyanın her yerinden Müslümanlar geliyor, tek millet oluyor, beraber ibadet ediyor, beraber yaşıyor. Fakat 300 senedir hem hac farızasını yerine getiriyoruz hem de parçalanmaya devam ediyoruz. Çünkü ilimde, teknikte, dolayısı ile ekonomide çok geriyiz. Hâlbuki hac, Müslümanların yıllık kongresidir. Burada toplanan Müslümanlar, Müslümanların dertlerine derman arayacaklar ve derman da bulacaklar ki, İslam birliği söz konusu olsun. Hacca giden Müslümanların kongre faaliyeti gösterememesinin sebebi yeteri kadar kültürlü olmamaları ve lisan bilmemeleridir. Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: İslami hareketlerin varacağı en son nokta: İttihad-ı İslam'dır. İslam birliği olmadan hiçbir şey olmaz. İslam birliğini hedef almayan her türlü sosyal ve ekonomik faaliyet yetersizdir, bulunduğu yerde boğulmaya mahkûmdur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İtaat ve muvaffakiyet

Hekimoğlu İsmail 2010.07.24

Cennetle müjdelenmiş on sahabeden biri olan Hazreti Ebu Bekir'i Resulullah hiçbir zaman kumandan tayin etmedi, o da her zaman bir nefer gibi seferlere katıldı. İslamiyet itaat dinidir.

Allah'a, Kur'an'a, Resulullah'a ve mü'mine itaat... Böylece mü'minler kardeş olabilir, böylece mü'minler üstün olur, böylece İslam milleti ortaya çıkar.

Hele hele benim gibi Amerika'da, Avrupa'da gayrimüslimlere itaat eden kimseler mü'mine itaat etmezse manevi mesuliyet büyüktür. Nas ve Felak surelerini çok okuyarak hasedin şerrinden Allah'a sığınmalıdır. Mevkiye, makama, servete göz dikenler, Allah'ın rızasına ne kadar taliptir?

Türkiye'den Amerika'ya giden tahsilli bir arkadaş, hemen bir fabrikaya müracaat eder. Der ki: "Ben bu fabrikada temizlikçi olmak istiyorum."

Personel müdürü sorar: "Niçin?"

"İngilizce öğreneceğim, yeni yeni hamleler yapacağım. Bunun için işe başlamak istiyorum." Müdür diyor ki: "Niye temizlik işi istiyorsun?" O genç cevap veriyor: "Şeflik istesem, bana iş vermezsiniz. Bu işi istedim ki işimi garanti edeyim. Bu noktadan başlayıp yükselerek tırmanmaya çalışacağım." Personel müdürü hayret ediyor: "Değil mi ki sen zemin kata razı oldun, asansörle yükselebilirsin."

Dinimizi Kur'an'dan ve hadislerden öğrenirken İslam'a ayna tutan hocalara talebe olmak da bizim için şereftir. Fakat ibreti başkalarından aldık. Her gün kahveye gidene bakıp her gün derse gitmeye çalıştık. Alkole, kumara para verenlere bakıp dinimiz için para verdik. Arabasıyla haramlara koşanları görüp arabamızla sohbetlere

gittik. İlimle teknikle kalkınan ülkeleri görüp derdi teşhis ettik, dermanını söyledik. İşletme ve iktisat fakültelerinin kitapları trafik kaideleri kadar sağlıklıdır. Kuruluşlarımızda bunların uygulanmasını tavsiye ettik. Amerika ve benzeri ülkelerde dev gibi şirketleri kuran işletenler varken bizim de onlarla yarış etmemizi istedik. Basın yayın milletin beynidir, basın yayın ne ise millet de odur. Bu aziz milletimizi tarihiyle, medeniyetiyle bütünleştirebilmek için bu sahaya girdik.

Bulduğumuzla yetinmek değil, daha ileri gitmek zorundayız. Çünkü iki günü birbirine eşit olan ziyandadır. 20 senedir genç arkadaşlara itaat etmekten hiç rahatsız olmadım, gizli bir zevk de aldım. Ücretimin azlığından da rahatsızlık duymadım; keşke almasaydım... Mesela bana yazı yazdırmaları gazeteme ve arkadaşlara bağlılığım artar, eksilmez.

Ebedi başarıya ulaşmak isteyen insan, iradesini, karşısına çıkan seçeneklerin içinde Allah'ın rızasına en uygun olanını tercih etmekte kullanmalıdır. h.ismail@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her Müslüman kendi bahçesini temizlemekten mesuldür!..

Hekimoğlu İsmail 2010.07.31

Suyun mahiyetini anlamak için susuz kalmış bir bahçeyi sulamak lazım. Elektrik anlamak için de motorlara, cihazlara, aydınlatma şebekelerine bakmak gerekir.

Allah'ın sıfatlarını öğrenmek için de "Kerim, Rahim" diye doksan dokuz Esmâ-i Hüsnâ'yı ezberlemek değil, kainat kitabını dolduran yaratıkların sayfaları arasına başımızı gömüp düşünmek ve iç ahengin baş ilmeğini bulmak şarttır. Zira Kur'an, bizi her türlü taklitten çekip alıyor ve "düşünün!" diyor.

Bu kainat kitabını, dünya üniversitesinde okutacak bir muallime ihtiyaç vardır. Elbette ki bu sınıfta kitaba ve muallime inananlar birlik ve beraberlik içinde olacaklar... Çünkü Rabb'imiz bir, Kitab'ımız bir, kıblemiz bir, Peygamber'imiz bir, gayemiz bir... Bütün bu "bir"ler içinde biz nasıl yetmiş iki oluruz? Biz de biriz. "Fırka-i necatız!"

Sadece birlik olmak da kâfi değilmiş!.. Kitab'ımız böyle buyuruyor; öyle birlik olacağız ki fitne ve münafık boşluk bulup içimize girmesin... Elmanın içine kurt düşmesin yahut kiraz gibi durdukça kurtlanmayalım...

İnsan bahçesinin faiz, yalancılık, hile, hırsızlık, hıyanet, fuhuş, içki gibi yabani otları vardır. Her Müslüman, kendi bahçesini temizlemekten mesuldür.

İslamiyet, Müslümanlara hayat, hayata gaye ve istikamettir.

Ev ev, dükkân dükkân; amelden müesseseye kadar her şeye, tek nizam İslamiyet'tir.

Gelen nesil bunu ispata memurdur. Bekleyin, görün!

Her meslek erbabından dindar kişilere ihtiyaç var. İslâmiyet'i sadece hacının, hocanın malı zannetmek büyük hata... Bu sebeple kadın, erkek, yaşlı, genç... Herkes dinini öğrenmek mecburiyetindeler ki, Müslümanların üstündeki bu gariplik kalkabilsin... Aksi halde herkes mesul olur.

Dinimizi öğrenmek için ileriye süreceğimiz maniler, şimdiden söyleyelim ki, birer safsatadan ve şeytanın hilesinden başka bir şey değildir. Bu hususta en büyük vazife erkeklere düşüyor: Erkekler eşlerini yetiştirmek için imkân ve fırsatlar hazırlayacaklar ve aynı gayreti çocukları için de gösterecekler. Erkekler gerçekten erkek olup, dirayetlerini bu mesele üzerinde gösterebilirse çoğu mesele kendiliğinden hallolacaktır. Cesaretleri kavgada ve kaba kuvvette deneyenler, aynı cesareti ulvî noktalara teksif ederlerse hem kendileri çok şey kazanırlar hem de yakınları...

Evlere kitap, evlere ahlâklı âlimlerin taşınacağı günü dört gözle bekliyoruz. Çünkü o gün, kurtuluşumuzun şafağı olacaktır. h.ismail@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nuh'un gemisi

Hekimoğlu İsmail 2010.08.07

Diyorlar ki; "Günahlar çok arttı. Her tarafta günah işleniyor." Necip Fazıl da diyor ki;

"Günah günah, hasat yerinde demet.

Merhamet suçundan aşkın merhamet,

Olur mu dünyaya indirsem kepenk?

Gözyaşı döksem Nuh tufanına denk..."

Günahların artmasından bize ne? Biz İslamiyet'i öğrenir ve yaşarız. Nuh'un (as) zamanında yaşayan insanlar çok bozulunca yeni dinden, imandan tamamen uzaklaşınca Allah, Nuh'a (as) vahyediyo: Bir gemi yap!..

Halbuki Nuh (as) mühendis değil. Fakat vahiyle, gemiyi yapmaya başlıyor. Öyle bir gemi yapıyor ki; tufana dayanmış. Hem de pek çok canlı onun içine alınabilmiş. Nuh Tufanı, jeolojik devirlerden biri olabilir. Nuh (as) diyor ki; "Bu ülke bir deniz olacak. Sadece bu gemi içindekiler kurtulacak." Bunu duyanlar diyor ki; "Bu kadar su nereden gelecek?" Yani vahyi, kendi akıllarıyla yorumlamaya çalışıyorlar. Allah emredince gökten sel gibi yağmur yağıyor. Yerden sular fışkırıyor. Kısa bir zamanda o kavmin bulunduğu yer deniz oluyor. Nuh'un (as) gemisi yüzmeye başlıyor.

Günümüze gelince...

Her cami, Nuh'un gemisidir. Camiye giren kurtulur. Caminin içinde hiçbir haram yok. Helallerin bütünü camide, haramların bütünü caminin dışında. Böylece camiler Nuh'un gemisine benziyor. İyiliklerin bütünü İslamiyet'tedir. Kötülüklerin bütünü İslam'ın dışındadır. Ha Nuh'un gemisine binmişiz, ha sünnet-i seniyye gemisine binmişiz; aynı şeyler...

Sünnet-i seniyye de gemi gibi insanı kurtarır. Sırat-ı müstakim, cennete giden yoldur. Bu yolun trafik işaretleri ilmi halde yazılıdır. Sırat-ı müstakime giren cennete girer. Sırat-ı müstakimden ayrılan, sırat köprüsünden aşağı düşer. Tevbe eden tekrar sırat-ı müstakime çıkar. Bir haram işleyerek, tekrar aşağı düşer...

Bazı insanlar düşe kalka sırat köprüsünde ilerlerken, İslamiyet'i öğrenmiş, yaşamış olanlar sırat köprüsünden hızla geçerler. Dünyalarını da, ahiretlerini de cennet ederler.

Nuh'un gemisine bindik. Diğer insanlar ne olacak? Tebliğ 3 türüdür:

Dil ile tebliğ, hal ile tebliğ, hem dil hem hal ile tebliğ...

En tesirli tebliğ, yaşayarak yapılan tebliğdir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ramazan, Kur'an'ı anlama ayıdır...

Hekimoğlu İsmail 2010.08.14

İmanda en önemli nokta, kulun Allah'a muhtaç olduğunu hissetmesidir. Aç olunca anlarınız ki bizi doyuran birisi var. Mesela Firavun, hiçbir şeye muhtaç olmadığını söylüyordu.

Nefsimizin firavunlaşmasından Allah'a sığınırız. İbadetlerin nefse ağır gelmesinin sebebi, nefsi şımartmaktır. Yani nefsimizi şımarttığımız için ibadet etmek bize ağır gelir. Nefse yüz vermemek lazım.

İşte Ramazan'da oruç tutan insan firavunluktan çıkar. Açlıkla tekâmülün bağlantısı vardır. Beden zayıfladıkça ruh güçlenir...

Amerika'da, Teksas'ın sıcaklığında tuttuğum oruçların tadını hiç unutamıyorum. Görev yaptığımız yerde akşam yemeği, iftar saatine denk gelmiyordu. Bisküviyle iftar ve sahur yapıyordum. Çok iyi hatırlıyorum, gayet rahat oruç tutuyordum. Vazifemi de aksatmıyordum. Öyle zayıflamıştım ki beni görenler, "Hasta mısın?" diye soruyorlardı. Ne kadar hafıftım, ne kadar rahattım...

Bugünkü durumuma gelince...

Dermansız dert, yaşlanmaktır. Doktor dedi ki: "Oruç tutamazsın!" Benim niyetimse şöyle: Birinci gün oruca niyet edeceğim, diyeceğim ki, "Ey beni yaratan Rabb'im. Kalbime, mideme hakim olan Allah'ım. Ben hem yaşıyım, hem hastayım. Oruç tutmayabilirmişim. Fakat Ramazan'da yemek içmek benim çok ağırıma gidiyor. Bana oruç tutma gücü ver. Sen her şeye kadirsin."

Bu inançla Allah'a sığınarak oruca başlayacağım.

Ramazan'da hatim indirmek çok büyük sevap fakat mukabele okunduğu gibi tefsir de okumak da bana göre büyük sevap. Yani Kur'an'ı anlamak... Mesela "Elhamdülillahi Rabbil alemin." Hamd etmek nedir? Rab nedir? Alemler nedir? Fatiha'nın şu birinci ayetini anlamak.. Tahkiki iman da budur.

Arapça bilmiyoruz, asr-ı saadette değiliz. Peki ne yapacağız?

Bir tefsir alacağız, bir de fosforlu kalem. Başlayacağız okumaya. Açık emirlerin üstünü çizeceğiz, çizdiklerimizi teker teker uygulamaya çalışacağız. Okurken, "Allah bana ne emrediyor?" diye okuyacağız.

Bir kumandan ne yaparsa yapsın mareşal olamaz. Yalnız meydan muharebesini kazanırsa mareşal olur. Özellikle şu zamanda oruç tutan erkek, duygularına gem vurursa mareşal olur! Çünkü meydan muharebesini kazanmıştır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ramazan, irade talimi yaptırır

Hekimoğlu İsmail 2010.08.21

1950 senesinde askerî okula girdim. Askeriye elbisesini giydirdiler. Davutpaşa Kışlası'nın alt katında kalmamız için bize bir yer gösterdiler.

Yüz öğrenciydik. Yatak, yorgan yok; ayakkabıları yastık yaptık. Kaputa sarılıp yattık. Sabah, öğle, akşam sadece ekmek ve çorba; başka yok. Dedik, "Niye böyle?" "Askerlikte bundan daha zor günler yaşayacaksınız. Savaş zamanı size karyola getirecek değiliz. Çamurda yatabilirsiniz. Savaşta yemek de bulamayabilirsiniz. Askerlik budur. İşinize geliyorsa kalın, gelmiyorsa çıkın, gidin." dediler. Çok işsizlik vardı. Ayrılmadım, devam ettim. Onların dediği gibi oldu. Karaburun'da atışlar yapacaktık, çadırları kurduk, saat 9'da öyle bir rüzgâr çıktı ki çadırlar yıkıldı, dışarıda kaldık. Bir yağmur başladı, sabaha kadar o çamurda, o yağmur altında oturduk. Sayamayacağım kadar çok tehlikelerle karşılaştık. Hepsine razı oldum. Askerlik bu, başka türlü yok.

Askerlik bizi nasıl zor şartlara hazırlıyorsa Allah bu Ramazan'la bizi zor şartlara hazırlıyor. Ramazan sabrı, şükrü, kanaati, iktisadı, itaati öğretiyor. El kadar ekmekle, günü gün etmemiz gerekebilir, Allah korusun. Mesela Müslüman evine gittiğinde yemek yoksa peynir ekmek yer, şükreder. Yani yemek yok diye hanımına baskı yapmaz, huzur bulur. Hayat düz çizgi değildir. İnişi yokuşu çoktur. Gün güne uymaz.

Ramazan, irade talimi yaptırıyor. Ramazan sahur öğretiyor. Mesela doktorlar "oruç tutmayacaksın" dediler. İmamlar, "yaşlısın, hastasın, sana ruhsat var" dediler. Herhalde o zorlu günlerin taliminde yetiştik, Allah'a da sığındım. Oruç tutuyorum, çok da memnunum. Evet Ramazan sahur talimi, sabır talimi, şükür talimi, irade talimi... Ramazan, hayatın zor şartlarına göre bizi yetiştiriyor, talim ettiriyor. Kumandana itaat ettiğim kadar Allah'a itaat etsem evliya olurum. Sofrada yemekler hazır, "ye!" emri gelmediği için yemiyorum. Yani yeryüzü bir ordugâh oldu. Allah, kumandan-ı azam. Ben de o orduda neferim. Ye emri gelinceye kadar bir şey yiyemem. Zaten askeriyede de usul şöyledir: Bölük yemekhaneye girer. Herkesin yemeği dağıtılır. Askerler bekler, nöbetçi subay gelecek, "Afiyet olsun!" diyecek. İşte o zaman yemeğe başlayacaklar. Şimdi biz de sofranın başında bekleyeceğiz. "Ye!" emrini bekleyeceğiz. Askerliğe ne kadar çok benziyor.

Akşam ezanının okunması "ye!" emrinin gelmesidir. Bekliyoruz. Bu hâl 20 sene askerlik yapmış olan beni çok sevindiriyor. Çok şükür, çok şükür Allah'a asker olmuşum. "Yeme!" dedi imsakta yemeği kestim. İftarda "ye!" emri gelecek, yiyeceğim.

Demek ki askeriyeden emekli oldum ama Allah'a askerliğim devam ediyor. Her insan bu dünyada bir askerdir. Ramazan, insana bu şuuru kazandırıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başka şehrin insanları...

Hekimoğlu İsmail 2010.08.28

Camdan, yağın karı seyretmek çok zevklidir amma onu bir de fakire sorun. Şu saatte imsak başlayacak, şu saatte iftar olacak. Belli bir zaman için aç kalıyoruz. Fakir, belli olmayan bir zaman için aç...

Öyleyse onun ızdırabı bizden fazla. Ne yapalım? Zekâtımızı, fitremizi verelim. Denizden su alsak zararı olmaz. Denize bir teneke su döksek faydası olmaz. Zenginlerin durumu böyledir. Bir fakir şöyle diyordu: "Allah'ım Sen Ali Ağa'ya ver, o bize verir." Böylece insanlar bir vücut haline gelir.

Dayanışma toplumları yücelten sırlı bir kavramdır.

İnsanlar, hatta hayvanlar bile dayanışmayı sağlamak için cemaatler yani topluluklar halinde yaşarlar.

Karınclar, ördekler, kargalar, güller, menekşeler, leylaklar, biyolojide sayacağımız pek çok şube ve sınıf varlık, her biri aslında bir cemaattir. Dayanışma önce ailede başlamalı, sonra toplumun her tarafına intikal etmeli. Dayanışma olduğu müddetçe insanlar birbirini sever ve sayar. Kapitalizmde "Ben yiyeyim, gerisi ne olursa olsun" tezi vardır. Faizli sistemde, "Sen çalış, ben yiyeyim" tezi hâkimdir. Komünizmde eşitlik sağlanacak diye, en büyük eşitsizlik yapılmaktadır. Bugün dünyanın her yerinde savaş vardır. Sosyal hayatta farklılıklar olduğu müddetçe, savaşların, kötülüklerin sonu alınmayacaktır. Sosyal hayattaki farklılıkları da insan beyniyle ortadan kaldırmak mümkün değildir.

İslâmiyet sosyal hayattaki farklılıkları inkâr etmez ama güçlü olanın zayıf olanı desteklemesini emreder. Güçlü olanların yan yana gelip daha büyük hizmetlere koşmalarını emreder. Acize, zayıfa, fakire, güçsüze, sakata maddeten, manen ve hizmet ederek yardım edilir. Zekat, sadaka sistemi bunun için getirilmiştir.

İslâmiyet maddi ve manevi hayatta bütünlüğü temin ediyor. Müslümanlar bu sırları anlarsa daha iyi günlere ulaşılacaktır. "Komşusu aç iken karnı tok yatan bizden değildir." hadis-i şerifi dayanışmanın önemini ortaya koyuyor.

Bir yere bir tek ağaç dikersek, rüzgâr onu devirmeye çalışır. Güneş onun kökünü kurutur. Sel onun dibini oyar. Öbür tarafta, orman içindeki bir ağacı düşünelim. Sel gelse, ağaçlar seli parçalar. Güneşin kızgınlığı içinde hepsi birbirine gölge eder. Rüzgâr esse, ormandaki ağaçlar birbirine omuz verir, rüzgâr havaya gider. Böylece ormandaki ağaçların ömrü daha uzun olur.

İnsanlar da ancak dayanışma ile hayatlarını devam ettirebilirler.

Ben hayatımda tecrübe ettim ki malıyla canıyla ibadet edenler manevi makam kazandılar, yüceldiler. Çünkü çilesini çekmediğimiz şey bizim değildir.

1939 Erzincan depreminde zenginlikten fakirliğe düştük. Bir ekmeğe muhtaç olduk. O zaman başka şehrin insanları eski elbiselerini bize göndermişti. Kızılay çadır verdi. Yardımseverlerin gönderdiği yardımlarla ya tahsile devam ettik yahut sanat öğrendik. Depremin açtığı yaralar böylece kapandı.

Pakistan'daki kardeşlerimize yardım etmeyi ihmal etmeyelim.

Bize gayret yaraşır, merhamet Allah'ındır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kara kedi...

Hekimoğlu İsmail 2010.09.04

Seninle halıların üstüne bağdaş kurar, diz dize oturur, kelimelerden okunan parçaları dinlerdik. Verilen misallere, yapılan isbatlara hayran olur, yeni şeyler öğrenmenin saadetini tadardık. İslamiyet'i öğrenmek ve onu yaşatmak gayretindeydik.

Hani "hizmet-i Kur'aniye'deki kardeşlerinizi tenkit etmeyin" cümlesi okununca, "işte bütün dargınlıkların, münakaşaların kökü kesildi" derdik. Biz de o büyük müellif gibi; nefsimize muhalefet etmekten başkasına muhalefet edecek zaman bulamıyorduk. Bidatlardan kaçınır, İslamiyet'in esaslarına sarılmaya çalışırdık. Problemleri dışımızda değil, kendi öz nefsimizde arardık.

Fakat aramızdan kara kedi mi geçti, ne oldu? Sen, diz dize oturup ders dinlediğin kardeşini tenkide başladın. O kitapları okuyup bitirememiştik bile... Nefsimize muhalefeti bırakıp, muhalefeti müesseseleştirdin. Hatta, duyduğuma göre insafsız nazarın ve düşkün fikrinle fetvacı olup senin gibi düşünmeyenleri küfürle itham ediyorsun.

Bir fabrikanın çarkları hükmündeydik. Dersleri bırakınca, yağsız kalan dişliler gibi gacıracıracı ötmeye başlamışsın. Selamet sahiline giden bir geminin mürettebatıydık. Kömür işinde çalışmayı sıkıcı bulmuşsun, yolcuları malayaniyatla eğlendirmeye, onları neşelendirmeye koşmuşsun...

Sana "derslere dön" diyenlere "bizi aranızdan kovdunuz" der gibi sitemler yapıp, Allah'ın nurunu esir kamplarına benzetmişsin... Bunun giriş-çıkış kapısı nerede ve nöbetçi kim? Kim hizmetten baş kaldırıp bu işlere bakacak?

"Hizmet-i Kur'anîyedeki kardeşinizi tenkit etmeyiniz!"

"Biz nefsimize muhalefet etmekten başkalarına muhalefet edecek vakit bulamadık."

"İman Kâbe hükmündedir, günahlar çakıl taşlarına benzer; Kâbe hükmünde imanı görmeyip, çakıl taşları hükmünde günahları görmek akıl kârı değildir."

"Siz sahil-i selamete giden bir geminin tayfalarısınız."

"Siz bir şahsı manevinin uzuvlarısınız. El gözün ayıbını görmez, belki yardım eder."

"Bir buz kalıbı hükmünde olan enaniyetinizi Kevser-i Kur'an'da eritiniz."

İşte böylesine esasların bulunduğu ve dine hizmette yolumuzu aydınlatan, hizmet düsturlarını, bol bol okursak, derdimizin dermanı bulunmuş olur.

"Muhterem ağabey; Bir yere gidiyoruz, din düşmanlarının aleyhinde konuşacaklarına, Müslümanların aleyhinde konuşuyorlar. Bu hal, bana çok ıstırap veriyor."

İki sayfalık mektubun bir paragrafı bu... Yüzlerce okuyucunun mümessili gibi gelen bir mektup...

Sadece sohbetlerde mi oluyor? Kitaplar, gazeteler dolusu aynı dert. Bunların önüne geçmeye imkan yoktur. Her devirde ve her zaman böyle kimseler bulunacaktır.

Halis ve has kardeşlerle yapılacak işbirliği neticesinde bu gibi şahıslar hükümsüz kalacaklardır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İslamiyet'i anlama şeklimizi gözden geçirelim

Hekimoğlu İsmail 2010.09.11

En son ve en mükemmel dinin mensupları olarak, bir önceki, yani batıl olmuş dinin mensupları tarafından kolayca güdülebilmek ağırimıza gidiyor. Bu öyle bir vebal ki, gerçekten Allah korkusu taşıyan herkes bu tablo karşısında titremelidir.

Niçin Batı bizden daha ileride? Niçin onların araştırmalarına, fabrikalarına, silahlarına muhtacız? Niçin orada sağlık, iktisat, tarım, enerji, mimarlık-şehirleşme meselesi halledilmiş de bizde bir hercümerc sürüp gidiyor?

Dürüstlük, çalışma, ilim bizim baş prensiplerimiz olduğu halde niçin sağlamlık söz konusu olduğunda Alman malı arıyoruz? Temizlik bize emredilmişken, niçin sokaklarımız pis?

İlim Allah'ın sıfatıdır. İslamiyet Kitap'lı, Muallim'li bir din olduğuna göre, İslamiyet aynı zamanda ilim dinidir. Müslüman'ın kalp ile gerçeği bulmaya gitmesi ancak Avrupa kelimelerinden biriyle vasıflandırılır: Mistik...

Kur'an'ı ve Peygamber'i gönderen Allah, insana öyle bir akıl vermiş ki, İslamiyet'i anlasın. Yani Kur'an, sünnet-i seniyye ve insan aklı, bunların üçü bir bütünken, ne zaman ki Müslümanlar, aklını İslamiyet'ten geri çekip, ibadetleri programlanmış bir robot gibi yapmaya başladı, işte o zaman mistisizme kaydı. Gerçek manada mistik, akli devreden çıkarıp, güya kalp ayağıyla gider. Halbuki Kur'an'da ve sünnette anlaşılmayacak ayet ve hadis yoktur. Yeter ki fiziğe çalışır gibi, onlar üzerinde de çalışalım.

Mesela okul ders kitaplarının bütünü Allah'ın yarattıklarını anlattığı halde, bazı öğretmenler yaratıcıyı inkar edip, yaratıkları anlattı. Hatta öyle ki, ruhu inkar eden psikoloji öğretmenleri gördük...

Allah'ın yaptıklarının ve yarattıklarının hepsi mükemmeldir. Güneş mükemmeldir, mesaisine de hiç geç kalmaz. Kuş mükemmel, yıldız mükemmel, kök mükemmel, yaprak mükemmel, çiçek mükemmel, insanın organları mükemmel... Müslüman'ın da yaptığı işler mükemmel olmalıdır. Buna adetullah denir. Adetullah'a ittiba etmeyen muvaffak olamaz!

İslam'ı anlama şeklimizi değiştirmeliyiz. Mübarek gecelerde bir fizikçinin fizikle, kimyacıнын kimya ile meşgul olmasında hayır ve sevap vardır. Bugünkü Müslümanların mübarek geceleri idraki ve ihyası, benim ninemden farklı olmalıdır.

Amerikan filmlerine gözyaşı döken Müslüman'ın, Müslümanların derdine ağlamaması büyük bir felakettir.

Ben 15 yaşına kadar Kur'an'ı görmeden büyüdüm. Allah nasip etti. Dinimi sonradan hususi bir gayretle öğrendim. Kütüphanemde 1950 yılında alınmış kitaplar var. Demek ki 60 senedir kafayı düzeltmeye, doldurmaya çalışmışız...

Gördüm ki Müslümanlar İslam'ın şartlarını yerine getirdikten sonra, PARA, MAL ve MEVKİ ile ilgili ibadetlerini yerine getirmezsse kurtulamaz!.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Camide bütün ırklar omuz omuza...

Hekimoğlu İsmail 2010.09.18

İstanbul'un bazı semtleri vardır. Bu semtler belki on-on beş sene evvel kurulmuştur amma Hakkârî'den daha kalabalıktır.

Buralarda oturan halk, Türkiye'nin muhtelif yerlerinden gelmiştir. Hemşehrilik ve ırkçılık gibi haller bütün hızıyla yürürlüktedir. Mesela Lazların, Kürtlerin, Çerkezlerin, Arnavutların kahveleri ayrı ayrı olabilir.

Şimdi düşünelim...

Herkes kendi kahvesinde otururken ezan okunmaya başladı. Namaz kılmak isteyenler kalkar caminin yolunu tutar. Camide herkes bir imama uyar. Bütün ırklar omuz omuzadır. Birlikte secde ederler. Aynı duaya amin derler. Camiden çıkınca yine herkes ayrı kahveye gider. Böylece yollar ayrılır.

Türkiye'de pek çok ırk bir arada yaşamaktadır. Bu ırkların örf ve âdetleri farklı olduğu gibi, dil meselesi de halledilmemiştir. Şark vilayetlerinden birinde "Ne mutlu Türk'üm diyene" levhasını birisine gösteriyorlar, o da diyor ki, "Türkçe nizani", yani "Türkçe bilmem."

Fakat Türkçe bilenle bilmeyen namazda aynı sûreleri okuyabiliyor, birbirlerinin cenazesine koşuyorlar. İslamiyet adına söyleneni aynı şekilde kabulleniyorlar...

İster Arnavutların, ister Lazların, ister Kürtlerin, Çerkezlerin pazarına gidin. Oralarda bir doğruluk havasının estiğini göreceksiniz. Vebalden, hak geçmesinden korkan adamlarla karşılaşsınız. Araştırsanız, bu halin İslamiyet'ten ve İslam'a bağlılıktan ileri geldiğini görürsünüz. Böylece İslamiyet bir atmosfer gibi her şeyi içine almış, her ırka faydalı olmakta, hayata gerçek manayı vermektedir. Elbette büyük şehirlerde terazide hile yapan vardır. Elmanın çürüğünü arkaya, iyisini öne dizeni görürsünüz. Bu adamın bozulmasının sebebi, menfaattir. Şahsi menfaatini dininden üstün tutan insan hangi ırktan olursa olsun zararlıdır.

İslamiyet kimseye "ırkını inkâr et" demiyor. Bir kimse hangi ırktan olursa olsun İslamiyet'i öğrenip yaşayabilir. Böylece üstün insan olmanın sırrı bulunmuş demektir.

Bir kısım milliyetçilerin ve bir kısım dindarların yanlış hareketleri umuma mal edilmemelidir. Hatalı kimselere kızmaktansa hatasız hale gelmeye çalışmak en faydalı yoldur.

Bazı gençler dindar olmaktan ziyade ırkçılığa meylederler. "Yaşasın Türk milleti!" deyince her şeyin tamam olduğu sanılabilir. Halbuki "Yaşasın Türk milleti!" demekle millet yaşamaz. Milleti yaşatacak, üstün insanlardır. Üstün insan olma hevesi ise herkesten evvel gençlere yakışmaktadır.

Görülüyor ki en fazla fırtınalı saha gençliktedir. Gençlerin esen yele göre istikamet almaları en azından karışıklıklara yol açacaktır. Şayet gençler de yönlerini İslamiyet'te bulabilirlerse o zaman milletimizin güçlendiğini görebilmemiz mümkün.

Bugünkü felaketlerin ve huzursuzlukların temelinde kendi anlayışını esas kabul edip kendi görüşlerini İslamiyet'ten üstün tutanların tutumu yatmaktadır.

Bu milletini layık olduğu seviyeye getirmek isteyen milliyetçiler, her şeyden evvel milletimizin Müslüman, İslamiyet'in de bir hayat nizamı olduğunu unutmamalıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öğretmen...

Hekimoğlu İsmail 2010.09.25

1940'lı yıllar...Ortaokuldaydık. Tarih öğretmeni Ortaçağı anlatıyordu. Peygamberimiz'in savaşlarını anlatırken sık sık, "Muhammed şöyle yaptı, Muhammed böyle dedi..." diyordu. Sınıftaki bir arkadaş da, öğretmen "Muhammed" dedikçe ağzını oynatıyormuş. Yanında oturan arkadaşı da demiş ki, "Öğretmen Muhammed dedikçe dudakların niye oynuyor?" O da hayretle "Peygamberimiz'in ismi anıldıkça salavat getirmek zorundayız." demiş. Dindar bir ailenin oğluydu.

Arkadaş bunu duyunca öğretmene söyledi. O öğretmen çocuğun yanına geldi, "Ben Muhammed dedikçe sen salavat getiriyormuşsun öyle mi?" Arkadaş "evet" dedi. Öğretmen bunu duyunca o arkadaş sınıfın ortasında öyle dövdü ki, suratı kıpkırmızı oldu!..

Aradan yıllar geçti. O arkadaş mühendis oldu. Bir gün bir caddede yürürken kendisiyle karşılaştım. Hal hatır sorduk. Benim elimde kitaplar vardı. Sokrat'ın Müdafaası, Filozofça Düşünceler, İmam Gazali'nin İhya'sı... Dedi ki, "Filozofça Düşüncelerle, Sokrat'ı bana ver okuyayım. Gazali senin olsun, onu boş ver!.. " "Hiçbirini vermiyorum!" dedim. Yoluma devam ettim.

Düşündüm...

Dindar ailenin dindar çocuğu, orta okulda peygambere salavat getiren arkadaşım, Sokrat'ı beğeniyor Gazali'yi beğenmiyor... Okul, karşılaştığı öğretmenler ve çevre o dindar arkadaş din düşmanı yapmaya yetmişti. Dine karşı olan öğretmenlerin tavsiye ettiği kitapları okuyarak bu hale gelmişti.

Oğlum ilkokula giderken öğretmeni sınıfta sormuş, "Evinde Kur'an olan var mı?" Oğlum da parmağını kaldırmış. Öğretmen "Yarın Kur'an'ı okula getir, arkadaşların da görsün" demiş. Ertesi gün oğlum Kur'an-ı Kerim'i sınıfta herkese göstermiş. Öğretmeni de "aferin" demiş. Bu olay oğlumda çok müspet tesir yaptı. Bugün oğlumun hayatında o öğretmenin payı büyüktür...

Mesela Mahir İz Hocamı unutamam... Kendisi edebiyat öğretmeni idi. Arkadaşlarla Mahiz İz Hocayı alır, Baltalimanı sahiline gider, caminin yanında sohbet ederdik. Cumhuriyet tarihini yaşamış bir insan...

Hoca, elindeki poşeti açar, "Buyurun çocuklar, yengeniz size kurabiye yaptı" der, ikram ederdi. Cami imamı da bir demlik çay getirirdi. Sohbetlerimiz cami teraslarında yahut bahçede olurdu. Ona sorular sorardık, o da hatıralarını anlatırdı...

Hepimiz öğretmenlerden çok şey öğrendik. Öğretmenler yalnız bilgileriyle değil hayat şekilleriyle de bize çok şey öğretti. Bugünkü insan hangi yaşta olursa olsun öğretmenlerin tezgâhından geçmiştir. Her millet her devlet öğretmenlerin meyvesidir.

Çocuk için öğretmen çok şey demektir. Çünkü çocuk, ebeveyni cahil, öğretmeni alim bilir. Bu sebepten çocuğumuzu yazdırdığımız okul önemlidir. Çocuğumuzun öğretmenleriyle tanışmak faydalıdır.

Tabii bu seviyeye çıkabilmek de ayrı bir mesele...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Allah'ın insana "ruhundan üflemesi" ne demektir?

Hekimoğlu İsmail 2010.10.09

"Göklerin ve yerin nuru (Nur/35) olan Allah, kendi nurundan insana nur vermiş ve ruhundan ruh üflemiştir. (Hicr/29) Sandalye, marangozun bir parçası olmadığı gibi, biz de Allah'ın bir parçası değiliz...

İnsanın kendisini tanımasında en önemli nokta, ruhunun varlığına inanmasıdır. Bu meseleyi şöyle anlamak lazım: Allah hayat sıfatından bize hayat vermiştir. Hayat harekettir. Hareket hayattır. Fiziğin ve kimyanın anlattığı elektronlar hareketlidir. O hareket de hayatsız cismin olmadığını gösterir.

Allah'ın hayat sıfatı her şeyi kuşatmıştır. Hayatsız cisim yoktur. Organlarımızın bütünü etten yaratılmıştır. Etten yaratılan bu organların görmesi, işitmesi, yürümesi ruha ait şeylerdir. Çünkü bir insan aniden ölse organlarında hiçbir değişiklik olmaz. Fakat göremez, konuşamaz. Çünkü ruhu çıkmıştır. İğneyi elinize batırın. Ne oldu, acıdı. Acıyan, ruhtur. Ölüye iğne batırsak acımaz. Beden kılıftır. İnsan bütün duygularını ruhuyla yaşar.

O ruhta öyle bir kuvvet var ki hem 80 kiloluk insanı gezip dolaştırıyor. Hem de o insan 40 kilo bir yükü sırtına alırsa onu da taşıyor. Fakat insan ölünce onu en az dört kişi taşıyabiliyor.

Kaf Sûresi 16. ayette "Biz ona şah damarından daha yakınız." buyruluyor. Organlarımızın bütünü yaratan ve çalıştıran Allah'tır. Gözümüzü yaratan Allah, nereye baktığımızı bilir. Dilimizi yaratan Allah, ne söylediğimizi bilir. Beynimizi yaratan Allah, hayallerimizi bile bilir. Allah'tan korkmak, günah işlemekten utanmaktır. "Aman günah işlemeyeyim, Allah'a mahcup olurum." demektir. Allah'a yaklaşmak esma-i hüsnayı anlayıp beşeri planda uygulamaktır.

Yaratılan her şey esma-i hüsnanın tecellileridir. Esmâ-i hüsnâ Allah'ın isimleridir.

Ruh, hayattır. Hayat Allah'ın sıfatıdır. Öyleyse bizde Allah'ın hayat sıfatı tecelli etmiştir.

Zaman bir okyanustur. İnsan vücudu bu okyanusta bir gemidir. Bu geminin kaptanı akıldır. Geminin pusulası iman ve vicdandır.

Ahmed Yesevi hazretleri Peygamberimiz'in vefat ettiği yaşa ulaşınca "Resulullah toprakta yatarken ben ondan fazla yeryüzünde dolaşamam." diyerek yeraltında bir mağara kazdırmış, ömrünün kalanını o mağarada geçirmiştir.

Nefsin terbiyesi, manevi terakki zor şartlarda gerçekleşir...

Dış dünyamız meyvenin kabuğuna benzer. Kabuk kalınlaştıkça öz zayıflar. Meyvenin özü geliştikçe kabuk incelir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Patron için' çalışanın enerjisi çabuk biter!..

Hekimoğlu İsmail 2010.10.16

Yeni bir hastalık çıktı çağımızda; stres...Depresyon ve stres sinir sisteminin feveranıdır. Onu davet de edemeyiz, onu ihraç da edemeyiz. Yalnız şu var ki, Allah çekemeyeceğimiz yükü bize yüklemesin. Dert vermişse o derdi çekme gücü bizde var demektir. Bu hastalık herkeste görülebilir amma işsizlerde daha çok görülür. Mesela ben 50 yıldır evliyim; benim hanım depresyon nedir bilmez. Çünkü asla boş durmaz.

Dindarlarda bu hastalık pek görülüyor. Çünkü tevekkül ve Allah'a güven, bunalımı yeniyor. Allah için çalışan insanın şevk ve gayreti artar. Patron için çalışan insanın enerjisi ise çabuk biter. Burada asıl mesele şu: Kim için çalışıyoruz?

Bir İngiliz, Almanlara esir düşüyor. Almanlar, esir kampında İngilizleri çalıştırıyor. Çalışma şekli şöyle: Varillere su doldurmak.

Bir esir şöyle diyor: "Kampta çalışmak bana zor gelmiyordu. Fakat baktım ki su doldurduğum varilin dibi yok, döktüğüm su akıp gidiyor. Bin varili doldurmaya razıyım. Boşuna çalışmak beni yıktı!"

Çalışmakta gaye varsa, o insana zevk verir. Gaye yoksa insanı berbat eder. Mesela ben patron için çalışan bir adam olsaydım işe gitmezdim. Yaşlanmışım, yorgunum, niye işe gideyim? Hafta içi bir konferans verdim. Bir buçuk saat konuşmuşum. Para için olsa gitmezdim. Konferanstan çıktım eve geldim, yazı yazdım... Kızım dedi

ki: "Baba yorulmadın mı?" Allah rızası için çalışıyorum. Bu da bana şevk veriyor. Çalıştıkça rahatlarım. Akşam yatarım, "ah bir sabah olsa" derim... Gecenin bir yarısı uyanıyorum, hanım diyor ki: "Yat yat, saat daha üç."

"Ya hanım yatamıyorum." diyorum, sabah olsa da işe gitsem...

Doktor bana dedi ki: "Hastasın, yaşlısın, evde dinlen!" Ben reddettim o hayatı. Doktora dedim ki, "Doktor bey benim içim yanıyor!.."

Mesela rahatlamak için yoga yapanlar var. Müslüman'ın ibadetleri yogaya gerek bırakmaz. İş hayatı, eş hayatı, çevre insana menfi veya müspet yönde tesir eder. Mesela namaz, depresyonu ya azaltır yahut siler atar. "Allah'ım, bütün büyüklükleri yaratan Sensin, Sana teslim oldum, başımı toprağa kadar eğdim. Ben senin acz-i mutlak fakrı mutlak sırrına ermiş bir kulunum." deyip secdeye gitmek ruhu memnun etmektir. Dış dünyada cereyan eden olaylar artık o şahsı kolay kolay huzursuz edemez. Bediüzzaman buyurmuş ki: "Sultan-ı Kâinat birdir. Her şeyin anahtarı O'nun yanında, her şeyin dizgini O'nun elindedir. Her şey O'nun emriyle hâll edilir. Onu bulsan, her matlubunu buldun; hadsiz minnetlerden, korkulardan kurtuldun."

Bu meselelerden uzak olmasına rağmen Cahit Sıtkı diyor ki,

Bütün sevgileri attım içimden,

Varlığımı yalnız ona verdim ben

El verir ki bir gün bana derinden

Ta derinden bir gün bana gel desin...

Böyle bir insanın yogaya ne ihtiyacı olabilir?

İnsanın istekleri ne kadar çoksa derdi de o kadar çok olur. İstekler bitti mi dert de biter. Demişler ki, bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim. Ben de diyorum ki, bana derdini söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her insanın bir gayesi olmalı...

Hekimoğlu İsmail 2010.10.23

Risale-i Nur'da buyrulmuş ki: "İnsanın elindeki cüz'i ihtiyari ile işledikleri ef'allerinde, Cenab-ı Hakk'a ait netaici düşünmemek gerektir."

Çiftçi, çiftçiliğin esaslarına dikkat eder. Tarlayı sürer ve eker. Ne kadar buğday çıkacağı, Rezzak-ı Kerim olan Allah'a aittir.

Böyle yapmayıp, "Ben buğday eksem bir kısmını böcekler yer, bir kısmı çürüyüp gider, yeşerdiğinde de hayvanlar yer, harman yaparsam yakarlar, öyleyse ben buğday ekmeyeyim" derse işte o çiftçi Allah'ın işine karıştığı için fakir olur.

Diğer çiftçi, "Benim vazifem tarlayı iyi sürmek, buğdayı ekmek, vakti gelince sulamak; gerisi Allah'a kalmış" der ve para kazanır.

"Bize gayret yaraşır, merhamet Allah'ındır

Hükmü âti ne fakirin ne de şeyhin şahındır"

Bir çocuk hikâyesi vardır: Bir süt tenceresine iki kurbağa düşmüş. Biri demiş ki: "Tencerenin kenarlarını aşip dışarıya çıkamayız, burada öleceğiz." Böyle düşününce başını süte daldırmış ve ölmüş. Diğeri "benim vazifem yüzmektir" demiş, yüzmüş. Yüzdükçe sütün yağı çıkmış. O yağ taneleri birbirine yapışmış, bir top yağ olmuş. Kurbağa da o yağın üstüne çıkmış dışarıya atlamış, böylece kurtulmuş.

Her insanın da bir hedefi bir gayesi olmalı. O hedef onu koşturur. Mesela 1967'de Minyeli Abdullah'ı yazıyordum. Bazı Ağabeyler dedi ki: "Roman gâvur işidir, onu yazmayı bırak!"

Cervantes, Gogol, Anatole France, Victor Hugo, Shakespeare, Aleksandr Dumas gibi Batılı sanatkârlar, insanların iç dünyasına nüfuz edebildikleri için sınırları aşabilmişler. Sanat, Allah'ın Sani sıfatına istinat eder, Kur'an-ı Kerim, erişilmez bir belagat örneğidir. 'Kur'an'da kıssalar var. Kıssalar romanın çekirdeği değil mi? Roman yazmanın nesi İslamiyet'e uygun değil?' dedim ve yazmaya devam ettim.

Yazmak kanunen de suç sayılıyordu. Edepsiz gazeteler çıplaklığa sınır tanımıyor, İslamiyet'i anlatmak suç!.. Bunun için bir günde ne kadar yazmışsam yatsı namazından sonra yazdıklarımı toplar, saklardım. Ondan sonra yatardım.

Benim bir gayem vardı: Romanla İslamiyet'i anlatmak.

O gayeye koşarken eşimin, arkadaşlarımin, devletin karşı çıkmalarına bakmadan devam ettim. Allah'ın lûtfu inayetiyle Minyeli Abdullah romanı çıktı.

Hedef seçmek, bir şeyi gaye edinmek genellikle, ilhamen olur. Nasıl ki yuvadaki kuş yavruları, durmadan bağırıp ağızlarını açarlar, annelerini beklerlerse gayesi olan kişi de aynı şekildedir. Bekliyor, o gayenin gerçekleşmesini bekliyor... O gayenin gerçekleşmesi, kuş yavrusunun annesinden gıda alması gibidir.

Kâinattaki nizamı açıkça görüyoruz. Kâinat durmadan çalışıyor. En ufak bir yavaşlama, bir kaza olmuyor. Yıldızlar birbirleriyle çarpışmıyor. Güneş sisteminde en ufak bir hata yok... Bu nizamı kuran ve devam ettiren Allah'tır. Hiçbir şey başıboş değildir. İlahi plan bir dantela gibi çekilmiş, dikkat edilirse dantelanın altındaki gerçekler görülebilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lev kapısı...

Hekimoğlu İsmail 2010.10.30

Lev, "şayet, eğer" demektir.

İnsanları zor duruma düşüren, geçmişin pişmanlıkları ve geleceğin evhamlarıdır.

Geçmişin pişmanlıkları, "Şu işi neden yapmadım, keşke yapsaydım, şu fırsatı neden kaçırdım, şunu neden ihmal ettim, şu sözü neden söyledim, keşke söylemeseydim..."

Bu 'keşke'ler uzar gider...

Ondan sonra geleceğin evhamları başlar, "Ya sakatlanırsam, ya işten atılırsam, ya evim yıkılırsa, ya zorlu bir hastalığa yakalanırsam..." Bu ihtimaller de uzar gider...

Geçmişin pişmanlıkları, geleceğin evhamları insanı kötü duruma düşürür. Bu durumdan kurtulmak için avam, eğlencelere dalar. Düşünmek istemeyenlerin akılları başlarına bela olur.

Hadis-i şerifte buyrulmuş ki: "Allah'a dayanıp işe giriş ve acze düşme! İş neticelenince, "Keşke şöyle yapsaydım" deme, "Allahu Teâlâ böyle takdir etmiş" de, keşke demek, şeytanın işine yol açar." (Müslim) İleri geri konuşmaktansa İslamiyet'i yaşamak en iyisidir.

Şair diyor ki;

"Çeşm-i insaf gibi akile mizan olamaz,

Kişi noksanını bilmek gibi irfan olamaz."

Eğer bir insanın dünyası başına cehennem olmuşsa şöyle demelidir: Ben İslam'ın hangi emrini yapmadım ki, böyle kötü duruma düştüm? Çünkü kaderde zorlama yoktur.

Namık Kemal diyor ki;

"Felekten intikam almak demektir ehli idrake edip tezyid-i gayret müstefid olmak nedametten."

Yani şu felekten intikam almak isteyen, gayretini artırsın.

Kendi hayatımdan bir misal vereyim: İyi derecede Arapça öğrenemediğime üzülüyorum amma o hedefimden bütünüyle kopmadım, kitaplar alıyorum, okuyorum, çalışmalarına devam ediyorum...

Uhud muharebesinde Peygamberimiz (sas), "Küçük bir savaştan büyük bir savaşa dönüyoruz." buyurmuş. Halbuki Uhud Savaşı çok çetin oldu, çok şehit verildi. Sahabe soruyor, "Ya Resulallah, bu savaştan daha büyük savaş nedir?" Buyuruyor ki; "İnsanın nefsiyle yaptığı savaştır."

Olabilir, insan günah işleyebilir. Çünkü sevap işlemek de, günah işlemek de bizim yapımızda vardır. Günah işledik, hata ettik diye acayip hallere girmeye gerek yok. Her şeyin bir usulü var. Tövbe eder. O günah inşallah silinir gider. Her şeyin azı da zarardır. Fazlası da zarardır.

Mesela bir şahıs büyük bir telaşla bana geldi. İstırabı yüzünden belliydi. Dedi ki; "Ağabey Allah benden rahmetini kesti!" Böyle şey olmaz, dedim. Allah'ın rahmeti her yere yağan yağmur gibidir. O rahmetten sen de nasibini alabilirsin. Dedi ki; "Namaz kılmaktan zevk almıyorum. Hatta kılmak istemiyorum!" Olabilir, dedim. Benim de canım bazen namaz kılmak istemeyebilir amma namaz kılmaya devam ediyorum. Fakat bunda bir sır var. Haramların yaygın olduğu bu devirde Allah, bazı kullarına şevk ve heyecan verir. Bu hal bir süre devam eder, sonra o şevk ve heyecan birdenbire kesilebilir. Anlarsız ki Allah bize o şevki verdi. Şimdi şevk ve heyecandan mahrum olarak ibadetlerine devam et, diyor. En sevaplı namaz da odur. Namaz kılmak istemediğin halde kılarırsan ücretin tam verilecek. Gerçek budur. Demek ki aşırı pişmanlıklar, aşırı zevkler insanı anormalleştirir. Söylenen hadis-i şerif de insanı aşırılıktan korumak içindir.

Bediüzzaman buyuruyor ki: "Mazi geçmiş gitmiş, geri döndüremezsin, onunla meşgul olma; istikbal gelmemiş, onunla da meşgul olma. Bulunduğun hayatı, dakika dakika, günbegün İslam'a uydur."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Allah beni beğeniyor mu?

Hekimoğlu İsmail 2010.11.13

Hakikat-i ihlas, her türlü işimizi Allah için yapmaktır. Asma diyemez ki, bu üzümler benim. Tavuk diyemez ki, bu yumurtalar benim. İnsan diyemez ki, bu akıl benim. Zengin diyemez ki, bu mallar benim. Alim diyemez ki, bu ilimler benim. Müslüman "ben" kelimesini ortadan kaldıracak. Ben yok, ya biz diyecek yahut Allah diyecek.

Necip Fazıl, "Suç bende, aşılmaz duvar bendedir" diyor. Bediüzzaman "Ben kendimi beğenmediğim gibi beni beğenenleri de beğenmiyorum." diyor.

İnsanların hepsinde kendini beğendirmek duygusu vardır. Bunun için güzel giyinirler, güzel konuşurlar, evlerini eşyalarını en mükemmel şekilde yaparlar. Neden? Kendilerini beğendirmek için. Aslında Müslüman'ın şerefi, şahsi faziletinden olmalı. Fakat şimdi o gitti, Müslümanlar da faziletlerini eşyadan almaya başladılar. Bu hal israfı getirdi, Allah rızasını unutturdu.

Şöyle bir kıssa anlatırlar: Mahkeme-i Kübra'da Allah soracak, "Benim için ne yaptın ey kulum?" Kul diyecek ki:

"Namaz kıldım." "Dindar desinler diye namaz kıldın!"

"Oruç tuttum." "Zayıflamak için tuttum."

"Zekat verdim." "Cömert desinler diye verdin."

"Kurban kestim" "Zengin desinler diye kestin!"

Desinler diye yapılan amellerin sevabı yok.

Mahşerde Mahkeme-i Kübra'da dünyada yaptığımız işlerin ne için yapıldığı sorulacak: Allah için ne yaptın?

Yirmi yaşımdayken İstanbul'a geldim. Arkadaşlar, çevrem beni beğensinler isterken, herkes bana kulp takıyordu. Çok üzülüyordum. Tabii genç bir insanım. "Böyle de hayat olmaz ki!" diyordum. Ben bir şey bulmalıyım. O prensiplere uymalıyım. İnsanlara önem vermemeliyim. O formülü buldum: İslamiyet!.. Ondan sonra kendimi sadece ve sadece Allah'a beğendirmeye çalıştım. Çok acayip bir durum oldu: Kendimi Allah'a beğendirmeye çalışınca insanlar da beni beğendi. Tabii bana gülenler olmuştur amma onlara da hiç önem vermedim.

İş hayatımda olsun, evlilik hayatımda olsun bir problem olduğunda 'Acaba nasıl davranırsam Allah beni beğenir?' düşüncesiyle hareket etmeye çalıştım. Haklı da olsam, kabahati hep kendimden bildim. O zaman hem ben rahatladım hem çevremdekiler rahatladı. Beraber çalıştığım arkadaşlara, (bu kişilerin hepsi benden yaş olarak küçük) "Ne iş verirsiniz yaparım, her türlü çalışmaya hazırım." diyorum. Oğlum veya kızım bir işte fikirlerini söylerse, o fikre itiraz etmem, Allah'ın hoşuna gitmeyecek bir şey değilse, İslamiyet'e aykırı bir noktası yoksa tamam derim, söylediklerine razı olurum.

İnsanın insana üstünlüğü yoktur. İnsanları üstün kılan prensipleridir. Üstat bunu şöyle özetliyor: "Allah için işleyiniz. Allah için çalışınız. Allah için görüşünüz. Onun rızası dairesinde hareket ediniz."

İşte özet bu.

Allah beni beğeniyor mu? Hz. Ömer buyurmuş ki: "Deseler ki bir kişi cennete gidecek, acaba o ben miyim diye ümitlenirim. Yine deseler ki bir kişi cehenneme gidecek, acaba o ben miyim diye korkuya kapılırim."

Günahlarımıza tövbe edeceğiz, ibadetlerimize devam edeceğiz ancak ibadetlerimize değil, Allah'ın rahmetine güveneceğiz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müslüman için "dünya işi-ahiret işi" ayrımı yoktur!

Hekimoğlu İsmail 2010.11.20

Talebe imtihana girerken, kitabı dışarıda bırakır. Soruların nereden çıkacağı bilinmez. Müslüman da, mezar denilen imtihan salonuna girerken Kur'an-ı Kerim'i dünyada bırakır.

Ve imtihana girer; artık sorular Amme'den mi, Tebareke'den mi çıkar bilinmez. Bundan anlaşılıyor ki Kur'an kitabını, İslam üniversitesinde öğreneceğiz. Çeşitli hadiseler karşısında onu tatbik çalışıp iyi not alacağız.

Bu duruma göre "dünya işi ahiret işi" diye bir ayrım yoktur. Dünyaya bakan, ahirete bakan ayetler diye bir ayrım yapamayız. Çünkü bütün ayetler dünya hayatımızı tanzim etmemiz için gelmiştir. Bunlar burada öğrenilir, yaşanır; ahirette mükafatı alınır. Yani dünya hizmet yeri, ahiret ücret yeridir. "Şu ayeti de ahirette tatbik ederiz" diyemeyiz. Bütün ayetler dünyada tatbik edilmek için gönderilmiştir. Mesela ilim tahsil eden bir talebe, ilimleri Allah adına okursa, bu ilmi ibadet hükmüne geçer. Hem dünyası cennet olur hem ahireti. Aynı şekilde İslam esaslarına uygun ticari bir konuşma da ibadettir.

Dünyanın neresinde üstün insan, mesut aile, büyük şirket, güçlü devlet varsa bunların hepsi İslamî prensiplerle bu noktalara gelmiştir. Dünyanın pek çok ülkesine gittim. Gördüm ki, İslamiyet'in en büyük mucizelerinden biri de her asırda her yerde üstün insanlar yetiştirmesidir.

Bir İslam mütefekkeri, "İslamiyet'i sevmenin saadeti, yaşayamamanın ıstırapı içindeyim." diyordu. Sanat ve düşünce ufkunun zirvesine tırmanmış kişilerin hayatını incelersek görürüz ki, içinde yaşadıkları cemiyetin ölçülerine uymamışlar. Mesela Necip Fazıl, defalarca mahkeme koridorlarını arşınlayarak Yusuf Peygamber'in (as) medresesinde tahsil görmüştür. Binbir çile içinde yazdığı eserlerle cemiyeti saplandığı çıkmaz sokaktan çıkarmaya çalışmıştı. Benim gözümde Necip Fazıl, velidir. "Beni üzen, yalnız İslam'ın maruz kaldığı tehlikelerdir." diyen Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin ömrü sürgünlerde, hapislerde, mahkeme koridorlarında geçmiştir. Buz gibi hapis hücresinde bile bulduğu her kâğıda ilhamını yazarak ortaya koyduğu eserler, bugün üniversite profesörlerinin gözlerini kamaştırıyor.

Bugün Müslümanlara, evi, yatağı, yastığı batmalıdır. En iyi yemekler, lezzetli tatlılar onu rahatsız etmelidir. Bir kızcağız hostes olmak için günde 100 kelime İngilizce ezberliyor. Müslümanlığı öğrenmek hostesliği öğrenmekten daha zor değil... Akşam eve dönerken görüyorum; sokaklarda kahvelerin, meyhanelerin ışıkları pırıl pırıl parlıyor! Biz de dinî çalışmalarımızda yorulmamalıyız. Kumarbazın kumara bağlılığı ölçüsünde İslam'a gönül verecek adam lazım. Sarhoşun meyhaneye giderken gösterdiği gözü karalığa Müslüman'ın ihtiyacı var. Büyük bir hataya düşülüyor: "İslam'ı karşımdaki yaşasın" şeklinde düşünmek ve insanlarla mücadele etmek...

Halbuki her Müslüman'ın kendisini en iyi şekilde yetiştirmesi İslamiyet'e en büyük hizmettir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çekirdek aile, dünya çapında bir aile nasıl olur?

Hekimoğlu İsmail 2010.11.27

Bir arkadaşla sohbet ediyorduk. Dedim ki: "Arkadaşlar arsa, daire aldıkça çoluk çocuğunu haberdar ediyorlar.

Onları sevindirmek istiyorlar. Yaş ilerliyor, mal artıyor... Ahiret yolculuğu başlıyor. Hiç değilse malımdan bir kısmını hayır işlerine vereyim dediği an, kıyametler kopuyor. Çocuklar büyümüş, hepsi düğün parası, sermaye vs. istiyor. Hepsinin arabaya, yazlığa ihtiyacı var. Hepsi konfor içinde yüzmek niyetinde. Kaç kişi hayra hasenata razı olur? Adamcağız da bu yaşta kavgayı gürültüyü göze alamaz. Dolayısıyla kendi malını dilediği yerde kullanamaz. Anlar ki, esirim..."

Yanımdaki arkadaş dedi ki: "Ağabey, ben senin anlattığın gibiyim. Beş kuruşumu bir yere veremiyorum."

İçimden asrî köleler ibaresi geçti. Pek çok kimse kasada can veren zengine benziyor. Kimisi maddeten kimisi manen ölüyor.

Minyeli Abdullah romanı çıktıktan sonra Mahir İz hocam bana bir mektup yazıp göndermişti. Mektupta şöyle diyordu: "Minyeli Abdullah hamallığa devam edemez, sosyal seviyesini yükseltmek zorundadır. Apartmanlara karşı çıkılamaz. Parası olan apartman yapsın, mobilyalar alsın, bunların zekatını versin."

Hocamın mektubu doktorun attığı neşter gibiydi; acıttı amma şifa oldu...

Para bir alettir, kullanıldığı yere göre değer alır.

Para kazanıldığı yere ve harcadığı yere göre değer alır. Materyalistlerin putlaştırdığı parayı Müslümanlar esir alıp İslam'ın emrine sokacak...

Aile çerçevesi içinde kalmak... Ev, mobilya, araba, yazlık, arsa, servet... Komünistler, din düşmanları, masonlar, dünya çapında aile olmaya çalışırken, Müslümanlar çoluk çocuğun arasında kayboluyor... Misafirlik denilen evcilik oyunlarını da hizmet sanıyorlar. Halbuki "kimin himmeti milleti ise, o tek başına bir millettir."

Ziyafetler ziyareti öldürdü. Bir arkadaşı ziyarete gideceğiz, düşünüyoruz, ziyaretimiz öğleye akşama denk gelmesin. Çünkü yemek zamanı gidersek, arkadaş kalkıp pırzola, tatlı, yoğurt alacak ki bize yedirsin. Şahane bir sofraya hazırlıyorlar, yiyoruz içiyoruz, kalkıp eve dönüyoruz. Biz gidince, evin hanımı bulaşıkları yıkıyor, evi derleyip topluyor. Kocasına diyor ki: "Bir daha kimseyi çağırma!" Kocasısı da diyor ki: "Bu hizmettir, böyle devam edecek!" O da, "Devam etmez!" diyor, başlıyorlar inatlaşmaya... Sonra da dargınlık.

Müslüman aile İslam'ın derdini kendine dert edinirse dünya çapında aile olur. Bir insan ulvi dertleri kendine dert edinmiyorsa, süfli dertler kendisine müptela olacaktır!.. En büyük meselemiz, imanımızı kurtarmaktır...

Bediüzzaman Hazretleri, "Karşımda bir yangın var, içinde evladım yanıyor." derken, Müslümanların evinde kaybolması anormalliktir.

"Ne baş yedi, ne kan içti bu meydan..."

Bu meydan âşıktan canını ister...." (Necip Fazıl)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Doğunun kalbi aç çocukları...

Hekimoğlu İsmail 2010.12.04

Yıl 1973. Siirt'teyim...Konferans vermek için gitmiştim. Konferanstan sonra, "Meşhur bir şeyh var, tanışmak ister misin?" diye sordular. Hay hay memnuniyetle, dedim; gelsin görüşelim...

Baktım arkadaş sıkılıyor. Otuz bin müridi varmış. Anladım ki benim ona gitmemin daha münasip olacağını düşünüyor, söyleyemiyor. Kalkıp gidelim, dedim. Ben herkese her yere giderim, hiç mesele değil.

Şeyhin dergâhına gittik, ona çok hürmet ettim. O da beni çok sıcak karşıladı. Halleştik. Oradan çıkınca tutturdular Tatvan'a konferansa gel, diye. "Orada inançlarında şüpheye düşen gençler türedi. Bunlarla bir konuş." dediler.

İçimden dedim ki, "Şarkın hamuru dinle yoğrulmuştur, yanlışlık nerede?" Bediüzzaman Hazretleri Hutbe-i Şamiye'de buyurmuş ki, "Biz şarklılar, garplılar gibi değiliz. İçimizde kalbimize hakim, hiss-i dinidir. Kader-i ezeli, ekser enbiyayı şarkta göndermesi işaret ediyor ki, yalnız hiss-i dini şarkı uyandırır, terakkiye sevk eder. Asr-ı saadet ve tabiin bunun bir burhan-ı kat'idir."

Çok yanlışlık var ama en mühimlerinden biri, gördüm ki anlayış farkıydı. Adam namaz kılmayan oğluna şöyle sesleniyor: "Namaz kıl, yoksa beni katil edeceksin!" Hikmetsiz sözdür böyle söz. İşe yaramaz, yaramamış da. Mesela ben çocuklarıma dedim ki: "Amerika'da iken gördüm ki Amerikalılar namaz kılmıyor, Fransızlar, Almanlar namaz kılmıyor. Siz de namaz kılmazsanız, Amerikalı olursunuz."

Salon tıklım tıklım dolu. Yanımdaki arkadaş, "Hocam, bunlar Türkçe biliyor mu?" dedim, "Çoğu bilmiyor." dedi. "Niye gelmişler öyleyse?" dedim. "İstanbul'dan hoca geldi deyince, görmeye geldiler." dedi.

Doğunun mayası dinle yoğrulmuştur...

Çevirmen yardımıyla Tatvanlı gençlere konferans verdim. "Ben Bediüzzaman'ın talebesiyim. Allah Kürtlerden Said Nursi'yi göndermiştir, biz Türkleri de ona talebe etmiştir. Böylece Türkler ve Kürtler kardeş olmuştur." deyince sevindiler.

'Dünyaya niçin geldik? Ölüm yokluk mudur?' gibi iman hakikatlerini anlattım. Tatvan'da değişik türde sert bir zeytin yetişiyor. Bu zeytinin yağını çıkarın, sabun yapıp satın, dedim. Gençlerin çoğu fakir ve işsizdi. Konferansı ilgiyle dinlediler. Yine gel, dediler.

Aradan yıllar geçti. Bugünkü Tatvan çok gelişti, büyüdü, okullar çoğaldı. Tatvan sahilde olduğu için ekonomik yönden de gelişti. Artık Tatvan'da ırkçılık değil tahsil yapma, sanat öğrenme sevdası başladı.

Dünyanın en kalabalık milleti İslam milletidir. Yer altı, yer üstü zenginlikleri İslam milletinin elindedir. Genç nüfus İslam milletindedir. Dünyanın en zengin bölgesi Doğu Anadolu'dur. Bunun için dünyanın bütün oyunları Doğu Anadolu üzerinde döner.

Bunu iyi anlamak lazım!..

Mehmet Akif diyor ki, "Ey koca şark! Ey ebedi meskenet! Sen de kımıldanmaya bir niyet et.

Korkuyorum, garbın elinden yarın, kalmayacak çekmediğin mel'anet." Keramet göstermiş Akif...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Makam ve tahsil de imtihan vesilesidir

Dünyadaki her hadise ve her mevki, Müslüman için bir imtihan vesilesidir.

Mesela, Allah insana makam verir, imtihan eder. O makama hakkını verir şükrederse ne âlâ, şükretmezse berbat olur. Allah insana mal mülk verir, kulunu zenginlikle imtihan eder; parayı nerede harcayacak diye. Fakirlik verir imtihan eder; ne kadar sabredecek diye. Allah ev verir, bakar kulum evinde ne yapıyor? Çocuk verir, çocuğu nasıl yetiştiriyor? Mefruşat, mobilya verir, o mobilyalarla ne yapıyor? İlim verir, ilmini nerede kullanıyor? Diploma verir, diplomasını İslam'a hizmette kullanıyor mu? Akıl verir, aklını nerede kullandı? Göz verir, gözleriyle nereye baktı? Midesine neler doldurdu? Elleriyle ne işler gördü?

Bugün Müslümanların en büyük imtihanı, mevki ve makamdan geliyor. Ben torunlarıma diyorum ki: "Hangi mesleğe girerseniz, en ileri gidin. İmkânlarınızla, tahsilinizle İslam'a hizmet edin. Asıl başarı budur."

İlim tahsil eden Müslüman ilmini geçimini temin etmek için kullanıyorlarsa o zaman bitkiler, kuşlar gibi davranmış olur. Buna akl-ı maaş denir (geçimi temin eden akıl). Akl-ı maad ise imkânlarını manevî değerlerde çalıştırılan akıldır. Tecrübelerle gördük ki, tahsilini tamamlamış pek çok kimse huzur bulamamıştır.

Konferansta gençlerden biri sordu: "Edison lambaları yaptı, dünyayı aydınlattı. Cennete gider mi?" Ben de dedim ki: "Acaba Edison cennete gitmek istiyor muydu? O cennete gitmek istemiyorsa zorla onu nasıl cennete götürelim? Cennete iman ile gidilir. Ayrıca ahirette trafik polisi değilim. Siz Edison'un cennete gidip gitmeyeceğini düşüneceğinize 'Biz imkanlarımızla İslamiyet'e nasıl daha iyi hizmet edebiliriz?' onu düşünün."

Okul sıralarında dindar olmak elbette güzeldir amma bundan sonraki üç safha da çok önemlidir:

Para sahibi olduğunuzda dindarlığa devam ediyor musunuz?

Askerlik dönüşü yine dindar mısınız?

Evlendikten sonra da dinî gayretleriniz sürüyor mu?

Said Nursi Hazretleri, "Aziz, sıddık, kahraman kardeşlerim!" diye hitap ederdi. Yani İslam'ı yaşayarak "aziz" olun, İslam'a ve dindarlara "sadık" olun, İslamiyet için başınıza bir dert gelirse yılmayın "kahraman" olun.

Mesela Amerikalı, Rus, Fransız helal-haram demeden kazanabilir. Fakat biz Müslüman'ız. Helal kazanıp helal yerlere harcayarak menfaatimizi Müslüman etmek zorundayız.

Evvela ahir zamandayız. Sahabe ve tabiin, bu zamanın şerrinden Allah'a sığınmışlar. Bugünün samimi Müslümanlarına da özenmişler. Çünkü bugün sokaklar, caddeler bile Müslümanlara tuzak kurmuş.

Geçmiş yıllarda Kur'an mealini okuyup bitirdiğimde defterime şu notu yazmıştım: "Allah'ım İslamiyet'e ve Müslümanlara zarar vermeden ahirete gitmeyi lütfet!.."

Kanuni Sultan Süleyman zamanında içki içene ceza verilirdi. Belki o gün büyük günahları işleyen 5-10 kişi vardı. O 5-10 kişi bugünü getirdi. Bugün sevap işleyen 5-10 Müslüman da rahmete vesile olabilir. Bir çekirdekten bir ağacı yaratan Allah, ibadetlerimizi çekirdek kabul edebilir.

Evet, Müslüman'ın mesleği ne olursa olsun niyeti İslam'a hizmet olmalı. İnsanın servetiyle, yüksek makamıyla cehenneme doğru gitmesi, cehennemi çok pahalıya satın alması demektir!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Rutin hayattan sıkıldım!' diyen ev hanımları...

Geçtiğimiz günlerde bazı hanımlar dediler ki: "Her gün her gün aynı işleri yapmaktan sıkıldık!"

"Siz de işleri değiştirin." dedim. "Belediyeler ücretsiz kurslar açmış. Şahane kurslar. Dikiş kursu, yemek kursu, çocuk bakımı... Buralara gidilebilir. Organizma yorulunca insan rahat eder. Fitrat yalan söylemez; çalışan hanımlara bakın; onlar da işteki yorgunluk bir kenara, ev işleriyle meşgul olamamanın verdiği huzursuzluğu yaşıyor. Ev hanımı hareketsiz kalmanın acısını çekiyor, çalışan hanımlar, patronun emrinde olmaktan yaka silkiyor."

Amma mutluluk insanın dışında değil, içindedir. Bir ev hanımı, evvela şunu düşünecek: Ben nasıl huzurlu yaşayabilirim?

Bunu kendisi cevaplandıramayabilir. Bunun için okuyacak, soracak, araştırarak. Mesela bu soruya ben şöyle cevap veririm: Beynimiz ilim ister, kalbimiz iman ve ibadet ister, midemiz gıda ister, kollarımız ayaklarımız hareket ister. Bu organların isteklerini yerine getirmemiz lazım. Getirmezsek ne olur? En başta psikolojik sıkıntı başlar. O hanım, maddi cihetten her şeye sahipse de, bunlar onu rahatlatmaya yetmez; her an içi sıkılır. Sonra da "depresyondayım" der.

Ruh, Allah'ın hayat sıfatıdır. Bu sebepten ruh, hastalanmaz. İslamiyet'i yaşamayan insanın ruhu, kafesteki kuş gibidir; hareket edemez, nefes alamaz, bunun için sıkılır, bunalıma girer. Maneviyat kısırlığı, habbeyi kubbe yapar, en küçük dertleri, en basit hastalıkları büyütür. İlimle, ibadetle ruh nefes alır.

Aslında insan, külli nizamı görebilse ve külli nizam içinde kendi yerini ve vazifesini tayin etse, hiçbir zaman sıkılmaz. İslamiyet maddeten ve manen şifadır.

Sıkıntılardan kurtulmanın çaresi, beynin istediği ilmi vermek, kalbin istediği iman ve ibadeti vermek, kolların ve ayakların istediği hareketi vermektir. Mesela ben, hastalanmadan evvel sabah erken kalkar, evden Cağaloğlu'na yürüyerek giderdim. Sabahın o saatinde çöplükten kâğıt toplayanları, kışın paltosuz gezenleri, hamalları görünce hiçbir şeyim kalmazdı.

Şimdiki evlerde en güzel mobilyalar, en pahalı mefruşatlar, halılar... Amma kütüphane yok!.. Nasıl ki her evde mutfak var, kiler var, mefruşat var; o evde bir de kütüphane olmalı. O kütüphaneyi kurmalı. Sonra o kütüphanenin karşısına geçip hangisini okumalıyım, demeli. Her bir kitabı tek tek alıp karıştırmalı. Bunu yapanın o günü çok rahat geçecek, sıkıntı gitmiş olacak. Rutin hayatı bunlar renklendirir.

Çok tecrübelerle görülmüştür ki, insanların ilim ve ibadetleri ne kadar azsa, şikâyetleri de o kadar çoğalır. Aksine ilim ve ibadetleri ne kadar çoksa, şikâyetleri de o oranda azalır.

Dikkatimi çeken husus da şu: Hanımların huzurunu bozan, televizyondaki bazı programlardır. Program seçilecek, her program seyredilmeyecek.

Onun huzurunu bozan bazı insanlardır. O insanları iyi tanıyacak. Ona göre hareket edecek. Dikenden şikâyete hakkımız yok, çünkü biliyoruz ki diken batar, tedbiri biz alacağız.

Gençlik yıllarımda "yapamadıklarım ve noksanlarım" listesi yapmıştım. Mesela, "Tecvitli Kur'an okumasını bilmiyorum, namazlarımda sıkıntı yaşıyorum, gereksiz arkadaşlarla fazla zaman geçiriyorum, okuduğum kitapları anlamıyorum..." Böyle eksik noktalarımı tespit ettim. Bunları tek tek düzeltme kararı aldım.

Bu liste hayatımı değiştirdi!

Kendimle mücadeleye girmiştim. O mücadele çok güzel sonuçlar verdi. Ben istiyorum ki kendi hayatımı yaşayayım. Başkaları da istiyordu ki onların istediği hayatı yaşayayım.

Bu mücadele hayatım boyunca devam etti, hâlâ devam ediyor. Hayatın tadı da bu olsa gerek...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tahkikî imanı elde etmesi, bir insanı bütün çukurlardan çıkarmaya yeter...

Hekimoğlu İsmail 2010.12.25

Risale-i Nur, 18. Söz'de, Bediüzzaman hazretleri buyurmuş ki: "En çirkin görünen şeylerde, hakiki bir hüsün ciheti var.

Bir kısım hadiseler var ki zahiri çirkin, fakat o zahirî perde altında, gayet parlak güzellikler ve intizamlar var. İnsan, zahirperest, hem hodgâm olduğundan, zahire bakıp çirkinlikle hükmeder..."

Bu ne demektir?

Bu demektir ki, Allah'ın yarattıklarında çirkin, kötü, zararlı yoktur!..

Bunu nasıl anlamak lazım?

Mesela gübre zahiren iğrenç ve kokusu pistir, fakat tarladaki gübre mahsulü artırır. Zehir kötüdür, fakat her ilaçta bir miktar zehir de vardır. Alkolün yaratılması kötü değil, içilmesi kötüdür.

Aynen öyle de karşılaştığımız çirkin bir hadise "aslında" güzeldir. Yani o çirkinliğin veya olumsuzluğun altında bir güzellik vardır; onu ya düşünerek bulacağız, yahut yaşayarak göreceğiz. Çünkü hiçbir şey başıboş değildir. Allah'ın rızası olmadan kelebek kanadını oynatamaz.

Rahmetli anneme göre Erzincan depreminden sonra dünya yıkılmıştı. Ona dedim ki: "Anne, yalnızca Erzincan yıkıldı, diğer yerler duruyor." "Hayır hayır, dünya yıkıldı, kıyamet koptu!" dedi. Evet, kız kardeşim ve ağabeyim ölmüştü amma sonuç ne oldu? İki de cennete gitti. Onlar cennete gitti diye üzüleyim mi yani? 80 yıllık ömrümde gördüm ki, büyük olay, büyük felaket yoktur, Allah rahman ve rahimdir, her şeyi ölçülü veriyor. Amma insan olayları büyütür.

En büyük dertler peygamberlere gelmiştir. Peygamberimiz'i taşıdılar, çocukları öldü, karısı öldü, yoruldu, aç kaldı, büyü yapıldı, savaştan savaşa gitti, yalnız kaldı, bütün dünya ona düşmandı. Amcasını ve hanımını ardı ardına kaybettiği döneme, tarihçiler "hüzün yılı" diyor.

O (sas), demedi...

İslamiyet'i halen ve kalen yaşamaya devam etti. İman bunu gerektirir.

Kış mevsimi zahiren çirkin, soğuk, karlı, fırtınalı. Amma arkasında bahar var. Kışın yağmuru olmasa, baharın ekini, meyvesi olmaz. Avrupa'da buna determinizm denir, yani her hadise sebeplere bağlanır. Bize göre sebepleri yaratan da Allah'tır.

Dinî çalışmaların yasaklandığı yılları düşünüyorum... Kitapları, gece pardösünün altında gizlice götürürdük arkadaşlara. İçki, kumar, her türlü ahlaksızlık serbest, üç kişinin bir araya gelip kitap okuması suçtu. Büyük Doğu dergisini Ermeni bir kadından alırdım, gizlice. O kadın bir gün dedi ki: "Evladım her şey bozuldu, sizler gayret edin de düzelsin." O günler "bu millet ne olacak?" dedik amma asla ümitsizliğe düşmedik, o millete hizmet ettik. Yangın yerinden geçerken bile başımızı çevirip yemyeşil yörelere baktık, "Bardağın boş tarafı değil, dolu tarafı bize yeter." dedik. Şimdi o günler geçti, üstadın "cennetâsâ bir bahar" dediği günler geldi...

Tahkiki imanı elde etmesi, bir insanı bütün çukurlardan çıkarmaya yeter...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yılbaşı mı, yol başı mı?

Hekimoğlu İsmail 2011.01.01

Dünyada hiçbir şeyin bir defalığına ortaya çıkmadığı, geçmişte birçok olayların tekrar tekrar ortaya çıktığı görülmektedir.

Kışla yazın, bitkilerin, hayvanların tekrar tekrar ortaya çıkması gibi... Dünyanın dönüşüyle geceyle gündüzün, bitkilerin çekirdeğiyle tekrar ortaya çıkması gibi... Dünya düzeni bir bütündür.

Şimdi miladi yılbaşı. Yani bir seneyi geride bıraktık. İkinci bir seneye girdik. Ebedi dönüş devam ediyor. Nasıl ki yeni yılda yine güneş doğup batacak, geceler mevsimler birbirini takip edecek; taklidi imanda olanlar aynı inancı devam ettirecekler. Ahlak yenilenmemişse, aynı ahlak devam edecek.

Karın erimesiyle suya dönüşmesi, suyu toprağın emmesi böylece bitkilerin neşvü nema olması gibi çok yavaş ve gizli bir değişim olacak. Geçen sene yapılan silahlar satılmadı.

Yılbaşının gelmesi önemli değil. Şimdi, bu yılbaşında ayağa kalkalım. Önümüzdeki sene nasıl olmalı? Ben ne yapmalıyım? Aile hayatım nasıl devam edecek? İş hayatıma nasıl yenilik getireceğim? Aklımı nerede kullanacağım? Acaba Allah'ın verdiği organları Allah'ın emrinde çalıştıracak mıyım? Bunları düşünelim.

Bu yılbaşı sadece bizim yılbaşımız değil ki! Mesela koyunlar da yılbaşına girecek. Koyunlar bu sene neyse gelecek sene de öyle olacak. Hiçbir değişiklik olmayacak onlarda...

İnsanı hayvandan ayıran iki özellik vardır. Biri ilim, diğeri din. Natürist felsefe, tabiatı putlaştırdı. Çünkü iman başka, inanç başkadır. İnanç umumdur. Budistlerin Buda'nın heykeline tapması inançtır, iman değildir. Natüristlerin tabiata tapması inançtır, iman değildir. Allah indinde din İslamiyet'tir. İnançlara din denilmesi büyük bir yanıltır.

Demek ki yeni yıl pek çok manevi ve maddi problemlerle geliyor.

Yıllar önce Madrid'de boğa güreşi seyrettim. Arenadan çıkarken kendi kendime şöyle söyledim: Eğer bu boğalar birinci boğanın başına gelen felaketleri bilselerdi, okusalarđı matadorun elinde oyuncak olmazlardı. Tarih tekerrür eder. İbret alınmamışsa...

Yeni yıla girerken evvela geçmiş yıllara bakacağız. Şimdiye kadar ne yaptım?

Yeni yıla girmek, yeni bir eve taşınmak gibidir. O evde mesut olmamız lazım, okumamız lazım, ibadet etmemiz lazım.

Kocaman bir yıl var önümüzde. Zamanın kıymetini bilmeyen zamanla kıymetsiz olur. Artık gerisini siz düşünün...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aşk...

Hekimoğlu İsmail 2011.01.08

Bazı okurlarımdan; "Bir kızı çok seviyorum. Ama o beni sevmiyor, yahut maniler var, zor durumdayım! Ne tavsiye edersiniz?" gibi mektuplar geliyor...

Acıkma duygusunu içimize yerleştiren Allah, sevmeyi de yerleştirmiştir. İnsan, mutlaka bir şeyleri sever. "Ben sevmiyorum" diyen insan olamaz...

Şarkı ve türkülere bakarsanız, hepsi aşktan, sevgiden, sevdadan bahseder. Gidip soliste sorsak "Kimi seviyorsun?" Gördüğü ihanetlerden sonra kimseyi sevmediğini söyler. Bununla beraber, güfteler aşk dolu. Çünkü ruhla Allah'ın hayat sıfatı arasında perde yok; lakin ceset ruhu esir etmiş. Beşeri aşkın peşinde koşanlar, ruhuna pay verememiş. Bu sebepten özellikle gençler, Mevla diyeceği yerde Leyla diye haykırıyor.

İnsanların ekserisi, putu dış dünyada aramıştır. Halbuki putların çekirdeği iç dünyamızda filizlenir. Buda'nın heykeline tapanlar, tabiata tapanlar, öküze tapanlar, Mecusiler, Şamanistler, Olimpos dağındaki tanrılar, içteki putçuluğun dışa vurmuş tezahürleridir. Para denilen alet, gönüllerde sevgili, kafalarda gaye, kalplerde kible zannedilebilir. Bazen de bir kadın...

"Yaktın beni, öldürdün beni!" diye bağırانlar belli ki bir şeyler istiyor, bir şeyleri seviyor. Aslında Allah'ın rızasını isteyecekken, ebedi saadeti sevecekken şehvet duygusunun bataklığına battıkça batmışlar.

Halbuki aşk ve muhabbet duygusu bunun için verilmemiştir!..

Aşk, çok güçlü bir duygudur. Kerem'i yakan odur. Ferhad'a dağları deldiren odur. Kays'ı deli eden odur. Çünkü insanda sevmek duygusu vardır. Sevmemek mümkün değil. Nasıl ki acıkınca bir şeyler yemek zorundaysak, sevmek de zorundayız!..

Allah, bize sevmek duygusunu vermiş ki Allah'ı sevelim, Allah'ın sevdiklerini sevelim, Allah'ı sevenleri sevelim. Hakiki aşk budur. Bunun dışındaki sevgiler, aşklar mecazidir. Yani asıl olmayan, aşka benzeyen duygulardır... Bazen hanım diyor ki; "Bugün senin sevdiğin yemekleri yaptım." Ona bile canım sıkılıyor, diyorum ki: "Aman hanım, sevdiğin deme, beğendiğin yemek de. Yemeği sevelim, evi sevelim, bahçeyi sevelim, dünyayı sevelim?.. Allah'a ne kaldı?" İnsanlar çok kere, sevilmemesi gerekeni sevdikleri için, sevdiklerinden tokat yerler. Bu sebepten Bediüzzaman Said Nursi buyurmuş ki: "Ey nefsim... Yalnız biri iste; başkaları istenmeye değmiyor. Biri çağır; başkaları imdada gelmiyor. Biri talep et; başkaları lâıyk değiller. Biri gör; başkaları her vakit görünmüyorlar, zevâl perdesinde saklanıyorlar..."

Bir kızı sevip de sevgisini gizli tutana Peygamberimiz dua etmiştir. Dindar erkeğin aşk-ı hakikiye ihtiyacı çok fazladır...

Müslüman, bitmez çilelerin sahibi iken İslam'ı yaşamamanın saadetine erer!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir emekli adam...

Hekimoğlu İsmail 2011.01.15

Her memurun beklediği bir gündür emeklilik. Emekli olunca mesai yapmayacak (yani çalışmayacak amma maaşı gelecek). Bir bakıma çok iyi fakat emekliliğin psikolojik yanı "yaşlandım" demektir.

Acayip bir çöküntü başlar. Hani derler "uslan ey dil uslan artık, ihtiyar olmaktadır." Artık amca, dede diyenler çoğalır. Her kelime insanın belini biraz daha eğiltir. Yavaş yavaş başı toprağa doğru gidiyor. Hürmet bekler, saygı bekler. Aradığını bulamayınca gönlü sızlar.

Cahit Sıtkı'nın dediği gibi,

"Dostlarla da yollar ayrıldı bir bir, gittikçe artıyor yalnızlığımız..."

Her emekli, terk edilmiş maden ocağına benzer. Ondaki bilgi birikimi, ondaki tecrübeler işe yaramaz amma yerli yerinde durur, o da buna çok sıkılır. Hayatı film gibi gözünün önünden geçer, hayatını seyrederken şu fırsatı kaçırmıyaydım, şu işi yapmıyaydım, şöyle çalışıyaydım... der. Pişmanlıklar dağ gibi büyür. Döner istikbale bakar, pek de bir şey yok. Çünkü ne sermayesi ne de gücü var. Adeta bir ses beyninde çınlar: Ne yapabilirim?

Konuşmaya ihtiyacı var. Yakınları dinlemiyorsa kahvenin yolunu tutar. Gider kahveye oturur. Bedava çay içmek isteyenler aynı masaya yaklaşır. Çaylar gelir sohbet başlar. Gönül ne kahve ister ne kahvehane... Gönül sohbet ister kahve bahane...

Bir günde konuşulanları gözden geçerseniz işe yarayan çok az kelime bulursunuz. Önemli değil. Kalkar, beli bükülmüş, başı önünde evin yolunu tutar. Yemek istirahat ederken bugün de akşam olur uyku zamanı yatar. Bu şehirde hal böyledir.

Almanya'da yaşlı bir Türk'e sordum. Günün nasıl geçiyor? Dedi ki: "Sabah kalkarım, namazımı kılarım. Biraz okurum. Camide vaaz varsa onu dinlerim. Eve giderim. Kahvaltı ederim sonra kütüphaneye bakarım. Bir kitap çekerim, onunla meşgul olurum. Masanın üzerinde davetiyeler var. Onlardan biri Kur'an kursunun açılışymış. Biliyorum kursa para toplayacaklar. Giderim, hiç saymadan cebimdeki paraların tamamını veririm. Camide toplananlar hacı hocadır. Çok hoş şeyler anlatırlar. Vakit su gibi geçer gider. İkinci namazından sonra sohbetler başlar ve akşam olur. Almanya'da eve gitmek zordur. Bir arabadan diğerine ondan öbürüne eve kavuşurum. Yorulurum, dinleneyim diye uzanırım. Sabah namazına çağırırlar işte hayatım böyle."

Dedim ki: "Sen Medine'de de olsan da böyle yaşayacaktın." "Elbette" dedi. "Bizim hayatımızı yaşayış tarzımızı Allah tanzim etmiş Peygamber göstermiş. Nerede olsa aynı hayat."

Aklıma bir tanıdığım geldi. O çok üzgündü. Dedim ki: "Ne oldu?" Dedi ki: "Oğlumla kızım karşıma oturdular. Baba sen hayatını yaşadın, şimdi de biz hayatımızı yaşayacağız." "Ne olacak", dedim. "Emekli maaşını bize vereceksin. Arabayı bize vereceksin, kullanamazsın zaten. Artık biz canımızın istediği gibi yaşayacağız. Sen dememiş miydin, 'Herkesin hayatı kendine aittir.' Şimdi bizim hayatımız bize ait. Sözünü tutuyoruz."

Uzatmayalım, ben yalnız kaldım. Senden ricam bana bir aile bul, gelip benimle otursunlar. Onların geçimi bana ait. Ekmeğimi getirirler. Beraber oturur yeriz, bu da bana yeter."

Hayat düz bir çizgi değil. İniş yokuşu çok. Biri Almanya'da düzlüğe çıkmış yürüyor, diğeri yokuşun başına çıkmış, yorulmuş oturuyor. Bir başkası yokuştan yuvarlanmış. Hayat böyle.

Adamın biri yaptığı binaya demiş ki "Ey bina, sana çok emek verdim, seni yaptım. Yıkılacağın zaman bana haber ver." O da söz vermiş. Fakat bir gün tavan çökmüş. Adam demiş ki, "Hani yıkılacağın zaman bana haber verecektin?" Bina demiş ki: "Her ağzımı açtığımda bir top çamurla onu kapattın. Ben ne yapayım?"

Ömür sarayının her gün bir tuğlası düşüyor. Takvim yaprağını kolayca koparıp atıyoruz. Halbuki attığımız bir gündür yahut aydır veya senedir.

Çöpe atılan takvim yaprakları mazi derelerine atılan ömrümüzdür...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müslüman'ım demek başka, Müslümanca yaşamak başkadır!..

Hekimoğlu İsmail 2011.01.22

Bir gün yanıma bir genç geldi. Dedi ki: "Ağabey, biliyorsun askerliğimi yaptım ve bir işe girdim. Ben istedim ki hayatımı bir gayeye vereyim, onun peşinde koşayım.

Onun için üzüldüm onun için sevineyim. Bu sebeple yerli yabancı pek çok kitap okudum. Gazeteleri takip ettim. Siyasetle uğraştım. Yine de aradığımı bulamadım. Şimdi elimde olmayan sebeplerle sinirleniyorum, yakınlarıma zarar veriyorum. Hatta bazen uyku hapı cinsinden müsekkimler alıp komaya girmişçesine yatıyorum."

Ona dedim ki: "Anladığım kadarıyla kendini bir gayeye verememişsin; çalışmaların da boşa gitmiş gibi... Nasıl bir gaye aradığını da bilmiyorum amma Müslüman'ın esas gayesi Allah rızasını kazanmaya çalışmaktır. En büyük gaye budur. Bu gaye yeryüzündeki bütün insanlara yeter; her insanı tek tek meşgul eder.

İnsan, hayatını meydana getiren unsurlarda Allah'ın emirlerini ve yasaklarını aramalıdır, o emirlere en iyi şekilde uymaya çalışmalıdır. Bunları yaparken cemiyete de tamamen yabancı düşmemelidir. Bugünün insanı yorulmadan maddi manevi kazanç sağlamaya çalışıyor. Halbuki bir gaye uğrunda terlemek, yorulmak hatta bazı hususlarda çile çekmek hayatın esasıdır; böylece insan hayatın tadını çıkarır."

O genç ile sohbet ederken aklıma bir ihtiyarla yaptığımız sohbet geldi. Romatizmalarından, vücut ağrılarından, geleceğe güveni olmadığından bahsetmişti. "İlaçlarla fazla meşgul olma. İnsanı gençleştirecek bir ilaç keşfedilmedi. Şayet dinç kalmak, hayattan lezzet almak istiyorsan vücudun tahammül etmese bile yine de çalışmak zorundasın." dedim.

İnsanlar, rahatlıktan rahatsız olmaya başladı. Şimdi suni dertler peşinde koşulmaya başlandı. Rahatlık zannettikleri o hayat kendileri için hastalık oldu.

Sandalye bulan, haline şükretmeyip koltuk takımı alamadığı için gözyaşı döküyor. Bir de iman zayıflığından dolayı istikbal endişesi belirmiş, herkes halinden şikayetçi. Şunu unutmamak lazımdır ki, suni dertlerle dertlenene, tabii dertler gelmeye başlar.

Barla Lahikası'nda, Bediüzzaman Hazretleri bir doktora yazdığı mektupta diyor ki: "Mevcudat içinde en kıymettar hayattır; ve vazifeler içinde en kıymettar, hayata hizmettir; hidemat-ı hayatiye içinde en kıymettar hayat-ı faniyenin hayat-ı bakiyeye inkılap etmesi için sa'y etmektir."

Allah rızası için yaşanan bir ömür, hizmetin ta kendisidir. Ahirete, bir ömrün hesabını vermeye gidiyoruz, öyleyse kendimizi şimdiden hesaba çekelim... Çünkü çok zaman isimler ve sıfatlar insanı kurtarmaz. Önemli olan ameller ve hareketlerdir.

Yani...

Müslüman'ım demek başka, Müslümanca yaşamak başkadır!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başımın ucunda duran kitap

Hekimoğlu İsmail 2011.01.29

Çizgimizi Hecelerken...İnsan hayatına sığmayacak işler yapan insanlar vardır... Eski bir binanın taş duvarında, taşların arasından bir filiz çıkıyor ve çiçek açıyor. Bu çiçek, içinde bulunduğu şartları hiçe sayıyor. "Bu duvarda toprak yok, su yok, güneş, rüzgâr beni hırpalıyor" demiyor. Çiçek, şartlara meydan okuyarak yeşeriyor. Lisan-ı hal ile diyor ki: "Allah bana 'yeşer' dedi, ben de yeşerdim. Sonuç ve şartlar ne olursa olsun..." İşte dava adamı budur!

Fethullah Gülen Hoca, hikâyelere, romanlara konu olan gurbette bir nevi sürgün hayatı yaşıyor. Allah, ona dünyayı küstürmüş. Sadece ilim ve ibadet için yaşıyor. Onun hayatına bakıyorum; eserleriyle, vaazlarıyla, yaşayışıyla insanlara faydalı olmuş, fakat mükafat yerine mücazat görmüş. Sanki bu memleketin en kötüsü o imiş gibi başına gelmedik kalmamış. Bir de hastalıklar... Dünya denizinde fırtınaya tutulan bu gemi Allah'a sığınmış, Allah onu kendi limanına çekmiş. Ona dünyanın kapıları kapanmış. Açılan kapıları görmek için denizlerde balıkları, toprakta kökleri, fezada yıldızları koruyan Allah'ın kudretini ve nizamını görmek gerek. Allah, dinini kıyamete kadar devam ettirecektir. Bu sebeple İslam'a hizmet edenlere Allah "yürü" demiştir. Onların hizmeti her daim devam edecektir.

Hadis-i şerifte buyruluyor ki: "Ümmetimin alimleri, İsrail peygamberleri gibidir."

Alimlerin, üstün insanların kıymeti bilinmezse biz de kıymetsiz oluruz. İslam tarihinde çok üstün insanlar vardır. Ümmetini bulan peygamberler, talebesini bulan alimler, cemaatini bulan imamlar sesini dünyaya duyurmuş. Böylece dünyanın maddi ve manevi haritalarında değişiklikler olmuştur.

Bilindiği gibi bir ömür boyu dinî çalışmaların, dinî cemaatlerin içinde bulundum. Kırk tane kitap yazdım. Basın yayının içindeyim, yazıyorum, konuşuyorum. Yanlış doğru hareket yapan bir sürü insanla karşılaştım. Şimdi dönüp geriye bakıyorum: Fethullah Gülen Hocaefendi'nin hayatını hayal ediyorum, kitaplarına bakıyorum, konuşmalarını dinliyorum. 'Böyle bir hoca lazımdı' diyorum. Çünkü İslamiyet'i doğru yaşayan, anlatanlar olmazsa bu din, yanlış hareket edenlere bırakılır. İslamiyet, büsbütün elden gider.

Kütüphanemdeki her kitabın fihristini okuyup bazı paragraflara işaret koyarım, onları tekrar tekrar okurum. Çizgimizi Hecelerken kitabında pek çok yeri işaretledim. Bu kitap, bana sırat-ı müstakimi hatırlattı. Sırat-ı müstakim, cennete giden yoldur. Bu yolun trafik işaretleri helaller ve haramlardır.

Çizgimizi Hecelerken kitabı elimizden tutup evvela dünyamızı cennet edecek, ahiretteki cennet de Allah'ın lütfudur.

Hastalandığım zaman doktor dedi ki: "Yatacaksın, dinleneceksin, yazmayacaksın." Hocam da dedi ki: "Yatmayacaksın, dinlenmeyeceksin, yazacaksın."

Doktorlara hürmet ederim amma hocamın sözünü tutuyorum.

Yazdıklarım, hocamın eserlerinden, sohbetlerinden aldığım bilgilerdir.

Ben "hocam" diyorum amma kendileri beni talebeliğe kabul eder mi bilemiyorum...

Ne olursa olsun, onun ilmini, metotlarının isabetliliğini takdir ederim. O bizim rehberimiz...

Çizgimizi Hecelerken kitabı, başımın ucunda duruyor. Sizlere de tavsiye ederim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir namaz hatırası...

Hekimoğlu İsmail 2011.02.12

Avrupa ülkelerinde bulunduğumda etrafımdaki hiç kimse namaz kılmıyordu. Çünkü onlar Hristiyan'dı. Kendi kendime sordum: Ben neyim? Ben Müslüman'ım...

Neremden belli Müslüman olduğum? Şahsi hayatımda Müslümanlığım belli. Fakat sosyal hayatta belli değil. Öyleyse namaz kılmam şart!

Amerika'da bulunduğum 60'lı yıllar... İzne çıkmıştık. Bir öğle namazı vaktinde okuldan uzaktaydım. Cami yok, kilise kapalı. Parka gittim. Orada ağaçların arasında, çimenlerin üzerinde namaza durdum. İçimde bir sevinç, bir ses... Çok şükür. Namaz kılıyorum.

Namaz kılacağım yeri seçtim. Gölgeye bakıp kibleyi tayin ettim. Acayip duygular içindeyim. "Niyet ettim öğle namazının sünnetini kılmaya", demedim... Dedim ki: "Allah'ım ben öyle bir yerde bulunuyorum ki Amerikalı öğretim üyelerine itaat ediyorum. Onlara itaat edip sana itaat etmemek olur mu? Kalbimi çalıştıran, bana hayat veren, sağlığını devam ettiren, tahsil yapmak için bana akıl veren Allah'ım; Sana hamd için Sana şükür için namaz kılıyorum. Başımı toprağa koyacağım. Esmâül hüsnanın tecellisine karşı kendimi bir hiç hükmünde sayıp kainatın, her şeyin kumandan-ı azamı olan Allah'ım, Sana secde edeceğim. Allahu ekber..." tekbir aldım.

Hayalim diyor ki, yeryüzü bir mescit, Kâbe mihrap, Resul-ü Ekrem Efendimiz (sas) mânen imam, ben de cemaatim. Çevremde bulunan mahlukat namına Allah'a secde ediyorum...

Böylesine acîp bir duyguyla rükua eğildim, secdeye gittim.

Başımı secdeden kaldırmak istemedim. Amerika büyük bir devlet. O devletin büyüklüğü Allahu ekber yanında nokta bile olamaz.

Secdeden doğruldum. Bir de baktım, bir sürü insan dolmuş etrafıma. Büyük bir kalabalık. Onların ortasında ben namaz kılıyorum. Namazı bitirinceye kadar kalabalık dağılmadı. Selam verdim, kalktım. Kalabalıktan bazı insanlar secde ettiğim yere geldiler. Çimenlerin arasına bakıyorlar. Burada ne vardı ki, bu adam kafasını buradan kaldırmıyor? Sonra önümdeki ağacın gövdesine baktılar. Burada ne var ki bu adam yattı kalktı önünde? Sonunda biri gelip sordu, "Ne yapıyorsun?" Dedim ki: "Ben Müslüman'ım, namaz kılıyorum." Bu sözü söylerken sanki dünyanın tepesine çıkmışım, herkese ilan ediyorum. "Ben Müslüman'ım! Namaz kılıyorum!"

Namaz, çok uzakta yabancı bir ülkede, gayrimüslimlerin içinde beni İslam sancağı gibi ayakta tuttu. Namaz kıldığımı gören, yanıma gelirdi. Sen Müslüman mısın, derdi. Namaz, hayatıma nurunu serpiyordu...

Çilesini çekmediğimiz şey bizim değildir. Zor şartlarda namaz kılmanın çilesi varsa, Allah için çile çekmek en büyük saadet. "Çeşitli sebeplerle namaz kılmıyoruz." diyorlar. Onlara diyorum ki: "Hiç değilse bazen, bir vakit namaz kılmak lazım. O namazla ne oluyor? Müslüman, Müslümanlığını ilan ediyor.

Midenin gıdasını vermeyince açlığın acısını çekiyoruz. Aynı şekilde adam diyor ki: "Sıkıntıdan patlıyorum!" Niye sıkılıyoruz? Beynimiz ilim ister, kalbimiz ibadet ister. Onların gıdasını vermeyince insan sıkılır. Hiçbir şey yapamazsa televizyonun karşısına oturur, saatlerce kalkmaz. Tabii o halin getireceği bazı psikolojik hastalıklar da olabilir.

Ben hastalanmadan önce bir gayem vardı: İstanbul'un bütün camilerinde namaz kılmak!.. Bir gün Ortaköy'de, bir gün Eminönü'nde, bir gün Levent'te... 10 yıl önce hastalandım. Camiye gidemiyorum. Yaş ilerliyor, seneler geçiyor. Nereye gidiyoruz? Ahirete. Benim ak saçlarım ahiret biletidir. Yolcuyuz biz. Çantamızı almış gidiyoruz. Çantamızda sevaplar olsun. Namazlarımı yeniden camide kılacak kadar yürüyebilmeyi isterdim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Neden yeniden dirileceğiz?

Hekimoğlu İsmail 2011.02.19

Kur'an-ı Kerim'de buyruluyor ki: "Sizi (aslınızı) ondan (topraktan) yarattık." (Taha, 55) İnsanın yapısında 16 element vardır. Bu 16 element aynen toprakta da vardır. Anatomik bakımdan insanın yapısıyla toprağın yapısı aynıdır. Hayat da Allah'ın hayat sıfatındandır. Bu sebepten beden ölür, ruh ölmez.

Mahkeme-i Kübra'da hesap verecek olan ruhtur. Bu ölmüş, kemikleri çürümüş insanlar nasıl dirilir, diyorlar. İnsanı topraktan yaratan Allah ikinci defa yine yaratır. İnsan cenazesi, tohumlar ve çekirdekler gibi toprağa girer; bitkiler dünyaya döner, insan, ruhuyla ahirete gider.

Neden dirileceğiz?

Dünyada adalet yerini bulmuyor. Halbuki Allah'ın adalet sıfatı vardır. Ölenler dirilecek, muhakeme edilecek. Zalimler ceza alacak. Mazlumlar mükâfatlandırılacak. Böylece Allah'ın adalet sıfatı tecelli etmiş olacak. Nasıl ki hastalık Allah'ın şafi sıfatını ister, acıkmak rezzak sıfatını ister. Ölmek de Allah'ın adalet sıfatını ister. Allah rahman ve rahimdir. Yani bir insan Allah'ın hangi sıfatına iltica ederse öyle muamele görür. Biz Allah'ın rahman ve rahim sıfatına sığınıyoruz, yani affına sığınıyoruz.

İbadetimize, ilmimize, hizmetimize asla güvenmiyoruz!.. Günah işlemeyen insan olamaz. Çünkü Allah melekleri yaratmış, günah işlemezler. Şeytanları yaratmış, sevap işlemezler. İnsanları yaratmış, hem sevap hem günah işlerler. Yani her yaratık yapısıyla uygun bir hayat yaşıyor. Melek günahı bilmez. Şeytan sevaba yaklaşamaz. Çünkü yapıları böyle. Fakat insanın organizması haram işlemeye müsaittir. İnsanları sevk eden, zevkleri ve menfaatleridir. Her insanda bu hal vardır. Mesela birisi diyor ki: "Ben içki içeceğim." "Neden?" diyoruz, "Canım istiyor." diyor. Bir başkası diyor ki, "Ben camiye gideceğim." "Neden?" diyoruz; "Allah emrettiği için." diyor. Bu tabloya çok dikkat etmek lazım. İki insandan biri canının istediğini yapıyor. Yani onun Rabb'i canıdır, nefsidir. Çünkü Rab kelimesinin manası terbiye edendir.

Bir insan ya Kur'an ahlakıyla ahlaklanacak veya nefsine göre yaşayacak. Kur'an dışındaki hayat Müslümanca yaşamanın dışındadır. İslamiyet gün gün hatta saat saat yaşanır. Çünkü her an ölme ihtimalimiz var. Öyleyse İslamiyet'i yaşarken ölmek cennetin yolunda ölmektir. Şuur, heyecan, cezbe; onlar bizim elimizde olmayan şeylerdir. Bizim elimizde olan iradedir. Geçmiş bırak geri döndüremezsin. Geleceği bırak hükmedemezsin. Bulunduğun ânı İslam'a uydur. Eğer ayağın kaymış günah işlemişsen tövbeyle temizlen. Derler ki harama bakan göz, gözyaşıyla gusül abdesti alır. Her haram bir bataklıktır. Bataklıklar insan yutan kumsallara benzer...

Ona düşen perişan olur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sinemizdeki mabutları devirmedikçe, La ilahe illallah'ın manasını anlamamışız demektir!..

Hekimoğlu İsmail 2011.02.26

Ölmemenin çaresi doğmamaktır. Dünya bir misafirhanedir ve dünya cennetin bekleme salonudur. Dünyaya gelen insan cennete gitmek için gelmiştir.

Çünkü Allah rahman ve rahimdir. Amma bazı insanlar günaha dalarak cennete gitmek istemiyorlar.

Mesela biz, Allah kelamı ederken, dinî kitaplar okurken yoruluyoruz; kahvedekiler yorulmuyor, dinleniyormuş (!) Akşam geç vakit eve gittiğim zaman sokaklardan geçerken bakıyorum, meyhanelerin ışıkları pırıl pırıl parlıyor... Bu sebepten her zaman derim ki, cehenneme gitmek isteyenlerin gayreti hayatım boyunca bana hız vermiştir. Dinî çalışmalarımızda yorulmamalıyız, diye düşündürmüştür.

Kendime soruyorum: İman hakikatlerine nasıl hizmet edebilirim? Acaba yılların ve kütüphanemin bendeki birikimini Müslümanlara nasıl aktarabilirim? İşte bunun sancısını çekiyorum.

Efendim, zaman kötü, bu devirde günaha bulaşmamak mümkün değil, diyorlar. Müslüman'ın imanı güçlü kuvvetli ise günahların sel gibi aktığı yerde de boğulmaktan kurtulur. Günah yükseldiği kadar yükselsin, o,

iman salına binip selamet sahiline çıkar. Bizim durumumuz sahabenin durumundan daha mı kötü? Her yerde müşrikler ve herkes cani... Allah'a iman etmeden önce içki içen, zorbalık eden, zina yapanlar, Yaradan'a teslim olunca bu günah ve alışkanlıklarının hepsini yakıp, külünü göğe savurmuşlar. "Alıştım, ben bu günahları terk edemem" dememişler. Çünkü vicdanının, beyninin, gönlünün, nefsinin kıyılarına gümbür gümbür iman dalgaları çarpmış.

Ömer'i, Hz. Ömer yapan, imandır!..

Bu sebepten düşüneceğiz... Hayat yolunda ilerliyoruz. Yükümüz günah mı, sevap mı? Yoksa karışık mı? Karışık oran ne? İnsanlar yaşadıkları Avrupa hayatına öyle alışmışlar ki, içinde bulundukları sefahet bataklığından başlarını kaldırıp, "Rabbim bizden ne istiyorsun?" diye sormuyorlar. Modaya uydukları kadar İslam'a uymuyorlar.

Takvimden koparılan her yaprak, ömrümüzden giden bir gündür. Nasıl ki takvim bitiyor, bir senelik ömür de bitmiş oluyor. İnsanlar, nehirdeki su kabarcıkları gibidir. Su kabarcıkları çıkaratar batır. İnsanlar da zaman denilen nehirde su kabarcığı gibi çıkar ve batır. İnsan bu dünyada misafirdir. Ev sahibinin isteklerine uygun yaşamışsa, ev sahibini memnun etmişse daha güzel bir yere davet edilir. Her yolcunun çantası vardır. Ahirete giden yolcunun çantasında sevaplar çoksa götürdüğü bu hediye karşılık ona saadet-i ebediye verilir.

Kefenin cebi yoktur. Kefenin süslü olması cenazeye fayda vermez. Cenazenin kendisiyle beraber götüreceği, sadece sevapları ve günahlarıdır. Başka hiçbir şeyi kendisiyle götüremez.

Ahirete götüremeyeceğimiz şeye kalbimizi bağlamamalıyız. Kalp Beytullah'tır. Yani Allah'ın evidir. O evi çöplük haline getirmek en büyük saygısızlıktır. Bu sebepten her şeyi kalbimize alamayız. Her şeye kalbimizde yer veremeyiz. Bu hal bize yeter.

Sinemizdeki mabutları devirmedikçe, Lailahe illallah'ın manasını anlamamışız demektir!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çalınan kumaş...

Hekimoğlu İsmail 2011.03.05

Bir adam, en iyi kumaştan bir elbiselik almış. Şalvar ve cübbe diktirecekmiş. Tanıdıkları demiş ki: "Bu havalideki terziler senin kumaşını çalar ve elbisen daracık olur." Adam, "Asla!" demiş: "ben başında durur biçtiririm; kimse bir şey çalamaz!"

Adam kıymetli kumaşı almış, bir terziye gitmiş. Kumaşı masaya koymuş. "Ölçümü alıp, kumaşı biçiniz." demiş. Terzi, "baş üstüne" deyip, işe koyulmuş. Bu arada müşterisini eğlendirmek için bir şeyler anlatmış. Adam başlamış gülmeye. Öyle gülmüş ki gözleri yaşarmış. Terzi bir parça kumaşı kesip, tezgahın altına atmış. Sonra bir fıkra daha anlatmış. Adam kasıklarını tuta tuta gülmüş. Terzi, bir parça daha kumaş kesip saklamış. Tekrar onu eğlendirecek bir şeyler anlatmış. Adam gülmekten yerlere yatacakmış.

Terzi ciddileşmiş ve demiş ki: "Be adam, o kadar güldün eğlendin ki, neredeyse bu kumaştan sana bir elbise çıkmayacak!"

Adam o zaman gerçeği anlamış, "Öyle ya, ben kumaşı çaldırmamak için burada bulunuyorum. Amma gülmekten malıma sahip çıkamadım." diye üzülmüş.

Bugün ne elbise, ne hırsız terzi var. Asırlar öncesine ait bir ibret levhası önümüze konmuş. Fakat şurası bir gerçek ki, her insan malına sahip çıkmak ister.

Parasını, kalemini, çantasını kaybetmek istemez. En ucuz, en kıymetsiz şeyleri kaybetmek istemeyen insan, ömür gibi çok kıymetli bir şeyini boşa harcar, kaybeder, bir bakıma çaldırır.

Mevlânâ diyor ki: "Senin ömrün bir kıymetli kumaş gibidir. Onu çaldırmak istemeyenler dahi, eğlencelere dalıp yine çaldırıyor. 80 sene yaşayan bir insan, son günlerinde, 'eyvah! ömrüm kuş tüyü gibi uçup gitmiş!' der." Ölüm, bir istasyon, bir terminal, bir otogar... Bir yolculuk, bir ayrılık noktası. El sallayan, gözyaşı döken olabilir; kalanları bırak, giden nereye gidiyor?

Müslüman, İslamiyet'i yaşarsa, ömür kumaşının üzerini en iyi nakışlarla işlemiş olur. Kumaş değer kazanır. İslamiyet'e uygun olan her iş ibadet sayılır; sadece ahireti cennet olmaz, dünyası da cennet olur.

Gafletteki adam kozadaki ipek böceğine benzer. O kendi dünyasından memnundur. Kaynar suya atılacağını bilemez.

Mesela devekuşuna demişler ki, kuş isen uç! Hayır, demiş, ben deveyim. Deve isen yük taşı, demişler. Hayır, demiş, ben kuşum... İnsan da böylesine mazeretlerle yüklüdür. Her türlü ibadete bir mazeret uydurur. Devekuşu olur. Devekuşu, başını kuma sokuyor. Kendisi avcıcı görmüyor fakat avcı onun gövdesini görüyor ve onu avlıyor. Gafil insan da kafasını eğlenceler, menfaatler, zevkler alemine sokar; İslami gerçekleri görmez. Fakat Allah onu görüyor.

Her şeyin bozulduğu bir dünyada, şartlar Hicret'teki kadar ağır değildir. Kurtulmak isteyeneye yollar açıktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hız. Hatice annemizden daha mesut kaç kadın vardır?

Hekimoğlu İsmail 2011.03.12

İslam medeniyeti, Medine hayatında kendini göstermiştir. Medine hayatına kadar ayetler devamlı İslam ahlakını anlatmıştır. Aslında şöyle de diyebiliriz: İslamiyet, İslam ahlakından ibarettir.

Medeniyet suçluların sayısını azaltmalı, insanlara huzur temin etmeli. Muhteşem apartmanlarda mobilyalar ve kıymetli eşyalar içinde bir kadın ağlıyorsa buna medeniyet denebilir mi? Eşya insana kıymet verseydi, Firavunlar, Karunlar, krallar cenneti doldururdu.

Düşünüyorum, o kadar imkânsızlıklar içinde annem, şimdiki hanımlara göre hayatından daha memnundu... Çok iyi biliyorum, sadece iki entarisi vardı. Başka yoktu. Babamın da yeni elbise alıp giydiğini bilmem. Pazarlarda eski kıyafet satıcıları vardı. Onlardan alırdık.

Amma o hayatı arıyorum...

Şimdiki ailelerde herkes bir arayış içinde. Aradıklarını da bir türlü bulamıyorlar. 1957 senesinde etrafıma baktım; İslamiyet'i yaşayan bir aile göremedim. Hiç değilse kitaplarda olsun, diye dindar bir ailenin hayatını yazdım. Böylece Minyeli Abdullah'ı yazmaya başladım.

Müslüman ailelerde kavga bitmeli. Hem karı koca arasında, hem gelin kaynana arasında, hem ana babayla çocuk arasında... Sokaklarda, okullarda, işyerlerinde başkalarına dost olan eşler, çocuklar, evlerinde birbirlerine yabancı. Beğenmediğimiz gayrimüslimler, ilim ve nezaketle mesut olurken, Müslümanların aile geçimsizliği İslam'a gölge düşürür. Çünkü İslamiyet evvela dünyamızı cennet etmek için gönderilmiştir. Model, Peygamber Efendimiz'in hayatıdır. Hatice annemizden daha mesut kaç kadın vardır?

Müslüman, her olayda başını kaldırıp İslamiyet'e bakabildiği ölçüde şuurcludur!..

Bu durum ailevi problemler için de geçerlidir. Ailevi bir problemde, insan kendi kendine "bir dakika!" diyecek, "olay ne, bunu en iyi hangi yolla halledebiliriz?"

İnsan beyni buna yeter. O beyni İslam ilmiyle beslersek, hakikati bulur.

Mesela "Kadınlar Günü" diyorlar. Kadınlar Günü'nün kadınlara ne faydası var? Şanslı sayılan memur ve işçi kadınların sabahın erken saatinde otobüslere doluşunu seyretseniz, 'Kadın hakları bunun neresinde?' demekten kendinizi alamazsınız. Çocuğu kreşe bırakan kadın, anne şefkati ile ne kadar rahat edebilir?

Bu devir, Peygamberimiz'in hadisleri ile tarif edilen ahir zamandır ve müthiş bir devirdir. Her an sokak, sinema, gazete, kahvehane, televizyon, dinimize ve imanımıza saldırıyor. Düşman dehşetli. Müslüman zayıf. İslam'ı ayakta tutma görevi, bu zayıf Müslüman'ın omuzlarındadır.

İhlardan başka dayanağımız yoktur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gönüllü köleler...

Hekimoğlu İsmail 2011.03.19

Ortaokulda iken Alphonse Daudet'nin bir hikâyesini okumuştuk. Hikâye şöyle:

Mösyö Segen'in bir keçisi varmış. Bunu ipe bağlamış ki kaçıp gitmesin. Keçi, ipin müsaade ettiği kadarıyla çayırdaki yayılır otlanmış fakat bir taraftan da yamaçlara tepelere bakarmış. Ağaçların kocaman kocaman yeşil yaprakları aşağıya sarkmış. Ah, dermiş, şu ipten bir kurtulsam, tepelere gidip bol bol ıtır yaprakları yesem ne iyi olurdu...

Bir gün muradına ermiş ve ipten kurtulduğu gibi dağın yolunu tutmuş. Hava kararınca kadar yemiş içmiş oynamış zıplamış gezmiş dolaşmış... Hürriyet ne güzel diye şarkılar söylemiş. Karanlık basınca karşısında parlayan bir çift göz görmüş. Kurt olduğunu anlamış. Çevikliği ile atılıp ona boynuz sallamış. Kurt da bu yaramaz keçi ile şakalaşmış. Zaman ilerledikçe keçinin takati kesilmeye başlamış. Ve sabah güneşi zavallı keçinin parçalanmış vücudu üzerine doğmuş...

İşte bu keçinin hürriyeti, hürriyetsizliğin ta kendisidir.

Özgürlük isteyenlere ithaf olunur...

Abraham Lincoln, Amerikan zencilerine hürriyet verdiğinde onlar bayram sevinciyle sokaklara fırlamışlar, artık özgürüz, diye. Sonra bakmışlar ki ev yok, yiyecek yok, yani yoksulluk... Bu sefer tekrar efendilerinin yanına dönmüşler. Demişler ki: "Biz özgürlük istemiyoruz, bizi eve alın." Onlar da demiş ki: "Devlet köleliği yasakladı, sizi evlerimize alamayız; nereye giderseniz gidin." Devlet, bu duruma el koymuş. Efendiyle köle arasında anlaşma yapmak şartıyla köleliği serbest bırakmış.

Yani köleler, gönüllü köle oldu...

Bir başka misal verelim...

Bir şahıs zengin olmuş, bakmış ki yaşı iyice ilerledi; hastalandı da. Demiş ki: "Mallarımın bir kısmını hayra hasenata vereyim de ahirette bana faydası olsun." Çoluk çocuk karşı çıkmış: "Herkesin her şeyi var, bizim de alacağımız daha çok. Araba alacağız, yazlık alacağız." Zengin adam servetinden sadaka verememiş. Bu da köleliğin bir başka şekli.

Daha çeşit çeşit kölelikler var. Sigarayı bırakamayan sigaranın kölesi. İçkiyi bırakamayan içkinin kölesi. Kısacası insanların ekserisi nefsinin kölesidir. Nefsinin istediğini yapanlar nefsinin kölesidir. Ondan sonra gelir, rejimin köleliği. Manevî değerlerini kaybedenler anarşinin kölesi. Anarşi evvela şahsın vücudunda başlar. Akıl, natürist eğitimin kölesi, kalp materyalizmin kölesi.

Camilerde İslamiyet var. Dışarıda Paris hayatı yaşanıyor. İslamiyet camilerde köle...

Herhangi bir şehir, düşmandan kurtuluş bayramını yapıyor. Evet o şehir düşman istilasından kurtuldu. Amma kültür istilasının altındadır. Ekonomik, kültürel esareti devam ediyor. Çokları bunun farkında değil. Kısacası, alışkanlıklar pranga olmuş, çeşit çeşit köleler türemiş.

Delikanlı askere gider. Sabahın beşinde kalkar göreve başlar. Sonra tezkere alır evine gider. Sabah ezanı okunur, delikanlı kımıldamaz. İşte bu delikanlı onbaşıya itaat ettiği kadar Allah'a itaat etmemiş sayılır.

İnsanlar öğretim üyelerine, ustaya, patrona, polise itaat eder, etmelidir. Fakat aynı şekilde Allah'a itaat edenlerin sayısı çok azdır.

Canının istediğini, aklının erdiğini, komşunun dediğini yapan Müslüman'ın Rabb'i kimdir?

Herkes bir şeylerin kölesi. En büyük özgürlük Allah'a köle olmaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayatın zevkini arayanlara...

Hekimoğlu İsmail 2011.03.26

İnsanın vücudunda ruhla bedenin savaşı vardır. Ruh, İslamiyet'le ilgili her şeyi ister.

Vücudumuz ise maddî olduğu için maddeye taliptir. Ruh, İslamiyet'e bağlı olduğu için helal-haram ölçüsünden zevk alır; bedenimiz ise maddeye âşıktır...

Bedenimiz maddeye âşık olduğu için, gözümüz güzeli, kulağımız şarkıları, ağzımız yiyecekleri ister. Eğer ruh, bedenin esiri olmuşsa beden dilediğini yapar, ruh sesini çıkaramaz, bedenle ruhun savaşı böyle sürüp gider...

Pek çok dindar, bu noktada olduğu için, ahlardan uflardan kendini kurtaramaz. İnsanoğlu, bir yanda denizlerin dibinde dolaşma imkânı buldu, öte yanda göklerin derinliklerine ulaştı. Fakat bir türlü kendi iç dünyasına ulaşamadı. İçindeki sıkıntılara, hayatındaki karışıklıklara bir çare bulamadı. Tarihin en medeni devirlerini yaşamamıza rağmen hayatı beğenmeyip intihar edenlerin sayısı pek çoktur. Makineleri tamir eden insan şimdi arızalanmıştır.

Dikkat edilirse, huzursuz olan insanların, ruhlarını İslamiyet'le uyum içine sokamadıklarını görürüz. Bunlar, ufak şeyleri büyütür. Yeni yeni dertler icat eder. Gülmesini unuttur.

Söylemek istesem gönüldekini

Dillere sığmayan bir hitap olur

Yazsaydım derdimin ben bir tekini

Ciltlere sığmayan bir kitap olur.

Aslında derdin esası, ruhun İslamiyet'le uyum içinde olmamasıdır.

Bir arkadaşla sohbet ediyorduk. Dedi ki; "Ağabey, Allah benden rahmetini kesti." "Kardeşim, insan düşüncelerinin kölesi değil, efendisi olmalıdır. Rahmetini kesti de ne oldu?" dedim. "Canım namaz kılmak istemiyor." dedi. "Kardeşim, canımız istediği için namaz kılmayacağız, Allah istediği için namaz kılacağız. Sen manen terfi etmişsin. Canının isteğinden Allah rızasına geçmişsin." dedim. Arkadaş rahatladı.

Nasıl ki bir çekirdek, ağaç olana kadar pek çok haller geçirirse, aynı şekilde çekirdek halindeki ibadetlerimiz de zamanla dünya ve ahiret saadatinin meyvelerini verecek bir ağaç haline gelir.

Risale-i Nur'da buyrulmuş ki; "Hayatın zevkini ve lezzetini isterseniz; hayatınızı iman ile hayatlandırınız ve feraizle ziynetlendiriniz ve günahlardan çekinmekle muhafaza ediniz."

Ehl-i dünyanın zevklerine bakarsak eğlenceler, plajlar, gezmeler... Bu zevklerin her biri gelecekte insana büyük felaketler hazırlıyor. Ayyaşlar, kumarbazlar, perişan olanlar, yuvası yıkılanlar; bunların ekserisi zevklerin ve eğlencelerin kurbanı olmuştur. Öyleyse hakiki zevk imandadır. İslamiyet, insana zararlı olan her şeyi haram kılmıştır. Haramlardan kaçanın dünyası cennet oldu ve olur.

Mesela ben kendi hayatıma bakıyorum. Fakirlik, meslek hayatımda yaşadığım zorluklar, hastalıklar, ailevi problemler... Bunların hepsi hayatımda tattığım kederler... İslamiyet, bu kederleri sefaya çevirdi. Onları keder olarak görmedim. İkaz-ı İlahî olarak gördüm.

Uhud muharebesinden yaralı olarak dönen Peygamberimiz (sas), buyuruyor ki; "Küçük bir cihattan büyük bir cihada döndük." Sahabe soruyor, "Ya Resulallah, bu savaştan daha büyük olan nedir?" Buyuruyor ki; "Nefisle olan mücadeledir."

İnsanın noksanlarını, terk etmesi gereken hallerini bırakabilmesi, İslam'a uymayan huylarını değiştirebilmesi pek de kolay değil.

Amma cennet ucuz değil!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Para ve biz

Hekimoğlu İsmail 2011.04.02

Benim çocukluğum köyde geçti... Köy hayatımızda su dereden geliyordu. Meyve ağaçtan geliyordu. Süt inekten geliyordu.

Babam kasaptı. Paraya ihtiyacımız yoktu. Fakat kibrit almak için para lazımdı. Yoğurdu sattık, kibrit aldık. Sonra şehirlilerin hayatına imrendik. "Ne kadar iyi bir hayat. İşleri güçleri yok." dedik. Biz de şehirli olduk. Baktık ki her şey parayla. Para kazanmak için ameleliğe razı olduk. Demek ki ya paraya köle olacağız veya para bize köle olacak.

Hayalen dünyayı dolaşalım. Pilot, maaşı için uçuyor. Kaptan, maaşı için okyanuslarda yaşıyor. İşçi, maaş için yerin altında kömür ocaklarında çalışıyor. Herkes gözünü devlet kapısına dikmiş maaş için. Demek ki hayatın zembereği para olmuş. Nasıl ki saatin bütün çarkları ya pille yahut çelik zemberekle çalışır; aynı şekilde hayatın maddi manevi işlemleri de parayla dönmektedir.

Artık parasız insan düşünölemeyeceği gibi, parasız hizmet de söz konusu değildir. Şimdi ibadetler bile parayla! Karnımız aç olursa namaz kılamayız. Cami parayla yapılacak, seccade parayla alınacak. Demişler ki, parası olan arabasını dağdan aşırır, parası olmayan düz ovada şaşırır.

Bugün bana gelip, tavsiye isteyen gençlere diyorum ki, kimseye muhtaç olmayın; mutlaka ya tahsilinizi tamamlayın, yahut bir sanat öğrenin. İşsizlik yok, işe yaramayan adam vardır.

Fakat önemli bir husus var ki, o da şudur: Gayemiz zenginlik değil, Allah rızası olmalıdır. Materyalistlerin, kapitalistlerin putlaştırdığı para, bizim için vasıta olmalıdır.

Parayı nasıl esir alacağız? Helalinden kazanırsak, helal yere para harcarsak parayı esir almışız demektir. Fakat, "helal kazanıyorum, helale harcıyorum" gerçeği altında israfa ve konfora kayanların sayısı az değil. Burada önemli olan, gelir gider dengesini kurabilmektir.

Bediüzzaman bunu şöyle anlatıyor: "Allah için işleyiniz, Allah için görüşünüz, Allah için çalışınız, O'nun rızası dairesinde hareket ediniz."

Bu şartlara uyunca, para boynunu bükerek kenarda bekler.

Mesela Peygamberimiz (sas) isteseydi, Uhud dağı altın kesilirdi. Fakat bunu istemedi. Elbette ki onun da hayatında paranın gerekli olduğu yerler vardı. Amma o, fakir yaşadı, yani halk gibi yedi, halk gibi giyindi, halk gibi yaşadı. Halkın içinden bir insan...

İslamiyet'te menfaatini ve zevklerini helal daireye çeken, nefsini ıslah etmiş olur. Helal dairenin dışına çıkan, evvela dünyasını cehennem eder, sonra da ahiret meselesi gelir.

Para kazanmakta ve harcamakta ihsaslı olmak nedir? Evvela kazanmakta hırs olmayacak sonra harcamakta israf olmayacak... Giderini artırmayan kişi, paranın ipini elinde tutuyor demektir. Böylece hayatı güzelleşecek...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asıl keramet güzel ahlak, gerçek keşif tahkiki imandır

Hekimoğlu İsmail 2011.04.09

Aklı gözüne inen insanlar için keramet önemlidir. Çünkü onlar gördüğüne inanır. Keramet, her türlü şartların dışında harika bir hal göstermektir.

Mesela şeyh efendinin gaybdan haber vermesi veya uçması gibi... Bu gibi haller şeyhin itibarını artırır ve müritleri ona bağlanır. Hâlbuki şu anda birisi Sultanahmet'ten Kadıköy'e uçarak gitse benim için bir önemi yok. Çünkü kuşlar da uçuyor. Uçan kuşların dinde bir önemi yok.

Haramların arttığı bir devirde en büyük keramet kötü alışkanlıkları terk etmektir. Mesela 20 yaşındaki bir gencin içkiden, kumardan, kız arkadaştan uzak kalması, haramların bütününe terk etmeye çalışırken iradesiyle verdiği savaş, bana göre bu zamanın en büyük kerametidir. Bu keramet faydalıdır; hem onu, hem ailesini, hem milletini kurtarır. Bir başka gencin keramete erip uçması hiç kimseye faydalı değildir. Yani asıl keramet güzel ahlaktır. İnsanlığı ahlak kurtarır. Başka bir kurtarıcı yok... Bir kısra anlatırlar:

Baba, çocuğun elinden tutup âlim bir şahsa getirmiş. Demiş ki: "Hocam, bu son derece terbiyeli, bilgili ve görgülü bir çocuktur. Lütfen bunu talebeliğe kabul ediniz."

Hoca, hemen ayağa kalkmış. Çocuğun karşısına geçip demiş ki: "Lütfen siz bizi talebeliğe kabul ediniz."

Çocuğun babası şaşırmış: "Nasıl olur hocam?"

Hoca: "Evladım, biz edep, terbiye ve ilim öğrenelim diye yıllarca tahsil yaparız. Mademki bu çocuk bu meziyetlere sahiptir, en yüksek tahsilden alacağını almış. Artık o bize talebe olmasın da biz ona talebe olalım." der.

Zaten teknolojinin üstünlükleri dindarların göstereceği keramete gerek bırakmamıştır. İşte pilot havada uçuyor. Kaptan, denizleri aşıyor. Operatör, doktor kalp ameliyatı yaparken kalbi yerinden çıkarıp tedavi ediyor.

Amerika'da elektronik dersinde profesör dedi ki: "Bilgisayar harika bir cihaz. İnsanın yapamayacağı işleri yapıyor fakat şunu unutmayın ki bilgisayarı yapan, programlayan, çalıştıran insandır. Böylece insanın beyni bilgisayardan üstündür. Teknoloji hiçbir zaman Allah'ın sanatından daha ileri gidemez. Çünkü teknoloji Allah'ın sanatını taklit eder, önüne geçemez."

Bu gerçeği anlatan şahıs, Hristiyan'dı fakat elektronik profesörüydü. İlim başlangıçta şüphelere, şüpheler sorulara sebep olsa da, ilim ilerledikçe İslam'a teslim olur.

Çeşmi insaf gibi akile mizan olmaz.

Kişi noksanını bilmek gibi irfan olmaz...

Demek ki ilmin, tekniğin kerametleri açıkça görülüyor. Fakat ilmin gösterdiği kerametın Allah indinde kıymeti yoktur. Mesela bazı Müslümanların kafasına takılan şüpheler vardır. O soruyla adam, kıvrılır. Çamurdan insan olur mu, balığın karnında adam yaşar mı, ölen yok olur mu, cennet cehennem nedir, dünyaya niçin geldik,

ebediyet ne demektir? Bu sorular adamın beynini kemiriyor. Bu sebepten bu zamanın kerameti, güzel ahlak olduğu gibi, keşfi de, taklidi imandan tahkiki iman derecesine çıkmaktır. Tahkiki imanla, anlaşılmayan ayet ve hadisleri ispatlı anlamak ve anlatmaktır.

Dünyada yüz tane bahçemiz olsa, ağaçlar sayısınca derdimiz olur. Ve o bahçeler fanidir... Er geç kuruyacak, tükenecektir. Fakat ahiretin bir tek ağacı ebedidir.

Tuba ağacının gölgesinde olmayı her Müslüman ister.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Plastik ayakkabı...

Hekimoğlu İsmail 2011.04.16

Elektrik dersi gördüğüm yıllarda, öğretmen dedi ki: "Elektrik işiyle uğraşırken ayağınıza plastik ayakkabı giyin, elinize plastik eldiven takın. Bu iki husus çok önemlidir. Ayağınızda iletken bir ayakkabı olursa ölürsünüz."

Elektrik dersinde terk edilmeyecek noktalardı bunlar.

Risale-i Nur'daki mektuplara da "plastik eldiven ve ayakkabı" gözüyle bakmak lazım. Bu metotlar, imanî hizmetlerin plastik ayakkabısı, plastik eldivenidir. Yani mektuplardaki düsturlara dikkat etmek lazım...

O mektuplardan anladığımız şudur:

İman hizmeti, kâinat çapında bir davadır. Çünkü Allah'a inanmayan satanistler şeytana inandı. Allah'a inanmayan Hintliler Buda'ya inandı. Allah'a inanmayan filozoflar materyalizme, natürizme inandı. Böylece İslamiyet'ten uzaklaştılar, dünya ve ahiretleri cehennem oldu. Bu sebepten Bediüzzaman Said Nursi'ye göre en büyük hastalık iman zayıflığıydı.

İslamiyet gibi çok kıymetli bir dinin elbette çok büyük düşmanları olacaktır. İslamiyet'i yaşarken başımıza büyük hadiseler gelebilir. Bu gibi durumlarda mü'min, yol mühendisi gibi hareket etmelidir. Saadet-i ebediye'ye giden yolun mühendisi... Önümüze bataklık çıkarsa, bataklığı dolaşıp yolumuza devam edeceğiz. Nehir çıkarsa, köprü yapacağız. Dağ çıkarsa, tünel açıp yine yolumuza devam edeceğiz. İşte sebat budur...

İslamiyet ferdin kendisinde yaşanır. Bu da haramları terk edip helallere tabi olmaktır. Bir şahıs, haramları terk etmeye başladı mı hidayete ermiştir.

İslâmiyet hikmetler deryasıdır. Yani Kur'an'ın hangi hükmünü alsanız, o her zaman ve her mekânda kurtarıcıdır, hatta din ve mezhep farkı gözetmeksizin!..

Mesela "Kutlu Doğum" diyorlar. Kutlamak yerine uygulamak gerekir. Sahabeden bazıları Peygamberimiz'in hayatına uymayı o kadar ileri götürmüşler ki, bir yere giderken Peygamberimiz nerede oturmuşsa orada oturuyorlar, nerede yürümüşse orada yürüyorlar, nerede dinlenmişse orada dinleniyorlar. O derece O'na tabi oluyorlar. Fakat sahabelerin hayatında benim en çok dikkatimi çeken şudur: Savaşa gitmek istiyorlar, şehit olmak istiyorlar. Şöyle bir manzara ortaya çıkıyor. Sahabe şehit olmak için savaşıyor. Düşman ölmek için kaçıyor. Böylece üç yüz tane sahabe bin kişilik müşrik ordusunu mağlup ediyor.

Şimdi de durum ayındır. Bir Müslüman bin tane haramla mücadele ediyor...

Müslüman, manileri aşacak, Allah rızası için çalışmalarına devam edecektir. Bunu en iyi anlatan, Allah dostlarının hayatıdır. Onlar için imkânsızlık diye bir şey yoktu. İman hizmetine her durumda ve her yerde devam etmişlerdir. Çevrelerindeki insanlara "bunlar iman hakikatlerine ne kadar hizmet ediyor" diye bakarlardı. Hizmet edene hemen yaklaşırlardı.

İsimsiz pek çok kahraman bu dava için gayret göstermeseydi bu netice alınamazdı ve ümitlerimiz yavaş yavaş erirdi. Onlar Allah'ın rızasına çalıştılar, inşallah ona da kavuşmuşlardır.

Bu dünya hayatında ruhun ulvilikleri ile bedenın süflilikleri boğuşırken, Müslümanlar için kurtarıcı Kur'ân'dır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünya-ahiret işi üzerine bir sohbet...

Hekimoğlu İsmail 2011.04.23

Dünya, ahiretin bekleme salonudur. Dünyaya gelen herkes ahirete gidecektir. İnsanın yapısı günah işlemeye uygundur.

Buna nefs-i emmare denir, yani emreden nefis. İnsanın canının istediğini yapması...

Şunu unutmamak lazımdır ki, canının istediğini yapanlar, canının istemediği hallere düşerler!.. Anlarlar ki canlarının istediği gibi yaşamak iyi değilmiş.

Bu sefer kendilerini kınamaya başlarlar. Neden şunu yaptım, neden şu sözü söyledim gibi nedenler çoğalır. Böylece nefs-i levvameye girmiş olurlar. Nefs-i levvame, insanın kendi kendisini kınamasıdır. İşte bu andan itibaren dünya işiyle ahiret işi bütünleşmeye başlar.

Mesela helal kazanç ibadettir. Helal kazançla seccade arasına niye mesafe konulsun? Namaz kılmak nasıl ibadetse helal kazanç da öyle ibadettir. Böylece dünyayla ahiret işi bütünleşmiş olur.

Dünya işiyle ahiret işinin ayrılması gayri müslimlerde açıkça görülür. Mesela bir gayri müslim sadece dünya için çalışır. Ahiret için yaptığı bir iş yok. Bu durumda dünya işleri ahiret işlerinden ayrılmıştır. Fasık insanlar da meyhane açar, bu dünya işidir, tövbe-kâr olur, meyhaneyi kapatır, terziliğe başlar; dünyayla ahiret bütünleşmiş olur.

Dünyada da ahirette de aranan tek şey imandır. İmanın muhafazası ibadettir. Mesela benim elektronik çalışmalarım ibadettir demiştim, itiraz ettiler. Dediler ki, füzelerin Kur'an'da ne yeri var ki, dediler. Var, dedim. Nasıl var? Ben ilmen biliyorum ki füzelerin hammaddesini yaratan Allah'tır. Sentez ve analiz kanunlarını da yaratan Allah'tır. Bu füzeyi yapmak için bize akli veren de Allah'tır. Görülüyor ki bu füzenin yapılması Allah'ın verdiği imkânlarla mümkün olmuştur. Şimdi dönüp Allah'ı inkâr mı edelim.

Uçak yapabiliriz. Sineği ve dünyayı uçak gibi yaratan Allah'a da iman ederiz. Bu inançla bu teknolojiyi bir araya getirince dinle dünya bütünleşmiş olur. Zaten hadisle övülmüş Fatih Sultan Mehmed ve onun ordusu seccadeden kalkıyordu, top yapıyordu, gemileri karada yürütüyordu. Akşemseddin de onunla beraberdi.

Teknolojinin zirvesine ulaşmış, ikinci Mehmed yani Fatih ve dinde velayet noktasına varmış Akşemseddin, beraber olmuşlardı... Yani padişahla asrın imamı beraber çalışmışlardı. İşte dünyayla din bütünleşti. Bu formül her zaman geçerlidir.

Ne zaman diyanetle teknik üniversite el ele verirse daha çok ülkeler fethedilir. Bunlar birbirinden ayrılırsa din taassuba kayar, teknoloji inkâra gider...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İdeallerimizin hangi noktasındayız?

Hekimoğlu İsmail 2011.04.30

İde, fikirdir. İdealler insan beyninin mahsulüdür. Her insanın kendine göre bir ideali vardır.

Bir gencin ideali neyse, o genç odur. Çünkü her çocuk, bir fidandır. Bu fidan akasya da olabilir. Kayısı da olabilir. En çok çiçek açan akasyadır. Meyve vermeyen de bu ağaçtır. İdealsiz genç, akasya gibidir. Çok çiçek açar, ümit verir amma meyve vermez.

Mehmed Akif diyor ki;

Ben böyle durmayacaktım dili bağlı.

İslam'ı uyandırmak için haykıracaktım.

Gür hisli gür imanlı beyinler coşar ancak.

Ben zaten uzun boylu düşünmekten uzaktım.

Haykır! Kime lakin? Ellerdi yatanlar, sağa baktım sola baktım...

Mademki ideal fikre bağlıdır; fikirlerimiz de Kur'an'a bağlanırsa çok iyi neticeler alırız.

İdealler, Avrupa'da sanatkârları, devlet adamlarını ve zalimleri gün ışığına çıkarmıştır. İdealler, İslamiyet'te alimleri, arifleri yetiştirmiştir. Fikirler bir nokta gibidir. Nasıl ki bir noktadan sonsuz çizgiler çıkar. Aynı şekilde insan beyninden de sonsuz sayıda fikirler çıkar. Bu fikirlerin hangisi doğrudur? İşte burada kafa karışıklığı başlar.

Düşüncelerimizi ve planlarımızı İslam'ın mihengine vuracağız; İslamiyet'e uygun olan her davranış, iş ve düşünce doğrudur.

Fikirler, bir ata benzer. At da süvariye göre koşar.

İdeal denilen bu kelime, dünyayı şekilden şekle soktu... Halen bu hal devam etmektedir. Şimdi anlaşıldı ki, ideolojilerle gerçeği bulmak mümkün değil. Çünkü İslamiyet gerçeğin ta kendisidir. Dünya, İslam medeniyetini bekliyor.

Devlet planında İslam medeniyetini kuramazsak, fert planında İslam medeniyetine ayna tutabiliriz. Mesela bir Müslüman, ilmi, tekniği bilir bu dallarda başarılı olur, İslam ahlâkına da tâbi olursa, İslam medeniyeti onun

şahsında görülür.

Hayatım boyunca en büyük idealim bu olmuştur: İslam medeniyetini şahsımda yaşamaya çalışmak...

"Hesaba çekilmeden evvel, nefsinizi hesaba çekiniz", buyrulmuş.

İnsanın çok büyük idealleri olabilir. Fakat bu büyük ideallerin hiçbirisi saadet-i ebediye'ye ulaşmaktan daha önemli değildir!..

Elbette ki bir Müslüman'ın düşünmesi lazım: İdeallerimi ne kadar gerçekleştirebildim?

Amma insanın ideallerine kavuşması bütünüyle elinde değildir. Çünkü her insanın kurduğu şahsî nizam, küllî nizamın içindedir. Dolayısıyla murad-ı İlahi bilinmediğinden şahsî ideallerimizin de ne kadarının gerçekleşeceği bilinmez. Kader, sevk-i İlahi her türlü ideali aşar, Allah'ın dediği olur.

Dünya meselelerinde insanın eli kısa, aklı yetersiz, gücü az olabiliyor. Bu sebepten insan, dünya işlerine istediği gibi nizam veremez.

Şunu da düşünmek lazım. İdeallerimin gerçekleşmesi mi hakkımda hayırlıydı, gerçekleşmemesi mi?

Mesela benim "iyi ki gerçekleşmedi" dediğim hayallerim vardır. Babam şöyle dua ederdi: "Allah'ım bana hakkımda hayırlının da hayırlısını ver." Böyle dua etmek lazım.

Bediüzzaman Hazretleri, bu meseleyi şöyle halletmiş: Geçmişî bırak, geri döndüremezsin, geleceği düşünme hükmedemezsin. Bulunduğun ânı İslam'a uydur...

İslamiyet, anbean yaşanır. Bir dakika sonra ne olacağımız belli değil... En büyük ideal, "ben şu anda İslam'a uygun halde miyim, İslam'a uygun bir işle meşgul muyum?"

Saatler, saniye saniye ömrümüzü bitiriyor. Bunun için biz de saniye saniye İslamiyet'i yaşayalım. Öleceğimiz saniyenin Müslüman'ca olmasına çalışmak... En büyük ideal budur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evlilik dersi...

Hekimoğlu İsmail 2011.05.07

Yıllar önce hanımla aramıza bir anlaşmazlık girdi. Rahmetli Zübeyir (Gündüzalp) ağabeye gittim... Dedi ki,"Kardeşim, hanımın namaz kılıyor mu?" "Evet..." "İlmî çalışmalarına karşı çıkıyor mu?" "Hayır..."

"Tamam kardeşim! Başka bir şey aramana lüzum yok. Beklenti ne kadar çoksa, dert de o kadar çoğalır. Haydi evine git."

Yolda giderken düşündüm ve karar verdim. Beklentilerimi ot gibi yakalayacak, söküp atacak, sadece Allah'ın rızasını bekleyeceğim...

İhtiyaçlar ve beklentiler bitmedikçe, ıstıraplar da bitmeyecektir. Bunun için velayet yolunda ilerleyenler, evvela ihtiyaçlarını azaltmaya başlar. Bunlar, kendilerinden, eşlerinden, çocuklarından, akrabalarından, çevreden bir

şey istemezler. İsteklerini azaltırlar.

Ahir zamanda insanlar nehre dökülmüş çöp gibidir. Şuursuz olarak nehre kapılır gider. Yani çevreye, sosyal hayata uyarlar, İslam'a uymazlar... Pek çok Müslüman, bir sürü istek ve beklentilerin sahibi... Nasıl ki ufka yetişmek için koşan bir insan, ufuk zannettiği yere geldiğinde yine karşısında ufku görürse, aynı şekilde ihtiyaçlarını gidermeye çalışan insan da, isteklerini giderdikçe, yenileri çıkacak ve onu kabre kadar koşturacaktır.

İhtiyaçların sel gibi her yanı istila ettiği bir devirde, çektiğimiz çilelerin asıl sebebi, beklentilerimizin çokluğu ve bitmez oluşudur. Asabi rahatsızlıkların artmasının sebebini de buna bağlıyorum.

Enaniyet, benim dediğim olacak, inat, cinsel problemler... Evliliklerde en sık görülen sıkıntılar bunlardır. Fakat bu problemler istenirse aşılır.

Her insan kendisini tamamlayacak birisini ister... Kadın olsun erkek olsun... Çünkü Allah, her kulunu farklı yaratmıştır. Bu farklılıklar birbirini tamamlayacak.

Manevi boşlukların da aile hayatına çok büyük etkisi vardır. Kur'an-ı Kerim bir reçetedir. İbadetlerin bütünü de ilaçtır. Allah için yaptığımız ibadetlere Allah'ın değil, bizim ihtiyacımız vardır. Bize hitap ediyor gibi kitapları okumamız lazım.

Evliliğimin ilk günü hanımla oturduk sohbet ettik, bir karar aldık. Ben evlendiğimde hanıma dedim ki, "Ne sen benim gibi ol, ne de ben senin gibi olacağım. İkimiz de ilmihale uyacağız" dedim... 50 yıldır evliyiz, çok şükür...

İnsanın olduğu yerde, problem de vardır. Elbette ki evlilik hayatında problemler yaşanabilir. Kar yağmasa yağmur yağmasa bahar gelmez, hasat olmaz... Sabır, pek çok problemin çözümüdür... Vel asr Suresi'nde, "sabredenler kurtuldu" buyruluyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Annem şimdi burada olsa...

Hekimoğlu İsmail 2011.05.14

Kadın, evde bir karınca görüyor. Eğiliyor, karıncaya diyor ki, "Ah tatlım, sen buraya nereden geldin? Seni çiğnerler. Seni yuvana götürüyüm mi?"

Çocuğu hemen koşup geliyor. "Anne kiminle konuşuyorsun?" "Karıncayla..." "Karınca seni anlar mı?" "O anlamasa da sen anlarsın..."

Karıncayı kâğıdın üzerine alıp yuvasına götürüyorlar. O gün çocuk, düşen bir arkadaşının elinden tutuyor, kaldırıyor.

Bir başka anne karıncayı görüyor, "Geberecek! nerden geldin!" diyor ve karıncayı öldürüyor. Onun çocuğu da arkadaşına tekme atıyor.

Bediüzzaman Hazretleri bu meseleyi şöyle açıklıyor: "İnsanın en birinci üstadı ve tesirli muallimi, onun validesidir. Ben bu seksen sene ömrümde, seksen bin zatlardan ders aldığım halde, kasem ediyorum ki, en

esaslı ve sarsılmaz ve her vakit bana dersini tazeler gibi, merhume validemden aldığım telkinat ve mânevî derslerdir ki, o dersler fitratımda, adeta maddî vücudumda çekirdekler hükmünde yerleşmiş. Sair derslerimin o çekirdekler üzerine bina edildiğini aynen görüyorum..."

Kadınlardan peygamber gelmemiştir fakat her peygamberin annesi kadındır. Pek çok evliya asfiya ve alim, annesini öğretmen bilmiştir. Çünkü annesi çocuk için her şeydir.

Annemle ilgili unutamadığım bir hatıram vardır...

Köyümüzde delikanlıların hepsi sigara içerdi. Ben de delikanlı olduğumu ispat etmek için gazete kâğıdına mısır püskülünü sardım, sigara yaptım. Onu ağzıma aldım. Ot biçen annemin yanına gittim. Gururlu bir edayla, "Anne baksana!" dedim. Annem baktı, hemen yanıma geldi. Dedi ki, "Bu orağı al, beni öldür, ondan sonra sigara iç!" "Yahu anne ne oluyor?" dedim. Hem ağlıyor, hem yalvarıyor. "Ne olursun, sigara içmeni istemiyorum.." Deli desem, değil. Bir sigara için bu hal ne? Sanki çıldırdı. Ben de kızdım. "Bu işi niye büyüttün, içmeyeceğim!" dedim. Sigarayı attım. Beni kucakladı.

"Aman oğlum, hiç içme..." dedi. "Tamam anneciğim, içmem..."

Dua etti. Çok güzel dualar... Ah o anamın duaları...

Aradan yıllar geçti...

Askerî okuldayım. Arkadaşlarımdan çoğu sigara içer, ben içmezdim. Hiçbir zaman da sigara içmedim. Çünkü ne zaman sigara görsem, annemin ağlayan, "içme!" diyen yüzü geliyor aklıma... Ben 80 yaşımdayım. Amma annem şimdi burada olsa, yine onun çocuğu olur, dizlerine yatar uyurdum...

Ömrümün bütünü annemin günüdür...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim neyi arıyorsa, o kişi odur!..

Hekimoğlu İsmail 2011.05.21

Bir insanın boğulduğu su, eni boyu, derinliği ne olursa olsun, onun için bir okyanustur. Hadiselerin de hepsi böyledir. Bir hadisede yaralanan yahut ölen, bir bakıma dünya harbini görmüş olur.

Hadiselerin üzerine çıkabilmek ve onları kendimizden ayrı düşünmek, doğru karar verebilmemizde en mühim esastır. Bunun için başkasının derdine derman bulabiliriz amma kendi derdimize derman olamayız. Bu demektir ki, derdi çarşaf gibi başımıza geçirmişiz ki, etrafımızı göremiyoruz...

Bir şarkı vardır,

Kenarlarda köşelerde

Kadehlerde şişelerde

Ben kalbimden başka yerde

İnan seni bulamadım...

Bütün şarkı ve türkülerden gelen feryatlar iman-ı hakikiyi aramak içindir. Amma hata etmişler, Mevlâ diyecek yerde Leyla demişler.

Mesela birisi şarkıda haykırıyor, "ararım seni her gün derdime yana yana." Onun aradığı bir eş değil, o kalbinin istediğini arıyor. İman arıyor, ibadet arıyor, manevi hayatı arıyor. Her insan kendine göre bir şeyler arar.

Her insanın gönlüne göre aradığı bir şeyler vardır.

Şu kesindir; kim neyi arıyorsa, o adam odur... En güzel arayış Allah'ın rızasını aramaktır.

Asr-ı saadette sahabenin bütünü marziyat-ı ilahiyeyi aramış. Allah neden razı olur?

Allah'ın rızasını arayanlara kimisi derviş der, kimisi deli, kimisi zavallı der, kimisi de değişik gözlerle bakar. Çünkü insanlar iç dünyalarını ihya ederken dışına dikkat etmezler, viran olurlar. Aynı topraklarda dikenler de yeşerir, menekşeler de yeşerir. Kötüler diken gibidir çabuk büyür amma menekşeler rağbet görür, sevilir. Diken, gücüyle ayakta kalamadı, menekşe zayıflığıyla perişan olmadı. Tam tersine vazolara kondu, yakalara takıldı...

Cennet veresiye... Buradaki bir dilim baklava peşin. Onun için bir dilim baklavayı cennete tercih ediyorlar. Yani helaline haramına bakmadan o baklavayı yiyorlar. Dünya zevkleri böyledir.

Müslüman, her anında şunu sorgulayacak: Benim şu anki durumum İslam'a uygun mu? Mesela pilot öndeki göstergelere bir an dikkat etmese, irtifa kaybeder. Yani yükseklikten düşer ve belki de dağa çarpar.

Müslüman, yarına veya düne saplanmayacak, şu anı düşünecek. Zaten dünü düşünen insan keşkelere saplanır, bu da insanı mahveder. Bu sebepten derler ki sırat köprüsü kıldan ince kılıçtan keskin...

Önemli bir husus da şudur: Bu dünyayı cennet edemeyen ahireti hiç edemez... Çünkü İslamiyet, dünyamızı cennet etmek için gönderilmiş bir dindir.

Bir sürü sahte doğrular var, eğri cetvelle doğru çizgi çizilmez. Eğri büğrü İslami anlayışla da cennete gidilmez...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cemre Beklentisi'ni okurken...

Hekimoğlu İsmail 2011.05.28

Her gecenin sonu sabah, her kışın sonu da bahardır. Nisan ayında cemre suya düşer, sular ısınmaya başlar.

Sonra toprağa düşer, toprak yeşerir. Sonra atmosferde yerini alır ve yaz gelir... Fethullah Gülen Hocam'ın "Cemre Beklentisi" isimli kitabını görünce, artık bahar geldi, yaz geldi dedim... Hocam bu kitapla bize müjde veriyor...

Çiçek, güneşin rengini alır, değiştirir, kendine göre bir renk meydana getirir. Hocam'ın konuşmalarını dinliyorum, kitaplarını okuyorum. Çiçek gibi ben de bu bilgileri toplayıp kendi hamurumda yoğurdum. Şimdi düşüncelerimi arz edeyim:

Bu zamanın en büyük iki tehlikesi, natürizm ve modernizmdir. Geçenlerde torunumun fen dersleri kitabına baktım. Kırk defa tabiat kelimesi geçiyor, Allah kelimesi hiç yok! İşte natürizm budur. Natürizm Avrupa'da hem felsefedir hem dindir. Bu felsefe Türkiye'ye tabiatçılık olarak girmiştir. Bazı Müslümanlar natürizm inancından Allah inancına geçmezlerse dünya ve ahiretleri tehlikededir.

Diğer tehlike modernizmdir. Modernizm israftır, israf haramdır. Modernizm, Avrupalı gibi yaşamaktır. Her haliyle İslam'a aykırıdır. İslam'a dost olan felsefeye diyeceğimiz yok, fakat imana itikada zarar veren felsefe akımlarını düzeltmek Müslümanların vazifesidir. Natürizm gibi ilimler Müslüman'ın yolunu saptırmak istese de Kur'an-ı Kerim sırat-ı müstakimle cennete varan yolu gösteriyor.

Fethullah Gülen Hocaefendi, belagatiyle, ilmiyle, yaşayışıyla İslamiyet'i anlatmaktadır. Allah ona bir kısım kabiliyetler vermiş ve onu İslam'a hizmetle vazifelendirmiştir. İslamiyet kıyamete kadar devam edecektir. Alimler sebeptir. Sebepleri yaratan da Allah'tır.

Hiç kimse "Hocaefendi'nin kitaplarını okuyun, sohbetlerini dinleyin" demiyor, fakat kitapları baskı üstüne baskı yapıyor. Şimdi hayalen düşünüyorum. Hocaefendi'nin kitapları dünyanın dört bucağında nasıl okunuyor? Bu hali lutfeden Allah'tır. Başka türlü olamaz...

Ben, Hocaefendi'nin en çok prensiplerinden etkileniyorum. Onun üstünde durduğu en önemli mesele, "haramın tozundan dahi kaçmak" meselesidir...

Cemre Beklentisi kitabının vazifesi, kişiyi küfr-ü mutlakdan küfrü meşuk'a getirmektir. Yani küfründen, inkârından şüphe etmeye başlar insan... Okumaya devam ettikçe, küfrü meşuk'tan da inşaallah imana geçer. İmandan da ibadete geçer.

Kitapta, İslam kültürümüzü artırmaya yönelik pek çok konuya değinilmiş...

Teypler Kur'an okuyor, cennete gidemiyor. Bu sebepten önemli olan Cemre Beklentisi'ni anlamak ve anlatılan esasları hayata uygulamaktır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Siz de üç aylık eğitim sürecine katılır mıydınız?

Hekimoğlu İsmail 2011.06.04

İnsan nefs-i emmareyle dünyaya gelir. Bu makamda insan, canının istediği gibi yaşar. İslamiyet, insanı canının istediği gibi yaşamaktan geri çekip, Allah'ın istediği gibi yaşamaya sevk eder.

Üç aylar ibadetlerin arttığı, insanın Allah'ın istediği gibi yaşamaya gayet ettiği aylardır. Bu sebepten ben üç ayları Müslümanlar için üç aylık bir eğitim süreci olarak değerlendiririm.

Hedef: Allah'ın istediği gibi yaşamak, Allah'ın rızasına nail olmaktır...

İbadetin içinde bir zevk vardır. İnsanı mesut eden, rahat ettiren bir zevk... En büyük zevk, Allah'a itaat etmektir. Üç aylarda ruh tazelenir. Gerçi ibadet Allah emrettiği için yapılır, başka bir gaye aranmaz amma ibadetlerin beden ve ruh sıhhatine faydalı olduğu bilinmektedir.

Bana göre üç aylar, Allah'ın rahmetinin sağanak yağmur gibi yağdığı bir zaman dilimidir.

Kışın, derin uykuya dalan bitkiler, ilkbahar ve yazla beraber dirilerek hayatın devamlılığını gösteriyor. Üç aylarda da İslamî hayatımız diriliyor.

Müslüman'ın bu mübarek aylarda yapacağı iş, Müslümanca hayatını devam ettirmektir. İbadetlerini ihmal edenler olabilir; bu günlerde ibadetler artırılmalıdır. Daha çok Kur'an okunabilir, kaza namazları eda edilmeye çalışılır, bol bol "eğtağfirullah el azim" denir. Tövbe, yaptığı hatadan günahtan pişman olmaktır. Üç aylarda "Allah'ım, benim elimden, gözümünden ve sair azalarımından vuku bulan günahların bütününe tövbe ediyorum, beni affeyle." diye tövbe edilmelidir.

Tövbe, Allah'a söz vermektir. Bu günahları bir daha işlemeyeceğim demektir. Her günah, insanın hayatında maddî ve manevî yaralar açar. Tövbe ile o yaralar tedavi edilir. Müslüman, rahat bir hayat yaşamaya başlar. Her meyhanenin, her kumarhanenin her zillet hanenin kapısında manen "haram" kelimesi yazılıdır. Haram, yasak demektir, buraya giremezsin!.. Buna rağmen Müslüman oraya girmişse suç işlemiştir. O suçun bir manevî, bir de maddî cezası vardır...

Her haram bir bataklıktır. Haramlar zehirli bala benzer. Evvela tat verir, sonra maddeten ve manen öldürür. Bir sigarayla tiryakilik başlar. Bir kadehle ayyaşlık başlar. Bu sebepten Kur'an "harama yaklaşmayın" diyor.

Peygamber Efendimiz'in duası şöyledir: "Allah'ım, beni göz açıp kapayıncaya kadar bir an bile olsa nefsimle baş başa bırakma..." Sık sık bu duayla Allah'a yalvarmak lazım. Çünkü Peygamberimiz bu duayı ümmetine emrediyor.

Nefsimizle baş başa kaldığımız noktada bulunduğumuz yeri terk etmek haramdan kaçmanın bir usulüdür...

Allah İslamiyet'i öğrenmemizi, anlamamızı, yaşamamızı, bu mübarek üç ayların hürmetine nasip etsin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne uğruna çalışıp ne uğruna yoruluyoruz?

Hekimoğlu İsmail 2011.06.11

Benim için "zaman" çok kıymetlidir. Bu sebepten birisi zamanımı çalmak istese, oradan ayrılırim yahut, bir şekilde buna engel olurum. Bu alışkanlığım gençliğimden beri devam eder.

Gençlik yıllarımda arkadaşlarım gezmeye gitti, ben odamda çalıştım. Arkadaşlarım gezmeye gitti, ben kitap okudum. Arkadaşlarım uyudu, ben yazdım... Her Müslüman'ın kendini en iyi şekilde yetiştirmesi, İslamiyet'e hizmettir. Bu sebepten "zaman" çok önemlidir.

Hastayım amma evimde yatmıyorum. İşe geliyorum, rahatlıyorum. Üstad, "Tembellik, hastalık ve yorgunluk nefsin desisesidir!" der, hastayken bile Risale-i Nur tashih ederdi diyorum, çalışıyorum. Konferansa gidiyorum, sonra arkadaşlar soruyorlar, "Ağabey, yoruldu mu?" Ben de diyorum ki, "Hayır, dinlendim..." Zaten bir işi severek yapan yorulmaz. Anne, hayatını çocuğuna vakfeder, "of" bile demez. Mesela ben çalışırken dinlenme arası verdiğimde biyoloji kitabını inceliyorum. Benim dinlenmem böyle...

Bir gün Bediüzzaman Said Nursi hazretleri, ağabeylerle Van'a gidiyormuş. Yolda giderken Üstad buyurmuş ki, "Kardeşim, ya siz ileri gidin, ya ben ileri gideyim." Bir ağabeyimiz demiş ki, "Üstadım, uzun yolda herkes yanına eğlenecek arkadaş ister, sen bizi reddediyorsun, hikmeti nedir?" Üstad buyurmuş ki: "Siz beni meşgul ediyorsunuz. Van'a gidene kadar yolda birçok evradımı okur bitiririm. Siz benimle gelince beni konuşturursunuz, vazifemden geri kalırım."

İnsan kelime-i şهادet getirerek Müslüman olur. Natürizm gibi felsefelere inanarak İslam'ın dışına çıkılabilir. Yani dakikalar çok önemlidir. Ahirette de hayatımızın her anının hesabını vereceğiz.

Günahın çokluğu Allah'ın verdiği zamanı kötüye kullanmaktır. Sevabın çokluğu da Allah'ın verdiği zamanı hayra kullanmaktır.

İnsan her şeyden evvel kendini idare etmeye memur edilmiş. Dünya ve ahiret saadetinin sırrı, insanın kendi kendini Müslümanca idare etmesinde düğümlemiş. Kâinattaki nizamı görmeyen anlamayan, kendini idare edemez, onların dünya ve ahiretleri cehennem olur. Demek ki insan öyle bir imtihana tabi tutulmuş ki, kırık notlar cehennemin, iyi notlar da cennetin yolunu açıyor. Bu durumda herkes kendi hayatına, ailesine, işine, sosyal hayatına baksın; eğer bir şahsın dünyası cehennem olmuşsa, şimdiden sınıfta kalmış demektir.

Çalışmayan yok, yorulmayan yok amma neye çalışıp, ne uğruna yoruluyoruz, bunu düşünmek lazım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Babam ve ben...

Hekimoğlu İsmail 2011.06.18

Babam kasaptı...

Bir sığırı, ne kadar büyük olursa olsun, en çok yarım saatte keser parçalardı. Amma benim kasaplığı öğrenmeme müsaade etmedi, "Kasaplık yapmayacaksın!" derdi. Erzincan'dan ayrılmamı, arkadaşlarımdan uzaklaşmamı istiyordu. Gerçi ben çevreme bakıp "Böyle olmayacağım." demiştim. Çevremden farklı olmak için de çalışmalara girişmiştim. Mesela bir sandık dolusu kitabım olmuştu; yani o sandığı iki kişi zor kaldırıyor. Annem, bu halimden korkuyordu, "oğlum bu kadar okuma, aklına zarar verir" derdi; babam da "sen karışma" derdi.

Babamı sıtma tutardı. Her ikindi vakti nöbet gelirdi, titrerdi, perişan olurdu. Doktor yok, hastane yok. İmkânlar kısıtlı... Bazı ahmak arkadaşları ona demiş ki: "Bir yıl beklemiş rakı iç, iyileşirsin." Köyümüzün mezarlığı vardı. At arabasıyla oraya gittik. Babam ayağa kalktı. Bir elinde de rakı şişesi var... Aynen şöyle dedi: "Allah'ım! Bunu haram etmişsin. Bu hastalığı da sen verdin. Bana şifa ver. Bu rakıyı bana içirme Allah'ım!" Sonra şişeyi fırlatıp attı. Ve arabaya oturdu. 'Köye gidelim' dedi, arabayı sürdüm...

Köye indik. Babamı sıtma tutmadı. Ertesi gün de tutmadı... Babam bir daha sıtmadan titremedi. İyileşti... Allah'ın mucizesi...

Babamın unutamadığım bir tarafı vardır: Namazlara imamdan evvel gider, camiye açar, sobayı yakar, imamı beklerdi. Namazlarını hiç kaçırmazdı. Bir gün yine dükkândan çıkmış, camiye gidiyor, ortağı da dükkânda mangal yakıyor, et kızartıyor, arkadaşlarını topluyor, içki içiyorlar. Babam "Geç geleceğim." dediği halde, erken

dönüyor, dükkâna girer girmez bakıyor ki içki sofrası var. Babam o ortağıyla ilişkisini kesti. Onun bu tavrı bize de tesir etti. Ömrü hayatımda, mesleğimden atılma pahasına, ağzıma içki sürmedim. Mesela bana diyorlar ki: Çocuklarımıza İslam'ı nasıl anlatalım? Doğrusu bu soruya şaşıyorum. Babam bize hiç nasihat etmedi amma davranışlarıyla, yaşayışıyla bana örnek oldu. Ben de diyorum ki: Çocuk kulağından terbiye olmaz, gözünden terbiye olur...

...

Gençlik yıllarımda bir gazete parçasında tank okuluna öğrenci alınacağını okudum. Askerlik şubesine gittim. Bu okula girmek istediğimi söyledim. Onlar da bazı evraklar istediler. Götürdüm hemen verdim. Ne annemin ne babamın haberi vardı... Kimseye söylemedim. Bir süre sonra okuldan yazı geldi. Bir ay sonra Ankara'da okulda bulunmam isteniyordu. O zaman söylediğimde babam, "Her şey olup bitmiş, söyleyecek bir şey yok" dedi. Annem de memur olacağıma çok sevindi. Bir bavul dolusu peksimet yaptı. Bavulu aldım, Ankara'nın yolunu tuttum. Bir ucuz otelde yer buldum. Bir ay boyunca sadece annemin peksimetlerini yedim ve su içtim. Sınavları kazanıp okula girince, ilk maaşımın elli lirasını babama gönderdim. Ondan sonra her ay maaşımın yarısını anneme babama gönderdim. Böylece geçimlerini sağladılar. Nasıl dua ederlerdi... Hem nasıl dua... "Boş keseye el sokmayasın" diye dua ederlerdi. Ömrüm boyunca geçim sıkıntısı çekmedim.

Babam hastalandı, zatürre oldu, vefat etti. Vefatında yanında değilim. Babamın eksikliğini çok hissettim. Eğer babam ve annem sağ olsaydı, her zaman onlarla beraber olmak isterdim.

Babamı çok özlüyorum... Neyini mi özlüyorum?..

Yanımda olsun, hizmet edeyim... Anama babama hizmet etmeyi özlüyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Miraç

Hekimoğlu İsmail 2011.06.25

Sene 1954...

Miraç Kandili...

İmam efendi, miraçla ilgili olayları anlattı, minberden aşağı indi. O sırada bazı sorular, hem kafama hem de kalbime saplandı: "Peygamberimiz neden göğe çıktı? Nasıl çıktı? Ne yaptı?"

Düpedüz, (haşa!) miraç ayetinden, imamın anlattıklarından şüphelenmeye başlamıştım. Aynı imam, daha evvel demişti ki, "Kur'an'ın bir tek harfine inanmayan kafir olur."

Beynim patlıyordu...

Ben kafir mi oluyordum? Günlerce şehri dolaştım. Kime sorayım? Kim bana yardım eder? Arapça bilen bir hocaya aynı soruyu sordum. Ağladı... Ben de bekliyorum ki bu kadar duyulduğuna göre bana da iyi bir cevap verecek. Mendille gözyaşlarını sildi. Ben hâlâ cevap bekliyorum. Yüzüme baktı, "Allah'ın hikmeti, evladım..." dedi. Büyük bir hırsıyla dönüp oradan uzaklaştım.

Bir arkadaşşıma rastladım. Onunla sohbele başladığ. Yahu, dedim, geçenlerde bir hoca miracı anlattı. Anlattığı şeyler kafama yatmadı!

Arkadaş beni evine ęötürdü. Kapıda bekliyorum; "Sözler" isimli kitabı getirdi; 31. Söz'ü açtı. "İşte, senin sorunun cevabı burada. İstersen içeri gir, okuyayım." "Kendim okurum" dedim. Kitabı ödünç aldım, gittim eve...

Okudum... Bir şeyler söylüyor amma hiçbir şey anlamadım. Hutbeyi okuyan hocayı buldum, "Hocam, bende bir kitap var. Orada miracı anlatıyor. Okudum bir şey anlamadım. Siz okuyup anlatır mısınız?" Kitabı verdim. "Bir hafta sonra gel, konuşalım" dedi. Ondan sonra o hoca, hutbeleri Risale-i Nur'lardan yapmaya başladı.

Ben Miraç hadisesi üzerinde çok durmuşumdur. Onu anlamaya çalışmak için çok inat etmişimdir. Bunu anlayacağım, derdim. Defter, kalem, lügatler... Günlerce hatta gecelerce çalıştım 31. Söz üzerine...

Bir cümlesi beni irşat etti. O cümle şudur: "Miraç, eşyanın mahiyetinde seyr-i sülûktur."

Bu cümleyi de, bir çizgi film aydınlattı. Filmde bir adam, bir başka adamın damarından içeriye girdi. Başladı dolaşmaya. "Bu, alyuvarlardır, gıdaları taşır. Bu da akyuvarlardır, mikroplarla savaşır. Bunlar sinirler, duyguları nakleder. Bu da kemiktir, iskeleti oluşturur. Bunlar kaslardır, iskeleti hareket ettirir, bu gözdür, bu dildir..." diye çizgi filmdeki adam, vücudun mahiyetinde seyr-i sülûk ediyordu.

Buradan gelelim miraca... Allah, çok sıkıntılar çeken Peygamber'ini, kainatta dolaştırıyor. Gezegenler, denizler, bulutlar, ağaçlar, her şeyin mahiyetini gösteriyor. "Ey Resûlüm, işte ben bu kainata böylesine hakimim. Seni koruyan da benim. İtimat et, güven, tebliğe devam..."

Evet, benim anladığım miraç, buydu ve böylece miraç ayetini inkardan kurtulmuştum.

Tabiat Risalesi'ni okudum; tabiatılıktan kurtuldum. Ayet'ül Kübra'yı okudum, kainatı anladım. Risalet-i Ahmediye'yi okudum, Peygamber'imizi anladım. Risale-i Nur'da, benim her soruma cevap vardı... Hiç şüphe yok ki, bu kitaplar bizim imanımızı kurtardı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çocuklarımızın başarısını neyle ölçüyoruz?..

Hekimoğlu İsmail 2011.07.02

Başarı üzerine yazılmış bazı kitapları inceledim ve düşündüm; başarı ne demek?..

Çocuk derslerinde başarılı oldu. Peki bu başarı onu nereye ęötürdü veya ęötürecek? Hayatım boyunca tespit ettim ki, en güzel yerlerde, en büyük günahlar işleniyor; çok "başarılı" bazı adamlar, günahların zirvesine çıkıyor. Bu başarı mıdır?

Dikkat ediyorum; insanların başarı kavramı, gençleri sadece makam ve para doğrultusunda koşturmak... Anne-babaların tek istediği, çocuğunun iyi bir okulu kazanması, bol para getirecek bir mesleğinin olması...

Fakat insan beyni, İslami ilimleri de ister. Kalbi, iman ister. Bir insan bunlardan mahrum kalırsa, en iyi okulda da okusa, çok iyi bir işi de olsa, hayatının bir noktasında mutlaka sıkıntılar başlar. Kendisini eğlencelere atar. O eğlenceler onu eğlendirirken, mânen mahveder, bitirir.

Arkadaşlarımı düşünüyorum...

Hepsi "başarılı" olmak için yola çıkmıştı. Amma kimisi ayyaş, kimisi kumarbaz oldu. Kimisi bunalıma girdi, intihar etti. Zavallı arkadaşlarımdan bazıları bir günaha saplandı, terk edemedi ve perişan oldu.

17. Lem'a'da buyruluyor ki, "Acaba hem ruhunda, hem vicdanında, hem aklında, hem kalbinde dehşetli musibetlerle musibettede olmuş ve azaba düşmüş bir adamın, cismiyle, zahirî bir surette aldatıcı bir ziynet ve servet içinde bulunmasıyla saadeti mümkün olabilir mi? Ona mesut denilebilir mi?"

Dünyanın en zeki, en kabiliyetli, en başarılı insanı, manevi hayattan uzaksa, bir kötü alışkanlıkla hayatını mahveder. Çevresini de bitirir, kendisini de...

Mesela iyi okullarda tahsil yapmış, yüksek mevkilere gelmiş bir arkadaşım vardı. Annesi bir gün demiş ki, "Oğlum içki içersen, sütümü sana helal etmem." O arkadaş da demiş ki, "Anne, çok haklısın amma gel anlaşalım." Annesi hayretle oğluna bakıyor. Oğlu demiş ki, "Anne sana bir inek alayım, sen de ineğin sütünü iç, böylece ödeşelim!"

Üstad diyor ki, "Neden, anne gibi bir şefkat kaynağını kader oğlunun mirasından mahrum etti? Çünkü annesi ona hep paşa olasin, diye dua etti. Çocuğuna gereken dini eğitim verilmediği için, kader anneyi çocuğun mirasından mahrum bıraktı."

Bir sürü başarılı insanlar tanıyorum ki, ne kadar perişan olmuşlar. Başaran, neyi başarmış? Para mı başarı, mal mı başarı, makam mı başarı?

Elbette ki her anne-baba evladının okumasını, başarılı olmasını ister amma dinden imandan nasibi olmayan başarı, başarı mıdır?

Torunlarıma diyorum ki, "Ya tahsilinizi tamamlayın yahut bir sanat öğrenin. Kimseye muhtaç olmayın. Bu devir teknoloji devridir. İnsanlar da bu devre ayak uydurmak zorundadır." Amma bunu söylerken diğer taraftan da devamlı iman telkin ediyorum... "Sizler benim canım ciğerimsiniz. Tahsilinizle İslam'a hizmet edeceksiniz." diyorum.

Çünkü önemli olan tahsil değil, o tahsille ne yapacakları, neye hizmet edecekleri...

O tahsille Allah'ın beğenecekleri işler yapacaklar mı? Yoksa o diploma sadece ekmek karnesi mi?

Hayatımızın asıl gayesi İslamiyet'i öğrenmek, anlamak ve yaşamaktır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önemli olan, Allah'ı memnun edebilmektir

Hekimoğlu İsmail 2011.07.09

İhlas, her şeyin Allah'ın rızası için yapılması demektir ve mü'minler için çok mühim ve yegane kuvvet kaynağıdır. Bir insan, Allah için değil de para için, makam için, mal için bir şeyler yapsa; bunların hepsinin sonu vardır yani kırılacak şişeler hükmündedir.

Fakat Allah rızası için yapılan her iş, baki elmas hükmüne geçiyor. Şu kısa hayat yolculuğunda önemli olan Allah'ı memnun edebilmektir. Çünkü herkesi memnun etmek, hem bir şeye yaramaz, hem de mümkün değildir. İşte Allah'a asker olmak demek, Allah'ın rızasını kazanmaya çalışmaktır. Allah'ın rızasını kazandıktan sonra Allah dilerse insanları da bizden hoşnut eder...

Ben 20 sene askerlik yaptım. Asker emeklisiyim. Askerlikte en önemli nokta disiplindir. Disiplin, kumandana itaat etmek demektir. İnsan rüyalarındaki gibi çok hoş çok güzel bir hayat yaşayabilir. Aynı insan savaşta ölmeye razı olabilir. İşte askerlik, hayatın en güzel halinden en zor haline kadar yaşanan bir meslektir. Asker, her durumda her halde kumandana itaat etmek zorundadır. İtaat etmezse askerlik biter. Sabah altıda kalk borusu çaldığında yatağından ok gibi fırlar, birkaç dakika içinde yatağını düzeltir, silahını, kasaturasını kuşanır, "gece nöbet tuttum, çok yorgunum" diyemez.

Amerika'daki askerlik günlerim dün gibi aklımda...

Sabah kahvaltısını fıstık ezmesiyle yapıyorduk. En güzel yemekleri yiyorduk. Her imkân var. Çift maaş alıyorduk. Biri Türkiye'den, biri Amerika'dan... Yani para da bol...

Amma öyle bir yerdeyiz ki, günah da bol!..

İşte orada Müslümanca yaşayıp yaşamamak ortaya çıktı. Sadece Müslüman olmak yetmiyor. Organlarımızı da tek tek Müslüman etmek meselesi var... İnsan bu organların hesabını verecektir. Allah sana göz verdi, ne okudun? Kulak verdi, neleri dinledin? Ellerin hayra mı yetiştirdi, harama mı? Ayakların iyiliğe mi koşturdu, kötülüğe mi? Paranla günahı mı satın aldın, sevabı mı? Çekirdeği diriltip ağaç yapan Allah, öldükten sonra da bizi diriltecek, hayatımızın hesabını tek tek soracaktır.

İslamiyet ölçülü hürriyettir. Zaten ölçüsüz hürriyet, anarşizmdir. Müslüman'ın tek zinciri vardır: Onu, Allah'a bağlayan iman zinciri...

İman zincirini kabul etmeyen insan, beşeri ideolojilerin ve beşeri fikirlerin kölelik zincirlerini takmış takıştırmıştır. Allah'a köle olmayanlar, başkalarına köle olurlar. İslamiyet'i övmek yetmez. Önemli olan onu yaşamaktır.

Bediüzzaman Hazretleri buyuruyor ki: "Cenab-ı Hak, hizmetin mükâfatını, hizmet içinde derc etmiştir." Allah'a itaat etmek zor görünse de onun lezzeti başka hiçbir şeyde yoktur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu dünya, kalbini bağlamaya değmiyor

Hekimoğlu İsmail 2011.07.16

Ruhlar âleminde dünyaya geldik. Yaşadığımız hayat gösteriyor ki tekrar ruhlar âlemine gideceğiz. Her gün şahit olduğumuz ölümler bir gün bize de sıra geleceğini haber veriyor.

Yahya Kemal, hayatının son zamanlarında şöyle yazmış:

Ölmek kaderde var, yaşayıp köhnemek hazin

Buna bir çare yok mudur ya Rabbel âlemin

Bediüzzaman diyor ki, "Elbette çare var. O çare Allah için işleyiniz, Allah için görüşünüz, Allah için çalışınız, O'nun rızası dahilinde çalışınız. Böylece ebedi saadeti yakalayınız."

İnsanı sevk eden, yönlendiren, zevkleri ve menfaatleridir. Tecrübelerle anlaşıldı ki bu dünya bir lokma verirse kırk tane tokat atar. Şair diyor ki:

Bu elem yurdu denî dünya,

Dert mihneti gayet çok

Bir çürük diş gibidir bence bu can

Çıkmadıkça sahibine rahat yok

Öyleyse bedenimize ve bedenimizin isteklerine yani nefsin isteklerine önem vermeyelim. Çünkü nefis kötülüğü ister. Mala, mülke önem vermeyelim, çünkü servet her şey değildir. Tanıdığım bir adam haram yollardan para kazanırdı. Kendisini ikaz ettim. Dedi ki, "Kardeşim, para her kilitli kapıyı açar, her problemi çözer, sen keyfine bak." Saatler, durmadan çalışıyor. Bu saatler zamanı saniye saniye bitiriyor. Ömrümüz saniye saniye geçiyor. O adam da yaşlandı, ağır bir hastalığa tutuldu. Hastalık insanı öldürmez ama ölümden haber verir. Adam şaşkınlık içindeydi.

Dedim ki, "Çok zenginsin, para her şeyi halleder. Haydi bu hastalığı tedavi ettir. Ölümü öldür, sen ölme!"

"Çok geç anladım, ama iş işten geçti." dedi.

Bu gerçekler karşısında gönlümüzü niye paraya, makama, şöhrete, zevklerimize bağlayalım? Allah içimize sevmek duygusunu koymuştur ki Allah'ı sevelim, Allah'ı sevenleri sevelim, Allah'ın sevdiklerini sevelim. Bunun dışındaki sevgiler aşk-ı mecazidir. Pek çok kimse "Mevla" diyecek yerde "Leyla" dedi. Sevilmesi gereken şeyler vardır, sevilmemesi gereken şeyler de vardır. Kalp, beytullahtır. Yani Kâbe gibidir. Oraya her şey girmemeli.

Bir gün hanım bir avukat geldi dedi ki, "Annem öldü, bu acıya dayanamıyorum, intihar edeceğim."

"Niye acele ediyorsun yakında annene kavuşacaksın." dedim.

"Anlamadım" dedi.

"Her şey ölüp ölüp diriliyor, bana ölüp de dirilmeyen bir şey göster." dedim. "Taşlar" dedi. Dedim ki, "Taşlar ufalanır kum olur, kumlar ufalanır toprak olur. Toprak gibi bir şeyden her şeyi yaratan Allah'tır."

Kalbini anne sevgisine bağlamış, annesi gidince kendisi de gitmek istiyor. Fakat çok kötü gidecek. Mani oldum. Sonra o hanım, ibadetlerini yerine getirmeye başladı. Yani fani hayattan baki hayata geçti. Diplomasını, maaşını, koltuğunu Allah için feda etti. Hemen kalbi nurlandı, o nur ile hak ile batılı ayırmaya başladı.

Her şey elden çıkıp gidecek, çünkü hiçbir şey bizim değil. Kalbimizi çalıştıran, damarlarımızda kanı dolaştıran Allah'tır. Bir şey sevelim fakat bu sevgi dinine, inancına zarar vermesin, zarar veriyorsa o sevgi atılacak.

İnsan bir yolcu, bu dünyanın fani mahluklarına kalbini bağlayan insan, rotasını şaşırmış gemiye benzer. Hiçbir limana ulaşamaz. Dünyaya gelmemizdeki gaye, Allah'a inanmak, Allah'ı sevmek, O'nun razı olduğu istikamette bir hayat yaşamaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bazılarının futbol bağıllığını, ben de ibadette gösterebilsem!

Hekimoğlu İsmail 2011.07.23

Bir insanın maddi her türlü imkânları olduğunu düşünelim amma canı sıkılıyor. Demek ki maddi olan şeyler insanın "canına" yetmiyor. Üstelik daha da sıkabilir. Her şeyi olan kişilere rastladım, "Beni sevindirecek bir şey bulamıyorum." diyor...

Demek ki, maddi imkânların dışında da bazı şeyler istiyor canımız... Aslında "can" dediğimiz, ruhumuzdur. Ruh, Allah'ın hayat sıfatındandır ve İslamiyet'le bütünleşmezse işte o zaman kişide sıkıntılar başlar.

Mesela benim midem ağrıdığına, sinirlerim bozuk olduğunda, canım bir şeye sıkkın olduğunda, hemen kütüphanemdeki bir kitabı alırsam (ekseriyetle Risale-i Nur) okurum ve o sıkıntılarım gider. O zaman şöyle düşünürüm: Boşuna mı yığmışım baş köşeme bu kitapları? Onlar benim ilacım. Ben bu ilacı herkese tavsiye ederim...

İnsan, zenginlikte, makamda, şöhrette, eğlencede huzur bulsaydı derdi ki, "benim dine ihtiyacım yok". Allah, kullarının böyle bir söz söylememesi için, dünyayı sadece İslamiyet'le cennet ediyor. Bunun örneği de pek çoktur... Kötü alışkanlıkların insanı nasıl esir aldığını ve insanı nasıl perişan ettiğini komşularımızda, arkadaşlarımızda, sosyal hayatta görebiliriz. O kötü hallere düşmemek için İslam'a sarılmamız lazım...

Geçmiş yıllarda bir gün, Dolmabahçe stadyumunun önünden geçiyordum. Bir de baktım ki, kalabalık neredeyse caddeye inmiş.

Dokuz saat sonraki maça, şimdiden kuyruğa girmişler!..

O zaman dedim ki kendi kendime: "Bunların futbola bağıllığını ben de ibadete bağıllıkta gösterebilsem..." İbret almak için o manzarayı bir süre seyrettim...

Dikkat ettiniz mi bilmem; çöplüklerde içi boş konserve kutuları vardır. Kutunun üstünde en meşhur bir marka yazılıdır. "İnsan" kelimesi ise en meşhur markadır... Ben, bazı insanları çöplüğe atılmış boş konserve kutusuna benzetirim. Kişi, manevi değerlerden uzaklaşmışsa, içi boş konserve kutusuna dönmüştür.

İnsanlık tarihi boyunca pek çokları, cennet gibi güzel dünyayı, başına cehennem ederek gitmiştir. Rüzgâr nasıl çerçöpü alıp götürürse, ecel de onları alıp götürmüş, geride boşluk kalmamıştır. Ölemediği için yaşayanlardan, yaşamanın gayesini anlayamayanlardan insanlık zarar görmüştür. Zaten en tehlikeli şey, karşımızdakinin dindar olmasını beklemektir. Halbuki İslam'ı temsil eden, tebliğ edebilir. Temsilde de en önemli husus, İslam ahlâkıyla ahlâklanmaktır.

İnsan şehvetten, şöhretten, maddiyattan ibaret değil ki bunlarla yetinsin... Beynini ilmin çöplüğü yapanlar, kalbini boş, batıl inanç ve fikirlerle dolduranlar, "ben niçin yaratıldım" sorusunun doğru cevabını bulamayanlar, hiçbir zaman ve hiçbir şartta mesut olamazlar!.. İçlerinde hep bir eksiklik duygusu vardır.

İnsan denilen harika makinenin tarifnamesi İslamiyet'tir.

"Benim dünyam cehennem olmuş" diyen herkese iddia ediyorum, İslamiyet'i yaşayanın dünyası cennet olur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hiç düşündünüz mü, Ramazan'da kiminle muhatap oluyoruz?

Hekimoğlu İsmail 2011.07.30

Çocukluğumdan beri açlığa tahammül edemeyen bir insanımdır. Aç kaldığım tek zaman dilimi ise Ramazan ayı... Çünkü Ramazan orucunda bir emir ve itaat var. Allah emretmiş, ben de itaat ediyorum. Dikkat edilirse, her yaratık itaat üzere yaratılmıştır. Gezegenler, güneş sistemine itaat eder. Bulutlar, rüzgâra itaat eder.

Rüzgâr, sevk-i ilahiye itaat eder. Bir biyoloji kitabı alıp inceleyin. Biyolojinin anlattığı her şey aslında itaati anlatır. Arkeoloji, topraktaki olayların itaatini anlatır. Astronomi gökteki cisimlerin itaatini anlatır. Kâinat, itaat sistemi üzerine kurulmuştur. Müslüman'ın vazifesi de her şartta Allah'a itaat etmektir.

Hep söylerim, ben İslamiyet'i askerlikte anladım. Askerlik benim için 20 sene devam eden bir okul oldu. Şimdi o kışın baharını yaşıyorum. O gecenin sabahını yaşıyorum. 20 senelik askerliğim bir hatıra olarak kaldı. Zorluklar gitti. Kolaylıklar başladı. Allah'a şükür...

Askeriye'nin iskeleti, disiplindir. Disiplin, kumandana itaat etmektir.

Mesela bir seferinde bize yemek olarak 2. Dünya Savaşı'ndan kalan peksimetlerden çorba yapıp vermişlerdi. Kurtlar çorbanın yüzünde... Kumandana dedik ki: "Neden böyle zorluklar gösteriliyor? Daha iyi şartlar oluşturulabilir." Kumandan dedi ki: "Biz askeriz. Yarın savaşa gittiğimizde bize somyalı karyola vermezler, toprakta yatacağız. Ne bulursak onu yiyeceğiz. Bu sebepten sizi bu zor şartlara alıştırıyoruz. İşine gelen kalır, kalmak istemeyen söylesin, onu hemen okuldan gönderelim."

Nereye gideceğim? Fakir bir ailenin çocuğuyum. Ebeveynime yardım etmek zorundayım. Ayrılmadım. Tahsile devam ettik...

Mesela askere silah talimi yaptırırlar. Sonra da savaşmasını emrederler. Belki savaşta bir kurşun bizi öldürecek, belli olmaz. Demek ki kumandan savaşmayı emredince, ölmemizi de emretmiş oluyor. Amma biz ona bile "başüstüne kumandanım" diyoruz, itaat ediyoruz. Kumandana itaat edip Allah'a itaat etmemek olur mu?

Aynı şekilde Ramazan orucu tutarken, İslam sarayında Allah'a muhatap oluyoruz. O emir vermiş biz de "şartlar zor", demiyoruz, itaat ediyoruz... Ağaçta gövde kalınlaşırsa öz zayıflar. Öz kuvvetlendikçe, gövde zayıflar. Mesela inşaatçılar kavak ağacının gencini alır, yaşlısını almaz. Çünkü genç kavak ağacının gövdesi kalınlaşmamış, özü de kuvvetli. Bu durum Ramazan'da Müslümanlar için de geçerlidir. Ramazan'da gövde zayıflıyor, özümüz kuvvetleniyor...

Bir yer düşünün; orada hastalık yok... Çile yok... Can sıkıntısı yok... Derd-i maişet yok... Dünyadaki olumsuzlukların, hayatınızdaki dertlerin hiçbirisi orada yok... İşte o yer, cennettir. Cennet, olumsuzlukların olmadığı bir yerdir. Üstelik orası ebedi saadettir...

Böyle kıymetli bir şeyin bedeli de elbette ki ağır olur. Birkaç kuruş verip, papazdan cenneti alamayız. Cennet çok pahalı... Bırakın cenneti, herkes kendi hayatına bir baksın; şu anki hayatımız için de ne yapsak az. Allah'ın lütuflarına karşılık vermek mümkün değil...

Allah, insana öyle kabiliyetler vermiş ki, gökte uçan, denizleri yarıp dolaşan insan, ibadetlerinde de başarılı olmak zorundadır.

Allah'ım!.. Başta Ramazan'da kolaylıkla oruç tutarak Sana itaat etmeyi, sonra hayatın her noktasında Sana itaat etmeyi bizlere nasip et. Amin.

Hepinizin Ramazan ayını tebrik ederim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kur'an ayında, Kur'an sevdalılarını yâd etmek...

Hekimoğlu İsmail 2011.08.06

Zübeyir Ağabey, imanımızı kurtarmaya vesile olan ağabeylerimizden biriydi.

Kendisini ziyarete gittiğim günlerden birinde dedi ki: "Kardeşim, Allah ölüm anını meçhul bırakmıştır. Bunun sebebi şudur: Her zaman Allah'a itaat edelim ki, ölüm bizi Allah'a itaat ederken yakalasın." Onun bu sözünün unutamam.

Nasıl ki asmalar, kökleriyle çamur yer, dallarıyla bize tulumba tatlısı gibi üzümler veriyor. Aynı şekilde, bu ağabeylerimiz de tahkiki iman hizmetinde hapse girdiler, tevkif edildiler, işlerinden atılanlar oldu amma yaşayışlarıyla bize örnek oldular.

Mesela Ömer Nasuhi Bilmen hocamı ziyarete gittiğim günü unutamam. Yatağını yere sermişler. O da yatağın içinde oturuyor. Yorganı da sırtına almış. Dedi ki: "Evladım, tefsirin son cildini yazıyorum, dua ediyorum, bu tefsir bitsin de ondan sonra öleyim." Çok hastaydı ve zayıflamıştı fakat tefsir yazmaya devam ediyordu...

O zaman düşündüm ki, alimleri ziyaret etmek hem maddeten hem de manen insanlara tesir eder. Gezdiği yerler, konuştuğu insanlar kişiye tesir eder. Kahveye gidip oturmaktansa, derse gidip uyumak daha iyidir...

Harf inkılabı olunca Kur'an yazısı yasaklandı. Eskimez yazıyla yazılmış ne kadar kitap varsa, hepsi toplatılır çuvallara doldurulur, götürülüp yakılırdı. Tekkeler, zikirhaneler, zaviyeler kapatıldı. Zikretmek bile yasaklandı. Mesela zikredecek kişiler, odaya darbuka benzeri müzik aletlerinden koyuyorlardı, ev basıldı mı, hemen bir tanesi başlardı, "camo gitti askere, alır gelir tezkere..." diye darbuka çalıp türkü söylemeye. Köyse jandarma, şehirse polis içeri girer, ne yapıyorsunuz, diye hesap sorar, "memur bey, aramızda bir eğlence düzenledik" der, kurtulmaya çalışırlardı. Göz korkutmak için orada bulunan dinî kisve taşıyan şahsı alıp götürürlerdi. Artık onun ne zaman geleceği bilinmez...

Unutamadığım bir hatıram vardır... Ezan Türkçe okutulduğunda camide cuma namazı kılınıyordu. Birisi kalktı, "Allahu ekber" diyerek kamet almaya başladı. Polisler hemen onu yakaladılar. İkincisi kalktı kamete devam etti, onu da yakaladılar. Üçüncüsü kalktı, kameti tamamladı, onu da yakaladılar. Yani bir kamet için üç kişiyi hapse attılar, zulmettiler...

Yasaklara ve baskılara rağmen gizli gizli dağlarda, ağaçların arasında eğitim ve öğretim devam etti. İslamî öğretim yasaklandı diye dinimizden vazgeçecek değiliz ya. Dinsiz kalacak değiliz ya. Biz de dindar olmanın yollarını aradık. O yasaklar gelirken Allah'ın onlardan haberi yok mu? Allah'ın izni olmadan sinek kanadını oynatamaz.

Üstat Bediüzzaman'ın 80 senelik ömrü hapisanelerde, sürgünlerde geçti. Hakkında defalarca asılsız dedikodular yapıldı, haksız iddialarda bulundular, deli dediler, yalnız bıraktılar, defalarca zehirlediler, aç bıraktılar...

Amma Üstad'ımız, çalışmalarını hiçbir zaman, hiçbir şartta durdurmadi. Onun bu hali bizlere de örnek oldu. Hakim-i mutlak Allah'tır. Bazı arkadaşlar tevkif olmaktan çok korkuyorlardı. Onlara diyordum ki: "Arkadaşlar, polis bizi götürünce yine geliyoruz amma Azrail götürünce gelmek yok artık; ona göre çalışalım, gayrete gelelim."

Bakınız, Halid bin Velid (ra) hasta döşeğinde yatarken ağlıyor. Diyorlar ki: "Ey yüce sahabi, sen her türlü savaşa katılmış bir adamsın. Hiçbirinden korkmadın da ölümden korktuğun için mi ağlıyorsun?" "Hayır" diyor, "Yatakta öldüğüm için ağlıyorum..."

Evet, her türlü zorluklarına rağmen ben o zor günleri mumla arıyorum. Keşke bugün de dinim için öyle zahmetlere katlanabilsem...

Dinim beni kurtardı; ben de dinime daha çok hizmet edebilsem...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Somali için yardım vakti...

Hekimoğlu İsmail 2011.08.13

Afrika'da yaşananları en iyi anlayabildiğim zaman, Erzincan depremini hatırladığım zamandır. 1939'daki depremde kerpiçten yapılmış evlerin bütünü yıkılmıştı.

Şehir tamamen düpedüz olmuştu. Atımız, mandamız, koyunlarımız vardı; hepsi toprak altında kalıp ölmüştü. Babamın kasap dükkanı da yıkıldı. Depremden bir gece önce varlıklı olan biz, deprem gecesi topraktan gecelik kıyafetimizle çıktık. Her taraf kar ve buz... Sobanın sıcaklığı yetmiyordu, küreklerle çadırın üzerine kar attık. Karlar sobanın sıcaklığından eriyor, buz tutunca buzdan bir kulübe oluyor ve ısınıyor. Yani bir nevi kuzey kutbunda yaşayan insanların kardan yaptığı evlerde oturuyorduk. Gıda olarak, kuru üzüm yiyoruz, kar suyu içiyoruz. Erkeklerin yapacağı bir iş yok. Para olsa alınacak bir şey yok.

O yıllar hayatımın en fakir dönemiydi...

Annem, "kıyamet koptu, her şey bitti" diyordu. Babamsa, "akıllı olun, dünya Erzincan'dan ibaret değil, bunlar gelir geçer" diyordu... Yardımlarla yaşıyorduk. Kızılay'ın dağıttığı çadırlarda kaldık. O yardımlar sayesinde belimizi doğrulttuk...

Şimdi açlık Somali'de yaygın hale geldi.

Somali'ye yardım etmek dinimizin emridir. Çöpe atılan ekmekler, yemekler Somali'deki pek çok aç insanı doyurur. Ege Bölgesi'nin dağlarından yağ akar. Ovasından bal akar, Doğu Anadolu buğday ambarı... Somali'yi besleyecek kadar zengin bir ülkemiz var. Fakat modernizm ve kapitalizm, ülkemizi zora sokmuştur. Modernizm israfı artırdı, kapitalizm parayı belli ellerde tutuyor.

Amma şimdi parayı eve hapsetmek ihanettir. İslamiyet zekat köprüsünü kurarak zengin ile fakiri barıştırmış. Zekat köprüsü yıkılırsa, zengin kendi fildişi kulesine çekilir, firavunlar gibi yaşar. Gariban fakirler, o gün karnını nasıl doyuracağını düşünürken, zengin sofralarının artıkları çöplere dökülecek. Korkunç tezada bakınız.

Para, mevki makam güç kaynağı sayılıyor. Halbuki zenginler de, valiler de, krallar da ölümün pençesinden kurtulamıyor. Bugün, Peygamberimiz'i, sahabeleri, Mevlânâ'yı, Yunus Emre'yi, Allah dostlarını rahmetle anıyoruz amma nice zenginleri hatırlayan yok. Boğaziçi yalıları neler söylemiyor? Yirmi odalı evlerde oturup, Boğaz'ın serin suları karşısında keyif çatanlar nerede?

Somali'ye yardım elimizi uzatalım... Bize gayret yaraşır, merhamet Allah'ındır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ramazan'da çile mi çekiyoruz?

Hekimoğlu İsmail 2011.08.20

Hindistan'da Budistler şöyle düşünüyorlar: "Çile çekmek insanı olgunlaştırır. Mademki bu dünyada çile çok, öyleyse biz kendimizi çileye alıştıralım." Bu düşünceyle öyle az yerler ki, bir deri bir kemik kalırlar. Tahtaya çiviler çakıp üstünde yatarlar, sadece bir elbiseleri vardır. Böylece kendilerine eziyet ediyorlar, çileye alışıyorlar. Budistler biliyor ki çile çekmekte ruhu güçlendiren bir şeyler var... Amma onların çektiği çilenin Allah katında bir değeri yoktur...

Mesela Almanya'da bir hanım dedi ki: "Ben Müslüman oluncaya kadar çok güzel yerlerde yaşadım, çok rahat yataklarda yattım. Müslüman olunca tövbe ettim, işte şimdi betonun üstünde yatıyorum." Dedim ki: "Boşu boşuna kendine zulmetme; bunun bir faydası yok. Yatağa, yorgana niye küsüyorsun? Haramlara küs. Müslüman olmadan evvelki kötü alışkanlıklarını terk et. Helal dairede en güzel şekilde yaşa. Senin bu yaptığın, indirilen dine uymak değil, uydurulan dine uymaktır." Kadın şaşırıp, başını önüne eğdi...

Çile, manevi yönümüzü kuvvetlendirir. Kişide ruhi gelişmeler olabilir. Mesela yakın bir arkadaşımın hastalandığını, dışarıya çıkamadığını, birtakım eziyetler çektiğini duydum ve buna çok üzülmедim. Çünkü hastalık ona Allah dedirtecek, onun günahlarını dökcek, o arkadaşta ruhen gelişmeler olacak. Buradaki sır, o acıyı arkadaş kendisi icat etmedi, Allah verdi... Bakınız kayısılar, üzümler, incirler güneşin narında öyle bekliyorlar ki, kemale ersinler...

Şimdi Ramazan ayındayız. Bazıları "oruç tutmak işkence gibi" diyor. Hayır, benim için oruç tutmak Allah'ın lütf-u inayetidir.

Çünkü aç kalmıyorum, oruç tutuyorum. Arada büyük fark var...

İslamiyet'in esası, Allah'a itaat etmektir. Müslüman için, ibadetin zevki ve rahmeti, zahmetinden çoktur. Üstad Bediüzzaman, 17. Lem'a'da buyuruyor ki: "Hayvaniyetten çık, cismaniyeti bırak, kalp ve ruhun derece-i hayatına

gir."

Müslümanlar, Ramazan ayında, kalp ve ruhun derece-i hayatına giriyor. Açlık bedeninin sükutu, ruhun şahlanmasıdır.

1940'lı ve 50'li yıllarda Türkiye'de komünist hareketleri hızlanmıştı. Herhangi bir insan komünizm gibi batıl davaya hizmet ederken, bin bir müşkülle karşılaşırken ben neden hak davaya hizmet etmeyeyim diye düşünürdüm? Hapse girdiğimde kaldığım koğuştaki katiller, uyuşturucu tüccarları, dolandırıcılar, soyguncular vardı. Diyordum ki: "Allah'ım! Kaderimde hapis yatmak varsa, Allah için, din için hapis yatmak çok iyi. Sana binlerce kere şükrolsun Rabb'im..." Böylece rahatlıyordum. Çektiğim acıya şükrediyordum.

Bir gün arkadaşlarla Beykoz'a derse gittik. Arkadaşlar dediler ki: "Ağabey eve çok geç kalıyoruz, uzak yer." Ben de arabayı kahvehanenin önünde durdurdum. Arkadaşlar, dedim, kahveye bakar mısınız, tıklım tıklım. Oradan hareket ettik, bir meyhanenin önünde durdum, camlara tül perde çekmişler amma içki içenler görülüyor. Dedim ki: "Arkadaşlar bakın, bu saatte içmeye gelmişler." O zaman meseleyi anladılar. Dediler ki: "Ağabey biz dersten erken çıkmışız. Günah işleyenler hâlâ otururken, biz saat on bir olunca aman kalkalım, geç kaldık diyoruz." İstiğfar ederdik.

Evet çok geniş bir dünyamız var. Nedir o dünya? Mesleğimiz, paramız, evimiz, ailemiz, akrabalarımız, planlarımız, hayallerimiz... Bu çok geniş dünyamız, ölmekle son bulacak. İyisi mi biz Peygamberimiz'in buyurduğu gibi, ölmeden evvel ölelim. Yani, haramlarda ölelim, helallerde dirilelim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir hac hatırası

Hekimoğlu İsmail 2011.09.10

Yıllar önce hacdayım. Kâbe'nin karşısında oturuyorum.

Renk renk, kadın-erkek, ayrı milletlerden, ayrı ayrı dilleri konuşan insanları seyrediyorum.

Hepsi bir gaye etrafında dönüyor: Allah rızası!

İslamiyet, çeşitli dillerden, illerden, yaşlardan, cinsiyetten insanları bir gaye etrafında toplayabiliyor. Onları kardeş ilan ediyor. Huzur içinde bir birlik ve beraberlik tesis ediyor.

O muhteşem birliğin tahakkukunu, hayranlıkla seyrediyor ve İslam dünyasının İslamiyet'i anlayamayışına, bu birlik sırrını idrak etmeyişine şaşıyordum.

Birden yanı başımda bir genç peyda oldu. Beni tanıyormuş. Patnoslu imiş.

Ben hiçbir şey söylemeden anlatmaya başladı. Zaten tefekkür iklimine kanatlanmış, yorulmuştum. Onu dinlemeye koyuldum:

"Türklere çok kızıyordum. Bizi dinsiz bıraktılar, kitapsız bıraktılar, cahil bıraktılar, memleketimizi geri bıraktılar. Kürdistan'ı böldüler. Bizi hürriyetsiz bıraktılar. Memlekette başarılı olmak, bir yere gelmek, önemli şeyler başarmak istersen, Kürt kimliğini unutacaksın, anadilini unutacaksın. Türkleşeceksin. Halbuki benim dedem,

amcam, dayım ve akrabalarım da bu vatan için ölmüş. Çanakkale, Allahuekber Dağları, Yemen, Balkan, Hicaz, Sakarya, savaş meydanlarını Kürt çocukları da kanıyla suladı. O zaman dava, Türklük-Kürtlük değil, Allah rızası için vatan kurma davasıydı.

Şimdi neden Kürt horlanır, dilini konuşamaz. Dinini, dairelerinde saklar. Memur olsa başörtüsü takamaz, okula gitse saçını örtemez. Birçok resmi kurumda cuma namazı kılamaz.

Bu ne biçim iş?

Biz İstiklal Savaşı'nı kazanıp kendi devletimizi kurmadık mı? Bu sistem, neden bizim dinimize, dilimize, başımıza, saçımıza savaş açıyor? Bu düşünceler, beni çileden çıkarıyordu. Ben de dağa çıkmak istiyordum. Bu devlete neden boyun eğecektim? Neden vergi verecektim? Okula giden kız çocuklarımın başını açsın, onları dinimden daha çok uzaklaştırsın diye mi?

Günün birinde elime Bediüzzaman Said Nursi'nin Mektubat adlı kitabı geçti. Okudum.

"Türk kardeşlerim" diyor.

Kızdım. Okudum. Uyuyamadım.

Bu ne biçim Kürt alimi idi? Bizi geri bırakan, ezen, horlayan Türklere neden kardeşim diyordu?

Amcam Risale-i Nurları okumuş ve anlamış biriydi. Öfkeyle ona gidip sordum:

- Neden Said Nursi, Türk kardeşlerim diye yazıyor. Onlar bizi kardeş kabul ediyor mu ki?!
- Türklerin hepsi bir değil, dedi. Dindar olanları var. Said Nursi'nin eserlerini okuyanlar, gelip bize kardeşiz, diyorlar. İslamiyet, inanmış insanları kardeş sayar. Hangi ırktan olursan ol. Fark etmez. Onların içinde bizi de, onları da İslamiyet'ten uzaklaştıran bir grup var. Etkili yerlere gelmişler. Devletin dümenini ele geçirmişler. Hem Türkleri hem de Kürtleri dinden uzaklaştırmaya çalışmışlar ve çalışıyorlar. Said Nursi, hem onları, hem bizi, dinimizi anlamaya ve kardeş olmaya çağırıyor. İslamiyet, evrensel bir din. Kabile dini değil. İslam alimleri, peygamberlerin vârisleri. Peygamberler, nasıl ırk ve millet farkı gözetmeksizin Allah'ın dinini insanlara tebliğ etmişlerse alimler de aynısını yapıyorlar. Said Nursi, iyi bir İslam alimi. Kur'an-ı Kerim'i anlamış ve fevkalade güzel yorumlamış. Herkese anlatıyor. Dinsizlere karşı bayrak açmış. Dindar olan herkesi kardeş kabul ediyor. Onun için Risale-i Nurları Türkler içinde de severek okuyanlar çok. Devletin yönetiminde bulunan din düşmanı insanlar, onlara da savaş açıyor. Onları da devlet uzun zaman takip etti. Yakaladı, tutukladı, hapsetti. Risale-i Nur'u okuyan Kürtler de, Türkler de çile çekmekte ortak oldular. Ama kardeş olduklarını hiçbir zaman unutmadılar. Sadece Kürtler ve Türkler değil, Kur'an'ın mesajını anlayan herkes kardeş olduğunu anlamak zorunda. Arap, İranlı, İngiliz, İspanyol, Rus...

"İnananlar kardeşler." Allah böyle buyuruyor.

Bediüzzaman, Allah'ın kardeş ilan ettiği insanlara, düşmanım mı diyecekti? Allah kardeşsiniz diyorsa, kardeşiz. Bir İslam alimi, Kur'an'ı anlayıp anlatmak zorunda. Başka türlü hareket edemez, başka türlü davranamaz, başka türlü yazamaz.

Said Nursi'ye önyargısız yaklaştım. Eserlerini anlamak maksadıyla yeniden okumaya koyuldum. Sizinle kardeş olduğumu, onun sayesinde anladım.

Şimdi devlet, din kardeşliğini anlasa da, gençlere ve çocuklara bunu anlatabilseler ve eğitebilseler, Kürtçülük meselesi de, PKK derdi de biter.

Ama nerede o devlet?

Onu bulduğumuz zaman, bu vatanda ve bütün İslam dünyasında yaşayan herkes ile kardeş olduğumuzu anlayacağız.

Keşke Türkiye Cumhuriyeti, kendi kültür mirasına sırt çevirmese idi. Fransa'yı taklit etmeye özendiği kadar, Osmanlı'nın örnek taraflarını alsaydı. Osmanlı, altı asır bir düzine milleti, refah, adalet ve medeniyet dağıtarak idare etmiş. Bizim Cumhuriyet yöneticileri, Kürtlerle mevcut kardeşlik bağlarını koparıyor, iki milleti bin yıldır bir arada tutan bağları keşfedemiyorlar. Belki de keşfetmek istemiyorlar. Dinimizin Türk-Kürt-Çerkez, Arap bütün Müslümanları kardeşlik bağları ile kuşattığını bir türlü kavrayamıyorlar."

O dertli delikanlıyı dinlerken yorgunluğum ve hüznüm iyice arttı. Kâbe karşısında olmak bile insanı teselli etmiyor. İslam âleminin derdi, yüreğimi orada da yaktı.

Delikanlıya cevap vermem gerekiyordu. O, bir sürü şey anlatmıştı. Ben de bir şeyler söylemeliydim. Ne diyecektim? Derdi de, dermanı da söylemişti. Sevgiliye bir çift hasret selamı yollar gibi şöyle mırıldandım:

Neredesin derdimizin devası İslamiyet?.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayatımı kurtaran reçete...

Hekimoğlu İsmail 2011.09.17

Bazı okurlarımdan sorular geliyor. Birisi diyor ki, "Arayış içindeyim, yüreğimde fırtınalar kopuyor. Neden böyle bir haldeyim?" diye...Öncelikle şunu belirteyim ki, "Böyle bir ruh hali, insanı kurtuluşa götürebilir.

Benim hayatımı da değiştiren, bir arayış içine girmemdir...

Bunun için kendi hayatımdan bir misal vereceğim. 1950 senesinde maaşa geçtim. Artık memur olmuştum. Arkadaşlar, mezun olanları toplamışlar, köyde çayırıların üzerine kilim sermişler, çay bardaklarını dizmişlerdi. Sofraya oturduk. Bardaklara rakı doldurdular. Ben, "İçmem" dedim. "Nasıl olur" dediler, "Biz senin mezuniyetini kutluyoruz. Sen içmesen olur mu?" "İçki içenlerin ne kadar kötü duruma düştüklerine daha önce şahit oldum, bu sebepten içmem" dedim. "Şu eğlencemizi berbat ettin, sana yazıklar olsun, bizimle arkadaşlık etme" dediler, "Etmem" dedim ve ayrıldım oradan.

Yaya olarak şehrin yolunu tuttum. "Ne yapacağım, ben ne olacağım, kafam niye bu kadar karışık?" Bu sorular sıcak ve kıraç topraklarda yürürken devamlı beynimi kurcalıyor. Kalbim sıkışıyor. "Yok mu?" diyorum, "Herkesin beğeneceği bir yol yok mu?" Annem demişti ki, "Oğlum bu kadar okuma, aklını bozarsın."

Acaba çıldırıyor muydum?..

Şehrin yolunda yaya olarak kaç kilometre yürüdüm bilmiyorum...Yol boyunca tutunacak bir dal aradım. Baktım olmayacak, koşmaya başladım.

Bu, koşmak değil, bir kaçıştı...

Neden kaçıyordum, kimden kaçıyordum, kime koşuyordum, onu da bilmiyordum... Maaşım cebimdeydi. Büyük de bir paraydı. O zamana kadar büyük para elime geçmemişti. İki buçuk lira yevmiyeyle amelelik yaptığım günleri düşündüm. Şimdi hayat seviyem yükselmişti. Amma bu durum da beni rahatlatmıyordu. Koşuyordum, koşuyordum...

Bir köyün camisinin önünden geçerken dinlenmek için camiye girdim. Annem babam Müslüman'dı ve namaz kılıyorlardı. Fakat çevremin Müslümanlığı benim için yeterli değildi. Allah büyük, Peygamber büyük, Kur'an büyük; neden Müslümanlar küçük? Biz de Müslüman'ız. Fakirlik bütün ağırlığıyla üstümüze çökmüştü. Neden maddî manevî bir sürü derdimiz var? Camide bunları düşündüm. İçeride ne kadar kaldım hatırlamıyorum.

Çıkarken bir şahıs koluma girdi. "Buyur, çorbayı bizde içelim" dedi. Tanımıyorum amma biliyordum o da fakirdi. Evine gittik. Yalnız çorba ve ekmek... Yedik içtik. Adamcağız konuşmaya başladı. "Bu millet çok cahil" dedi. "Cehalet nedir?" diye sordum. "Gerçeği söylesem bana darılır mısın?" "Hayır" dedim. "Öyleyse sana soruyorum, bir Müslüman olarak Kur'an okumasını biliyor musun?"

Başımı öne eğdim, "İslamiyet adına hiçbir şey bilmiyorum." "İşte" dedi, "Sen cahilsin."

Bu kelimeyi sevdim. Çünkü bu kelimedden yola çıktım...

Sen cahilsin!.. Sanki bir doktor hastalığımı teşhis etmişti. İlacımsa bol bol okumaktı. Aldığım her kitap, yarama sürdüğüm ilaçlardı... "Camilere devam et, kitap oku, insanlara uyma, Allah'a uy" dedi. Ne güzel bir reçete...

Allah kelimesi çivi gibi beynime saplandı... Çok şükür, İslamiyet bir kasırga gibi beni aldı göklere çıkardı, dalaletten uzaklaştırdı, hak olan bir muhitin içine indirdi.

Şair ne güzel demiş:

"Biz sarhoşken, henüz üzüm yaratılmamıştı..." Sarhoştum... Şimdi, o yıllara bakınca, yani gençlik yıllarıma dönünce, içki içmezdim amma gerçekten sarhoşmuşum... Neden? Ne yapacağımı bilmiyordum da ondan. Bir arayış içindeydim de ondan. Nasıl ki, Erzurum'un bir dağından çıkan Fırat, sevk-i İlahi ile ovaları sulayarak denize ulaşıyorsa, aynı şekilde namütenahi şükrolsun, sevk-i İlahi beni, insan yutan kumsallardan çekip aldı, bugünlere getirdi.

İslamiyet'in ruhumu yakaladığı günden beri huzurum yerinde, psikolojim değişti, ruhum rahat. Ne güzel söylemişti söyleyen: "Din hayatın hayatı..."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim Allah'tan razıysa Allah da ondan razıdır...

Hekimoğlu İsmail 2011.09.24

"İnsanlar, yalnız inandık demeleriyle bırakılvereceklerini, kendilerinin imtihana çekilmeyeceğini mi sandılar? Andolsun biz, onlardan evvelkileri de imtihan etmişizdir. Allah elbet sadık olanları da bilir, yalancı olanları da bilir." (Ankebut Suresi, 3-4. ayetler)

İmtihan deyince aklıma Peygamberimiz (sas) geliyor. Çünkü en büyük imtihana Peygamberimiz ve peygamberler muhatap olmuştur. İki Cihan Serveri Efendimiz yurdundan çıkarılıyor, taşlanıyor, çocukları ölüyor, hanımı ölüyor, kuşağının altına taş bağlayacak kadar aç kalıyor. O, bir kişi, bütün dünya O'na düşman... Böylesine büyük imtihanlara karşı, Efendimiz'in (sas) tepkisi nasıldı?

Razı olmak... Başına ne gelirse Allah'tan bilmek, her hadiseyi Allah'ın bir ikramı kabul etmek...

On ciltlik İslam tarihini okuduğumda, savaştaki Müslümanların şehit olmadan evvel aldıkları mızrak darbesi karşısında, "Çok şükür kurtuldum." dediklerine şahit oldum. Sahabe, başına gelen en büyük felaketi, Allah'ın rahmeti olarak kabul ediyor. Mesela Bilal-i Habeşi'yi (ra) sıcak kumlar üzerine yatırıyorlar. Göğsüne ağır taşları koyuyorlar. Taşlar, Habeşi (ra)'nin ciğerlerine baskı yapıyor, nefes alamaz duruma geliyor. Amma o, durmadan 'Ehad!' diyor, Allah birdir... Asr-ı saadette değil de 21. asırda yaşayalım önemli değil; her zaman ve her şartta Allah'ın verdiği razı olmak önemli. Çünkü kim Allah'tan razıysa Allah da ondan razıdır.

Mü'minler şu hayat âleminde halden hale girerler. Her hal, bir imtihandır. Hastalık, sağlık, mevki, makam, iyilik, kötülük, evlilik, çocuk... Bunların her biri bir imtihan olup bakılır ki, mü'min hayatın her anında ve her hadisede İslamiyet ölçülerine tâbi oluyor mu, İslamiyet'i yaşıyor mu?

Dikkat ettiniz mi bilmem, namaz kılmak belki Allah'ı fazla hatırlatmaz. Allah'ı asıl hatırlatan, hadiselerdir.

Ey tepemizde uçan kuş, kimin var?

Ey toprağın altında dolaşan solucan, kimin var?

Ey nazenin çiçek, kimin var?

Ey dağları, denizleri, insanları ve hayvanları yüklenip fezada dolaşan Dünya, kimin var?

Kimsesi olmayanlar, yalnızlığını anladığı an Allah'a sığınır, her şey onun olur.

Bir veliyi, ilim meclisine çağırırlar. İçeri girince ıslandığını görürler. Birisi der ki, "Yağmur yağıyordu, neden şemsiye almayıp ıslandınız?" Veli der ki: "Şemsiye alsaydım iyiydi, fakat başıma taş yağmayıp yağmur yağdığına şükrederek buraya geldim." Hiçbir şey Allah'ın iradesi dışında olamaz. Öyleyse şükretmek lazım. Şükür, derdi binden bire indirir. "Derdi vereni buldunsa, sefa içinde sefadır bil!.." Altın, kuyumcunun elinde kıymetlenir. Ateşe girdikçe, çekiç yedikçe yeni şekiller alır, kıymeti daha da artar. Peygamberlerin başına gelen hadiseler, onların makamını yükseltmiştir. Biz de onların ümmetiyiz. Her hadiseyi, manevi makamımıza merdiven bilmeliyiz.

Taif'te "taşlanmak", Medine'de "aç kalmak", Uhud'da "yaralanmak" da sünnettir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zaman'ı okumak...

Hekimoğlu İsmail 2011.10.01

İstanbul, zorlu kış günlerinden birini yaşıyordu...

Yağan kar, bir kefen gibi her tarafı örtmüştü. Sabahın erken saatinde yola çıktım. Arabam yoktu. İşe yürüyerek gidecektim. Ayaklarımın altında gıcırdayan kar yığınlarının ahengine düşüncelerimi bağladım ve yürümeye devam ettim. Sokağın başına gelince bir delikanlı ile karşılaştım. Yanında genç bir kız vardı. Onları tanıyordum. Evli değillerdi. İki sevgili olabilirlerdi. O sevgi, sabahın erken saatlerinde, bu soğukta onları sokaklara salmıştı. Düşündüm ki benim de bir sevgilim olsa ben de ona mektuplar yazsam... O sevgi, insanı durmadan koşturmalı. Hayalen sevgili aradım. Hiçbiri ruhuma sinmedi ve sonunda İslamiyet'i buldum. O andan itibaren yazdığım her makale, her kitap sevgilime bir mektup oldu...

Şu anda Zaman gazetesine yazdığım yazılar benim için vazife. Senelerdir genç arkadaşlara itaat etmekten hiç rahatsız olmadım. Gazetemden hiçbir zaman izin almadım. Ben izin almayacağım ki okuyucu gazetede bir boşluk hissetmesin diye düşündüm. Hastalandım, hastanede yattım, yazamayacağım günler oldu amma vazifemdir dedim ve ara vermeden yazdım...

Hazreti Ebu Bekir, İslamiyet uğruna torbalar dolusu para veriyordu, Resulullah dua ediyordu. Cennetle müjdelenmiş on sahabeden biri olan Hazreti Ebu Bekir'i Resulullah hiçbir zaman kumandan tayin etmedi; o da her zaman bir nefer gibi seferlere katıldı. İslamiyet itaat dinidir. Allah'a, Kur'an'a, Resulullah'a ve mü'mine itaat... Böylece mü'minler kardeş olabilir, böylece mü'minler üstün olur, böylece İslam milleti ortaya çıkar. Hele hele benim gibi Amerika'da, Avrupa'da gayrimüslimlere itaat eden kimseler mü'mine itaat etmezse manevi mesuliyet büyüktür. Mevkiye, makama, servete göz dikenler Allah'ın rızasına ne kadar taliptir? Hemen şunu söyleyeyim ki çok yaşlandım. Allah için bir şeyler yaptımsa ne âlâ. Yapmadımsa şöret, makam, servet hepsi boş... Bediüzzaman Hazretleri nefsinin yerden yere vurmuş. Üstad'ın nefsine söylediklerinden biz pay alacağız. Gururlanmayacağız, hizmetimizin karşılığını beklemeyeceğiz. Allah'a sığınacağız ve İslamiyet'i yaşayacağız.

1928'de Harf İnkılabı olunca okur yazar sayısı sıfıra düşmüştü. Çünkü eski yazıyı bilenler yeni yazı bilmiyordu, yeni yazı bilenler eskiyi bilmiyordu. Böylece kitapçılar iflas etti, kitaplar yakıldı. Basın yayına ait olan hiçbir şey satılmadı. Avrupa'da neşredilmiş gazete ve dergileri kiloyla aldılar, oradan gayri ahlaki kadın resimleri alarak bastılar, "Modern kızlarımız kendi hayatlarını yaşıyorlar." diye yazdılar. 50'li yıllarda Müslüman kadınlar sıkı sıkı kapanırken, gazete ve dergiler, "Türkiye modernleşiyor", "Türkiye Avrupa ülkelerinden biridir." "Avrupalı olmaya mecburuz", "Bizi din geri bıraktı" gibi manşetlerle Avrupalı kadınların resimlerini basıyorlardı. Bazı gençler bu resimleri alıp evinde dolaplara yapıştırıyorlardı.

Bazı gençler bu kadınların resimlerine bakıp benim karım niye böyle değil, diye eşinden ayrıldı, boşananların sayısı hızla arttı. Türkiye'deki en büyük değişiklik gardırop medeniyeti olmuştu. Çünkü Avrupa'nın ilmini, kültürünü almak uzun zaman isterdi. Amma Ziya Gökalp şöyle demişti: "Türk milletindenim, Avrupa medeniyetindenim, İslam ümmetindenim." Ziya Gökalp'in bu görüşünü genç Türkiye uygulamaya koyarken işe Avrupa medeniyetinden başladı.

Zaman gazetesi "Avrupa medeniyetindenim, Türk milletindenim, İslam ümmetindenim" gerçeğini en güzel şekilde okuyucularına takdim etmektedir. Basın yayın milletin beynidir, basın yayın ne ise millet de odur. Bu aziz milletimizi tarihiyle, medeniyetiyle bütünleştirebilmek için bu sahaya girdik. Bulduğumuzla yetinmek değil, daha ileri gitmek zorundayız. Çünkü iki günü birbirine eşit olan ziyandadır. Zaman Gazetesi, Türkiye'nin değil dünyanın en büyük gazetelerinden biri olmalı ve olabilir...

Dindar insan, dindar olmayan insanlardan farklı olmak zorundadır!..

Hekimoğlu İsmail 2011.10.15

Bir çocuk kendi iradesiyle dünyaya nasıl gelebilir? İnsanlar dünyaya gönderiliyor...

Anne-baba ölü gıdalar yiyor, dipdiri bir çocuğu oluyor. Çocuğun başlangıcı tek bir hücre. Sebepler çok basit. Ölü ve madensi şeylerden insan yaratılıyor. İnsanlar doğuyor, dünya dolup boşalıyor. Gidiyoruz. Birilerinden, bir şeylerden ayrılarak, bazı şeylere kavuşarak, durmadan gidiyoruz. Ölümü öldürebilir misiniz? Karşımda asılı duran saat, saniye saniye ömrümü tüketiyor...

Acele etmek lazım...

İnsanca bir hayat yaşayabilmek, iyi şeyler yapabilmek için...

Milyarlarca insan varmış, bana ne! Benim olan halleri kim benimle bölüşebilir? Hastalığımıza, elemimize, kederimize, neşemize kim ne kadar ortak olabilir?

Elbette herkese "yaşadı" diyeceğiz; amma nasıl yaşadı? Ölmediği veya ölemediği için yaşayanlar...

Bir gün büyük bir mezarlığın kenarında durdum. Burada kimler kimler yatıyor? Mezarlık sanki kocaman bir şehir... Dünyada ne kadar çeşitli hayatlar varsa o mezarlıkta da o kadar çeşitli hayatlar var. Sonra düşündüm... Herkesin hayatının bir vazifesi vardır. Her ağaç kendi meyvesini verecek. Akasya çiçek açacak, meyve vermeyecek, onun vazifesi de o. Aynı şekilde her insan kendi vazifesini yapacak...

Benim vazifem ne?

Bu soru üzerinde düşünülmeli. Evvela insanın kabiliyeti ne ise onun dünyadaki vazifesi odur. Fakat bu kabiliyeti, İslam'ın mihengine vuracak. İslam'a uygun kabiliyetler onun vazifesidir. Böylece farklı bir insan olacaktır.

Dindar, dindar olmayan insanlardan farklı olmak zorundadır!..

Cennete iman ile girilir. İmanı ibadetler korur. Tahkiki iman, bilerek, anlayarak inanmaktır. Taklidi iman ise ebeveyni Müslüman olduğu için çocuğun da Müslüman olmasıdır. Taklidi iman çabucak şüphelere düşebilir. Bazı şüpheler akrep olur, ruhu kemirir. Şüpheden şüphesizliğe geçmek esastır. Şahsın gücü buna yetmiyorsa alimlere müracaat eder. Nefsin isteklerine göre kurulan sosyal hayatta İslamiyet'i yaşamak zordur. Çünkü günahlar zehirli bala benzer. Evvela tat verir, sonra yavaş yavaş maddeten ve manen öldürür.

Herkes alışkanlıklarına bir göz atsın. Nelere alışmış? Nelerin esiri olmuş? İnsanlar kötü alışkanlıklarının kölesi olurken, en büyük özgürlük İslam'a köle olmaktır. İslam'a köle olan, her türlü esaretten kurtulur. Allah'ın ipine sarılır, kurtulur. İşte dünyada ve ahirette kurtuluşun sırrı budur. İşte bu sebepten bana, "Hizmet nedir?" diye soranlara diyorum ki: "Hizmet, Kur'an'ı hayata taşımaktır. İslamiyet'i yaşamayanın, hizmeti yoktur."

Acele etmek lazım; Müslümanca yaşamak için. Zira yaşayan çok; hiç değilse bir farkımız olsun...

Tövbe silgi gibidir; iz bile bırakmaz...

Hekimoğlu İsmail 2011.10.22

Tövbe, günahlardan pişman olup, onları terk etmek ve Allah'tan af dilemektir.

Tövbe, Allah'a yönelik demektir. Çocuk bardağı kırar, "Anneciğim bir daha kırmayacağım." diye yine annesine döner, sarılır. Tövbe de aynen böyledir. İnsan tövbeyle, "Allah'ım bir daha günah işlemeyeceğim." der, döner yine Rabb'ine...

Bazı okurlarım mektuplarında, "Geçmiş hayatımda öyle günahlar işledim ki, Allah beni affetmez." diyor. Ben de diyorum ki; müşrikler bile tövbeyle sahabe olurken, sen neci oluyorsun da Allah'a iftira atıyorsun? Mesela Hz. Ömer diyor ki; "Hayatımda iki şey var; birine ağlarım, birine gülerim. Helvadan put yapar, önce tapar, sonra yerdik, buna gülüyorum. Kız çocuklarını diri diri toprağa gömüyorduk, buna da ağlıyorum..." Bakınız Hz. Ömer nereden nereye geliyor tövbeyle...

Özellikle gençlikte çok günahlar işlenebilir. Gençlikte şahsi durum ve sosyal hayat günah işlemeye çok uygun, İslamiyet'i de bilmiyorsa eğer, çok günahlara girebilir kişi. Bakınız Mesnevi-i Nuriye'de bir şiirin meali şöyledir: "Geceye benzeyen gençliğim zamanında gözlerim uyumuş idi, ancak ihtiyarlık sabahıyla uyandım..."

Yine Necip Fazıl diyor ki;

"Tam otuz yıl saatim işlemiş ben durmuşum,

Gökyüzünden habersiz uçurtma uçurmuşum..."

Yani "Çocuklar gibi yaşamışım" diyor Necip Fazıl. Sonra tövbe ediyor. Bir makalesinde diyor ki: "33 yaşından evvel yazdığım şiirler benim değildir. Bugün insanlar evladını reddediyor, ben de yazılarımı reddediyorum." Ve başka bir hayat yaşamaya başladı. Bana göre Necip Fazıl, evliyadır. Bakınız tövbe, insanı ne halden ne hale getiriyor.

"Her bir günah içinde küfre gidecek bir yol var. O günah istiğfar ile çabuk imha edilmezse, kurt değil, belki küçük bir manevî yılan olarak kalbi ısırtıyor. (2. Lema)

Bu ne demektir?

Bir arkadaşta dedim ki; "Yahu şu içkiyi bırak, haramdır." Dedi ki; "Yahu ne haramı? Bu aslan sütüdür." Arkadaş anında küfre gitti.

Her insan günah işler, çünkü Allah insanı günah işleyebilecek fıtratta yaratmıştır. İnsanlara zevkleri ve menfaati tesir eder, onları yönlendirir. Bu, tabii bir hal gibi gözüküyor. Çoğu canının istediğini yapar. Çünkü insanın kendini idare etmesi kolay değildir. En başta nefsi onu yönlendirir. Bu durumda o insanların kıymeti, menfaatleri kadardır. Fakat bazı insanlar menfaatinden ve zevkinden öteye başını kaldırır, kendini bir davaya verir.

Tövbe, silgi gibidir. İnsan Rabb'ine yönelip bir daha günah işlememeye niyet ederek tövbe ettiğinde Allah o günahı siler, sanki hayır işlemiş gibi misliyle sevap yazar. İşte "Tövbe, salih ameldendir." denmesinin sebebi budur. Çünkü insan, tövbesiyle Rabb'ini tanır, marifeti artar, sevap kazanır. Şurası kesin ki; biz bazı günahları bırakmasak bile onlar er geç bizi bırakacaktır. İnsan yaşadıkça fizikî zaruretler dolayısıyla her günahı terk etmek

zorunda kalır. Bu da Allah'ın rahmetidir. Ama önemli olan, genç iken yüzümüzü günahlardan hayırlara çevirmektir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ölmek, yok olmak demek değildir

Hekimoğlu İsmail 2011.10.29

Bulunduğum odada elimi sallıyorum. Hava görünmese de, elim havaya çarpıyor. Hava, mahluktur. Mahluk, hulk kökünden gelir, Allah'ın yarattığı demektir.

Ölüm de, hayat gibi mahluktur. Mesela lambanın hayatı, prizin içindeki telde duruyor. Lambayı söndürsek de, lambanın "canı" telde duruyor. Gidip tele elimizi vursak, bizi çarpar. Aynı şekilde, bir adam öldü. Amma adam lamba gibi öldü. Ruhu, ruhlar âleminde yaşıyor. Yani insan öldüğü anda hemen ruhlar âlemine çıkar. Aynen lambayı söndürdüğümüzde elektriğin tele çekilmesi gibi...

Sabah olunca güneş doğuyor, akşam güneş batıyor. Güneşin batması demek, güneşin bitmesi demek değildir. Güneş, başka bir âlemde doğuyor... Toprağa konmak, fasulyeyi toprağa gömmek gibidir. Fasulyeyi toprağa gömünce "eyvah kayboldu" diyebiliriz. Halbuki fasulye çiçek çiçek dirilecek.

Çekirdek tahvil-i vücut yapar, ağaç olur. Yumurta tahvil-i vücut yapar, civciv olur. Tahvil-i vücut, vücut değiştirmek demektir. Mesela yediğimiz yemekler vücudumuzda kan oluyor, alyuvar oluyor, akyuvar oluyor. Yani yemek, tahvil-i vücut yapıyor... İnsan da ölünce tahvil-i vücut yapar, ruhlar âlemine geçer. Torunum doğduğu zaman kızıma sordum, "Bu çocuk sizin mi?" "Elbette bizim" dediler. "Bu çocuğun ağzını, gözlerini, kulaklarını siz mi yaptınız?" "Allah..." dediler. "Allah, bu mükemmel çocuğu yaptı, size bedava verdi. Öyleyse siz de bu çocuğu Allah'ın istediği şekilde yetiştirin." dedim.

Her çocuğun bir zamanı vardır. O zaman gelince Allah, çocuğu dünyaya gönderiyor. Haydi Allah göndermesin! Nereden, nasıl alacaklar o çocuğu? Allah'ın hikmeti... Aynı şekilde insanın dünyadan gitmesi de bir hikmet ve tedbirledir. Dünyaya gelen, bir vazifeyle geliyor. Dünyadan gidenin, vazifesi bitmiş demektir. Allah o kişiye rahmediyor; kötü bir hayat süreceğine, sarayına alıyor... Niye ölüm hadisesi insana dokunuyor? Bunun sebebi, ölümün mahiyetini anlamamaktır. Mesela benim için ölümün mahiyeti, ruhlar âlemine gitmek, bir sürü elem ve kederden kurtulmaktır. Sebzelerin ve etlerin midemizde ölümleri, bize hayat oluyor. Yemesek ölürüz. Gerek hayvanların gerekse bitkilerin ölümü, kendi hayatlarından daha üstün bir hayata geçmeleri demektir. Midemizde ölüp insan makamına çıkıyorlar. Bitkiler, hayvanlar bile böylesine dirilirken, insan da ölmekle, ahiret âleminde daha güzel bir şekilde dirilecek...

Buharlar yükseldi, yağmur olarak geri döndü. Suları toprak emdi, kökler gelişti. Tohumlar, çekirdekler yeşerdi. Sanki kainat bir fabrika. Su, hava ve toprak gibi üç unsurdan Allah canlıları yaratıyor. Ölü sandığımız topraktan çok şey yaratılıyor, hepsi canlı. Demir cansız ise mıknatısı nasıl çekiyor, nasıl itiyor? İnsan cesedi bir tohum, bir çekirdek gibi toprağa girip öbür âleme geçiyor. Bu dünyayı yaratan bir başka dünya da yaratmış. Buradan oraya, oradan buraya sevkîyat var. Sevk edeni göremeyen, gideceği yere "yokluk" diyor...

Torunuma mektup

Hekimoğlu İsmail 2011.11.05

Yeryüzünde yüz binlerce araba var. Her arabayı bir şoför idare eder. O araba, şoförün istediği yere gider. İnsan vücudu da arabaya benzer. Bu araba sırat-ı müstakimde ilmi halin trafik işaretleriyle yoluna devam ederek ebedi saadete gider.

Haramlar arabayı sırat-ı müstakimden dışarı çıkarır. Bu trafik kazasıyla araba yolda kalır. Tövbeyle araba tamir edilir, yine sırat-ı müstakimde yoluna devam eder.

Bu yolun tarifnamesi, ilmi haldir. İnsan hangi ırktan hangi dinden olursa olsun, nerede yaşarsa yaşasın, sırat-ı müstakime çıkabilir. İslamiyet'in trafik işaretlerine dikkat ederek cennete gidebilir. İslamiyet evvela dünyayı cennet eder.

İslamiyet'in akılla zıtlaşması yoktur. Fakat İslamiyet'i aklın mihengine vurmak yerine akıllı İslamiyet'in mihengine vurmak lazım. Çünkü akıl bir alettir. Onun vazifesi İslamiyet'i anlamaktır. Her insan İslamiyet'i anlar. İslamiyet'te her sorunun ispatlı cevabı vardır. Anlamadım diyen varsa anlamadığı nokta ya kitaplarla ya da alimlerle açıklığa kavuşturulabilir. Benim en fazla istediğim şey, edebi sanatları İslamiyet'in hizmetine sokabilmek...

Onun da zamanı gelecek...

Necip Fazıl diyor ki:

Anladım, sanat Allah'ı aramakmış.

Marifet bu, gerisi çelik çomakmış.

Allah'ı anlamak tabirinin manası İslami hayatı aramaktır. Nasıl İslami bir hayat yaşayabilirim? Maddi organlarımızın maddi ihtiyaçları vardır. Midenin gıdaya olan ihtiyacı gibi. Manevi organların da manevi gıdalara ihtiyacı vardır. Mesela akıl İslamiyet'i anlamak ister. Hafıza Kur'an'ı öğrenmek ister. Gözümüz, Alak Suresi'ne uymak ister. Bu surenin başında diyor ki: "Oku, seni yaratan Rabb'inin adına; ki O, insanı alakadan yarattı."

İnsan merak ederek alaka duyduğu her şeyle meşgul olurken manevi hayat ondan uzaklaşabilir. Ve insan maddeden ibaret kalır. Halbuki kalp iman ve ibadet ister. Gönül, sohbet ister, dost ister. Çok dikkat ettim, maddi organlar biyolojide anatomide geniş geniş anlatılırken manevi organlardan hiç söz edilmiyor. Halbuki ağaç maddi bir cisimdir. O ağacın çiçek yaprak meyve açması maneviyatıyla ilgilidir. Çünkü Allah'ın hayat sıfatı her şeyi kuşatmıştır. Hayatsız cisim yoktur. Bu noktadan vahdet-i vücud nazariyesine gitmişler. Vahdet-i vücudun gerçek tarifi şöyledir: Her şey Allah'tandır. Allah'tan başka ilah yoktur.

Hücredeki hareket, maddenin maneviyatıdır. Çünkü hareket hayattır, hayat Allah'ın sıfatıdır.

Su ne kadar pis olursa olsun, buhar temizdir. İslam'ın aşkıyla yanıp buhar olanlar yükselir, Esmâü'l Hüsnâ'yla bütünleşir, saadet-i ebediyeye ulaşır.

Allah'a emanet ol.

Kim olursan ol, gel... Kim olursa olsun, git...

Hekimoğlu İsmail 2011.11.12

Bir gemide dokuz tane canı, bir tane masum bulunsa o gemi batırılamaz. Çünkü masumu öldürmek, büyük bir cinayettir. Aynı şekilde, bir şahısta dokuz tane hatalı taraf olsa, bir tane de iyi yanı olsa, o şahsa kötü denemez.

Mesela bir elma ağacı, kurtlu meyve verebiliyor. Fakat kurtlu olmayan elması da var. Elmayı alan, bozulan yerlerini temizler, geriye kalan kısmı yer. Yani bir elma kurtlanmış diye onu tamamen atmak israftır. Bir kısım ağaçlar dikenli olduğu için herkes ona yanaşamaz. Amma vahşi hayvanlar için güzel bir gıdadır. Mesela Risale-i Nur'da "kader" bahsinde geçer: Kötü bir hadise, içinde hikmetleri de barındırır. Yani kötü dediğimiz şey, bütünüyle kötü değildir. Mesela bıçakla ekmek de kesilir, cinayet de işlenir. Suç, bıçağı kötüye kullanandır.

Aynen bunun gibi, kötü insan da yoktur, ahmak insan vardır. Allah insanlara çeşitli kabiliyetler verir, o insan, kabiliyetlerini kötüye kullanabilir.

Allah'ın yarattıklarında kötülük yoktur, iyilik çoktur.

Allah sevmek duygusunu, menfaat duygusunu, inanmak duygusunu, inat duygusunu içimize yerleştirdiği gibi, sevmemek duygusunu da içimize yerleştirmiştir. Müslüman hiç kimseye düşman olamaz. Allah, kin duygusunu içimize koymuş ki, günahlara karşı kin besleyelim.

Mesela asmaları budarız, bize darılmıyor, daha çok meyve veriyor. Cevizleri sırkla dökeriz, binlerce filizi kırılır aşağı düşer amma yine ceviz verir. Uhuvvet tek taraflıdır. Ben kardeşçe, dostça yaklaşırım; karşı tarafın nasıl davrandığı beni ilgilendirmez. Hem bu şekilde olursa gerçek uhuvvet olur. Diğer taraflı belki alışveriş gibi olur.

Bana darılan bir arkadaşına dedim ki: "Yahu benim gibi de bir kötü akraban olsun." "Estağfirullah ağabey" demedi, "öyle mi diyorsun" dedi. "Evet" dedim. Gururum incinmedi mi? İncindi. İncinsin...

Gülü tutarken elime diken battı. Hayalen ona dedim ki: "Niye dikenini batırdın?" O da dedi ki: "Sen benim dikenli olduğumu bilmiyor musun? Ona göre tutsana."

İnsanlar da böyledir. Aslında uhuvvet tek taraflıdır. ...

Benim çocukluğum köyde geçti. Bir gün komşumuzun hayvanları bizim bahçeye girmiş; sebzeleri meyveleri, çiğnemişler. Rahmetli annem, "domatesler gitti!" diye bağırmaya başladı. Babamsa çarşıdan iki kilo kiraz almış, komşumuza gönderdi, "Arkadaş, senin hayvanların bana zarar verdi. Olan oldu bir kere. Ben de sana zarar versem bu düşmanlığın sonu nereye varır? Huzurumuz bozulur. Birbirimize düşman olmayalım. Zararı daha da büyütmeyelim." dedi. Tabii bunu herkes yapamaz, insan olan yapar...

Kur'an-ı Kerim'de buyrulmuş ki, "Kötülüğe iyiliğin en güzeliyle karşılık ver. Bir de bakarsın, aranızda düşmanlık bulunan kimse candan bir dost oluvermiştir." (Fussilet Sûresi, 41:34)

80 yıllık ömrümde öğrendim ki, herkes Mevlânâ Celaleddin-i Rumî değildir. Bu sebepten herkesten kemalat beklenmemeli. Mevlânâ diyor ki: "Kim olursan ol gel." Ben bu cümleyi şöyle söylüyorum: "Kim olursa olsun, git..." Yürünmeyen yollarda dikenler biter...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O bahçe...

Hekimoğlu İsmail 2011.11.19

1955 yılında ben ve arkadaşlarım maaşa geçince, esnaflar, tüccarlar hemen bizimle meşgul olmaya başladı. Arkadaşlar dükkâna girince, ilgi alaka göstererek onlara, gelirlerinin üzerinde fiyatlara, senetle mal satarlardı.

Ev alanlar, mobilya alanlar, elbise alanlar... Onlara, "Almayın!" derdim. "Hanım küsüyor" derlerdi. "Falan kişilerde var, bizde neden olmasın?" diyormuş hanımlar. Böyle başladılar geçinememeye... Adam senetle alıyor, ödeyemiyor, bu sefer de icra geliyor.

1969'da, gazetede yazıları yazan Hekimoğlu İsmail'in ben olduğumu tespit ettiler. Kapıya bir heyet geldi. Evde arama yapacaklarını söylediler. "Hemen bize misafir odasını göster!" Evin durumu şöyle: Buzdolabı, çamaşır makinesi, büfe, halı... Bunların hiçbiri yok. Sade bir ev. Ortada en ucuzundan tahta sandalyeler ve tahta masa, yerde kilim, birkaç sedir.... İçlerinden biri dedi ki: "Bir yazarın evi böyle olamaz! Bu adam yazar falan değil. Gidelim!"

Eşyamın azlığı çok faydalı oluyordu. Mesela sık sık beni sürgün ediyorlardı. Hatta hanım oturur ağlardı, bıktım taşınmaktan diye. Her tayinde bize harcırah veriyorlardı. Diyelim ki 150 lira maaş alıyorum: 100 lira da harcırah veriyorlardı. Eşyaları sandığa, hurca doldururdum, trene atlar giderdim. Harcırah bize kalırdı. Bu sebepten tayin olmak benim için bir zahmet değildi. Sürgün edilmekten de korkmazdım. Böyle olunca dinî çalışmalarımı kim önleyebilir? 5. Şua'da diyor ki: "Deccal, israfı teşvik eder. Onun tuzağına düşenler maddeten ve manen kötü durumlara düşer."

Sosyal hayatın en tehlikeli halini yani israfı, dindarlar da teşvik etmeye başladı. Araba aldılar, benzin parasını arkadaşlarından istediler, dostluklar bozuldu. Mobilyaları yenilemek için borçlara girdiler, ödeyemediler işleri bozuldu....

"Dostlarla da yollar ayrıldı bir bir; gittikçe artıyor yalnızlığımız"

O haller içinde eşim de beni bırakıp gidebilirdi. Amma gitmedi. 1960'lı yıllarda dindar olmanın bedeli şuydu: Eşim gidebilir, işten atılabilirim, maaş alamam, emeklilik yanar... Bedeli buydu dindar olmanın. Amma şimdi düşünüyorum, ne güzel günlerdi... Hayalen her şeyimi kaybettiğime inanıyordum. Sadece Allah'a imanım kalmıştı. Nasıl ki çocuk başını annesinin göğsüne yaslar, onun kucağında uyursa ben de Esmâü'l Hüsna'ya başımı dayamış, öylece kendimden geçmiştim.

Zamanla gördüm ki eşyaları mükemmel olan, güzel bir hanıma sahip, mesut olan kimselerin de başına öyle felaketler geldi ki, onlar dünyaya geldiklerine adeta pişman oldular. Hayatları allak bullak oldu. Ya hanımlarından yahut evlatlarından hayır görmediler.

İslam'ın derdini kendisine dert edinip o yolda çile çekenlere, Allah bir başka dert vermedi, Elhamdülillah. Üniversite tahsilim yok, aileden gelen bir zenginliğim yok, ticari tecrübem yok. Dünyanın en basit bir insanıyken, Allah her şeyi verdi bana...

Sonra ihtiyaqladım. Bir köyde bir bahçe aldım. Çok hoşuma gitti. O bahçede çalışacağım, yorulacağım, dinleneceğim, gölgesinde oturup meyvelerini yiyeceğim diye düşünürken, kader "hayır" dedi. Beni felç etti. Şimdi o bahçeye gitsem de elimi uzatıp bir tek meyveyi koparamıyorum... Bir gün oturup, hemen şehre dönüyorum. Anladım ki benim hakkım o bahçe değil. Benim hakkım şehre dönüp Müslümanlara faydalı olacak yazılar yazmak... Hastalığım artsa, yataktan kalkamaz olsam, yine yapacağım iş budur...

O yemyeşil bahçeden Cağaloğlu'nun yokuşuna attı kader. Çok şükür...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Bir kitap da ben alayım' demeli ve kitaplar âlemine girmeli insan...

Hekimoğlu İsmail 2011.11.26

Geçen hafta İstanbul'da açılan Uluslararası Tüyp Kitap Fuarı'nı gezdim.

Yüzlerce yayınevi, her fikirde her görüşte binlerce kitap... Çok memnun oldum. Her kitap okuyucusuna göre değer alır. Stantları dolaşırken, bunlar ne zaman yazıldı, kimler nasıl yazdı diye düşünürken zannettim ki gökten kitap yağmış. Ben de poşetimi kitaplarla doldurdum. Şimdi hepsi başucumda okunmayı bekliyor...

Fuarda gezip o kitapları seyretmek bile ruhuma iyi geldi. Bir bahçeye girsek, oradaki çiçekler bitkiler bizi rahatlatır. Aynı şekilde fuara girince de ruhum bayram etti. Artık şunu anlamalıyız ki, evimizde mutfak varken, çeşit çeşit yemekler yerken, neden evimizde bir kütüphane yok? Midemizi doyurup beynimizi aç bırakmak uygun mu? "Hiç değilse bir kitap da ben alayım" demeli ve kitaplar âlemine girmeli insan... Gayemiz, yeryüzünü mektep yapmaktır.

Benim için kütüphanem, dostlarımla toplandığım bir meclistir. Kitap okumakla, o dostlarımı dinlerim sanki. En büyük zevkim işte budur. Rafları dolduran kitaplarla sohbet etmek...

Köye gittiğimde düşündüm... Belki dört senedir köydeki kitaplarımı görmemiştim. Bir kat yukarıya yani kütüphanemin olduğu odaya çıkmaya gücüm yetmediği ve merdivenleri çıkmak benim için tehlikeli olduğu halde, eşimin yardımıyla o odaya çıktım. Öksüz kalan kitaplarımı görmeye gittim. Birbirlerine sarılmış, beni bekliyorlardı. Onlara baktım... Doyamadım. Sandalyeyi kitapların karşısına koydum, oturdum onları seyrettim. Ulaşabildiğim kadar ulaştım. Sayfa sayfa açtım, okuyamasam da baktım... Fazla oturmaya sağlığım el vermediği için tekrar odaya dönüp yattım. Fakat aklım kitaplarımda kaldı. Onlar, benim evladım gibi.

İstanbul kocaman bir şehir. Gezmekle bitmez. Sağlıklı olduğum yıllarda, sık sık Beyazıt'taki Sahaflar Çarşısı'na giderdim. Her taraf kitap dolu... Evvela vitrinlerdeki kitapları seyrederdim. Kitap sevenlerle buluşur, Çınaraltı kahvesine oturur, hem çaylarımızı içer hem de sohbet ederdik. O kitapçılar aynı zamanda ayaklı kütüphaneydi. Onları dinlemekten çok hoşlanırdım.

Sahafların kendine has manevi bir havası, manevi bir kokusu vardır... İnsanı rahatlatır...

Tabii şimdi hastayım, gidemiyorum...

Fuar alanı İstanbul'un merkezine uzak görünüyor fakat tıklım tıklım insan doluydu! Kitaba duyulan alaka dikkatimi çekti. Kitap sevgisi yolun uzunluğunu mağlup etmişti. Bu kitap fuarında milletimle iftihar ettim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyisi mi, sen 'kendini' yola getir...

Hekimoğlu İsmail 2011.12.03

Şuur, hayatın bir şubesidir. Hayat, Allah'ın sıfatıdır. Allah'ın hayat sıfatı her şeyi kuşatmıştır. İnsan diğer yaratıklardan akıl ve şuurla farklılık kazanır.

Aklın vazifesi İslamiyet'i anlamaktır. Şuurun vazifesi İslamiyet'i ölçülü yaşamaktır. İnsanlarda en tehlikeli iki hal vardır: Bunlar ifrat ve tefrittir. İnsan hangi konuda ifrata veya tefrite giderse çok büyük zararlar görür? İşte bu zararlardan insanı koruyacak olan, şuurdur. Dikkat edilirse kainatta her varlık, ölçülü ve ahenklidir. İnsan da şuur ile ölçülü ve ahenkli olur. İslamiyet, her Müslüman'ın dünyasını cennet eder amma Müslüman'ın şuurlu olması şartıyla... Sırat-ı müstakimin bir manası da "ifrattan ve tefritten uzak, orta yol" demektir. Fertte şuur, kendisini Müslümanca idare etmesidir. Ailede şuur, Müslümanca yaşamalarıdır. Devlette şuur, devletler içinde yerini koruyabilmesidir.

Şuurlu Müslümanlar İslam gemisinin mürettebatıdır. Yolcular yatsa, uyusa, eğlense de mürettebat uyanıktır. Bu mürettebatın kimisi dümende kimisi makine dairesinde; her biri bir vazife başındadır. Mürettebat kati olarak bilir ki, kendi vazifesini ihmal ederse, gemi batacaktır. İslam gemisinin batmasıyla maddi-manevi vebal, vazifesini bırakan mürettebatın olacak. Mürettebat, pencereden yolculara bakar fakat içlerine girmez. O, ter içinde, yorgun, vazifesine devam etmektedir.

Şuurlu Müslümanlar sünnet-i seniyye kumaşını dokuyan fabrikanın çarkları hükmündedir. Mesela yıllarca üretim yapan Kayseri bez fabrikasını hayal edelim... Bu fabrikadaki dişlilerin bütünü kumaş dokuyor. O dişlilerden biri dese ki, "yahu sen de çok küçüksün", küçük dişli de dese ki, "sen de pek büyüksün amma çok yavaş dönüyorsun", bu dişliler birbirine küsüp dönemeyecekler. Dönmeyince kumaş dokunmayacak. İş yapmayan fabrikayı, sahibi kapatacak. Müslümanlar da sünnet-i seniyye fabrikasının çarkları hükmündedir. Eğer Müslümanlar birbirlerine düşüp, İslamiyet'i yaşamazsa, sünnet-i seniyye kumaşını dokumazsa, Allah da o kavme çeşitli felaketler gönderir, ateşe atar. O zaman anlarlar ki ya İslamiyet ya da perişaniyet!..

Şuurlu Müslüman bilir ki, gideceği bir yer olmadığı gibi, ayrılacağı bir kimse de yoktur. Bu vatan ve vatandaşlarımızın arasında dinimizi öğrenmeye ve yaşamaya çalışacağız. Çok kere dikenler arasında yeşermiş bir fasulye gibi, ayakta durmak için belki dikene sarılacağız. Ben ayyaşların, kumarbazların, din düşmanlarının içinde yıllarca kaldım. İşimden atmakla, öldürmekle, hapse atmakla tehdit ettiler. Çalışmalarına devam ettim. Yani İslamiyet'i yaşayabildiğim kadar yaşadım. Çünkü şahsıma ve İslam düşmanlarına karşı yapabileceğim bir şey yoktu. İslamiyet'ten de ayrılmazdım. "İnsanı korursa Allah korur. Allah'ın korumadığını hiç kimse koruyamaz." dedim ve devam ettim. İslamiyet'i öğrenmemenin, yaşamamanın bahanesi olamaz! Şöyle düşünüyordum: Peygamberlerin bütünü, insanları hem dünya hem ahiret felaketlerinden kurtarmak istediler. Ama, Lut (as). karısını kurtaramadı. Nuh (as). hayvanları gemiye bindirdiği halde oğlunu gemiye alamadı. Peygamberimiz, Ebu Leheb gibi yakınlarını Müslüman edemedi. Çünkü hidayet Allah'a aittir. Bizim arkadaş da, "anamı bacımı yola getiremedim, çıldıracağım!" diyor. İyisi mi "Sen kendini yola getir" dedim.

Bir çekirdekten bir ağacı yaratan Rabb'imiz...

Şu küçücük gayretlerimizi çekirdek yap. Neşv-ü nema olsun. Dalları dünyanın dört bucağına yayılsın. Ta ki, o dallardan düşen meyveleri görenler, "bu meyvelerin ağacı nerede?" desinler. Ve anlasınlar ki bu meyvenin ağacı İslamiyet'tir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İçimde neden namaz sevgisi yok?!

Hekimoğlu İsmail 2011.12.10

Bir okurum sormuş: "Namaz kılmak İslam'ın birinci şartı. Fakat içimde namaz sevgisi yok. Namaz kılmak neden bu kadar zor geliyor?"

İnsanları yönlendiren, zevkleri ve menfaatleridir. Evvela Müslüman kendisini gayrimeşru zevklerinden ve menfaatlerinden geri çekecek, ondan sonra helal daireye girecek ve diyecek ki: "Şimdiye kadar canımın istediğini yaptım, bundan sonra Allah'ın isteğine tâbi olacağım." Bu karar, insanın dünyasını ve ahiretini cennet etmeye yeter. Allah'ın isteğine tabi olmak güçlü bir iman ister. Bu iman da ancak tahkiki iman dersleri ve sohbetleriyle olabilir. Bana göre, namaz kılabilmek için insanın evvela çevresini değiştirmesi lazım. Arkadaşların, dostların, vakit geçirilen muhitin insan üzerinde müspet veya menfi tesiri vardır. Bu o kadar da kolay değildir amma cennet ucuz değil. Mesela Erzincan'a gittiğimde akrabalarımın evvel Rafet Kavukçu ağabeye gitmek istedim. Yeğenim dedi ki: "Randevu alalım da öyle gidelim." "Hayır" dedim, "gideyim, kapısını görüp döneyim. Bu bile bana yeter."

80 yaşındayım. Hâlâ manevi hayatıma faydalı olacak insanların yanına gidiyorum. Çünkü haramlar sel gibi akıyor. Haramları süslediler, haramları reklam ediyorlar. Bu müthiş zamanda mecburen iyilerin, alimlerin yanına gitmek gerekiyor. Her zaman tefsir okuyamayabiliriz. Amma öyle insanlar var ki, yaşayışıyla, hal ve hareketleriyle bize ilmihali anlatır. Onlardan faydalanmak aklın gereğidir.

Dikkat edilirse, namaz kılmayan, camiye gitmeyen kişi, evvela dünyada azap çeker. Camiler Nuh'un (as) gemisidir. Bilindiği gibi Nuh aleyhisselam gemisine hayvanları aldı amma oğlu o gemiye binmedi. Çeşitli sebeplerle namaz kılmayanlar da, Nuh aleyhisselamın gemisine binmemiş sayılır. Düşünmek lazım: O gemiye alınmayanlar kimlerdi? Bunu araştırmak, okumak lazım...

Namaz kılan kişi fiziken ilan eder ki: "Benim bir önemim yok. Benim önemim, Allah'ın emirlerine tâbi olduğum kadardır."

İmza günlerinde veya konferanslarımda soruyorlar: "Çocuklarımıza namaz sevgisini nasıl aşılarız? Onları namaza nasıl alıştırabiliriz?" Ben de diyorum ki, İslamiyet'i evvela kendimiz yaşayacağız. En iyi tebliğ, hal ile yapılan tebliğdir. Ben çocuklarıma ve torunlarıma namaz kılın demedim. Amma namazı, her türlü işimin önünde tuttum. Seyahatlere çıkacağım zaman hanım ve çocuklar hep beraber otururken hesaplardım, hangi arabaya bineyim, nerede ve saat kaçta mola verir ki namazı kaçırmayayım? Çocuklarım namaz konusundaki hassasiyetimi görerek büyüdüler. Belki namaz kılın desem, enaniyetlerine dokunurdu, darılırlardı.

Benim de canım bazen namaz kılmak istemeyebiliyor. Hastayım, yaşıyım. Zorlanabiliyorum. Amma canım istemediği halde namaz kılıyorsam, bu Allah'ın bir lütfudur. Çünkü canı istemediği halde namaz kılan kişi, Allah istediği için namaz kılmış olur ve daha ihlaslıdır. İhlas, bir işi yalnız ve yalnız Allah rızası için yapmaktır. Bir arkadaş sordu: "İsteksiz namaz kılmak, namazın sıhhatine mani midir?" "İsteksiz namaz kılmak, sevabı artırır." dedim, arkadaş şaşırdı. "Olur mu öyle şey!" dedi. "Eğer şevkle, manevi lezzet için namaz kılsan, o şevk ve zevk için kılmış olursun. Amma canın istemediği halde kılsan, Allah için kılmış olursun." dedim.

Bazı geceler uyanıyorum. Saate bakıyorum, imsak girmiş. Hanımdan abdest almak için yardım istiyorum. "Hanım, yakında öleceğiz!" diyorum "İyisi mi ibadet edelim."

"Nereden biliyorsun yakında öleceğini?" diyor. "Biyolojik olarak ömrü bitirdim, takvimler bunu gösteriyor." dedim.

Her namazımızı son namazımızmış gibi kılsak, namaz bize usanç vermez. Öğleni kıldım, ikindiye düşünmem. Çünkü ikindiye çıkıp çıkmayacağımı bilmiyorum.

Hem düşünmek lazım. Yaptığımız işler namazdan daha mı kıymetli? Namazdan daha kıymetli bir iş olamaz. Mezarlıklar diyor ki, "dünyada ebediyen kalmayacaksın..." Burada ne ibadet ettiysek, ahirette onu bulacağız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müslümanca yaşayınca bütün zorluklar siliniyor...

Hekimoğlu İsmail 2011.12.17

Geçmiş yıllarda bayram namazını kılmak üzere uzak bir camiye gitmeye karar verdim. Halbuki evimizin çevresinde beş cami var. Uzak camiye gitmemin sebebi, orada İslamiyet'e 60 sene hizmet eden, ilmi ile amil yaşlı bir hocaefendi ile konuşmasını bilen genç bir hoca vardı.

Birinden kalbim, diğerinden aklım istifade ediyordu. Sabahın erken saatlerinde araba bulmak zordu o zamanlar. Epeyce yürüdüm, sonra bir minibüse bindim. Uzaktaki o camiye geldim. Yüzlerce kişi camiye doldurmuştu. Fakat bu topluluk cemaat değildi. Çünkü birbirine derman bulan, birbirinin sevincine ortak olan çok azdı. Namazdan sonra, cemaat çıkarken elli yaşlarında birisi caminin penceresine yaslanmış, ağlıyordu. Mendili gözlerine bastı, uzun uzun ağladı. Onu uzaktan seyrettim. Bir kişi gidip, "Kardeşim, derdin nedir?" diye sormadı. Ben de çekindim, "Sana ne?" derse diye... Kim bilir yakınlarından birisi mi öldü? Evinde matem mi var? Yeri dolmayacak bir boşluk mu oldu? Velhasıl öyle bir cemaat ki, gülenlerin ağlayanlarla ilgisi yok!.. Sonradan öğrendim ki, adamın maddi sıkıntıları varmış...

Düşündüm...

Ehli hakikat, yara açmaz tedavi eder. Ağlatmaz, gözyaşı siler. Yaptığı bu ulvi hareketlerin de karşılığını beklemez. Çünkü Allah için yapmıştır... Tabii bu seviyede olmak, kamil kişilerin işidir. Kemalâtı anlamak için, bir insanın hayat devrelerine bakmak lazım. Çocuktuktan çıkan insan, on sekiz yaşına gelince delikanlı oluyor. "Deli" kanlı diyorlar; Çünkü hoşuna giden şeyleri yapar, zevkinin peşindedir. Fakat kötü duruma düşen insanları

göre göre onlardan az çok ibret alır. "Dikkat etmeliyim" der. İşte, "dikkat etmeliyim" dediği anda kemale erme, olgunlaşma başlamıştır. Sonra bazı hatalarından dolayı kendini ayıplamaya başlar. "Neden tahsilimi tamamlamadım? Neden sanat öğrenmedim? Neden okuldan kaçtım? Annem-babam ölürse ben ne yapacağım? Ya parasız kalırsak? Deprem olur mu? Evimiz yıkılır mı? İşten atılır mıyım? Bu kalabalık dünyada kaybolur muyum? Hayat, insan yutan kumsallara mı dönmüş? Sağlam bir kulp bulamazsam benim halim ne olacak?"... Dikkat edilirse insanı olgunlaştıran iki unsur, geçmişin pişmanlıkları, geleceğin korkularıdır. Binbir derde uğradım ben bile bile, Neler çektim neler, bu kafa ile... Geçmişi bırak, geri döndüremezsin. Geleceği bırak, hükmedemezsin. Bulunduğun hale bak, ne haldesin? Bulduğumuz hale bakarken bir ölçü lazım. O ölçü, İslamiyet'tir. Şeytanın söylemediğini insanın nefsi söyler. Evvela menfi fısıltılar şeytanın nefesinden çıkar, sonra besmelenin manasını anlarsa Allah'a sığınır. Birinci madde, haramlardan uzaklaşmaktır... İşte şimdi kemale ermenin kapısı aralandı...

İslamiyet, toz toprak şeklinde ve hükmünde olan beşeri sistemlerin perdesi altında değişmeyen, pörsümeyen ve solmayan, her asır tazelenen ilahi bir nizamdır.

Müslümanca yaşayınca bütün zorluklar siliniyor... İnsan haline şükrediyor.

Şimdi içinde yaşadığımız bir zaman dilimi var. İçinde bulunduğumuz anı İslam'a nasıl uydurabiliriz? Bütün mesele bu...

Maddi ve manevi organlarına nizam verenin nizamına tabi ol ve kurtul. Dert sende, derman yine sendedir. Problem sende, çözümü yine sendedir. Başka kapı çalma, kendi öz dünyanda ayağa kalk. Bir filiz gibi başını gaflet toprağından çıkar, göreceksin ki bahar gelmiş...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aile huzuru...

Hekimoğlu İsmail 2011.12.24

Aile deyince aklımıza üç unsur gelir: Kadın, erkek ve çocuklar... Önemli olan eşlerdir.

Eşlerden biri, "benim dediğim olacak", diğeri de, "benim dediğim olacak" derse bu gururla eşler birbirine darılır. Gururlu haller devam ettiğinden, dargınlık da devam eder. Çünkü her biri kendini üstün görüyor. Kadın diyor ki, "o gelsin özür dilesin." Erkek de diyor ki, "Benim suçum ne? O gelsin özür dilesin." Böylece aynı evde oturan eşler, dargınlığa devam edip, iki yabancı gibi yaşıyorlar. Bu hal çekilir dert değildir...

Rahatsızlık öyle büyür ki, eşler için ev, işkenceye dönüşür. Bu işkenceden kurtulmak için belki mahkemeye gidiyorlar. Hakim soruyor, neden ayrılmak istiyorsunuz? İkisi de birbirine bakıyor. Öyle ya, ne oldu da ayrılıyor? Fakat insan çok düşünen, çok fikir üreten, çok konuşan bir mahluktur. Hemen birisi diyor ki, "anlaşamıyoruz efendim." Diğeri de aynı şeyi söylüyor. Özellikle kadın ayrılmak isterse hakim kararını kolayca veriyor. Çünkü yaygın olan ifadeyle kadın "şiddet" görüyor.

Yakınım olan ve evlenmesinde önemli rol oynadığım bir hanımın babası şöyle dedi: "Bizim damat, kızımı hizmetçi gibi kullanıyor, kızım çok eziliyor." Ben de dedim ki: "Damadın da kızının hizmetçisi. Damadın zaman oluyor ki evini geçindirebilmek için çok ağır şartlarda çalışıyor. Bu durumda damadın da kızının hizmetçisi değil

mi?" Arkadaş düşündü. Şaşırdığını fark ettim. Demek ki ortada çok ciddi bir problem yok fakat şeytan ve nefis araya giriyor, eşleri birbirinden ayırıyor. Pek çok insan şeytanın ve nefsin ne olduğunu bilmezler.

Ehli tarik, nefis ıslahını madde madde nefsinde uygular. Ondan sonra insaniyet makamına çıkıldığına inanırlar. Yani herkes biyolojik yönden insandır. Fakat insan olmak başka, insaniyet daha başkadır. İnsaniyet sıfattır. Bu sıfatın şartları vardır. Eşlere insaniyeti kim öğretti? Kim uygulama yaptı? Bahçede kavak büyüdü, evde çocuklar büyüdü...

Her branşın mühendisliği, doktorluğu vardır. İnsanlığın mimarı İslamiyet'tir. İslamiyet ilmihaldir. Eğer eşler şöyle sözleşse, "ikimiz de ilmihale uyacağız." O zaman her türlü kavga gürültü ortadan kalkar, mesut olurlar. Bunun örnekleri çoktur bende. Şunu da söyleyeyim ki eşler, elbise değildir, kolayca çıkarıp vestiyere asıp gidelim... Böyle bir mantık olamaz. Eşler, insanın derisi gibidir. Ayrılmak derinin soyulması gibi ıstırap verir. Bu hemen anlaşılmaz. Günler geçtikçe acı belirginleşir. Bu sebepten diyoruz ki, ayrılmak için doğan sebebin hem tıbbi hem hukuki hem İslami boyutu olmalı...

Müslüman'ca yaşayan, insanca yaşıyor demektir. İnsanca yaşayan da Müslüman'ca yaşıyor demektir. Müslüman'ca yaşamamanın mükafatı dünya ve ahiret saadetidir. Mademki mükafat bu kadar büyük elbette ki o mükafatı elde etmek için gayret sarf etmek gerekir. Akli ve iradeyi kullanmak gerekir. Çevrenize şöyle bir bakın... En mesut aile hangisidir?

Beğendiğim bir hikâye vardır...

Çok zengin olan bir adam karısına diyor ki, "hanım ben senden çok memnunum, dile benden ne dilerse, sana hemen alayım." Kadın diyor ki, "ben senden ayrılmak istiyorum, bunu kabul et." Adam şaşıyor, "benden ev iste, araba iste, altın iste; ne istersen alacağım sana, diyorum, sen bunların hiçbirini istemedin, ayrılmak istiyorsun. Bunu bir türlü anlayamadım." Kadın diyor ki, "efendi, sen sağlıklısın, zenginsin, gücün kuvvetin yerinde, hiçbir derdin yok. Bu sıfatlar firavunlarda vardır. Senin firavun olacağından korktuğum için ayrılmak istiyorum." Bu derin gerçek karşısında adam, "peki hanım, yarın mahkemeye başvuralım, ayrılalım." diyor. Adamın çok canı sıkılıyor. Abdest almaya giderken ayağı burkuluyor, düşüyor. Hanımı onu kaldırıyor, oturtuyor, diyor ki "ayrılmaktan vazgeçtim, çünkü senin ayağın burkuldu. Demek ki sen firavun olmayacaksın." O kadın biliyor ki, Firavun hasta olmayınca maddeten güçlü bir durumda olunca, şırmamış, "ben sizin Rabb'inizim" demiştir.

İşte dindar eşler İslamiyet'e böylesine bağlıdır... Evliliğimiz ya İslami hayatla devam edecek, yahut o hayattan ayrılınca, "ben yokum" diyebilecek...

Geçtiğimiz günlerde bir arkadaş ziyaretime geldi. "Eşim çok sinirli, her şeye kızıyor, her şeye küsüyor." dedi. Dedim ki, "Allah, kadına asabiyet vermiş, o sinirli hanımı da sana yazmış. Bu şekilde tekamül etmeni istiyor. Allah o hanımı böyle yaratmış. Kadının suçu yok. Öyleyse bu kadının huyunu değiştiremezsin. Velasr Suresi'ne göre sabret" dedim. Ve sabrına karşılık Allah, zenginlik verir, hayırlı evlat verir, sağlık verir. Yani Allah rahman olduğu için rahmetiyle kullarının huzur içinde yaşamasını ister. Huzuru bozan insandır. Allah'ın yarattıklarında kötülük yoktur, insanın yaptığı işlerde kötülük vardır.

Evliliklerinde problem yaşayan çiftlere dikkat ettim, huzursuz olmalarının sebebi, İslamiyet'ten uzaklaşmalarıdır.

Yılbaşında kendi vebalimizi görmek...

Hekimoğlu İsmail 2011.12.31

Batılılaşma hareketiyle birlikte yılbaşı da örf ve âdetlerimiz arasına girdi.

Mantık bir yana atıldı, taklitte ileri gidildi. Çünkü yılbaşında İsa aleyhisselamın doğumu kutlanıyordu. Öyleyse bir peygamberin doğum yıldönümünü dansla, içkiyle, kumarla kutlamak hangi dinde, hangi mantıkta var?

Demek ki yılbaşı aynı zamanda mantığın, ilmin, İslamiyet'in bir yana bırakıldığı, sathi taklitçiliğin başladığı devrin yıldönümüdür ki böylesine bir tarih ancak bu şekilde kutlanır...

Batılı olmanın gerçek manasını anlamak isteyen, yılbaşında Müslümanları seyretsin. Elbiseler çeşit çeşit... Mezeler o biçim... Erkek tebessümüyle kadın kahkahalarının Eyfel'leştigi ortam... Kumara millilik vasfını kazandıran anlayış... Çamlar, hindiler... Mideler dolu, cepler dolu, kafalar ve kalpler boş... İşte modern insan, işte yılbaşı...

Onu bunu suçluyoruz amma belki de çoğumuz yılbaşı atmosferinin içinde kalıyoruz. Televizyon, radyo, evleri neşeye boğuyor; pek çok dindar aile bile gece yarısına kadar televizyondaki yılbaşı eğlencelerini seyrediyor. Batılılaşma öyle bir seldir ki, pek çok şeyi sürükleyip götürüyor. Geriye okunmayan kitaplar, kalitesiz insanlar, çalışmayan tezgahlar, ekilmeyen topraklar kalıyor.

Basın yayında öyle korkunç erozyonlar yapılıyor ki, tarihe, millete, dine ait ne varsa alıp götürüyor, geriye körü körüne taklitçilik kalıyor. Üç yüz senedir Avrupalı olmaya çalışanlara Avrupalılar halen gülüyor. Her şey olmaya çalışanlar, "kendileri" olamayınca komik duruma düşüyor.

Nasıl ki bir kısım cilt hastalıkları karaciğeri tedavi ederek giderilirse, aynı şekilde sosyal hayattaki felaketleri gidermek için de, işe tahkiki imandan başlamak lazım. Aslında hastalık zaaf-ı imanda... İman zayıflayınca ahlaksızlık yayılıyor. Nasıl ki karaciğeri tedavi ettik, cilt hastalığı geçti, taklidi imanı tahkiki imana çıkarırsak, pek çok dertler çözüme kavuşur.

Yeteri kadar İslami öğretim ve eğitim yapılmadığı gibi, her şey insanımızı din dışına çekiyor. Meyhaneler, kahveler, kılık kıyafetler, basın yayın gibi acı gerçekler, İslam'a hücum ediyor. Bu gerçekler karşısında Bediüzzaman Hazretleri buyurmuş ki: "Karşımda müthiş bir yangın var. Alevleri göklere yükseliyor. İçinde evladım yanıyor, imanım tutuşmuş yanıyor."

Yılbaşında iğrenerek, tiksinerak gezmeyiniz. Çıkınız, dolaşınız. Bir milletin nereden nereye geldiğini görünüz. Bir zamanlar burnunu göstermekten utanan ninelerimizin torunları ne hale düşmüş görünüz. Bu gidişat içinde kendi vebalimizi görmek zorundayız.

Fertler uyanırsa millet uyanır. Sefahat beşiğinde dalalet rüyaları gören insanımızı hakkın, hakikatin sabahında uyandırmak iradeli, imanlı insanların yapacağı iştir. Işığın olduğu yerde karanlık barınamaz.

Eğer karanlık varsa, biz neyiz?

İnşallah bu yılbaşı, Müslümanların Avrupa medeniyetinden İslam medeniyetine geçmelerinin yılbaşı olsun. İnşallah bu yılbaşı Mekke'nin fethi yüzü suyu hürmetine haramlara tövbe edip helallere tabi olmamızın yılbaşı olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çocuğumla anlaşıyorum!..

Hekimoğlu İsmail 2012.01.07

Çocuğumla anlaşıyorum, diyor anne-baba... Çocukla anlaşma yapılamaz. Çünkü o henüz olgunlaşmamış, iradesi yok denecek kadar azdır. Hayatı beslenmek ve eğlenmekten ibarettir. Anne-babanın karşısında muhatap yok, Allah'ın emaneti bir çocuk var. Çocuklarından şikâyet edenler, acaba o çocuğa milyonlarca lira verilse onu verirler mi? O kadar da kıymetli...

Anne-baba çocuğuyla anlaşmak istiyorsa evvela şu gerçeği kabul edecek. Ebeveyn, çocuğunun hizmetkârıdır. Yani "ben bu çocuğa şöyle baktım, o da bana şöyle davranmalı" diyemeyiz. Böyle bir şey yok. Allah, canavarları, yavrularına hizmetkâr etmiştir. Hiçbir kurt yavrusunu yememiştir. Hiçbir yılan yavrusunu zehirlememiştir. Aslanlar yavrularına köledir. Cinsi ne olursa olsun, ebeveyn yavrusunun kölesidir. Mesela anne kuş, yuvasını yapar, yumurtayı oraya bırakır. Yavru kuş yumurtan çıkınca o kadar cılızdır ki bazen yuvada ayağa kalkamaz. Anne kuş dünyayı dolaşır, yediği gıdaları kursağında getirir, yavrusunun ağzına döker. Belki kendisi açtır amma uçarak gezerek, yorularak bazı tehlikelerle karşı karşıya kalarak bulduğu gıdaları, getirir yavrusuna verir. İşte ebeveyn budur. Yani adetullah budur...

Belki kendi üzerine giyecek elbisesi yoktur. Amma evladına kıyafet alacak. Belki kendisi cahildir amma yavrusuna tahsil yaptırmaya uğraşacak. Bir arkadaş çocuğunun kolundan tutmuş, "Ben süründüm, sen sürünmeyeceksin!" diyor. Çocuğu tartaklıyor. Çocuk ağladıkça babası bağırıyor: "Ben süründüm, sen sürünmeyeceksin!" O arkadaş ırgattı. Çok zor şartlarda para kazanıyordu. Çocuğunun kendisinden üstün olmasını istiyor, başka da bir isteği yok. Çocuk bu sırrı anlamıyor, anne-baba anlatmaya uğraşıyor. Çocuğun kölesi, gelecekteki, belki yirmi sene sonraki felaketten çocuğunu korumaya uğraşıyor.

Beykoz kundura fabrikasının ayakkabısını giyerdim, ucuzluktan aldığım elbiseyle gezerdim, sade bir evde otururdum. Belki daha iyisini yapacak imkânlarım vardı fakat çoluk çocuğuma olduğumdan daha zengin görüntüsü hissettirmedim.

Elbette ki anne-babanın çocukları üzerinde otoritesi olmalı. Otoriteyi sağlamak için önce anne-baba susabildikleri kadar susmalı, sabretmeli. İkincisi de hakkaniyetli iş yapmalıdır. Evde bir hukuk olmalı. Çocuk, "Ben ne yaptım ki bu cezayı aldım?" sorusunun cevabını kendi içinde bulmalıdır. Bu çocuğa ağır gelmez. Alimler, "Çocuklarda haya, korkudan daha iyidir; zira haya akıllılığı, korku pısrıklığı gösterir." demişlerdir.

Bugünkü eğitim çocuğa pek bir şey katmıyor. Bu sebepten anne-babaya çok iş düşüyor. Zaten okullarda eğitim yok, öğretim var. Öğretmen çocuğa namaz kılmayı anlatıyor, camiye götürüyor. İman olmazsa, insanın hayatını zevkleri ve menfaatleri yönetir. Kazanır, harcar, çalar oynar ve hayatı biter. İman olmayınca insan haram dairede yaşamayı beğenir. Çok iyi bir hayat yaşıyorum, der, çok iyi bir hayat yaşadığını zanneder. Sonra ummadığı bir anda ölüm gelir. Amel defteri açılır, hiç sevap yok. Zaten haram dairede yaşayan, dünyasını da cehennem eder. İslami şuurun olmadığı yerde çocuk kavak ağacı gibi büyür. Çocuk nefis-i emmare ile dünyaya gelir, hakla batılı ayıramaz. Ebeveyni de aynı şekilde yaşıyorsa, ismi Müslüman, hayatı başka türlü bir insan yetişiyor demektir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müslüman daima kârlıdır...

Hekimoğlu İsmail 2012.01.14

Müslüman, kararlı ve cesur insan demektir. Ne yapacağını, ne iş göreceğini hangi istikamete gideceğini, hadiseler karşısında nasıl bir tavır takınacağını bilir. Ne kuru gürültülere pabuç bırakır, ne de inandığı davadan döner.

Münkir ise kararsız ve korkaktır. Hadiseler onu kısa zamanda değiştirir. Bazen devrimci, bazen sosyalist, bazen şu veya bu kılık altına girer, inanmadığı şeyleri müdafaa edecek kadar şuursuzlaşır ve sadece menfaatine tapar.

Müslüman, belli bir hayat görüşüne bağlıdır. Asırlardan beri inandığı dava uğruna güçlüklerle göğüs germiş, karanlık devirlerden yılmamış, çekinmemiş, teslim olmamıştır.

Münkir ise hangi hayat görüşüne bağlıdır, bilinmez. Hiçbir davaya, sisteme fiilen bağlanmamıştır. En küçük bir baskı karşısında heyecanına mağlup olur. En ufak bir imkânı muarızının aleyhine kullanmakta tereddüt etmez. Kuvvetli olduğu zaman gaddar, zayıf olduğu zaman riyakârdır.

Müslüman, her şeyi Allah'tan bilir. Bütün hadiselerde kader-i ilahinin bir payı olduğunu anlar, sebeplere tam tevessül eder, sonra da Allah'a tevekkülü vazifesinin bir şartı sayar. Tebliği esas kabul etmiştir. Tesir ettirmek, halklara kabul ettirmek gibi bir iddiası yoktur. Bu bakımdan rahat ve huzur içerisinde, daimi bir faaliyet halindedir. Müslüman, İslam gemisinde tayfadır. Geminin hareketleriyle hiç meşgul olmaz. Düşünür ki bu geminin kaptanı var. Gemiye o yönlendirir. "Ben kendi vazifeme bakarım." der, rahat eder.

Münkir ise kâinatta cereyan eden her şeyi tesadüf zanneder. Kevni hadiseleri, sağır tabiata, kör tesadüfe verir. Böylece en aciz, en camid mahlukları rab tanır. Daima kendisini başkalarına beğendirmek, başkalarını tesir altına almak sevdasındadır. Bunda da muvaffak olamadığı için daimi bir azap içerisinde kıvrılır durur.

Müslüman, hayatı bir hizmet ve ubudiyet olarak kabul ettiği için, onu yegâne gaye ve maksat edinmez. Çünkü Müslüman Allah'ın kölesidir. Uhrevi emel için çalışır. Peşin ücretleri değil, istikbaldeki mükâfatları düşünerek hareket eder. 21. Mektup'ta denildiği gibi, "Bilir misin nereye gidiyorsun ve nereye sevk olunuyorsun? Dünyanın bin sene mesudâne hayatı, bir saat hayatına mukabil gelmeyen cennet hayatının ve o cennet hayatının dahi bin senesi, bir saat rüyet-i cemâline mukabil gelmeyen bir Cemîl-i Zülcelâlin daire-i rahmetine ve mertebe-i huzuruna gidiyorsun."

Münkir ise hayatı bir mücadele olarak gördüğü için daimi bir cidal halindedir. Her şeyin dünya ile beraber elinden gideceği kanaatine saplandığı için de, "gün bu gün" diyerek, yaşadığı süfli hayatı kâr zanneder.

Müslüman, ölümü terhis tezkeresi bilir. Kabre sevinçle bakar. Berzahı, akrabalarına, dostlarına, evliyalara kavuşmak için bir seyrangâh olarak itikad eder, öyle de muamele görür.

Münkir ise ölümü yokluk ve hiçlik olarak bilir. Mezara dehşetle bakar. Berzahı kapkaranlık zanneder. Onu, ebedi bir firak ve helak bildiği için, neticede o muameleye tabi tutulur.

Demek oluyor ki, Müslüman daima kârlıdır. Malını kaybetse sadakadır, canını kaybetse şehittir. Ayağına diken batsa günahına kefarettir. Hastalansa sevabı artar. Haramlardan kaçarak dünyasını cennet eder. İman ederek ebedi saadete nail olur.

Dünyanın hiçbir hadisesi, küfrün hiçbir tasallut ve tecavüzü, onu bu azim kârdan mahrum bırakamayacağı gibi, hizmetten de alıkoymaz. Müslüman, şu veya bu yollarla yapılan tehdit ve baskılara bakarak değil, Allah'ın emrine, Peygamber'in sünnetine göre vazifesini ikmal eder, kulluğun hazzını tadar...

Bakınız Bediüzzaman Said Nursi buyurmuş ki: "Ey zevk ve lezzete mübtelâ insan! Ben yetmiş beş yaşımda, binler tecrübelerle ve hüccetlerle ve hâdiselerle aynelyakîn bildim ki, hakiki zevk ve elemsiz lezzet ve kedersiz sevinç ve hayattaki saadet yalnız imândadır ve imân hakikatleri dairesinde bulunur. Yoksa, dünyevî bir lezzette çok elemeler var. Bir üzüm tanesini yedirir, on tokat vurur gibi, hayatın lezzetini geçirir..."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İbadet

Hekimoğlu İsmail 2012.01.21

İbadet, neden bazı insanların zoruna gider? Evvela canının istediği gibi yaşayanlar o halden ayrılmak istemez.

Ne zaman ki canının istediği gibi yaşayanlar kötü duruma düşer, o zaman ibadet akıllarına gelir. İnsanın manevi âleminde, canının isteği ile Allah'ın isteği çekişmeli haldedir. Bu insanlarda imanın kuvvetlenmesi lazım. İmanı kuvvetlendiren iki faktör, ibadet ve ilimdir. Bunun için de derslere, sohbetlere gitmek, bir de sık sık camiye gitmek lazım.

"Canım ibadet etmek istemiyor" diyen şahsın, kötü hallere düşen insanlara bakıp kötü hallerden uzaklaşması aklın gereğidir. "Yapamıyorum" diyor. Peki yüz binlerce insan bu ibadetleri nasıl yapıyor? Böylece insanlar iki nehir halinde akıyor. İbadetlerine dikkat edenler, sırat-ı müstakimde cennete gidiyor. Ehli dalalet ise nefsinin peşine düşüp cehenneme gidiyor.

Şair demiş ki: "Ben şaşırdım yolumu, yolların günahı ne?"

Bazıları da, "İbadet etmeye ne gerek var?" diyorlar, "kalp temizliği" yetmiş. Koyunun da kalbi temiz. Bu insanlara söyleyeceğimiz söz şudur: "İmanını muhafaza eyle, kalbin temiz olduğu için de seni tebrik ederiz." Bu gibi meselelerde münakaşaya girmeye gerek yok. Bir mü'min pamuk ipliğiyle İslam'a bağlansa o ipliği koparmak caiz değil. İslam sarayına girişin sayısız kapıları vardır. İman ile İslamiyet'e girilir. O ipliği kuvvetlendirmek lazım. İbadet etmesi için yapılan zorlamalar insanı İslamiyet'ten uzaklaştırabilir. Bunun da vebali büyüktür.

Esas olan İslamiyet'i sevdirmektir. Peygamber Efendimiz en yakını olan hanımı Hz. Hatice'yi bile iman etmesi için zorlamamıştır.

İslamiyet'i sevmeyen, Müslümanca yaşayamaz. Çocuk, ebeveynini severse onlara itaat eder, sevmezse asi olur. Sevdığımız gıdayı yeriz, sevmediğimizi yemeyiz. İslamiyet'i sevdirmek, beğendirmek her Müslüman için vazifedir.

İmana ait meseleler herkesin kabul edeceği kadar açık değildir. Çünkü imtihan vardır. Eğer imanî meseleler herkesin anlayacağı kadar açık olsa imtihan sırrı ortadan kalkar. Allah isteseydi herkesi Müslüman ederdi. Böylesine bir Müslümanlıkta kulun hak ettiği bir şey yok. İman bir tekliftir. İman edip etmemek insanın iradesine bağlıdır. İmani meseleler, Esmâü'l Hüsna'nın üzerine çekilmiş bir perdedir. Hakikat, o perdenin altındadır. Derin tetkik ve tecrübeyle o perdenin altı görülebilir. Neden bu perde vardır? Bunun sebebi, Ebu Bekir'lerle Ebu Cehil'ler aynı seviyede olmasın. Ebu Bekir'ler iman ile cennetin en yüksek makamına ulaşırken, Ebu Cehil'ler hakla batılı karıştırarak cehennem dibine düşerler. Milyonlarca insan, akılla, tecrübeyle, ilimle nefesine değil Allah'a itaat etmiş ve tahkiki imanı elde etmiştir. Onun mükâfatını da daha dünyadayken almıştır.

İman, ibadeti davet eder. İbadet imanı korur. Mademki imanın ve ibadetin mükâfatı cennettir, cennet çok kıymetlidir; bu kıymetli mükâfatı elde etmek için tahkiki imanı elde etmek gerekir. Tahkiki imanı elde etmeyenler, edemeyenler bir şüpheyile dinden uzaklaşabilir...

Tahkiki imanı elde edenlerde ibadet usançlığı görülmez. Üstelik yaptıkları ibadeti az bile bulurlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çocuk, ailesinin vitrinidir!..

Hekimoğlu İsmail 2012.01.28

Dikkat ettiniz mi bilmem; ekseri çocuklar yaşadığı hayatı sevmez, bıkkın dolaşırlar. Sorsak, "Nedir derdin?" Çevresini sevmiyordur.

Anne-babasından şikâyetçidir. Her çocuk melek makamında doğar. Bu sebepten derim ki; hayırsız çocuk yoktur, Allah hayırlı ana-baba versin.

Bir gün Sultanahmet Camii imamı Gönenli Mehmed Efendi ile Sultanahmet'te yürüyorduk. Hoca, bir fakir gördü. Hatırlıyorum, meşin uzun bir cüzdanı vardı. Cüzdanını açtı, bütün parasını fakire verdi. "Ben onları İslam'a ısındırmak için yapıyorum." dedi. Trende kadınlara, subaylara yer verirdi. "Bizim vazifemiz sadece İslamiyet'i anlatmak değil, İslamiyet'i sevdirmek de." derdi.

İslamiyet, herkesten önce çocuklara sevdirmelidir. Çocuğun İslamiyet'i sevmesi için de evvela ebeveynini sevmesi lazım. Mesela kızıma veya oğluma gittiğimde, hemen torunlarıma derim ki, "Soracağın, söyleyeceğin bir şey var mı? Ben seninle konuşmaktan çok zevk alıyorum." Böyle yapmakla ona alaka gösteriyorum. Sohbetin sonunda küçük de bir harçlık veriyorum. Çok memnun oluyorlar. Kız torunlarıma "tesettürünüze dikkat edin" demiyorum, "namaz kılın" demiyorum, "ilmiyal okuyun" demiyorum. Sadece imani meselelerden bahsediyorum. Asla öğüt vermiyorum, hatasını söylemiyorum. "Bu insanı nereden yakalayabilirim?" Bunu düşünüyorum. "Sen çok sağlam adımlarla gidiyorsun." diyorum. Onu kırmamaya çalışıyorum. Onları tenkit etsem, o günden sonra bir daha yanıma gelmezler...

Kızım diyor ki; "Baba, bu çocuklar seninle konuştuğu kadar bizimle konuşmuyor." Çocuğun ilk ihtiyacı, adam yerine konulmaktır.

Yaz tatilinde aile, sıcak şehre gitmiş. Orada denize girmişler. Sonra anne, kızına nasihat ediyor. "Evladım, biz Müslüman'ız. Tesettür şöyledir..." Ne kadar komik! En iyi tebliğ, yaşayarak yapılan tebliğdir. Hiç kimse nasihat

dinlemek istemez. Çünkü nasihat, nefse ağır gelir. Öyleyse susabildiğimiz kadar susalım, İslamiyet'i yaşayabildiğimiz kadar yaşayalım. Zaten çocuğa bak ailesini tanı, derler. Çocuk temizse ailesi temizdir. Çocuk bilgiliyse ailesi bilgilidir. Çocuk derslerinde başarılıysa ailesi ona yardım ediyordur. Çocuk piyano çalıyorsa ailesinden bir fert, müzisyendir. Çocuk sigara içiyorsa ailesinde sigara içenler vardır.

Misaller gösteriyor ki; çocuk, ailesinin vitrinidir.

Şimdi yarıyıl tatili... Çocuk hareket ister, eğlence ister. Top alalım, eşofman alalım, top oynasın. Bu hareketimizle çocuğu kendimize bağladık. Öğle namazına giderken "haydi çocuğum, seninle camiye gidelim" dersek, toptan memnun olan çocuk camiye de gelir. Camide arka safta yerimizi alırız. Çocuk da yanımızda olsun. O sırada çocuk kulağıımıza fısıldıyor; "Benim abdestim yok." Şadırvanı işaret ediyoruz. Camiden çıkıp gidiyor. Abdest alıyor almıyor, sormamak lazım. Onun "abdestim yok" demesi dünyalara değer... Nasıl ki çocuk, yemek yiyince vitamini hissetmez amma vücut o vitamini alır. Aynı şekilde camiye giren çocuk hiçbir şey yapmasa da o manevi havayı alır.

Şimdi birisi der ki; "Benim param yok, zamanım yok, çocukla böyle uğraşamam." Günler çabuk geçer, çocuk 20 yaşına gelir, ebeveynin şikâyetleri çoğalır... O zaman ebeveyne sormak lazım, çocuğuna ne verdin ki ondan ne istiyorsun?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Yaşatma İdeali' ve bana düşündürdükleri...

Hekimoğlu İsmail 2012.02.04

Mefkûre kelimesi fikir kelimesinden türemiştir.

Amaç edinilen, ulaşılmak istenen şey, ideal, demektir. Bir insan fikirlerini, ilmini, görüşlerini, davranışlarını bir hedefe yöneltir; çünkü onun mefkûresi vardır. Hedefi olan insanların prensipleri de olur. En güzel prensipler de İslamiyet'tedir.

Bir talebe "ben mühendis olacağım" der. O da bir mefkûredir. Her ihtisas, bir mefkûreyle başlar. Mefkûresi olmayan insan, hedefsiz gayesiz bir insandır. Çevrenize dikkat edin, meselesiz, gerçeksiz pek çok insan vardır. İnsanın manevi yönünü nazara veren birçok şeyler vardır. Mesela cebinize bakın, kendinizin ne olduğunu anlarsınız. O cepte kitap var mı, kalem var mı, para helal mi, haram mı, sigara taşıyor mu, gibi. Aynı şekilde manevi yönümüzü ortaya koyan diğer bir husus da, kişinin derdidir. Geçmişte bir makale yazmıştım, "bana derdini söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim..." Birisi, hastalıklarını kendine dert edinmiştir, "bacağım ağrıyor, belim ağrıyor" diyerek şikâyetlenir. Diğer taraftan bir başkası, "bana ıstırap veren, yalnız İslam'ın maruz kaldığı tehlikelerdir" der.

Nasıl ki insanların yüz yapısı birbirine benzemez, aynı şekilde idealleri ve dertleri de birbirine benzemez. Dolayısıyla insan sayısı kadar mefkûre vardır. Şimdi elimde bir kitap var; Fethullah Gülen Hocaefendi'nin son kitabı, Yaşatma İdeali... Bu kitaptan anladığım, Müslüman'ın en önemli mefkûresi, rıza-yı İlahi olmalıdır...

İnsanlar, çeşitli unsurların tahrikiyle dünya hayatını zevk ve sefa içinde geçirmek istiyor. "Gün bu gün, dem bu dem" diyerek bulunduğu anı kâr sayıyor ve nefsinin arzusuna göre her harekete tevessül edebiliyor. Ölümü,

ebedi helaket, kabri zulümat denizi halinde gördüğü için, "ne yaparsam yanıma kâr kalır" diyerek sefahete dalıyor, şeytanın oyuncağı haline geliyor. Asrımız insanları caddesiyle, sokağıyla, sinemasıyla, gazetesıyla, televizyonuyla, bütün eğlenceleriyle hep inançsızlığa sevk oluyor, hep sefahete çekiliyor.

Ölümü unutturmak, kabrin ebedi zulümatını zihninden söküp atmak için akla hayale gelmeyen meşguliyetlerle insanları oyalayıp, onların murakabelerine mani oluyor, ruhi tekamüllerine alabildiğine set çekiyor. Böylece hayatın her sahasına huzursuzluk hakim oluyor. Çünkü canının istediği gibi yaşayanlar canının istemediği hallere düşüyor.

Yaşadığımız hayat sahte mi, gerçek mi?

Hayatın gerçeği, İslam'ı yaşamaktır. İşte bu hayatın nirengi noktalarını da Yaşatma İdeali isimli eserde buldum... İdeallerimizin sünnet-i seniyyeye uygun olmasını Allah nasip etsin... Bize de öyle bir anlayış versin ki, sünnet-i seniyye'yi yaşamak en büyük idealimiz olsun, amin....

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bediüzzaman Hazretleri'nin son dersini hatırlamak...

Hekimoğlu İsmail 2012.02.11

Said Özdemir ağabey, bir hatırasını anlatıyor:

Bediüzzaman Hazretleri'ni bir ziyaretimde buyurdu ki: 'Kardeşim, bu sana son vasiyetimdir. Sizler hizmeti düşünmeyin. Cenab-ı Hak bu hizmeti bütün dünyaya yayacak. Esas sizin düşüneceğiniz, uhuvvet, muhabbet, ittihad, tesanüd.'

İslamiyet, her türlü istibdadı (esareti) yıkmış, meşvereti esas alarak tahakkümü ortadan kaldırmıştır. Bu şekliyle de her halükârda ittifak ve ittihadı tavsiye ve emretmiştir. Öyleyse "Müslüman'ım" diyenler, "İslamiyet'e hizmet ediyorum" davasında bulunanlar, bu noktaya azami derecede dikkat etmekle mükelleftirler. Zaman, öyle fedakârlıklar bekliyor ki, her fiil ve hareketiyle, her teşebbüs ve davranışıyla İslam'a tabi olsun, onu "fiilen" yaşasın, ihtilafları ortadan kaldırıp, kardeşliği tesis için her türlü fedakârlıkta bulunmaktan, malını, canını, şan ve şöhretini ayaklar altına almaktan bir an için tereddüt etmesin. Çünkü bu dava lafla değil, samimiyetle, cesaretle, ihlasla, alın teriyle, feragat ve fedakârlıkla yürür. Ehli dalaletin taarruzuna karşı İslam cephesini bugüne kadar müdafaa edenler, böyle olanlardır.

Geçenlerde öğretmen hanımlar ziyaretime geldi. Dediler ki: "Bize ne tavsiye edersiniz? Çalışmalarımızda nelere dikkat edelim?" Dedim ki: "Aferin" için çalışmayın. İnsanlar ibadetinin karşılığını insanlardan beklememeli. İnsana muhtaç olan fakirdir. Allah'a muhtaç olan zengindir. Kendini insanlara beğendirmek isteyen, beğenilmemek gibi zıt bir halle karşılaşır. Kendini Allah'a beğendirmek isteyen rahat eder, huzur bulur. Mesela İhlas Risalesi'nin başında buyurulmuş ki: "15 günde bir okunmalı." Çünkü her Müslüman ihlaslı olmak ister amma devam ettiremez.

Bir arkadaşım vardı. Risale-i Nurların yasak olduğu devirlerde o arkadaş gizli gizli şehirler arası Risale-i Nur postacılığı yapardı. Amma kıskançlık damarını kurutamadı. Hatta açıkça söyledi, "Bu kıskançlığı içimden nasıl atabilirim?" diye. Nefsi ıslah etmek kolay değil...

Bizler kendimizi müspet hareketle vazifeli bilmeliyiz ki, işler yürüsün. Çünkü ittihad-ı İslam'ın birinci şartı, bana göre müspet harekettir. Üstad'ın vefat etmeden önce de verdiği son ders, müspet hareket üzerinedir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir kalın kitabın düşündürdükleri...

Hekimoğlu İsmail 2012.02.18

Büyük bir kütüphanem var. Şu karşığı rafta da beş parmak kalınlığında Anonim Şirket isimli kitap duruyor.

Bu kitapta o kadar çok kanun, yönetmelik, açıklama ve tavsiye var ki... Evvela düşündüm...

Bu kitap neden bu kadar kalın?

Yani neden bir anonim şirket için beş parmak kalınlığında kitap hazırlanmış? Çünkü bir milletin ahlakı ne kadar bozulursa, kanunlarının sayısı o kadar artar!

Geçmiş yıllarda şirket kurmak için, ekonomiyi bilen, İslam ahlakıyla ahlaklanmış, İslam'da bütünleşmiş, doğru ve çalışkan olan üç kişi aradım, bulamadım... İşte o zaman dedim ki, bankalar hiç kimsenin parasını yemedi. 2 kilo altını olan, rahatlıkla götürüp bankanın kasasına koyabiliyor. Çünkü itimat ediyor; "malıma bir şey olmaz". Müslümanlar da bankalar kadar güvenilir olsa, kurtulurlar.

Mesela tesbihatı, cevşeni gözyaşları içinde okuyan arkadaşların genel müdür olmak için nasıl ihtilaf çıkardığına şahit olmuşumdur. Daldaki bir elmayı düşünelim. Çok akıllı adamlar taş atıp onu düşüremiyor amma elmanın içindeki zayıf bir kurtçuk içten içe elmayı kemirip onu düşürebilir. Aynı şekilde Müslümanlara en büyük zararı belki din düşmanları değil, menfaatini putlaştırmış bir Müslüman verir...

Bediüzzaman Said Nursi buyurmuş ki, "Bütün hayatımdaki tahkikatımla ve hayat-ı içtimaiyenin çalkamasıyla, hülâsa ve zübdesi bana kat'î bildirmiş ki: Sıdk, İslâmiyet'in üssü'l-esasıdır." Yani doğruluk, Müslümanlığın temelidir. Temeli sağlam olmayan bir eve ne kadar tuğla da dizensiz, ilk sarsıntıda yıkılır. Bir Müslüman parada, malda, makamda doğruysa o kişi, işe yarayan adamdır. Bunu komünist de, Budist de, gayrimüslim de, Müslüman da bilir...

Unutamadığım bir hatıram var: Amerika'da bir arkadaşın arabasıyla giderken arkadaş bir ağaca çarptı. Ağaç kırılmadı, araba zarar görmedi. Sadece tampon vurdu. Arkadaş, hemen polise telefon etti: "Falan yerde bir ağaca çarptım." Dedi ki: "Suçumu bildirdiğim için ceza az gelir. Bildirmezsem ceza çok gelir." "Peki sizin bu ağaca çarptığınızı nereden bilecekler?" dedim. "Bu olayı görenler hemen polise bildirir." dedi. Anladım ki, Hristiyanlıktan uzaklaşanlar, kanunları din gibi kabul edip hayatlarında uyguluyorlar. Müslümanlar eğer İslamiyet'ten uzaklaşırlarsa, nefesine bağlanıp nefsinin avukatı kesiliyor. Sadece kendi menfaati için yaşayan şahıs, çalıp çırpmayı, yalan söylemeyi normal sayar...

Peygamberimiz (sas) buyurmuş ki; "Din, güzel ahlaktır."

İslam ahlakından başka ahlak yoktur. Doğruluk, güzel ahlakın bir şubesidir. Din olmazsa ne diye yaşayalım? Hayatın manası nedir? Korku, üzüntü, soğuk, sıcak, ayrılık... Ne anlamı var bunların? Amma din ile hayat, bir mana kazanıyor... Kurtulmamızın şartı üçtür: İlimde, teknikte ilerleyeceğiz, İslam ahlakıyla ahlaklanacağız...

Elhamdülillah, bir gençlik geliyor. Son üç yüz senedir görülmeyen bir gençlik. Kültürsüz, bilgisiz, slogancı nesiller meydanları doldurmuştu. Şimdikilerse Avrupa kültürünü biliyor, dinini biliyor. Bunlar çok şey yapabilir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaptığımızın saadetini değil, yapamadığımızın ıstırabını çekmek!..

Hekimoğlu İsmail 2012.02.25

İnsan halden hale düşer. Çünkü insan acizdir.

Bazıları diyor ki; "Niye aciz olacaktım! Ben gayet iyiyim!" Fakat gözle görülmeyen mikrop onu yere serebiliyor. Herhangi bir olay onu perişan edebiliyor. Böylece insan acizdir. Dünyaya Zaloğlu Rüstem gibi pehlivanlar gelmiş... Devlet başkanları, diktatörler, zenginler gelmiş fakat hepsi ölmüş gitmiş...

Demek ki, kaderin önünde herkes acizdir...

Mesela bir öğrenci, "Ben falan lisede okuyorum" diyor. Amma bu söz yetiyor mu? Okulda müdürlerine, öğretmenlerine itaat ediyor mu? Sınavlarda başarılı olup sınıf geçiyor mu? Mezun oluncaya kadar nerelerden geçiyor çocuk...

Aynen bunun gibi, dünyaya gönderilmemizin sırrı, İslamiyet'i yaşamaktır. Amma sadece "Müslüman'ım" demek yetmiyor. Allah, kulunu imtihan ediyor. Bu imtihanın sırrı şudur: Kul, Allah'a ne kadar bağlı, herhangi bir hadise karşısında O'na ne kadar itaat ediyor?

Birbirine zıt olan halleri düşünün... Zengin olan şahıs, bir günde fakir duruma düşebilir. Mesela depremde sonra bir adam dedi ki; "Evlerim, arabalarım vardı. Hepsi yıkıldı gitti. Şimdi bir ekmeğe muhtacım..." Sağlıklı olan bir kişi, bir anda sağlığını kaybedebilir. Mesela ben Eyüpsultan Camii'nde pat diye düşüp bayıldım. Uyandığımda felç olmuştum...

Bu birbirine zıt olan hayat şekillerini herkes kendine göre düşünsün...

Aileler perişan... Birisinin karısı ölmüş, birisinin kocası ölmüş, birisi işten çıkarılmış, birisine iftira etmişler, birisi en yakını kaybetmiş, birisinin evi bombalanmış... Bunlar dünyanın çeşitli yerlerinde oluyor. Hayatta ne kadar olabilirlik varsa, her insanın başına bunlar her an gelebilir.

Görüldüğü gibi, insan acizdir... Bu sebepten sıkıldığım zaman hemen 20. Mektub'u açar okurum...

"Ey insan! Sen kendini, kendine mâlik sayma. Çünkü sen kendini idare edemezsin, o yük ağırdır. Kendi başına muhafaza edemezsin, belâlardan sakınıp, levâzımâtını yerine getiremezsin. Öyle ise beyhude ızdıraba düşüp azab çekme, mülk başkasınındır. O Mâlik, hem Kadîr'dir, hem Rahîm'dir; kudretine istinad et, rahmetini ittiham etme. Kederi bırak, keyfini çek. Zahmeti at, safâyı bul."

Bu dersten anlıyorum ki, Allah'ın yarattıklarında kötülük yoktur, insanın yaptığı işlerde kötülük vardır. Müslüman, Allah'ın karşısında kendini anne kucağındaki bir bebek gibi bilmeli. Çünkü dünyadaki bütün annelerin merhameti toplansa, Allah'ın kuluna olan merhametinin milyarda biri kadar olamaz...

Bizden daha kıymetli insanlar, bizden daha büyük dertlerle uğraşmışlar. Peygamberler, veliler, alimler... Amma çektikleri dertlerden şikâyetçi olmamışlar. İslam'ın derdini kendilerine dert edindikleri için, başka şeyleri dert edinmemişler. "Geçer gider..." demişler. Bir Müslüman İslamiyet'e hizmet ederse, Allah da o kuluna çeşitli imkânlar, ihsanlar verir...

Büyük insanlar, yaptıklarının saadetiyle bayram etmez, yapılması gereken işlerin ıstırabını çekerler...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Allah'ın istekleri' listesi...

Hekimoğlu İsmail 2012.03.03

Bir insan sayısız hareketlerde bulunabilir. Bu hareketlerin büyük bölümü canının istediği hareketlerdir.

Hem sevabı yok, hem dünyada ve ahirette cezası var. Bu felaketlerden kurtulmanın çaresi, sünnet-i seniyyeye ittiba etmektir. Mesela giyinirken, "Bu elbise İslam'a uygun mu?" Beslenirken, "Bu yiyip içtiklerim İslam'a uygun mu?" Gezerken, "Bu gezmelerim İslam'a uygun mu?" Çalışırken, "Yaptığım bu işler İslam'a uygun mu?" şeklinde insanın kendine sorular sorması lazım.

Şuurlu Müslüman her hareketini, her sözünü İslamiyet'in mihengine vuracak. İslam'a uygunsa tamam... Uygun değilse terk edecek.

Müslümanlar için görünen felaketler şunlardır: Nazariyata önem vermek, naturizm, modernizm, materyalizm, tüketim, Allah'ın sıfatlarını beşer planında uygulamamak, sünnetullahı anlamamak, külli ibadeti bilmemek, itaatsizlik, hürmet ve merhametin yokluğu, ittihad-ı İslam'a önem vermemek. Mevki ve makamların içinin boş olması, dünya sahnesinde insanın rolünü bilmemesi gibi...

Bütün bu felaketlerden kurtulmanın yolu, sünnet-i seniyyeye ittiba etmektir. Bu sebepten Peygamberimiz'in (sas) hayatını okumak çok önemlidir. Siyer okuyan kişi eline bir kalem alacak. "Acaba Peygamberimiz'in hayatı ışığında bana düşen vazife nedir?" diye araştırmacı gözle okuyacak ve çizecek.

Kendi hayatımdan bir örnek vereyim:

İsparta'ya Bediüzzaman Hazretleri'ni ziyarete gittiğimde buyurdu ki, "Günah-ı kebairi terk, sünnet-i seniyyeye ittiba, namazı erkânıyla kılmak, sonundaki tesbihatı çekmek..." Ben kalem kâğıdı çıkardım, bunları yazdım. 1956'da günah-ı kebair nedir bilmiyordum. Ömer Nasuhi Bilmen'in yanına Süleymaniye'ye gittim, dedim ki, "Hocam bunlar nedir?" Kâğıda baktı, ağlamaya başladı... "Allah'ım ne günlere düştük! Bir Müslüman böyle mi olmalı? Gençler bunları bilmiyor..." diye göz yaşları içinde kendi kendine konuştu.

Ağlaması bittikten sonra dedi ki, "Evladım, bunlar kısaca ilmihaldir. Biz de Büyük İslam İlmihali'ni yazdık, onu alıp okuyunuz." Teşekkür edip ayrıldım. Hemen Büyük İslam İlmihali'ni aldım. O günden bu yana devamlı İslam ilmihali okurum. Çünkü ilmihal eşittir, sünnet-i seniyye; sünnet-i seniyye eşittir, İslamiyet... Nasıl ki aşı, ağacın meyvesini değiştirir, aynı şekilde sünnet-i seniyyeye ittiba etmek de aşılanaştır, insanın hayatını değiştirir. Böylece, "Allah'ın istekleri" diye bir liste hazırladım.

Maltepe'de Süreyya Paşa Plajı'nın yakınında oturuyordum. Denize gitmedim. Alkollü lokantalarda yemek yemedim. Arkadaşlarımla gezmeye çıkmadım. Çünkü listemdeki günahlar bunlardı... Bunu yapabilmek için çok sağlam bir iradesi olması lazım insanın. Fakat bu irade bana has değil; irade herkeste vardır. Çünkü Allah, vermediği şeyin karşılığını istemiyor kulundan... Her gayretin bir mükâfatı vardır... Hele bu mükâfatı Adil-i Mutlak vaad ederse...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Azgın nehrin kenarında, bir çiçek olabilmek...

Hekimoğlu İsmail 2012.03.10

Dünyada altı milyar insan kendi hayatını yaşıyor.

Fakat hiç kimseyi kendi haline bırakmazlar. Ailenin, mahallenin, okulun, patronun, eşin tesirleri insanı sosyal hayatın bir ferdi yapar. İnsan iradesi, denize düşen bir insanın kendisini kurtarmaya çalışmasına benzer. Elbette ki o insan boğulmak istemez, kurtulmak ister. Kocaman denize karşı küçücük bir insan... Amma boğulmak istemeyen o şahıs, denizin büyüklüğünü, dalgaların acımasızlığını değil, nasıl kurtulacağını düşünür...

1952 yılında memuriyete başladım. Çevremdeki arkadaşların içkiyle, kumarla hem sağlıklarını kaybettiklerini, hem fakir düştüklerini hem de itibarsız bir hayat yaşadıklarını gördüm. Böylesi bir gelecekte korkup, o hayattan uzak kalmaya çalıştım.

Anlıyordum ki;

Herkesin kıymeti yaptığı işin kıymeti kadardır.

Herkesin kıymeti, ideali kadardır.

Herkesin kıymeti, tayin ettiği hedefi kadardır.

Mesela Bayram Yüksel ağabey...

1931 yılında Isparta'nın bir köyünde dünyaya gelmiş. İlkokuldan sonra tahsiline devam edememiş. Genç yaşta Said Nursi'yle tanışmış. Risale-i Nurları okumuş, yazmış. Onu tanıdığımda gerçekten "ağabeydi". Hem ilmiyle, hem yüce ahlakıyla bizlere numuneydi. İslamiyet her asırda ve her yerde üstün insanlar yetiştiriyor. Bayram ağabeye bakar, "Şu din ne yüce ki, tahsilsiz bir köylü çocuğunu alim ve arif yapabiliyor." diye düşünürdüm... Hep başkaları için yaşardı. Öğrencilere ev buldu, yiyecek buldu, onları okuttu, hepsi hayatlarını en güzel şekilde düzenlediler. Bir kişinin yüzlerce, binlerce insanın hayatını kurtarmaya sebep olduğunu, onun şahsında bir daha gördüm...

Bugünün değerleriyle eline milyonlarca lira para geçti. Hepsini başkaları için harcadı. "Dini, şahsî menfaatine alet edenler" gibi ithamları okudukça, "Gidip de bakınız, değil ki şahsî menfaatini düşünmek, imkânlarının bütünü, gecesini gündüzünü, hatta sağlığını başkaları için harcayan adamı görün!" derdim. Gençlerden, tahsil yapanlardan, ticarete başarılı olanlar, hepsi, hepsi onun talebesiydi; o hiçbirinin hocası değildi. "Allah

razı olursa, o bize yeter. O razı olmazsa her şey boş kardeşim." derdi... Bulunduğu zamanı en iyi şekilde değerlendirdi. Gelecekle meşgul olmazdı. "On elimiz olsa Risale-i Nurlara ancak kâfi gelir." derdi...

Çok güzel bir hayat yaşadı. Keşke ona daha fazla, daha fazla yakın olabilseydim... Bediüzzaman, Risale-i Nurlar, dersler, bunlar çölde vahadır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Birlik ve beraberliğin sevdalıları...

Hekimoğlu İsmail 2012.03.17

Kainatta çokluk, çeşitlilik yani kesret görünür fakat bu kesrette bir vahdet vardır.

Bunun için her şey bir nizam içindedir. Nasıl ki Müslümanların yüz şekilleri birbirinden farklı ise İslami anlayışları da az çok birbirinden farklılık gösterebilir. Benim İslami anlayışım oğlumun-kızımın İslami anlayışları bile farklı!

Nasıl ki güneşten gıdalanın bitkiler ayrı ayrı renklere, tada, lezzete sahipse Müslümanlar da İslam güneşinden gıdalanır; zekâsına, zevkine, kültürüne ve çevresine göre bir İslami anlayışa sahip olur. Müslümanların inancındaki, kültüründeki bu farklılıklar, farklı gruplaşmaları (cemaatleri) meydana getirir, vahdetten çok kesret hali görülür. Sahabe-i kirâmın da İslami yaşayışı birbirinden farklı idi amma hepsi imanda, ibadette bütünleşmişti. İslam'ı yaşayan fertler ve cemaatler Allah'ın askeridir. Bölük bölük, tabur tabur bölünmeleri, öğretimin kolaylığı içindir. Cemaatler de bir ordunun bölükleri, taburları gibidir. Piyade ne kadar gerekliyse topçu da o kadar gereklidir. Eğer bu cemaatler birbirini selamlar ve birbirinin aleyhinde konuşmazlarsa ümmet olurlar, bütünlük gösterirler; kesrette vahdeti bulmuş olurlar.

Cemaatler, İslam üniversitesinin fakülteleridir. Edebiyat fakültesi öğrencisi, fen fakültesi öğrencisine karşı çıkamaz. Çıkması, akla ve mantığa aykırıdır.

Cemaatler ormana benzer. Seller ve fırtınalar, ormana zarar veremez. Ayrıca ormanlara yağmur çok yağar. Demek ki Allah'ın rahmeti cemaatler üzerindedir.

Seviyeli insanlar cemaate üstünlük kazandırırken, cemaat de fertleri korur.

Irklar için de durum aynıdır. Nasıl ki Bilal-i Habeşi (ra), Selman-ı Farisi (ra), ırklarını inkâr etmemiş, Peygamberimiz de (sas) onlara "ırkınızı söylemeyin" dememişse ve her ırktan kimseler İslamiyet'i öğrenip, anlayıp, yaşamakta bütünleşmişse, bizim de bugün yapacağımız şey aynıdır. Türk, Kürt, Laz, Çerkez... "Mü'minler kardeşir" ayetinde bütünleşecek.

Muhalefet duygusu her insanın içinde vardır. İnsan, bu duygusunu kanalize etmezse, günahlarına, din düşmanlarına muhalefet edecek yerde kalkıp Müslümanlara muhalefet ederse, muhalefet etmeyi üstünlük sayarsa, ne cemaat ne de ümmet gerçekleşir. Bugün Müslümanlarda muhalefet duygusu çok yaygın. Particilerden başlayıp cemaatlara ve fertlere kadar dalga dalga yayılmaktadır. Muhalefetin olduğu yerde ne

ümmeť ne de İslam devleti olur. Ümmeť ve İslam devleti de herhangi bir yerden gelmez. Müslümanların İslamiyet'i yaşamasıyla kendi kendine teşekkür eder. Bunun için tenkitten çok takdim ve iltifat gerekir.

İman, bir enerjidir. Mü'mini gayrete getirir. Sirtında yumurta küfesi olmayanlar, istediği gibi hareket etse de, Müslüman'a yakışan, ağzına süzgeç koymaktır. Birlik ve beraberliğin sevdalıları bilirler ki, Müslüman'ı beğenmemek, İslam'ın şanına yakışmaz. Tenkit ve karşı çıkmak mutlaka yıkıcıdır.

Unutmamak lazımdır ki; İslam'ın "tenkit edin" diye bir emri yok, "tebliğ edin" diye bir emri vardır...

Bilhassa Risale-i Nur talebelerinin bu noktaya çok dikkat etmeleri lazım çünkü cemaat liderleri içinde sadece Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri İhlas ve Uhuvvet risaleleri yazmıştır...

Düşmanlara bayram ettirmemek lazım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ah mazi...

Hekimoğlu İsmail 2012.03.24

Sene 1918..."İslamiyet, Müslümanlık bitti!" diye, gayrimüslimler bayram ediyor...İstiklal Savaşı...

Cumhuriyet'in ilk yıllarında bir sürü yetim, dul, sakat, yaşlı... Viran, yoksul bir ülke... Harf inkılabıyla getirilen yasaklara kanlı gözyaşı dökenler, şaşırınlar, gerçekten İslamiyet'in bittiğini sananlar...

Ve 1925'te bir derenin ağzında, yolu izi olmayan, bir avuç Barla... Ve oraya unutulsun diye gönderilen, elli yaşlarında Said Nursi... Kimsesi yok. Yokluklar içinde bir İslam alimi ve yoksul köylülerden Hoca Sabri, Sıddık Süleyman, Hafız Ali ve benzerleri...

İşte Bediüzzaman, imanı yakılan nesli kurtarmak, onları tekrar din ile irtibatlamak, kahvedeki insanı camiye getirmek, evleri bir çeşit dershane yapmak için çalıştı. Bu çalışmalarının karşılığı olarak 34 sene boyunca kimseyle görüştürülmedi, akrabalarıyla irtibatı kesildi, yaşlı ve hasta olmasına rağmen, en zor şartlar içinde ölüme, sürünmeye terk edildi. Yaşadığı en zor imtihan, yalnızlıktı...

Aydınlar, ampul ışığıyla aydınlanıyordu. Ampul ışığına dost olanlar, nura düşmandı. Natürist eğitim imanı yakmış, materyalizm putunu dikmişti. Çocukluk yıllarımda Kur'an okumasını, Arapça öğrenmeyi ne kadar isterdim. Müfessir olabilseydim... Bırakın dinî öğrenimi, haramlardan kaçtığımız için ne kadar itilip kakıldık.

Bir Sıddık Süleyman olmayı ne kadar isterdim. İsteklerimin düğümlenip kaldığı mazi...

Bu ehl-i dalaleti Allah helak etmedi, yıkmadı, tamir etti.

İslamiyet'i gönderen Allah, dinine hizmet eden kullarını korumuştur, koruyacaktır. Said Nursi'yi de korudu. O, hapisshanede, hücrede yatarken, halk onun eserlerini gizli gizli elden ele dolaştırdı, okudu, namaza niyaza başladı. Böylece dindarların sayısı arttı. Emirdağ Lahikası'nda buyuruyor ki:

"Ben maddî ve manevî her şeyimi feda ettim, her musibete katlandım, her işkenceye sabrettim. Bu sayede hakikat-i imaniye her tarafa yayıldı. Bu sayede Nur mekteb-i irfanının yüz binlerce, belki de milyonlarca talebeleri yetişti. Artık bu yolda, hizmet-i imaniyede onlar devam edeceklerdir. Ve benim maddî ve manevî her şeyden feragat mesleğimden ayrılmayacaklardır. Yalnız ve yalnız Allah rızası için çalışacaklardır.

Benimle beraber çok talebelerim de türlü türlü musibetlere, eza ve cefalara maruz kaldılar, ağır imtihanlar geçirdiler. Benim gibi onlar da bütün haksızlıklara ve haksız hareket edenlere karşı bütün haklarını helâl etmelerini isterim. Çünkü onlar bilmeyerek kader-i İlâhînin sırlarına, derin tecellîlerine akıl erdiremeyerek bizim davamıza, hakikat-i imaniyenin inkişafına hizmet ettiler..."

O insan öldürülemedi, onun hizmeti durdurulamadı. Vehbi ilmiyle okulla camiye, tezgâhla seccadeyi, akılla vahyi bütünleştirdi. Bugün camiler doluyorsa, bunda Said Nursi'nin de payı vardır. İslamiyet sadece camide veya Mekke ve Medine'de yaşamak için gönderilmiş bir din değildir. Dünyanın her yerinden cennete giden bir yol vardır. Paris'ten de cennete gidilir; biz bunu Bediüzzaman'dan öğrendik...

İslamiyet'i bana anlatan, anlamama yardım eden, sevdiren, Risale-i Nur'lardır. Bediüzzaman, Risale-i Nur denilen iman ve ilim hazinesinin kapıcısıdır. Benim kitaplarımın bütünü, konuşmalarımın tamamı, hayatımın pusulası, Risale-i Nur'lardır. Risale-i Nur'ları yazan üstadıma Allah gani gani rahmet etsin...

Risale-i Nur'ları okumamızı, anlamamızı, yaşamamızı Allah nasip etsin. Amin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Allah katında 'başarılı kişi' kimdir?

Hekimoğlu İsmail 2012.03.31

Herkes bir şeyleri başarmaya uğraşıyor...

Hiç düşündünüz mü, Allah'a göre "Başarı nedir ve başarılı kişi kimdir?"

Evvela akıllı olmak önemli değil, aklımızla neye hizmet ettiğimiz önemlidir. Öyle akıllılar var ki; devleti dolandırıyor. Öyle akıllılar var ki; kumar oynuyor, milyonlar kazanıyor. Öyle akıllılar var ki; dünyayı parmağında döndürüyor. Akıl, su gibidir; konduğu kabın rengini ve şeklini alır. Nasıl ki bıçak, doktorun elinde tedavi eder, katilin elinde cinayet işlerse, aynı şekilde akıl da iyiye ve kötüye kullanılabilir.

Mesela "Başarılı olmanın sırları" türünde kitaplar yazıyorlar. Bu kitaplar güzel konuşmanın sırları, zengin olmanın çareleri, tahsili tamamlayıp memur olmanın, amir olmanın yollarını anlatıyor. Demek ki "hayatta başarılı olmuş kişi" vasfını almanın şartları, zengin olmak, şöhret sahibi olmak, üstün bir makam ve mevki sahibi olmak, şimdiki ifadeyle kariyer yapmak vs... ile ölçülüyor.

Zengin olmak başarıysa, Karun da zengindi fakat servetiyle firavun oldu. Mao, Stalin belki çok yüksek makama ulaştılar amma ne oldu? Ölüp gittiler... Bu gibi kişilerin hayatına baktığımızda "başarılydı" diyebilir miyiz?

Üstad Bediüzzaman buyurmuş ki; "Ahirette seni kurtaracak bir eserin olmadığı takdirde, fani dünyada bıraktığın eserlere kıymet verme!..."

Demek ki başarının sırlarını anlatan kitaplar, okullar, öğretmenler, sistemler, sadece maddi medeniyetin sırlarını anlatıyorlar. Allah için başarılı olanlar ise peygamberler, evliyalar, asfiyalar ve İslam alimleridir. Müslümanlar bir ordu gibidir; bir zafer kazanılsa, o zaferde mareşalin de neferin de hissesi vardır. Bu gerçeğe göre başarılı insan, Allah rızası için yapılan her işin bir ucundan tutan kişidir...

Mesela yakinen tanıdığım birisi daima haram yollarla zengin oluyordu. Bir gün yeğeni demiş ki; "Dayı, haram işler yapıyorsun, günah olur, itibarını da kaybedersin." Adam bağırarak, "Sen daha küçüksün! Bu işlere aklın ermez. Para her şeyin üstünü örter." O sohbet böyle kapanmış. Arkadaş bilmiyordu ki, hangi söz ve davranış "günah" olarak belirlenmişse, o fiil, pimi çekilmiş bir bombadır. İnfilak ettiğinde insanı parça parça eder...

Seneler birbirini kovalıyor. Bu arkadaş hastalanmış. En iyi hastanelerde tedavi olmuş, doktorlar getirtmiş. Doktorlar, ellerinden geleni yapıyormuş fakat adamın hastalığı hızla yayılmış. Adam bir lokma yiyemez hale gelmiş. Yeğeni demiş ki, "Dayı, hani para her işi hallederdi?" Yolun sonu görüldüğü için adam şaşkınlık içinde... Demiş ki, "Bilemedim... Anlayamadım..."

Bir düşünürün cümlesi şöyle: "İnsanoğlunun tüm başarıları ve üstün zekâsı onu yine de mezardan öteye götüremeyecek."

Seksen senelik tecrübemle anladım ki; asıl başarı, her şartta ve her an, İslamiyet'i yaşamak, bir adım dahi olsa o dairenin dışına çıkmamaktır.

Ne mutlu Allah rızası için çalışıp Allah rızası için harcayana...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zübeyir Ağabey'in müdafaasından uhuvvet dersi...

Hekimoğlu İsmail 2012.04.07

Muhterem Fethullah Hocaefendi, 14. Şua'da yer alan Zübeyir Gündüzalp Ağabey'in müdafaası için diyor ki;

"Zübeyir Ağabey'in müdafaasını ne zaman okusam gözyaşlarımı tutamam. Her okuyuşumda samimi, yürekten ve söylediği her kelimeyi mürekkep yerine kanıyla yazmaya hazır haliyle Zübeyir Ağabey gelir gözlerimin önüne... İman onun gönlünde öyle bir kora dönüşmüştü ki, hapishaneleri lüks otel köşelerine tercih ediyordu..."

Zübeyir Ağabey'in müdafaasında en çok dikkatimi çeken cümlelerden biri şudur: "Birimiz şarkta, birimiz garpta, birimiz cenupta, birimiz şimalde, birimiz ahirette, birimiz dünyada olsak; biz yine birbirimizle beraberiz!.."

Bu beraberlik hizmette, ibadette, ilimde (Risale-i Nur okumakta) beraberiz, demektir. Bu cümleyle, uhuvvet meselesini düşünmeye başladım...

Uhuvvet, iki kişiyle başlar. Cemaatlere, milletlere, devletlere kadar uzanır. Uhuvvet dostluktur, arkadaşlıktır, yardımlaşmadır. Bu birlik, beraberlik iki türlü olur. Biri ruhen beraberlik, diğeri hizmette beraberlik. Mesela Bediüzzaman Daru'l Beka'ya intikal etti amma dualarımızda onunla beraberiz. Risale-i Nur'u okuyarak beraberiz, O'nun prensiplerini okuyarak, yaşayarak beraberiz.

İmanımızın yakılmaya çalışıldığı günlerde hapislik vardı, sürgün vardı, ölüm tehdidi vardı; bunların hiçbiri iman hakikatlerine çalışmamıza mani olamadı. Amma parada, malda, makamda uhuvveti bozanlar oldu, oluyor... Mesela kıskançlık duygusu uhuvveti zedeler. Böyle ortamlardan kendimi çekmişimdir. Kıskançlık fitri bir duygudur. Fakat 6. Söz'de anlatıldığı gibi, maddi ve manevi organlarımızı Allah'a satacağız. Yani maddi-manevi organlarımızın bütününe Allah'ın emrettiği gibi çalıştıracacağız. Allah için işleyip, Allah için çalışıp, Allah için görüşünce fitri duyguların bize tahakkümü ortadan kalkar...

Mesela manevi organlardan kıskançlık duygusu Allah'a nasıl satılır?

Eskiden, televizyonum yoktu. Haberleri radyodan dinliyordum. Bir gün radyoda Çetin Altan bir konuşma yaptı. Hintli Beydaba'dan, sonra filozoflardan misaller verdi. Onu kıskandım, gıpta ettim; "Ben de böyle olmalıyım, bu bilgilere sahip olmalıyım." dedim. Kütüphanemi çeşitli kitaplarla doldurdum, okudum...

Uhuvvet meselesinde diğer bir husus da, bir tarafı yaparken diğer tarafı yıkmamaktır. Yani iki grup arasında ihtilaf çıkmışsa, biz de tarafımızı belli ederiz amma diğer tarafı kırmadan...

Mesela Rusya'da dinsizler var diye Allah orayı helak etmedi, ıslah ediyor. Demek ki bizim de adetullahı beşer planında yaşarken, herhangi bir kötülüğünü gördüğümüz insanı silip atmak değil de onun hidayetine çalışmak gibi bir mecburiyetimiz var...

Çevremdeki bazı insanlarla aramızda anlaşmazlıklar oldu. Tartışma esnasında bir arkadaş bana hakaret etti. O sıra onunla irtibatımı kestim. Olayın üzerinden aylar geçti. Bir gün ona dedim ki; "Senin çok arkadaşın var, bir de benim gibi kötü bir arkadaşın olsun." Böylece aradaki buzlar eridi. Eriyen buzlardan akan sular toprağı yeşertti. Metot belli: Bir insanda on huy olsa, dokuzu kötü, biri iyi olsa o insana karşı çıkamayız.

Meselelerimizi ariflere danışmak lazım... "Arifler çok uzak." diyorlar. Arifler uzak değil... Kendi ördüğü kozanın içinden çıkamayan yine insanın kendisi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Göndereni düşündün mü, dertler hediye oluyor insana...

Hekimoğlu İsmail 2012.04.14

Sabır, uçurumun kenarındaki insanla ilgilidir...

Uçurumdan uzaklaşamıyor, uçurumdan düşme ihtimali de var. Sabırla orada bekleyecek; tâ ki bir el ona uzansın. Bu durumda sabretmemek felakettir. Sabır, Hızır (as) gibi yetişir, elimizden tutar. Pek çok musibetlerden bizi kurtarır. İnsan pek çok felaketlere, musibetlere uğrayacak bir yaratıktır. Öyleyse sabır ile musibetleri tesirsiz hale getireceğiz. Vücudumuz bir gemiye benzer. Hayat denilen denizde, saadet-i ebediyeye gidiyoruz. Bid'at ve inkâr dalgaları gemiyi sallıyor. Menfaat ve zevkler tayfanın iş yapmasına mani oluyor...

Ben hayatımda bela görmedim diyebilirim. Çünkü bakış açım, o hadiseyi bana bela olarak göstermiyor. "Bunu bana gönderen, Allah'tır... Bu da geçer ya Hû..." deyip rahat ediyorum. Allah çok çeşitli nimetler yaratmış ki, O'nun yarattıklarından faydalandıkça şükredelim diye. Dertleri değil, şükredecek bunca nimeti görmek lazım.

Mesela şu anda belediye başkanı bana bir kilo elma gönderse bu hediye­nin maddi kıymeti çok küçük fakat ben de dahil bazıları şaşırır, "Belediye başkanı, ağabeyimize hediye göndermiş!.." der. Bu misalden ger eĝe gelirsek; Allah bana okuyan göz vermiş, problem çözen beyin vermiş. Hatta ben felcim; adam yerine koymuş hastalık göndermiş. Demek ki göndereni düşündün m , dertler de hediye oluyor insana... Çok şükür ki Allah bizi insan yaratmış. İnsanlar içinde İslamiyet'le şereflendirmiş... Ne kadar ş kretsek azdır.

1939'da Erzincan depremle yıkıldı. şehir yıkıldı. Herkes için çok büyük bir felaketti, belaydı. Amma olan olmuştu. Ne geçmiş yılları  aĝırabilirdik ne de gelecek yıllara h kmedebilirdik. Yorganın altından çıktık, çorapsız ayaklarımızla karların buzların üzerinde yürüdük. Su yerine kar yedik. Yemek yerine elimize ge enle yetindik.. O felaket yılı geçip gideli elli sene oldu. Unutuldu...

Asıl musibet dine gelen musibettir. Mesela harf inkılabı beni o depremden daha çok sarsmıştır! Harf inkılabının a tıĝı manevi yaralar unutulmadı, tedavi olmadı, devam ediyor. Çünkü Fransızcaya, İngilizceye tanınan haklar Kur'an yazısına, Arapçaya tanınmadı. Kur'an, dinimizin kitabı. Arapça Kur'an'ın dili. Yabancı diller kültürleriyle beraber geldi.

Ahlaka etik dediler; ahlak gitti. Geriye ahlaksızlık kaldı. Ahlaksız kelimesi çok aĝır olduĝu için, etik kelimesine sıĝınıp, "etik dışı" dediler. Yani ahlaksızlık yokmuş, etik dışı haller varmış.

İslamiyet, insanı beyninden ve kalbinden yakalar. Ateistler dahi İslam'ın kurtarıcı vasfını tasdik ediyorlar. Ateist olduĝunu söyleyen yüksek tahsilli bir şahıs bana şunları anlattı: "Ben plajların, meyhanelerin, barların olmasını isterim. Eĝer İslamiyet bunları haram saymasaydı hemen Müslüman olurum." Bu misalden de açıkça anlaşılıyor ki sevapla günahın, ibadetle ibadetsizliĝin savaşı var. Canının istediĝi gibi yaşayanlar Allah'ın istediĝi gibi yaşamak istemiyorlar. Kötü alışkanlıklarına köle olanlar zincirlerini koparıp kurtuluşa gelemiyorlar. Ezan okunuyor: Haydi kurtuluşa... Demek ki kötü durumda olanlar var. Ezan onları kurtuluşa  aĝırıyor. Camiler Nuh (as)'ın gemisine benzer. Camiye gelin ki, haramların getirdiĝi perişaniyetten kurtulasınız. Camiye gelin ki kötü alışkanlıklardan kurtulasınız. Camiye gelin ki Müslüman olduĝunuzu ilan edesiniz. Komünizm, materyalizm, modernizm gibi sosyal faaliyetler insanları camiden uzaklaştırdı. Kiliseler de boşaldı. Pek çok insan ipsis sapsız kaldı. Asıl musibet budur... Zevklerine baĝlı bir sürü insan...

İbadet etmeyen birisine sorsak; "Nasılsın?" "İyiyim." der.

İpek b ceĝinin kaynar sudan haberi yok, kozasını  r yor...

İpek b ceĝi, hayatı boyunca mezarını yapmaya uĝrařıyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv baĝlantısı)

Bu Kutlu Doĝum'da ilmi­hale arkadaş olalım...

Hekimoĝlu İsmail 2012.04.21

"Mü'minler kardeştir." diyen ayet-i kerime ve "Müslümanlar bir vücut gibidir." diyen hadis-i şerif milli birliĝimizin nirengi noktalarını tespit ederken, ifrat ve tefritten kaçınıp sırat-ı müstakimde kalabilmek, ölçülü ve

ahenkli bir hayat yaşamak demektir ki; Müslüman'dan istenen ve beklenen de budur.

Tarih boyunca İslamiyet ve Müslümanlar, gayrimüslimler içinde rahmet olmuştur. Rönesans'tan tutunuz, Avrupa'daki her türlü kültürel ve sanayi kımıldanışlarının temelinde İslami gerçekler yatmaktadır. Avrupa'yı ayağa kaldıran ve bugün bir kısım devletleri süper güç haline getiren çalışkanlık, ilim, teknik, doğruluk, temizlik, iyilik adına ne varsa bütünü İslam'ın malıdır. Müslümanlar, İslam'dan ayrıldıkça gerilemiş; Avrupalılar bir bakıma İslam'a sarıldıkça ilerlemişlerdir.

Bizim kültürümüz Kur'an-ı Kerim'e, hadis-i şeriflere ve içtihatlarla istinat eder. Ne zaman ki Müslümanlar, İslamiyet'ten uzaklaşıp Avrupa kültürünün peşine düştüler, o zaman Avrupa'nın örf ve âdetleri bize, bizimkiler de ecnebilere gitti. Meziyetlerimiz bize küstü, Avrupa pazarlarında müşteri aradı ve buldu. Şimdi onları geri getirmeye çalışıyoruz. Onların mallarını da iade edeceğiz. Dans, kumar, içki, fuhuş, rüşvet, anarşi, yalan Avrupa'nın malı değil mi? Şimdi isteyen "Avrupa kültürü"nü alır, isteyen İslam'a sarılır.

Canının istediği gibi yaşayanlar çok kötü durumlara düşeceğinden dolayı Allah, peygamberler göndermiştir. Çünkü Allah, Rahman ve Rahim'dir.

Cennet, ebedi saadettir. Bu kadar kıymetli olan cennetin ücreti Müslüman'ca yaşamaktır. Allah, kullarının her zaman her yerde en iyi şekilde yaşamasını istiyor; bu da ancak İslamiyet'le olur. İslamiyet'ten hiç kimseye zarar gelmez.

Kutlu Doğum, Peygamberimiz'in (sas) doğum gününü kutlamaktır. Bana göre kutlamak çok da önemli değil. Önemli olan, Peygamberimiz'in (sas) hayatını öğrenmek, onun sünnet-i seniyyesine tabi olmaktır.

Allah, insana sevmek duygusunu vermiştir. Bu duyguyla Allah'ı seveceğiz, Allah'ı sevenleri seveceğiz, Allah'ın sevdiklerini seveceğiz. Ben düşündüm; Allah'ı seviyor muyum? Öğle namazını kıldım. İkinci namazına hazırlık yapıyorum. Demek ki, ben Allah'ı seviyorum... Allah'ı sevmenin alameti sünnet-i seniyyeye ittibadır. Herkes sünnet-i seniyyeyi anlamayabilir. Bunun için deriz ki, ilmihale uymak sünnet-i seniyyeye ittibadır. Piyasada pek çok alimin yazdığı ilmihal kitapları var. Mesela ben Diyanet'in neşrettiği ilmihali aldım, çok hoşuma gitti. İyi bir dost gibi her zaman yanımda...

Beni çok düşündüren bir hadis var: Efendimiz (sas) buyurmuş ki: "Sizden birinize ben, annesinden, babasından, çocuklarından ve bütün insanlardan daha sevimli olmadığım müddetçe tam iman etmiş olamaz."

Günümüzde günahları süslediler. Günahları reklam ettiler. Bu zorluklar altında bir Müslüman'ın ilmihalle arkadaş olması, İslam'ı yaşaması, Peygamber'i annesinden, babasından, çocuklarından, bütün insanlardan daha çok sevdiğini ispat eder...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir lirayla cennete gidilir mi?

Hekimoğlu İsmail 2012.04.28

İnsan, Allah'ın sanat eseridir. Bunun için Allah'ın emirlerine uygun yaşamak zorundadır. Basit bir misal verelim: Elektronik cihazların bütünü'nün çalıştırma esasları vardır.

Bu esaslara göre çalıştırılmazlarsa arızalanırlar. İşte maddî âlemdaki cihazların tarifnamesi olduğu gibi manevî âlemden olan insanın da çalışma prensipleri Kur'an-ı Kerim'de yazılıdır. Kur'an-ı Kerim insanın bütün ihtiyaçlarına cevap veren bir kitaptır.

Ben acayip bir hal görüyorum. Araba sahipleri arabalarını bakıma alıyorlar fakat kendilerini bakıma almıyorlar. Maddî organlarımız acıktığı gibi manevî organlarımız da acır. Beyin acıktığında ilim ister, kalp acıktığında iman ve ibadet ister. Fitrat yalan söylemez. Nasıl ki yeterli beslenmediğimizde rahatsızlanıyoruz, manevî organların da istekleri yerine getirilmezse can sıkıntısı başlar. Stres psikolojik hastalıklara, depresyona sebep olur. Tedavi olunması gerekir. İslamiyet koruyucu tıptır.

Yaratan, Rahman ve Rahim'dir. Kullarının kötü duruma düşmemesi için peygamber göndermiştir. Peygamberimiz yaşayan İslamiyet'tir. Müslümanlar için bir modeldir. O'nun hayatını öğrenip O'nun gibi yaşamaya çalışmak en büyük ibadetlerdendir.

Alışkanlıklarımızı ibadete döndüreceğiz. Ayakkabı giymek gibi basit bir işte, evvela sağ ayakkabıyı giymek sünnete uygundur diye hatırlarsak, ayakkabı giyme işi bile ibadet olur. Sünnet-i seniyye hayattır. Dünyayı cennet eder.

Sünnet-i seniyyeye ittiba etmek, Allah'ı sevmenin alametidir. Sevmek inanmakla, bilmekle olur. Allah'ı sadece sıfatlarıyla öğrenebiliriz. Marifetullah ilmin esasıdır. Bu ilim, Allah'ın emir ve yasaklarını bilerek, hakkıyla yaşamamızı sağlar.

Mesela namaz kılmak cüz'i ibadettir. Namazda okuduğumuz ayetleri yaşamak külli ibadettir. Fabrika işçileri fabrika sahibi için çalışırlar, ücretlerini ondan alırlar. Kâinat denilen bu büyük fabrikada çalışan çeşitli ırklar, dinler var. Bunların içinde kim, Allah için çalışır, Allah için görüşür, Allah için yola çıkarsa hayatı ibadete döner. Haramları terk etmek namazımıza külliyet kazandırır.

Sabah evden çıkarken neye inandığımızı biliyor olmalıyız. Bir kardeşimize rastladığımızda, "Allah selam vermemi istiyor." deyip selam verirsek, o da mutlu olur biz de... Hem de sevap kazanmış oluruz. Otobüse bindik diyelim. Birisi ayağıma bastı, sinirlendik. Hemen hatırlayacağız ki Allah bizden sabırlı olmamızı istiyor. O zaman öfkeye kapılmayız. Hem başımız derde girmez hem sevap kazanırız. İşte, hem günümüz güzel geçti hem Allah rızası kazandık.

İşyerimize gittik. Bir müşteri bizden mal almaya geldi. Kilosu otuz lira ama bir liralık eksik versek fark etmeyecek. Allah'ın emrini hatırladık. Bize, "Aldatmayın!" diyor. "Bir liradan ne çıkar!" demedik. O bir lira bizi cennete götürür.

Allah'ın emrine göre hareket eden Müslüman'ın her hali sevap hanesine yazılır...

Allah'ın bizden ne istediğini unutmadığımız zaman daima sevap kazanabiliriz...

Hayatın efendisi olmak...

Hekimoğlu İsmail 2012.05.05

Necip Fazıl diyor ki, "Bir hayata çattık ki, hayata kurmuş pusu..."

Bugünkü sosyal hayat nefse hizmet ediyor, nefse hizmet etmemizi emrediyor. Reklamlar, ürün satmak için her türlü edepsizliği yapıyor. İnsanların karnı doyuyor, gözü doymuyor. İçkili lokantalar, plajlar, televizyondaki programlar, kılık kıyafet düşkünlüğü... İnsanlar kendini Allah'a beğendirmekten vazgeçmiş, kullara beğendirmeye uğraşıyor, moda yarışına giriyor. Müslümanlar, Peygamber'in (sas) istediği gibi yaşamayıp, Avrupalı gayrimüslimler gibi yaşamaya meyledince modernizm oluyormuş.

Görülüyor ki, modernizm, dev gibi ağzını açmış kurbanlarını arıyor...

Oysa cennet ucuz değil. Cennette hastalık yok, yoksulluk yok, en güzel bahçelerden daha güzel... Bu kadar kıymetli olan yerin ücreti de fazladır.

İnsanların çoğu alışkanlıklarının kölesidir. Bu kölelerden hayır gelmez. Bunların iradesi zayıf olduğu gibi, Allah'a itaatleri de zayıftır. Girilen her bir günah, itaatsizliğin alametidir. Haramda hayır olmadığı gibi, cezası da peşin gelir. Nefis, şeytanın arkadaşıdır. Şeytan, dinin düşmanıdır. Bugün öyle bir toplumda yaşıyoruz ki, insan insanın rahmanı, insan insanın şeytanı olmuş. Allah iyilerle karşılaştırsın.

Bir şahıs şöyle diyor: "Ben Müslüman'ım. Fakat plajların, meyhanelerin, müstehcenliğin olması beni rahatsız etmiyor. Bunlara karşı değilim. Hem de hoşuma gidiyor."

Adam Müslüman; kadeh tutan eli Müslüman değil. Adam Müslüman; kumar oynayan eli Müslüman değil. Adam Müslüman; harama bakan gözleri Müslüman değil. Adam Müslüman; haram yiyen midesi Müslüman değil. Adam Müslüman; haramı konuşan dili, Müslüman değil. Adam Müslüman; İslam'a uygun olmayan işte çalışıyor, işi Müslüman değil. (Risale-i Nur, 6. Söz'de bu mesele çok güzel anlatılmış.)

Buraya kadar anlattıklarımız, hayatın kölesi olmuş kimselerdir. Hayatın efendisi olmak için evvela tövbe edilecek. Tövbe ettiği haramlara bir daha dönmeyecek. O zaman hayatın efendisi olur. Hayatın efendisi olmak hem kolaydır hem zevklidir.

Mesela gazetelerde, radyolarda haberler çıkıyor: Yangında bir anne iki çocuğuyla yanarak öldü! Otobüs devrildi, iki tane ölü var! Uçağı kaçırdılar! Üç günlük evli kadın evden kaçtı! Ekmek bulamayan fakirler, sokaklarda yaşayan çocuklar, tiner kullananlar, vurulanlar, yaralananlar, ölenler... Böyle haberler okuyunca insan; "Büyük bir vahşet içinde yaşıyorum, bu korkunç âlemde ben ne yapacağım?" dediği anda, hemen derslerden aldığımız terbiye ile; "Mülkü sahibine teslim et. O dilediği gibi yapar, hak yerini bulur. Vücut denen bu gemide sen bir yolcusun. Allah'a inan, İslamiyet'i yaşa, dünyanı cennet et. Bu dünya başıboş değil. Her şeyi yaratan her şeyi bilir. Benim kendi vazifeme bakarım. " der ve rahat ederiz.

Böylece hayatın efendisi oluruz...

Sigara, kitaplar ve annem...

Hekimoğlu İsmail 2012.05.12

Risale-i Nur diyor ki; "Aç bir aslan zaif bir yavrusunu kendi nefesine tercih ederek elde ettiği eti yemeyip yavrusuna vermesi, hem korkak tavuk, yavrusunu himaye için ite, aslana saldırmaması, hem incir ağacı, kendi çamur yiyerek yavrusu olan meyvelerine halis süt vermesi bilbedahe, nihayetsiz Rahîm, Kerîm, Şefîk bir zatın hesabıyla hareket ettiklerini kör olmayanlara gösteriyorlar..."

Her canlının annesi vardır. Bunların içinde annesinin kıymetini bilen, ona yardımcı olan sadece insandır. İnsan, evvela kendine yardımcı olmalıdır. Yani kötülüklerden kendini geri çekmeli, daha iyi bir hayat yaşamanın çarelerini aramalıdır. Ondan sonra insan olduğunu hatırlayarak annesinin kıymetini bilmelidir. Annesinin kıymetinin bilmek, maddi sahada değil, bir evladın annesinin elini öpmesi annesi için en büyük armağandır. Çünkü herkesin gönlü var. Evvela onu kazanmak lazım... Gönül, insanlardan bir şeyler bekler. Anne, evladından sadece, "Anneciğim, nasılsın, bir isteğin var mı?" sözünü bekler.

Bazen bir kelime, gönül binasını yapmaya yeter: Anneciğim!..

Tecrübelerimle şunu söyleyeyim: Anneler, hissen çok kuvvetlidir. Ona danıştığımız zaman çok isabetli şeyler söyleyebilirler. Çünkü anneler, masumdur. Evladına karşı kötü bir şey düşünemez. Böylece onların ruhunda kemalât başlar. Tahsilimiz, makamımız ne olursa olsun, "Anneciğim şöyle bir iş yapacağım, ne dersin?" dense, onun söyleyeceği söz çok isabetlidir. Zaten yaşlılar, gençlerin enerjisinden, gençler de yaşlıların tecrübesinden faydalansa insanlık seviye kazanır.

Güzel bir hatıramı anlatayım: Köyümüzdeki delikanlılar sigara içerdi. Sigara içmelerinin sebebi, delikanlı olduklarını ispat içindi. Çok da çalımlı sigara içerlerdi. Sonra sigara içenlerin birbirine sigara vermesi, içerken sohbet etmeleri, beni cezbederdi. Ben de mısır püskülünü gazeteye sardım, sigara yaptım, yaktım. Sigara gibi duman çıkıyor... Aynı o delikanlılar gibi çalım atarak annemin yanına gittim. Anne dedim, bak! Göbeğimi ileri çıkardım. Omuzlarımı geriye atıp gerindim. Sigarayı tütürmeye başladım. Göbeği büyük, kafası küçük adamlar gibi...

Annem ot biçiyordu. Hemen ayağa kalktı. Karşıma dikildi. Dedi ki, bu orağı al, beni öldür, ondan sonra sigara iç. Şaşırdım kaldım. Herkes içiyor ben içsem ne olur yani? Annem bağılıyor, ağlıyor, içmeyeceksin diyor. Ben sigarayı yere attım, çiğnedim. İçmeyeceğim, dedim. Geldi boynuma sarıldı. Yüzümü gözümü öpüyor... "Bir daha söyle, içmeyeceksin değil mi?" "Ana, dedim ya, içmeyeceğim..."

O günden sonra hiç sigara içmedim!

Şöyle bir hesap yaptım: Bir ayda ne kadar sigara içilir? Bunun için kaç lira ödenir? Her ay sigaraya vereceğim parayı kitaba verdim. Sayısını bilmediğim kadar kitabım oldu. En iyi arkadaşım oldu kitaplar... Bunda annemin payı büyüktür...

Hayatım bir mana kazandı, kitaplar sayesinde...

Annem pazara gider, benim için yiyecekler alırdı. Eve gelir, onları hazırlar, "sen bunları ye" derdi.

Sanki kitap okuduğum için bana özel muamele yapardı...

Hayatımda annem kadar bana içten hizmet eden olmadı... Anlıyordum ki; şefkat, sevgiden daha güçlü bir duygu...

Hasta olduğunda yürüyemez hale düşmüştü annem... Onu sırtıma alarak hastanelere götürdüm. Yine de hakkını ödeyebildiğimi zannetmiyorum...

Bu sebepten ömrümün sonuna kadar anneme dua edeceğim. Sadece Anneler Günü'nde değil, her gün değil, her namazımda annemi hatırlıyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir günaha veda etmek...

Hekimoğlu İsmail 2012.05.26

Nefis, eşittir ben, demektir. Dolayısıyla "ben" duygusu büyük bir güç olarak kendini gösterir. Böylece yollar ikiye ayrılır; bir tarafta canının istediğini yapanlar, diğer tarafta Allah'ın istediğini yapanlar. Nefis meselesinin özü budur.

Nefis, cennetle cehennemın yol kavşağıdır. Nefsiyle isteyen cennete, isteyen cehenneme gider. Şeytan, "ben" kelimesinden manevi hayatımıza girer. İkisi birleşir, Müslüman'ın rakibi olur. İnsanın zaafı şeytanla anlaşır, iki ayaklı şeytanların sayısı artar. Yol kavşağı her şehirde her an karşımızdadır. Orada cami de vardır meyhane de vardır. İsteyen camiye isteyen meyhaneye gider. Meyhaneden kasıt haramların bütünüdür.

Haram daire, zahiren daha süslüdür, daha caziptir. Haram daireye girmek çok kolay, helal daireye girmek çok zordur. Çünkü helal dairenin zahiren cezbedici bir yönü olmamakla beraber, haram daire insanı kendisine çağırır. Cennet ebedi saadet yeridir. Bu durumda insana zoru başarmak düşer. Cennetin ücreti reklam edilen haramlardan uzaklaşıp, helal daireye girmektir. İnsanları sevk eden para, makam, şöhret ve zevklerdir. İşte şeytan, bu dört nesneyi kendisine silah eder, ummadığı anda Müslüman'ı bu silahlarla vurur. Tarikatta nefsin kademeleri vardır. O kademelerde pişerek yükselen kişi, kendini nefisten ve şeytandan korur. Eğer korumakta yine zorluk çıkarsa Ahmed Yesevi gibi senelerce mağarada yaşar. Mevlana gibi kütüphaneyi suya atar. Bediüzzaman Said Nursi gibi çıkar dağın başında yaşar.

Yani zamanın cazibesinden korunmak bu kadar zordur...

En büyük kazayı en iyi şoförler yapar. İyi şoförüm der, yola hâkim olduğuna emindir ve gaza basar... Amma sonu bazen felaket olur. Müslüman da hızla sünnet-i seniyyede ilerliyor. Kendini müttaki zannediyor. Hiç beklemediği bir anda bir haram, koca bir kayalık gibi önüne atılır. Fren yapsa da yine o harama sürüklenebilir. Böyle pek çok arkadaş, beklenmedik işler yaptılar...

Risk her zaman herkes için vardır...

Bu durumda "Ben İslamiyet'i yaşıyor muyum? Helal dairede miyim, haram dairede mi?" sorusu akla gelebilir. Bunun cevabını herkes kendi hayatına bakarak bulabilir; şöyle ki:

Kimin dünyası cennet olmuşsa, o şahıs İslamiyet'i yaşıyor demektir. Çünkü İslamiyet, dünyamızı cennet etmek için gönderilmiş bir dindir.

Üç aylara girdik. Üç aylar, insanın kendine çekidüzen vereceği bir zaman dilimidir. Mesela bir mübarek şahıs demişti ki: "Ben üç ayların her gününde bir günaha veda ediyorum. Birinci gün, sigara içmeyeceğim. İkinci gün, laubali olmayacağım. Üçüncü gün, şartlar ne olursa olsun yalan söylemeyeceğim. Dördüncü gün, helal kazancın peşinde koşacağım. Beşinci gün, borçlarımı ödeyeceğim. Altıncı gün, eşime daha iyi davranacağım vs." Arkadaşı dinleyince düşündüm; insan aldığı bu kararları uygulasa, sırat-ı müstakime biraz daha girer. O yolun sonu da dünya ve ahiret saadetidir.

Bu da bir nevi pişerek yükselmektir...

Allah'ım bu mübarek üç ayların hürmetine, bizleri affeyle. Şafi-i Kerim olan Allah'ım, bizlere şifa ver. Rezzak olan Allah'ım, rızkımızı artır. Hafız-ı Kerim olan Allah'ım, bizleri her türlü kötülükten koru... Ve bizlere bildiklerimizle amel etmemizi nasip eyle...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayatı neden acılaştırmak gerekir?

Hekimoğlu İsmail 2012.06.02

Gençlerle yaptığımız bir sohbette onlara dedim ki; Muhyiddin Şekûr'un, Su Üstüne Yazı Yazmak isimli kitabında şöyle bir hikâye bulunuyor:

"Çok zengin ve mağrur bir kral bir gün atının üzerinde hiç aldırışsız arşınlarken, kralın atının önüne başında kavuğu ile bir derviş çıkar. Kral hiddetle kılıcını çeker, yoluna çıkmaya kimin cesaret edebildiğine şaşırmıştır. "Sen kim oluyorsun da benim yolumu kesiyorsun!" diye bağıırır. Derviş yavaşça başını kaldırır ve kral böylece, kılıcı hâlâ elinde, ölümün yüzünü görür. Aslında yolunu kesen kişi derviş değil, kralın ruhunu almaya gelen ölüm meleği Azrail (as) imiş.

Gelenin kim olduğunu anlayan kral, "Ne olur birkaç dakika olsun zaman ver de, bazı işlerimi tamamlayayım." diye yalvarır. Melek, tek kelime konuşmadan kralın yüzüne bakar ve başını "hayır" manasında yavaşça kaldırır. Artık kral için vade dolmuştur. Krala yeryüzünde bir başka nefes daha verilmez..."

İnsanlar dünyaya neden gönderilmiş?

Bu sorunun doğru cevabını bulamayanlar ölüp de melekler ona, "Hayatını neyle tükettin?" diye sorunca, "Eyvah!" diyecekler; "Biz neye çalıştık, sorular nereden çıktı!?"

Bu sebepten Peygamberimiz buyurmuş ki; "Hayatı acılaştırın ölümü sık sık hatırlayınız." Bunu söyleyince diyorlar ki; "Herkes hayattan keyif ve lezzet almanın peşinde. Hayatı neden acılaştırmak gerekir?"

Hayatı acılaştırmayan insan, canının istediği gibi yaşar. Podyumdaki manken gibi giyinir, sahnede yürür gibi gezer tozar, kelekler gibi dans eder. Bu insan ölümü hatırlayınca hayatı acılaşıır, "Böyle gitmez!" der. Çünkü insan ne kadar zevke düşüp hevasına uyarsa uysun, iman bir nokta gibi onun kalbinde yaşar. Bu sebepten Üstad Bediüzzaman buyurmuş ki; "Ey zevk ve lezzete müptela insan! Ben yetmiş beş yaşında, binler tecrübelerle ve hüccetlerle ve hadiselerle aynel yakîn bildim ki, hakiki zevk ve elemsiz lezzet ve kedersiz sevinç

ve hayattaki saadet yalnız imandadır ve iman hakikatleri dairesinde bulunur. Yoksa, dünyevî bir lezzette çok elemeler var. Bir üzüm tanesini yedirir, on tokat vurur gibi, hayatın lezzetini kaçıırır."

75 yaşına gelen bir insan belki pek çok eğlenceler görmüştür, ziyafetlere katılmıştır, pek çok lezzetler tatmıştır. Fakat Üstad, dönüp arkasına baktığında imandan aldığı lezzetin 75 senedir görüp tattığı her türlü zevkin fevkinde olduğunu itiraf ediyor.

Kendi hayatımdan örnek vereyim:

1953'te kendimi yetiştirmeye çalışıyordum. Bir arkadaşına rastladım. Bana, "İki kız var. Gelir misin, birlikte takılalım." dedi. "Öğlen ezanı okunuyor, camiye gideceğim." dedim. Yıllar sonra arkadaşım, hadiseyi bana anlatıyor; o zaman kızlarla gezmeye gitmiş ama benim cevabımdan da etkilenmiş. "Allah Allah, demek camiye gitmeyi gaye edinenler de var." demiş. Sonra akli başına gelmiş. Ona dedim ki, "İşlenmediği takdirde insanın insan olmasını engelleyen, gelişmesini, büyümesini, hürriyetini durduran, donduran tek bir günah var mıdır?"

Arkadaş, başını önüne eğdi...

Hayatını meyhaneye adayan arkadaşlarım da oldu, zengin olup keyif, konfor, lüks içinde yaşayan arkadaşlarım da... Rahatı kaçmasın diye ölümü hatırlamak bile istemiyor. Bana da hiç uğramıyor. Herhalde ölümü hatırlatırım da, huzurunu kaçıırırım diye korkuyor. Ölünce evi, barkı, arabası, serveti hepsi bitecek.

Kabir kapısı kapanmıyor ve kabrin öbür tarafındaki endişe-i istikbal, her ferdin en mühim meselesidir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çocukluğumun komşulukları...

Hekimoğlu İsmail 2012.06.09

Osmanlı Devleti yıkıldıktan sonra örf ve âdetler bize intikal etmişti. İyi komşuluk da bunlardan biriydi. Müslümanların birbirine zarar vermemesi, yardımlaşmaları idi.

Bir insan dağın başına çıksa, bir kulübe yapsa, orada yaşasa İslâmiyet'in pek çok emrini yerine getiremez. Çünkü İslâmiyet, ferdi hayat kadar sosyal hayata da hitap eder. Sosyal hayat ailede, apartmanda, mahallede, şehirde yaşanır...

Müslüman'ca yaşayışımız, komşuluk ilişkilerimizde de kendini gösterir... Komşuluk, bir hücrenin hayatı gibidir. Vücudumuzda sayısız hücre var, onların hepsi birbiriyle yardımlaşır ve beraber yaşarlar. Demek ki komşuluğun en iyi örneği, vücudumuzdaki hücrelerdir.

İnsan, köyünü arayabilir fakat onun aradığı komşularıdır. Komşularını görmek, onlarla konuşmak, onlarla beraber yaşamak, hayatı tatlandırır.

Elli sene evvel evler bahçenin içindeydi, sokağa bakan pencere olmazdı. Modernizmle birlikte apartmanlar yapıldı, herkes kendi hayatını yaşamaya başladı. Egoizm ön plana çıktı. "Ben iyiyim, ondan bana ne!" diyenlerin

sayısı arttı.

Çocukluğum köyde geçti...

Köyümüz, şehre on kilometre uzaktaydı. Araç yok; yaya giderdik. Tabii yorulurduk. Yolumuzun üzerine kocaman iki dut ağacı çıkardı. Altında kuyu ve bakraç... Daha ne olsun?.. Dutların gölgesinde dinlenirken kuyudan soğuk su içer, dut yerdik. Tanımadığımız komşularımız bizi böylece ağırlardı... Dinlenir, dua eder, yolumuza koyulurduk.

İşte o zamanlar komşuluk mahallede başlar, yollarda, kırlarda devam ederdi. 80 yaşıma geldim amma bunları unutamıyorum...

İnsanlarda hayır yapalım, sevap kazanalım duygusu vardı... İnsanı memnun etmek, Allah'ı memnun etmektir çünkü. Babam da, annem de bunun bilincindeydi. Mesela babam hep fakir yaşadı amma insanlara ikram etmeyi, hayır hasenat yapmayı çok severdi.

Çocukluğumda, bahçenin meyveleri komşularla paylaştırılırdı. Çarşıdan alınan her şey torba içinde getirilirdi, başkaları görmesin nefsi çeker diye. Koku saçan yemekler pişirilirse komşuya da gönderilirdi; kokusunu almıştır, canı çeker diye.

Eski günlerde mahalle bir büyük aile gibiydi. Nişan, düğün, cenaze hep beraber olurdu. Kimin derdi, kimin neşesi varsa paylaşıldı. Mesela mahallemizde Aleviler de vardı. Onlara da yemek ve hediye gönderirdik. Onlar da bize gönderirdi. Ermeni komşularımız vardı mesela... Fakat ben çocukluğumda o Ermenileri Müslüman zannediyordum. O derece birlikte yaşanırdı. Mahallede kimse kimseye burun kıvrırmazdı.

Müslüman, İslami hayatı bulunduğu yerde uygulayacak. Böylece ırk, mezhep, fakir-zengin ayrımı ortadan kalkacak. İşte birkaç maddeyle problemlerin bütünü çözüldü. Daha güzel bir hayat ortaya çıktı.

Şimdi ağızlarda bir söz var: Komşuluk öldü!.. Bazı insanlar da bazı yerlerde ölmüş olabilir amma genelde yaşıyor. O zaman herkes dönüp kendi komşuluğuna bakacak. Komşuluk ölmüşse ihya etmek lazım.

Bir süre önce yeni kurulan bir mahalle için dindar bir arkadaşla dedim ki; "Siz o mahalleden bir ev alın, oraya taşının." Dedi ki; "O mahallede İslam'ı yaşayan yok. Hep modern insanlar... Biz orada yalnız kalırız." Halbuki o arkadaş o mahalleye gitmeli, oradan ev almalıydı. Sabah namaza kalktığında onu görenler olacaktı, namazı hatırlayanlar olacaktı. Hanımı örtülüydü, hanımlar dikkat edecekti, neden bu kadın örtünüyor diye. Dindarların bir apartmanda, bir muhitte toplandığı zaman birçok problem de ortaya çıkabiliyor. Şöyle ki, ne kadar arkadaş bir apartmanda toplandırsa, çocuklar, hanımlar arasında münakaşa oldu. Hepsi hayret etti; niye böyle oluyor diye...

Zengin ve modern muhitlerde dindar aileler de olmalı. Dindar ailelerin hali, hareketi İslamiyet'i herkese hatırlatacak, ibadet edenlerin sayısı artacak. Bunun için en iyi örnek yine Asr-ı Saadet'tir. Peygamberimiz (sas), müşriklerin içinde tebliğ başlandı. O müşrikler Peygamberimiz'in yaşayışına bakarak, hayran olarak da Müslüman oldular.

İşte bu model, kıyamete kadar örnek alınabilir...

Bekir Berk ağabey...

Hekimoğlu İsmail 2012.06.16

İstanbul Barosu avukatlarından olan Bekir Berk'e Risale-i Nur davasını savunmak için 1958 yılında teklif götürülür. Ağabeyimize bu teklifi Doktor Tahsin Tola ağabeyimiz yapar. O da teklifi memnuniyetle kabul eder. Böylece 163. maddeden yargılanan Nur talebelerinin iki bine yakın davasının kazanılmasını sağlar.

Bir gün hapiste tutulan Nur talebelerini birlikte ziyarete gittik. Ben de yanındayım... "Arkadaşlar!" dedi, "Biz sizlerin bir an önce haptisten çıkmanız için mi çalışalım, yoksa inandığınız dava için mi müdafaa yapalım?" Oradaki kardeşlerimiz dediler ki: "Biz burada on sene yatsak da razıyız. Siz Risale-i Nur davasının müdafaasına çalışınız." Bekir Berk ağabey hemen ağlamaya başladı. Gözlüğünü çıkardı, gözyaşlarını sildi...

Erzurum'da Kırkinci Hoca'nın mahkemesinden çıktık. Hüseyin Abdik'i (rahmetli) Elbistan'da tevkif edip hapse atmışlar. Mahkemeye gidiyoruz yine. Bendeniz yine Bekir Berk'in çantasını taşıyor, şoförlüğünü yapıyordum. Bekir Berk, arka minderde battaniyeye sarılmış uyuyor. Elbistan'a doğru yol alıyoruz. Trafik işaretleri yok, yollar karanlık... Tabii şartlar bizi ürkütüyor amma Bekir Berk ağabey aniden bağırıyor: "Sür!.."

Bir tarafta nehir, diğer tarafta dağlar... Taşlı yolda sürüyoruz. Düşündüm ki herhalde bir hendeğe yuvarlanacağız ve bu iş burada bitecek. Bir taraftan acıkmışız... Hele ben açlığa hiç dayanmam. "Bekir ağabey acıktık. Bir yerde yemek yesek." dedim. Bekir ağabey omzuma yumruğuyla vurdu, marş söylemeye başladı:

"Biz Kur'an'ın şakirtleri, pür imanlı ve zindeyiz,

Bu yoldan dönmeyiz asla, Peygamber'in izindeyiz!"

Bir şey söylediğimde hemen omzuma vururdu. Çok hoşuma giderdi. Beni kardeşi gibi gördüğünden samimi davranırdı. Bir petrol istasyonunun ışıkları göründü, orada mola verdik. Bir tarafta Fırat Nehri, öbür tarafta Munzur Dağları; in cin yok. Bekir ağabey arabadan fırladı gitti, istasyonun yanındaki fakir görünümlü evin kapısını yumruklamaya başladı. İçerden, "Kimsiniz?" diye sordular. "Allah'ın kulu olan bir yolcu..." diye cevap verdi. Kapı açıldı. Dedik ki, "Kardeşim, bize biraz yiyecek su ver." Adam bizi içeriye

aldı. Soba yanıyor. Üzerinde bir çaydanlık çay fokur fokur kaynıyor. Evi inceledim. Bu evden daha fakir bir ev olamaz, diye düşündüm. Sobanın isi duvarları kapkara yapmış. Evin küçük pencereleri tavana yakın... Çay geldi. Demlik yine simsiyah. Çayı kaynatmışlar, zehir gibi olmuş. Ne kadar parça, kuru ekmek varsa getirdi, sofraya bezine döktü, "Buyurun." dedi. Yedik, içtik. Benim için bir ziyafet sofrasıydı bu. Bugün o çayın tadı hâlâ aklımdadır...

Bekir ağabey, adamın eline, cebinden çıkardığı parayı sıkıştırmak istedi. Adam almak istemedi. "Olmaz kardeşim" dedi Bekir ağabey, "Kardeşlik bunu gerektirir. Sen bize yemek verdin, biz de sana parasını ödeyeceğiz." Böylece yine yola koyulduk. Bekir ağabey yine bağırıyor: "Sür!.."

Kıvrım kıvrım kıvrılan yollarda hızla gidiyoruz...

Daha evvel geçirdiği akciğer rahatsızlığı sebebiyle doktorlar ona kara, hava ve deniz yolculuğunu yasaklamışlardı. Hatta doktoru kendisine demiş ki: "Eğer bu yolculuklara çıkmaya devam edersen, ölürsün!" Bekir Berk ağabey de demiş ki: "Yatağımda rahat ölmektense, mü'minlerin yardımına giderken ölmeyi tercih ederim."

Bu sözleri söyleyen muhterem ağabeyimizin yeni bir çift ayakkabısı yoktu. Hey gidi Bekir ağabey... Çok günler geçirdik birlikte. İman onun Leyla'sıydı. Yazı yazarken o eski günlere geri döndüm. Yoruldum, hüzünlendim...

Üstad Bediüzzaman, Bekir Berk hakkında şöyle der: "Seninle üç beraberliğim var. Biri Risale-i Nur talebesi olman, ikincisi Nur'un avukatı olman, üçüncü bir beraberliğimiz daha var, ama onu şimdi söylemeyeceğim."

Bekir Berk ağabey, şimdi Üstad'ıyla üçüncü beraberliğinde... Yani cennette...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Melekler tatil yapmıyor!..

Hekimoğlu İsmail 2012.06.23

Yaz tatili geldi. Pek çok kişi izne ayrılacak, tatil yapacak. Tatile gidenlere hatırlatırım; melekler tatil yapmıyor!.. Sağ omzumuzda sevap meleği, sol omzumuzda günah meleği durmadan, saniye saniye attığımız adımları yazıyor.

Tatil için lüks yerlere gezmeye gidenler etraflarına bakabilir; en güzel yerlerde en büyük günahlar işleniyor. Bu nankörlüktür. Yani demek istiyorlar ki: "Allah'ım sen böyle güzel yerler yaratmışsın. Ben de işlediğim günahlarla buraları çirkinleştiriyorum!"

Güzel yerlere gidenler dönünce anlatır, "Öyle bir yere gittik ki, cennet gibi..." Peki, ben de sana soruyorum; o cennette ne yaptın? Cennette cehenneme hazırlık mı yaptın? Beş yıldızlı bir otel... Yiyecekler, içecekler, konforlu odalar, her şey tertemiz... İsteyen yüzüyor, isteyen yatıyor, isteyen deniz kıyafetiyle geziyor... "Cennet gibi yerde" günah deryası içinde kalınıyor.

Böyle söyleyince bazıları itiraz ediyor. Gezmeyelim mi? Görmeyelim mi? Allah'ın nimetlerinden istifade etmeyelim mi?

Allah her şeyi insanlar için yaratmış. Bu yarattıklarından elbette ki en çok Müslümanlar istifade etmelidir.

Amma Müslüman'ca!..

Mesela ben şu anda basit ve sade bir köy evindeyim. Ağaçlar, çiçekler, tertemiz bir hava... Bu basit köy evinin balkonu...Helal daire keyfe kâfidir. Burada oturmayıp sahilde plaja gitsem, sol taraftaki melek başlayacak yazmaya: "Helal daireden haram daireye geçti."

Adam diyor ki: "Bahçeden bana ne, denize girmek istiyorum!" Araban varsa biner, ıssız bir yere gider denize girersin.

"Efendim, muhafazakâr oteldeyiz. Hanımlara ayrı havuz, erkeklere ayrı deniz..."

Şuurlu muyuz, haramdan korkuyor muyuz? Öyleyse ilmi halde hanımlar hanımların arasında, erkekler erkeklerin arasında nasıl giyinmeli, bahsi yeniden okunabilir.

Velhasılı...

Uçağa binmek zevkli, gökte uçmak güzel, meşrubat ve yemekler şahane. Buraya kadar iyi...

Fakat nereye gidiyoruz? Önemli olan bu...

Ben dünyayı dolaşmış bir insanım. Yabancı ülkelerin imtihanı da ağır diye düşünürdüm. Şimdi Türkiye'de pek çok yerde insan kendini yabancı ülkede gibi hissediyor.

Hem tatil deyince aklımıza niye lüks oteller geliyor? Mesela bu tatilde imkânı olan Kudüs'e gidebilir. Keşke hasta olmasam da ben de gidebilsem o mübarek yerlere. Üç gün, beş gün, bir hafta kalıp gezebilsem. Mescid-i Aksa'yı ziyaret edebilsem...

Tatilde üzerimizde nefsin hâkimiyeti olmamalı... Tebdil-i mekânda ferahlık vardır amma helal dairede olursa... Yoksa sonunda ferahlık değil, maddi-manevi karanlık vardır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hamala küfe yük değildir!

Hekimoğlu İsmail 2012.07.07

Yıllar önce bir hamalla karşılaştım. Sırtında ağır bir yük vardı. Alnından ter damlıyordu. Belki bir yardımım olur umuduyla yanında yürüdüm. Yükünü bir kitapçının önünde indirdi. Cebinden çıkardığı mendille terini sildi. Merdivenlerin üzerine oturdu.

Dedim ki, "Çok yoruldunuz." "Allah'a şükür" dedi, "Elimiz ayağımız sağlam. Kimseye minnet etmeden geçimimizi temin ediyoruz." Devam etti: "Elbiselerim terden, tozdan çamur gibi oluyor. Hanım bunları yıkarken şikâyet etmiyor. Biliyor ki hamallık yaparak, eve ekmek götürüyorum. Elhamdülillah. Huzurlu bir hayat yaşıyoruz."

Bir gün dağlık bir köyün kahvesine oturdum. Bir köylü geldi. Dedi ki, "Ben seni tanıdım. O kitapları sen mi yazdın?" Evet, dedim. "Bu kadar harfi nasıl yazdın tek tek, canın sıkılmadı mı?" diye sordu. "Sen de tarlayı sürüyorsun, ekiyorsun, biçiyorsun, buğdayı samandan ayırıyorsun; bunları yaparken canın sıkılıyor mu?" dedim. Anladım, dedi. İlave ettim: "Sevdiğimiz iş bizim için zor değildir. Eğer mümkün olsa, her insanın yaptığı işi tek tek yazsak görürüz ki Allah her iş için bir kul yaratmış. Kullar için de iş yaratmış." O köyde çoban çobanlığından memnun, Allah'a şükrediyor. Çiftçi çiftçiliğinden memnun, Allah'a şükrediyor. Allah iş taksimi yapmış. Bu iş taksimine göre de adam yaratmış. Böylece dünyanın huzurunu temin etmiş. Elbette iş taksiminin doğru işlemesi için toplumda adaletin sağlam durması gerekir.

Bahçıvan kiraza vişne aşısı yapar. Bu demek değildir ki vişne kirazdan daha üstün. İkisi de meyvedir. İkisi de vitamin taşır. Ama o sırada vişneye ihtiyaç olmuştur. İnsanın da insana üstünlüğü yoktur. Allah her canlıya akıl vermiştir. Akıllı olmak önemli değildir. Aklını nerede kullandığın önemlidir. Her insanda yeteri kadar kabiliyet vardır. Üstünlüğümüz Allah'ın verdiği kabiliyette değil de, bizim o kabiliyeti insanlara faydalı olmak için kullanmamızdadır.

Herkese farklı imkânlar verilmiştir. İmkânlarımız farklı olduğu gibi görevlerimiz de farklıdır. Böylece birbirimize hizmet ederiz, birbirimize sahip çıkarız.

Rızkı Allah verir. Kulları arasında bölüştürür. Zenginlik verir, imtihan eder. Fakirlik verir, imtihan eder. Zenginin imtihanı şöyledir: Rabb'inin verdiği servetle, sanki servet onunmuş gibi büyüklük taslayacak mı? Servet bakımından üstün olmasının sebebinin, başkalarının işlerini görmek olduğunu anlayacak mı?

Çiftlik sahibi zengin bir adam hastalandı. Doktorlar demiş ki, kısa zamanda ölürsün. Adam evine gitmiş. Eline uzun bir değnek alıp dışarı çıkmış. Değnekle kapının önündeki ağaca vurmuş, bağıryormuş: "Neden benimle gelmiyorsun?" Dönüp evin kapısına, penceresine vurmuş: "Neden benimle gelmiyorsunuz?" Ahıra gitmiş. Atlara vurup avazı çıktığı kadar bağıryormuş: "Neden benimle gelmiyorsunuz?" Eve dönmüş. Kasaya vurmuş: "Neden benimle gelmiyorsun?" Tekrar dışarı koşmuş. Kendini yerden yere vurmuş. Toprağa sarılıp "Ölmek istemiyorum" diye bağıryormuş. Dinden uzak kalınca, öleceğini de, öldükten sonra dirileceğini de unutmuştu. Servetin ve makamın hiçliğinin farkında olmadan günlerini boş geçiriyordu. Kibre kapılıyordu. Hiç ölmeyeceğim zannıyla yaşarken birdenbire düştü bayıldı. Bayılmalar birbirini takip etti. Son bayıldığında da uyanmadı. O böylece ahirete gitti; serveti, makamı, her şeyi geride kaldı.

Hiçbir zaman servete karşı değiliz. Ancak servet denize benzer. İçine almazsan yüzersin, içine alırsan boğulursun.

Nice insan vardır ki zengin olunca dersi, camiye, hizmeti unutmuştur. Çünkü işleri ipek böceğinin iplikleri gibi onu sarmış, koza yapmıştır.

Bir adama sırf makam, servet sahibi diye hürmet gösteriliyor, bu adam sahip olduklarından dolayı üstün tutuluyorsa toplumda bozgun başlamıştır. Hürmet göstermek ve görmek için "kul" olmak yeterlidir. İlk insan yaratıldığında ona saygıyı reddeden tek varlığın ne olduğunu unutmamak gerekir. Hamalı küfe gibi görmemek gerek...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Allah'ın kuluna zulmetmek ne fenadır

Hekimoğlu İsmail 2012.07.14

İnsanlık tarihi boyunca, bütün dinlerde ve milletlerde kul hakkına büyük önem verilmiştir.

Peygamberimiz (asm) bir gün ashabına "Müflis kimdir, biliyor musunuz?" diye sordu. "Bizim aramızda müflis, parası ve malı olmayan kimsedir." dediler. Resulullah buyurdu ki: "Şüphesiz ki ümmetimin müflisi, kıyamet günü namaz, oruç ve zekât sevabıyla gelip; fakat şuna sövüp, buna zina isnad ve iftirası yapıp, şunun malını yiyip, bunun kanını döküp, şunu dövüp; bu sebeple iyiliklerinin sevabı şuna buna verilen ve üzerindeki kul hakları bitmeden sevapları biterse, hak sahiplerinin günahları kendisine yükletilip sonra da cehenneme atılan kimsedir."

Kul hakkına girmek maddi ve manevi zarar vermekle olur. Başkasına ait malı almak, canını yakmak onun hakkına girmektir. Ama bu kadar değildir. İnsanların iç dünyasına verilen zarar da kul hakkına girer. Dedikodusunu yapmak, iftira atmak, ihanet etmek, hakaret etmek, kalp kırmak, küçük düşürmek, utandırmak, zarar vermektir. Belki de önem vermediğimiz kırıcı sözlerimiz oluyordur. Bu, günahı önemsememektir. Önem vermediğimiz sözlerimiz, davranışlarımız hesap gününde bizi bulacak. Kimsenin boynunu bükük bırakmamalıyız.

Peygamber Efendimiz (asm) Fetih Suresi nazil olunca vefatının yaklaştığını anladı ve Bilal-i Habeşi'ye, ashabı Mescid-i Nebi'de toplanmasını söyledi. Namazdan sonraki konuşmasının sonunda; "Sizden kime bir haksızlık yapmışsam, ahrete bırakmadan, şimdi ayağa kalkıp hakkını benden almasını istiyorum." buyurdu. Hiç kimse kalkmayınca Peygamberimiz bunu üç defa tekrarladı. Üçüncü defa söyledikten sonra Ukkaşe adındaki yaşlı sahabe ayağa kalkarak, savaş sırasında Peygamberimiz'in değneğinin sırtına değdiğini söyledi. Peygamberimiz, "Ey Ukkaşe sana kasten vurmaktan Allah'a sığınırım. Ey Bilal, Fatıma'ya git, uzun bir değnek getir." dedi. Bilal-i Habeşi getirdiği değneği Peygamberimiz'e verince O da Ukkaşe'ye verdi. Hz. Ebubekir, Hz. Ömer, Hz. Ali, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin ayağa kalktılar ve Ukkaşe'ye hakkını kendilerinden almalarını söylediler. Peygamberimiz Ukkaşe'ye, "Ey Ukkaşe! Hakkını al!" dedi. Ukkaşe, "Ey Allah'ın elçisi! Bana vurduğunda benim üzerimde elbise yoktu." deyince Peygamberimiz sırtını açtı. Ashap ağlıyordu. Ukkaşe, Peygamberimiz'in sırtını öptü ve şöyle dedi: "Anam babam Sana feda olsun ey Allah'ın elçisi. Sana kısas yapmak ne haddime?" Peygamberimiz, "Ya hakkını alman için gerekeni yap ya da hakkını helal et." deyince Ukkaşe, Peygamberimiz'den kendisine şefaati olmasını istedi ve hakkını helal etti.

Ukkaşe, "Bana vurduğunda benim üzerimde elbise yoktu." deyince Peygamberimiz'in (asm) ona sırtını açacağını biliyordu. Sahabe hakkını aramayı, sırtını açarak kendisine kısas yapılmasını isteyen Peygamber'inden öğrendi.

Kul hakkının bu kadar önemli olmasından insanın değerini anlarız. Zaten amaç insanı korumaktır, asayışı sağlamaktır. Allah affedicidir. Kul tevbe ettiğinde bütün günahları affeder. Affedilmeyen tek günah kul hakkıdır. Kul hakkı, mizan terazisinde haksızdan alınır, haklıya verilir. İşte bu, en büyük iflastır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ramazan geldi; artık özgürüz!..

Hekimoğlu İsmail 2012.07.21

İftar zamanı yaklaşmış. Ağız, susuzuz, halden düşmüşüz; sofrada hazır karşımızda duruyor... İstiyoruz ki yiyelim içelim. Fakat imkânı yok, çünkü oruçluyuz. Bizi tutan engel, imanımız... Ne kadar güzel bir engel!..

İslam âlemini bir şehir olarak ele alalım. O şehirde yüzlerce kişi sofranın başında emir bekliyor. Bundan daha mükemmel bir ordu olamaz. Ezan okununca yüzlerce kişi bir anda besmele çekiyor, hep birlikte lokmalar ağza atılıyor. Belki bir fabrika bu kadar muntazam çalışamaz. Ramazan ne yaptı? Oruç tutturdu, nefsimize hakim olduk, yemedik, içmedik, boş sözler konuşmadık, dahası var; alışkanlıklarımızın esiri olmaktan kurtulduk, yani artık özgürüz. Bir Müslüman için en büyük özgürlük İslam'a köle olmaktır!..

Davet edildiğim bir iftar sofrasında yanımdaki arkadaş dedi ki, "Açlık ve susuzluk beni sarsmıyor fakat sigara içmemek beni fena halde sarsıyor!" Ona dedim ki, "Böylesine tiryaki bir adamsın; bir ay boyunca alışkanlığının esiri olmaktan kendini kurtardın, öyleyse istersen bir ömür içmeyebilirsin... Çünkü bunun talimini yaptın."

Bir başkası yalan söylemeyen, diğeri dedikodu yapmayan, öbürü kavga etmeyen bir adam oldu Ramazan'da. Demek ki bir ömür boyu bu ayda aldığımız eğitimle, Müslüman'ca bir hayat yaşayabiliriz. Bunun olabileceğini gördük çünkü...

Alışkanlıklar insanı köle eder. Hangi alışkanlığımızı terk edemiyorsak onun kölesiyiz demektir. Dolayısıyla alışkanlıklar Müslüman'ı Allah'a köle olmaktan geri çeker. Başka şeylere köle eder. Ramazan'da herkes kendi alışkanlığından kurtulur. Böylece anlarız ki, köle olmaktan kurtulduk, Allah'a köle olduk.

Bediüzzaman (ra) buyurdu ki: "Üç büyük mani vardır: İhtilaf, cehalet, zaruret. İhtilafa ittifakla, cehalete ilimle, zarurete maharetle cevap vereceğiz. Böylece dini yaşamaktan bizi uzak tutan manileri ortadan kaldıracğıız." İşte Müslüman ister ki Müslüman'ca yaşasın. Fakat bunu bir türlü beceremez. "Benim İslamiyet'i yaşamama mani olan nedir?" diye düşünür ve Ramazan'da bunun cevabını bulabilir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ramazan geldi; artık özgürüz!..

Hekimoğlu İsmail 2012.07.21

İftar zamanı yaklaşmış. Açız, susuzuz, halden düşmüşüz; sofrada hazır karşımızda duruyor... İstiyoruz ki yiyelim içelim. Fakat imkânı yok, çünkü oruçluyuz. Bizi tutan engel, imanımız... Ne kadar güzel bir engel!..

İslam âlemini bir şehir olarak ele alalım. O şehirde yüzlerce kişi sofranın başında emir bekliyor. Bundan daha mükemmel bir ordu olamaz. Ezan okununca yüzlerce kişi bir anda besmele çekiyor, hep birlikte lokmalar ağza atılıyor. Belki bir fabrika bu kadar muntazam çalışamaz. Ramazan ne yaptı? Oruç tutturdu, nefsimize hakim olduk, yemedik, içmedik, boş sözler konuşmadık, dahası var; alışkanlıklarımızın esiri olmaktan kurtulduk, yani artık özgürüz. Bir Müslüman için en büyük özgürlük İslam'a köle olmaktır!..

Davet edildiğim bir iftar sofrasında yanımdaki arkadaş dedi ki, "Açlık ve susuzluk beni sarsmıyor fakat sigara içmemek beni fena halde sarsıyor!" Ona dedim ki, "Böylesine tiryaki bir adamsın; bir ay boyunca alışkanlığının esiri olmaktan kendini kurtardın, öyleyse istersen bir ömür içmeyebilirsin... Çünkü bunun talimini yaptın."

Bir başkası yalan söylemeyen, diğeri dedikodu yapmayan, öbürü kavga etmeyen bir adam oldu Ramazan'da. Demek ki bir ömür boyu bu ayda aldığımız eğitimle, Müslüman'ca bir hayat yaşayabiliriz. Bunun olabileceğini gördük çünkü...

Alışkanlıklar insanı köle eder. Hangi alışkanlığımızı terk edemiyorsak onun kölesiyiz demektir. Dolayısıyla alışkanlıklar Müslüman'ı Allah'a köle olmaktan geri çeker. Başka şeylere köle eder. Ramazan'da herkes kendi alışkanlığından kurtulur. Böylece anlarız ki, köle olmaktan kurtulduk, Allah'a köle olduk.

Bediüzzaman (ra) buyurdu ki: "Üç büyük mani vardır: İhtilaf, cehalet, zaruret. İhtilafa ittifakla, cehalete ilimle, zarurete maharetle cevap vereceğiz. Böylece dini yaşamaktan bizi uzak tutan manileri ortadan kaldıracacağız." İşte Müslüman ister ki Müslüman'ca yaşasın. Fakat bunu bir türlü beceremez. "Benim İslamiyet'i yaşamama mani olan nedir?" diye düşünür ve Ramazan'da bunun cevabını bulabilir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir baba olarak,kimi model aldım?..

Hekimoğlu İsmail 2012.07.28

Bir baba olarak, çocuklarımla ilişkimde onları hiçbir zaman ve hiçbir meselede "plastik bebek" olarak görmedim. "Siz bir kenarda durun, bir şeye karışmayın!" demedim.

Tam tersine, kızımı da oğlumu da hayatın içine çekmeye çalıştım. Amacım, adam yerine konduklarını hissettirmektir...

Dikkatimi çekiyordu çünkü... Bakıyordum, kızım veya oğlum en çok neye seviniyor, en çok ne zaman memnun oluyor? Ve anlardım ki çocuklarım, adam yerine konulduğunda çok seviniyor.

Mesela kendi mesleğimden örnek vereyim. Gazeteci-yazar bir babaydım. Evin her tarafı kitaplarla doluydu. Bazen hanım kızardı, "Efendi, bunca kitabı nereye koyacağız? Üstelik tozlanıyor da!" "Aman hanım" derdim, "kitaplarıma laf etme; sigara getirsem daha mı iyi..." Tabii çocuklarım da kitapların, dergilerin içinde büyüdü. Yazdığım makaleleri ve kitapları evvela çocuklarıma okutur, onların fikrini alırdım. Bir roman yazmaya başlamıştım, yirmi sayfa kadar olunca... Kızım Ayşenur'a verdim. O zaman belki on iki yaşlarındaydı. "Evladım, kitabı oku, fikrini söyle." dedim. Kızım yazdıklarını okudu bitirdi. Yanına gittim, çok dikkatli bir şekilde yüzüne bakarak, "Nasıl, beğendin mi?" diye sordum. Yüzünü ekşitti, burnunu kıvrırdı. Hemen o anda kızımın gözleri önünde yazdıklarını yırtıp attım. Tabii şaşırdı, "Baba neden yırttın?" dedi. "Çünkü sen beğenmedin." dedim. Kızım anladı ki, onun ne düşündüğü benim için çok önemli...

Böyle müşterek çalışmalarda çocuk kalben rahatlar.

Bir yayınevi, hadis ansiklopedisi hazırlamamı istedi. Eve geldim, çocuklarıma dedim ki, "Bu ansiklopediyi birlikte hazırlayalım..." Çocuklar, "Tabii!" dedi. O sırada yanımızda bir ahabamız vardı. "Çocuklar bu işi beceremez!" dedi. Kızımın yüzü asıldı; "Ben yapamam baba!" dedi. "Kızım" dedim, "bu işi sen yapabilirsin! Ben buna inanıyorum." Aslında benim asıl amacım, çocuklarımla vakit geçirmek, onların bana yardım edebildiğini göstermektir. Allah'a şükür ansiklopedi işini tamamladık. Çocuklarıma teşekkür ettim ve o zamanın parasıyla ödeme de yaptım. Bu para, bana verilen ücretin tamamıydı...

Aynı şekilde çocuklarımla dersleriyle de yakından ilgilendim. Mesela oğlumun kimya dersiyle arası iyi değildi. Yakın bir arkadaşımın lise son sınıfa giden oğluya gördüm. "Eve gel, oğluma kimya dersi ver. İstedğin ücreti sana ödeyeyim." dedim. Daha ikinci derste oğlum dedi ki: "Baba bu çok basit bir dersmiş!" Bir ders yüzünden belki tahsil yapmaktan soğuyabilirdi. Allah'a şükür böylece tedbir almış olduk.

Herkes evliya değildir amma Peygamberimiz'in hayatını anlatan kitaplar her yerde satılıyor. O'nun (sas) aile hayatı, eşleriyle, çocuklarıyla nasıl geçindiği okunur öğrenilirse kesin olarak inanıyorum ki aile hayatımıza yeni bir pencere açılır...

Futbol maçında hakem oyunu yönetir. Faul, penaltı, taç... Peygamber de hayatımızın hakemi olmalı. Yeryüzü sahasında herkes kendi rolünü oynarken Peygamberimiz hayatıyla bize hakemlik ediyor... Siyer okumak ve hayata tatbik etmek mutlu bir aile olmak için yeterli bir reçetedir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seni zengin eden kim?..

Hekimoğlu İsmail 2012.08.04

İbadetler, Allah emrettiği için yapılır. İslam'ın şartından biri de zekât vermektir. Belki zekât vermek insana sıkıntı verir, yani malını bir başkasına vermek zordur.

Adam diyor ki, "Canımı istesen veririm fakat para istiyorsun, işte bu çok zor." Çünkü canını bedava buldu. Kolayca vereceğini zannediyor amma iş cüzdana gelince fakirlikten korkuyor ve titriyor. Ancak iman ibadete dönüşürse o zaman zekât verdiği sevinir. "Çok şükür Allah bana zekât vermeyi nasip etti." der. Zekât Allah'ın emri olduğu için "Ne olursa olsun; Allah emretmiş, o emre uyacağım." denirse Allah da insana kolaylık gösterir.

Allah'ın varlığı karşısında kendi fakrını anlayan insan, zekât vermekten korkmaz. Kendi organlarına bile sahip çıkamayan insanın nesi zengin? Ömrünü uzatamayan, felaketlere mani olamayan insanın nesi zengin? Zaten zekât meselesinde anlaşılması zaruri olan husus şudur: Neden falan adam zengin olamamış da kendisi zengin olmuş? Herkesin akli var, gücü var, işi varken, pek çok kişi zengin olmak için çabalayıp da olamıyorken, onu zengin eden kim? Böylece anlar ki onun zenginliği Allah'ın lütfuyudur. Elim ayağım, evim arabam dese de aslında onlar onun değildir. Ölünce "benim" dediği çok kıymetli vücudunu ve mallarını dünyada bırakır gider. Böylece anlar ki aslında insan çok fakir amma kainat bütünüyle Allah'a ait...

Hangi meşhura kaldı ki dünya?

Bastığın yer belki kralların kalbidir.

Gururlanma ey insan değmez,

İnsan neyin sahibidir?

Kuyumculuk yapan çok zengin bir arkadaşım vardı. Psikolojik hastalığa yakalandı. Yanıma gelip bana sordu, "Bu hastalıktan kurtulmak için ne yapabilirim?" Dedim ki, "O serveti tek başına yeme. Allah, razı olmaz. Bak hastalandın. Peygamberimiz buyurmuş ki, hastalıklarınızı sadaka ile tedavi edin." "Ne yapayım?" dedi. "İnşaat yap." dedim. Arkadaş inşaat işinde yüzlerce insan istihdam etti. Birçok eve ekmek girdi. Hastalık mastalık kalmadı. Allah servet verir. Fakat onu sadece bir adamın yemesine izin vermez. O servetten herkes pay almalıdır. Bunun iki çeşidi vardır: Biri şirket kurmak, işçi çalıştırmaktır. Diğer zekât vermektir. Milletçe kalkınmak İslamiyet'te hedeftir...

Allah'ım her türlü nimeti "senden bilenlerden" eyle... Senin emirlerine tabi olanlardan eyle. Verdiğin nimetlerden ihtiyacı olanlara vermemizi nasip eyle... Bütün iyilikler Senden, kötülükler nefsimizdendir. Allah'ım bizi iyiliklerle mamur eyle. Sen bize servet verdin. Bize de zekâtlarımızı vererek, şükürümüzü eda etmeyi nasip eyle...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çamlıca'dan aldığım ders...

Hekimoğlu İsmail 2012.08.11

Bir insan maddi olarak kalkındıkça manevi yönü fakirleşebilir. Bu sebepten başta peygamberler olmak üzere, evliya-i kiram, İslam âlimleri zenginlikten, gösterişten, rahat yaşamaktan kaçınmışlardır.

Yanlış anlaşılmasın; Müslüman fakir olsun, demiyoruz. Evvela zekât verecek kadar zengin olmamızı Allah emrediyor. Buradaki mesele şöyledir: Zengin olan, malı elinde tutmayacak, dağıtacak. Zengin olan, zenginliğin meşguliyetiyle İslamiyet'i unutmayacak.

İnsanlık tarihini incelediğimizde Allah'ın bazı toplumları bir felaket gönderip yok ettiğini görüyoruz. Bu toplumları incelediğimde fark ettim ki onlar zenginlikle şımaran toplumlardır. Arkeoloji kitaplarını inceledim. Gördüm ki bu toplumlar maddi kalkınmasının zirvesine ulaştığında helak olmuş! Kendini Allah'a muhtaç hissetmediği noktada insana ve insanlığa mutlaka büyük bir felaket gönderilir. Allah'ın Samed isminin manası şudur:

Her şey Allah'a muhtaçtır, Allah hiçbir şeye muhtaç değildir. Ya Allah'a muhtaç olacağız ya da Allah, içinde bulunduğumuz en güzel şartları tarumar eder, bizi kendine muhtaç eder... Bu sebepten mutasavvıfların ekserisi uzlete çekilip çilehanenin kapısını bile kilitlemişlerdir. Çünkü rahat yaşamak, meşguliyet ister. Hâlbuki ömür kısa; cennete gitmek için tek sermaye, kalan ömrümüz...

Mesela Üstad Bediüzzaman, "İstanbul'un mevkice en güzel yeri olan Çamlıca'da oturuyordum." diyor. "Dünyada herkesten ziyade kendimi mesut bilirken, âyineye baktım, saçımda, sakalımda beyaz kılları gördüm. Kalben merbut olduğum ve medar-ı saadet-i dünyeviye zannettiğim hâlâtı, esbabı tetkike başladım. Hangisini tetkik ettimse, baktım ki, çürüktür, alâkaya değmiyor, aldatıyor. O sıralarda, en sadakatli zannettiğim bir arkadaşım, umulmadık bir sadakatsizlik ve hatıra gelmez bir vefasızlık gördüm. Hayat-ı dünyeviyeden bir ürkmek geldi. Kalbime dedim: 'Acaba ben bütün bütün aldanmış mıyım? Görüyorum ki, hakikat noktasında acınacak halimize, pek çok insanlar gıpta ile bakıyorlar. Bütün bu insanlar divane mi olmuşlar? Yoksa şimdi ben divane mi oluyorum ki, bu dünyaperest insanları divane görüyorum?'

Bu örnekten hareketle, saadet-i dünyeviye nedir, sorusuna şöyle cevap verebiliriz: Güzel bir ev, yeterli bir gelir, çocuk, dostlar... İşte saadet-i dünyeviye budur. Amma bir de bakıyoruz ki ömür geçmiş, saydığımız mutluluklar bir bir kaybolup gitmiş. Fani şeyleri bakiye tebdil etmenin yolu; Allah için işlemek, Allah için görüşmek, Allah için çalışmak, O'nun rızası dairesinde hareket etmektir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Haramlardan her kaçışımız bir bayramdır!..

Hekimoğlu İsmail 2012.08.18

Müslümanlar bir ay müddetle Allah'ın emrine uymanın bayramını yapacak!.. Allah'ın emrine ittiba ettiğimiz her an, bayramımızdır. Öyleyse Allah'ın emrine uyma hali devam etmeli ki ömrümüz bayram gibi geçsin.

Mademki her yerde ve her zaman kalbimizi çalıştıran, damarlarımızda kanımızı dolaştıran Allah'tır; öyleyse her zaman ve her yerde haramdan kendimizi çekmek gerekir. İşte gerçek bayram budur. Diyorlar ki, "Deliye her gün bayram!.." Doğrudur... Haramların zevkinden kaçıp, helal dairenin çilelerine katlanmak da bir nevi deliliktir(!)

Helal dairede kalırken, haramlardan kaçmanın sevinci yaşanır. Ben içmedim, çamura düşmedim, haram bataklığına düşüp rezil olmadım. Benim din kardeşlerime kinim yok, düşmanım yok... Bayrama bakın!.. Haramlardan her kaçışımız bir bayram!..

Müslümanlar bayramda gezmenin ve dinlenmenin tadını çıkarıyorlar. Bu gezmelere haram katmak, bayrama yakışmaz. Mesela bayram giysileri alırken, tesettüre dikkat etmek lazım... Bayram ziyaretlerinde gıybet etmemek, ikramlarda abartıya kaçmamak lazım... Bayram yaparken, günah işlemek bayrama yakışmaz. Çocukken bayramda bana yepyeni bir elbise giydirdiler. Ben sevinliyordum. Amma arkadaşlarımın yanına gidince onların gıptalı bakışları beni çok üzdü. Bir an evvel eve gittim, bayramlık elbisemi çıkardım, gündelik elbiselerimi giydim. O halimle arkadaşların yanına gelince rahat ettim. Bayram geldi. Yaşlıların gözü yollarda... Ziyarete gelen var mı? Bayram geldi, fakirlerin kulağı kapıda, hediye getiren var mı? Demek ki bayramın iki önemli esası var. Biri ziyaret, ikincisi hediyeleşmek... Başımdan geçen bir olayı anlatayım: Hastanede yattığım sıralarda yaşlı bir hastaya doktor geldi, dedi ki: "Haydi gözün aydın! Seni bugün taburcu edeceğiz." Hasta dedi ki: "Doktor bey, beni hastaneden çıkaracaksınız amma gidecek yerim yok. Beni öldürsen daha büyük iyilik yapmış olurdun." Doktor irkildi, "Öyle şey olmaz!" dedi. "Bizim vazifemiz tedavi etmektir. Tedavi olan hastayı da çıkaracağız ki onun yerine başka hasta alalım." O yaşlı hasta ellerini açtı, "Allah'ım, ben Senden şifa istemedim. Canımı al diye yalvardım." Bu bayramda bir fakirin, bir kimsesizin kapısını çalarsak, yalnızlığın ne büyük imtihan olduğu daha iyi anlaşılır...

"Bayramınız mübarek olsun." diyorlar. Bayram zaten mübarektir. Biz nasıl mübarek olacağız, onun hesabını yapmak lazım.

İnsanlar bir taraftan dünyaya geliyor. Bir taraftan dünyadan gidiyor. Nereden geldim, niçin geldim, nereye gideceğim? Bu sorulara cevap arayıp bulanların bayramı kutlu olsun...

En büyük bayram, Ramazan bitip de İslamî hayatı bitirmeyenlerin bayramıdır...

Depresyona girmemenin şartı kadere iman etmektir!..

Hekimoğlu İsmail 2012.08.25

Her şey bir nizam içindedir. Atomdan güneş sistemine kadar her şey bir nizam içinde doğar, yaşar ve göçüp gider.

Bu çerçeveden bakıldığında eğer bir şahıs kadere tam manasıyla iman ederse külli nizamı anlamış demektir. Külli nizamı anlayan, Allah'ın kendi hayatındaki icraatına razı olur; böylece rahatlar. Gönlümüze göre bir dünya isteriz amma dünya bizim gönlümüze göre olmuyor. O zaman olana razı olmalı ki, dert birden bine çıkmazın.

Mesela tatil gününde pikniğe gitmek isteyen, yağmur yağınca "Zamanı mıydı?" diye isyan eder. Şuurlu Müslüman ise "Bunda da bir hayır vardır." der ve rahat eder. Şu dünyada öyle felaketler var ki, bu felaketler karşısında insan bazen çıldıracak duruma gelir. Amma gereği gibi iman eden Müslüman için kader, fırtınaya tutulmuş geminin yanaştığı liman gibidir.

Kâinat kitabından bir örnekle bu meseleyi açıklayalım: Mesela küçük bir çekirdeğin içinde koskocaman bir ağaç, meyveler, yapraklar, vitaminler; yani büyük bir fabrika bulunur. Aynı şekilde küçük bir yumurtanın içinde civciv var. Bu örneklerden anlarız ki, hiçbir hadise görüldüğü gibi değildir. Kim bilir o hadise nasıl bir sonuca ulaşacak? Nasıl ki dağlardan çıkan nehirler, bağları bahçeleri, ovaları sular, rızkın artmasına sebep olur; aynen öyle de her hadisenin bir sebebi ve istikameti vardır. İçinde çok hikmetler bulunur.

Başına gelen felaketlere kader nazarıyla bakamadığı için pek çok arkadaş bunalım geçirdi. Onlara diyorum ki; "Depresyona girmemenin birinci koşulu geçmiş ve gelecekle meşgul olmamaktır. Geçmiş bırak değiştiremezsin, geleceği bırak hükmedemezsin; o tarlalar dikenlidir. Bulunduğun âni İslam'a uydur."

Üstat Bediüzzaman Said Nursi buyurmuş ki, "Bazen zulüm içinde adalet tecelli eder. Yâni, insan bir sebeple bir haksızlığa, bir zulme maruz kalır, başına bir felâket gelir, hapse de mahkûm olur, zindana da atılır. Bu hüküm bir zulüm olur. Fakat bu vakia adaletin tecellisine bir vesile olur. Kader-i İlâhî başka bir sebepten dolayı cezaya mahkûmiyete istihkak kesbetmiş olan kimseyi bu defa bir zâlim eliyle cezaya çarptırır, felâkete sürer. Bu, adalet-i İlâhiyenin bir nevi tecellisidir."

İnsan, hücrelerinin sayısı kadar felaketlere namzettir. Bu felaketlerin bütününden insanı koruyacak olan Allah'tır. Müslüman'a yakışan, Allah'tan razı olmaktır...